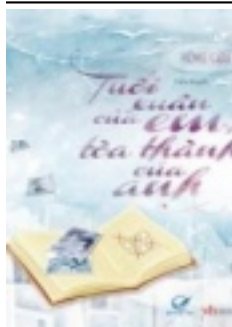

Tuổi xuân của em, tòa thành của anh

Contents

Tuổi xuân của em, tòa thành của anh	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	7
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	17
5. Chương 03	22
6. Chương 04 Phần 1	30
7. Chương 04 Phần 2	35
8. Chương 05 Phần 1	40
9. Chương 05 Phần 2	44
10. Chương 06 Phần 1	50
11. Chương 06 Phần 2	54
12. Chương 07 Phần 1	59
13. Chương 07 Phần 2	64
14. Chương 08	70
15. Chương 09	78
16. Chương 10 Phần 1	87
17. Chương 10 Phần 2	92
18. Chương 11 Phần 1	98
19. Chương 11 Phần 2	102
20. Chương 12 Phần 1	107
21. Chương 12 Phần 2	115
22. Chương 13 Phần 1	121
23. Chương 13 Phần 2	126
24. Chương 14 Phần 1	131
25. Chương 14 Phần 2	136
26. Chương 15 Phần 1	142
27. Chương 15 Phần 2	147
28. Chương 16 Phần 1	153
29. Chương 16 Phần 2	160
30. Chương 17 Phần 1	166
31. Chương 17 Phần 2	174
32. Chương 18 Phần 1	183
33. Chương 18 Phần 2	190
34. Chương 19 Phần 1	197
35. Chương 19 Phần 2	203
36. Chương 20 Phần 2	212
37. Chương 21	222
38. Chương 22	237
39. Chương 220 Phần 1	246
40. Chương 23 - 24 (hết)	255

Tuổi xuân của em, tòa thành của anh

Giới thiệu

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ Hồng Cửu là một nữ tác giả văn học mạng của Trung Quốc. Giới tính: Nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-xuan-cua-em-toa-thanh-cua-anh>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1: Mười chín tuổi gặp họ

Mười chín tuổi, Trác Yến vào đại học, bắt đầu cuộc sống xa nhà. Trước đó Trác Yến chưa bao giờ đi đâu xa, nay bỗng dưng thiếu vắng bố mẹ bên cạnh khiến cô cảm thấy yếu đuối và hoang mang, cảm giác chông chênh như trời sắp sụp xuống. Lúc mới nhập trường, cô không tài nào thích nghi được, ngày nào cũng ngồi co ro trên giường khóc thút thít, vừa nhớ nhà, vừa cảm thấy buồn.

Cũng may tình trạng này không kéo dài, về sau cô dần dần cũng quen với cuộc sống mới.

Ở cùng phòng với cô đều là những thiếu nữ thanh xuân cùng trang lứa, ngày nào cũng tím tím, nói nói cười cười dường như kể mãi cũng không hết những chuyện vui.

Ờ thì, hỏi nhau về chuyện quê ở đâu, học trường cấp ba nào, trong trường có anh chàng nào vừa học giỏi vừa đẹp trai không? Lúc đó cậu có yêu thầm người ta không? Người đó liệu có thầm yêu cậu không?

Mỗi lần nói những chuyện này, mọi người đều cảm thấy ngượng ngùng, e thẹn, vừa cười hi hi vừa khoát tay chối đây đẩy.

Hôm đó sau giờ ngủ trưa, ba cô nàng cùng phòng với Trác Yến bắt đầu “hội họp”. Mọi người trò chuyện sôi nổi, từ trường cấp ba trước kia đến lớp học hiện nay.

Lộ Dương giương trên hỏi Trác Yến: “Cậu thấy con trai lớp mình, ai đẹp trai?”.

Trác Yến suy nghĩ rất nghiêm túc rồi trả lời: “Cậu thấy con trai lớp mình có người đẹp trai ư?”.

Chỉ có câu nói đó mà Lộ Dương và Tiểu Dư ở giường bên cười lăn lộn. Trác Yến rất thích những tràng cười đầy sảng khoái của các bạn.

Sau trận cười, Tiểu Dư nghĩ ngợi rồi nói: “Thực ra tớ thấy, Giang Sơn - lớp trưởng lớp mình cũng được, khá đẹp trai”.

Trác Yến nghe câu đó cứ xuýt xoa: “Bạn Tiểu Dư phòng mình rất có tiền đồ nhé! Xem kìa, mới năm nhất, còn những ba, bốn năm nữa mới bước vào xã hội, vậy mà bạn ấy đã biết cách nhìn quan trên rồi! Nhân tài! Đúng là nhân tài!”.

Tiểu Dư lườm Trác Yến một cái đầy vẻ hung dữ, vớ lấy một quyển sách trên bàn, nhắm đúng gương mặt khiến mình tức giận, phi thẳng đến.

Trác Yến nghiêng người tránh, vỗ ngực dương dương tự đắc: “Cũng may ta đây thân thủ nhanh nhẹn!”.

Vừa nói dứt, bên tai đã vang lên tiếng hét the thé.

Thì ra cô tránh được, nhưng Tôn Dĩnh ngồi phía sau thì xui xẻo, vô duyên vô cớ phải chịu đòn thay cô.

Lúc này Tôn Dĩnh vẫn đang suy nghĩ về câu hỏi trước đó. Cô đang định nói ra cái tên ấy, mới chỉ kịp thốt ra một chữ thì bất ngờ bị quyển sách đập vào mặt. Cái tên đó lập tức bị tiếng hét thảm thiết của cô cắt ra thành từng tiếng rời rạc, “Hứa... á... Khôn cũng được... Này, sao các cậu ném tớ hả? Tiểu Dư, cậu nhắm chuẩn rồi hãy ném có được không!”.

Trác Yến, Lộ Dương và Tiểu Dư bò ra cười ngặt nghẽo.

Tiểu Dư ôm bụng kêu lên: “Tôn Dĩnh ơi là Tôn Dĩnh, thì ra cậu cũng tằm ngấm tằm ngấm gớm nhỉ! Bình thường cứ bảo gia đình không cho yêu đương khi vẫn còn đi học, thế mà bây giờ bị ném trúng rồi vẫn còn lăm nhăm tên Hứa Khôn của người ta, ha ha ha!”.

Tôn Dĩnh trừng mắt nhìn Tiểu Dư, vạch mặt cô bạn không chút nương tình: “Cậu... tớ... Tiểu Dư, cậu đừng tưởng tớ không biết cậu yêu thầm anh chàng Trương Nhất Định hát hay, nhảy đẹp, chơi bóng rổ rất giỏi lại hay có vẻ lạnh lùng ở khoa Xây dựng nhé!”.

Nghe đề tài hay ho này, Trác Yến lập tức hào hứng. Cô nhảy chồm tới đề Tiểu Dư xuống giường và ra sức hỏi vặn vẹo. Nhưng Tiểu Dư cứ trả lời vòng vo.

Lúc này có người đứng dưới kí túc gọi số phòng của Trác Yến.

Nghe tiếng gọi, Trác Yến tạm buông Tiểu Dư ra, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới.

Lớp trưởng và ba anh chàng cùng lớp đang đứng ở dưới ngựa cổ lên gọi. Họ đến đưa giáo trình cho các cô, nhưng bảo vệ chặn lại không cho vào, họ đành dùng cách này để gọi các cô xuống lấy sách.

“Trác Văn Tĩnh - xuống đây! Nhận sách!”. Lớp trưởng Giang Sơn đứng dưới lầu, lớn tiếng gào tên của Trác Yến - đương nhiên là tên giả.

Nói đến biệt hiệu “Trác Văn Tĩnh” của Trác Yến, còn có một “sự tích”.

Khi Trác Yến mới nhập trường, hầu hết thời gian cô đều bận thương nhớ quê nhà, căn bản chẳng hề giao lưu với bạn bè cùng lớp. Đừng nói đến chuyện thân thiết với lớp trưởng Giang Sơn như bây giờ, mà thậm chí cô còn không quen biết vô số bạn học. Ấn tượng ban đầu mà cô để lại cho đám nam sinh là vô cùng “văn tĩnh”^[1] thậm chí lúc đó có rất nhiều bạn học nam còn nói rằng: “Nữ sinh lớp ta chỉ có Trác Yến là dịu dàng và có khí chất nhất, còn lại chẳng có ai”.

[1] “Văn tĩnh” trong tiếng Hoa có nghĩa là điềm đạm nho nhã, dịu dàng ít nói.

Lúc Lộ Dương quay về ký túc kể lại câu đó, Trác Yến đã hoàn toàn bộc lộ bản chất với chị em. Vì thế Lộ Dương cực kỳ coi thường cô: “Bọn con trai lớp chúng ta mắt mũi để đâu rồi? Làm sao lại coi cậu là khuê nữ chứ? Rõ ràng cậu là một bà diên thì có!”.

Trác Yến lại nói với vẻ rất đứng đắn: “Trong dòng chảy lịch sử, bao nhiêu liệt sĩ đã dùng máu và sinh mệnh để chứng minh cùng một việc - đó chính là đôi mắt của quần chúng luôn sáng suốt! Dương Dương, cứ tin lời họ nói đi! Đừng cảm đối diện với lòng mình!”.

Cô nói xong, giường lại có thêm một cái gối.

Lộ Dương không chịu được, cầm gối đập vào người cô, đập xong đòi gối lại nhưng Trác Yến không chịu đưa.

Cô hỏi Lộ Dương: “Cô gái, nếu tôi đưa cô, cô lại lấy nó đập tôi ư?”.

Lộ Dương đáp: “Nếu cậu không làm tớ buồn nôn thì tớ không đập cậu”.

Trác Yến lắc đầu: “Cái đó tớ không dám hứa. Không trả cậu đâu, hôm nay cậu gối lên túi xách đi!”.

Ngay sau đó trước mặt tối om, cô bỗng cảm thấy nghẹt thở.

Lộ Dương lôi cả tấm chăn từ giường trên xuống, trùm lên đầu cô.

Đêm đó, Lộ Dương rất thê thảm, không có gối cũng chẳng có chăn, ngồi xồm bắm chân Trác Yến khổ sở van nài.

Trác Yến hỏi cô bạn: “Cậu có thấy các bạn nam lớp ta nói đúng không?”. Trác Yến nghĩ, nếu cô nàng chịu trả lời là đúng, thì cô nhất định sẽ trả lại đồ.

Lộ Dương mặt mũi méo xệch, nghiêng răng thở hổn hển như đang hạ quyết tâm cực lớn để thuyết phục bản thân thỏa hiệp, nhưng vẫn không thể nào bắt mình gạt đầu được.

Cuối cùng cô nàng hậm hực bảo: “Cứ để tớ bị đông cứng chết đi cho rồi!”

Về sau chuyện này đồn ra ngoài, rồi dần biến tấu thành Trác Yến tịch thu gối và chăn của Lộ Dương, cưỡng ép cô nàng công nhận mình dạn dày và có khí chất.

Cuối cùng, bản chất của Trác Yến cũng bị phơi bày. Sau này mọi người thỉnh thoảng lại mang chuyện đó ra chế giễu Trác Yến, dù nói biết bao lần cũng không thấy chán, lần nào nhắc lại cũng cười như mới nghe lần đầu. Trác Yến rất tức tối, hết lần này đến lần khác gục đầu vào tường hỏi: “Nửa đời còn lại của các cậu có phải chỉ sống nhờ vào câu chuyện cười này không hả?”.

Bọn con trai còn đặt cho Trác Yến một biệt danh là “Trác Văn Tĩnh”.

Mọi người ngày nào cũng gọi đi gọi lại “em Văn Tĩnh” mà không gọi tên thật của cô, đến mức người phụ trách lớp thậm chí còn tưởng lớp của họ lại có thêm người mới.

Dần dần, ngay cả các giảng viên trong khoa cũng biết nữ sinh tên “Trác Văn Tĩnh” ấy, còn với cái tên “Trác Yến”, họ lại không hề có ấn tượng. Lúc thi cử lần nào cũng có giám thị chỉ vào họ tên Trác Yến, hỏi với vẻ thắc mắc: “Sao lại là Trác Yến? Trác Văn Tĩnh em viết sai tên à?”.

Mỗi lần như thế, Trác Yến luôn có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Trác Yến ở tầng sáu. Cô nhào ra cửa sổ, nhìn Giang Sơn từ một khoảng cách rất xa: “Lớp trưởng, leo cầu thang thì thật kém thông minh! Hay là tôi thả xuống cho cậu một cái giỏ, cậu đặt sách vào rồi tôi dùng dây kéo lên, cậu thấy thế nào?”.

Với độ cao sáu tầng thế này, Trác Yến có thể nhìn thấy sắc mặt khó coi của Giang Sơn khi nghe câu nói của cô: “Trác Văn Tĩnh, sao cậu lười chảy thây thế hả? Cậu có còn là con gái không?”.

Từ trước đến nay, Trác Yến hận nhất là người khác nghi ngờ giới tính của cô. Lúc lên cấp ba, để dồn sức học hành cô luôn để tóc ngắn, gần giống đầu đinh. Lúc đi vệ sinh, luôn có những nữ sinh mới chuyển trường (trường cấp ba của Trác Yến là trường trọng điểm, rất nhiều học sinh nơi khác vì muốn thi đậu đại học nên chuyển đến học giữa chừng) hét lên với cô: “Á á á! Có thằng con trai giở trò lưu manh chui vào nhà vệ sinh nữ!”.

Mỗi lần nghe tiếng hét ấy, Trác Yến đều phát điên, vừa ra sức ưỡn ngực vừa gân cổ cãi: “Này này này! Làm ơn nhìn kỹ đi rồi hãy la hét! Lưu manh cái gì mà lưu manh! Tôi là con gái, con gái! Cậu có thấy thằng nào có hai cục u trước ngực không hả?”.

Những hiểu lầm như thế càng nhiều thì những chuyện cười vớ vẩn cũng xuất hiện. Mọi người bắt đầu nghi ngờ Trác Yến bản chất là nam hay nữ, hoặc là hifi cũng nên.

Khi các bạn học cấp ba đã chớm biết thương thầm nhớ trộm thì Trác Yến vẫn chưa có cảm xúc thiếu nữ ấy. Thậm chí bình thường mọi người còn đùa cô: “Trác Yến, cậu đẹp trai thế kia, tớ nghĩ cậu nên tìm một ‘cô’ bạn gái mới đúng!”.

Tuổi xuân tươi đẹp, tuổi trẻ ngọt ngào, Trác Yến cứ giữ mãi tình bạn với cậu bạn đẹp trai cùng bàn. Quảng thời gian tươi đẹp ấy đã qua, một đi không trở lại, từ đó trong lòng Trác Yến chất chứa một nỗi phẫn uất thâm sâu vào tận xương tủy với những người nghi ngờ giới tính của cô.

Trác Yến hất mái tóc rối đã được nuôi rất dài của mình, từ trên cao hét vọng xuống với Giang Sơn đang cười ranh mãnh: “Giang Sơn ơi Giang Sơn, mảnh giấy ơi mảnh giấy, Ngô Song ơi Ngô Song!”.

Ngô Song là đồng hương của cô, học khoa Xây dựng. Một hôm Ngô Song đến mượn sách Trác Yến thì Giang Sơn nhìn thấy, Giang Sơn thấy Ngô Song dịu dàng xinh đẹp, bất giác trong lòng nảy sinh tình cảm, nên đã viết một bức thư khéo léo bày tỏ tình cảm, nhờ Trác Yến lên chuyển hộ. Hai người đến nay vẫn đang ở giai đoạn bạn bè mờ ám nửa lùi nửa tiến.

Giang Sơn giọng biến sắc: “Trác Văn Tĩnh, cậu ngậm miệng lại cho tôi! Tôi bóp chết cậu!”.

Trác Yến nghĩ lúc này chắc Giang Sơn đã đỏ mặt tía tai rồi.

Cuối cùng, trong tiếng cười như điên của Trác Yến, Giang Sơn đành ngậm hờn mà thỏa hiệp, cực kỳ bất đắc dĩ đặt sách vào trong giỏ tre thả từ trên tầng xuống, chia làm bốn đợt để cô nàng đáng ghét kia kéo lên tầng sáu.

Hành động khoa trương đó còn thu hút bao nhiêu người theo dõi, xuýt xoa cảm thán.

Giang Sơn cảm thấy vô cùng mất mặt nên cứ quay mặt đi nơi khác.

Trác Yến cười hí hí xảo quyệt, giễu cợt hành động cổ làm người vô hình của cậu. Trong hai tòa nhà gần nhau toàn là những học sinh cùng một học viện, có ai mà không quen ai đâu?

Trác Yến hăng hái vận chuyển sách lên tầng, bỗng nghe dưới lầu có người hỏi: “Bạn ơi, tôi có thể hỏi một chút không, cái giỏ tre của bạn lấy ở đâu ra thế?”.

Trác Yến nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Đó là một nam sinh cao gầy, trông rất nho nhã, thư sinh.

Cậu ta đang ngẩng đầu lên đợi cô trả lời.

Trác Yến lấy hơi, đáp to: “Cái giỏ này tôi được cho lúc mua táo đấy!”.

Cậu chàng kia tỏ ra nghi ngờ: “Sao lúc tôi mua táo họ chỉ cho túi giấy chứ không có giỏ?”.

Trác Yến cười khà khà, đáp lại: “Đó là do cậu mua táo cao cấp! Chắc chắn cậu mua táo Fuji - nó rất đắt nên gói đẹp, gói bằng những hộp giấy màu, còn loại tôi mua là loại nhỏ xíu và chua chua, rất rẻ nên mới cho bừa một cái giỏ để đựng thôi!”.

Chàng trai kia nghe xong cũng cười theo, ngửa cổ lên hét một câu: “Cám ơn cậu nhé!”.

Đợi cậu ta đi rồi, Giang Sơn đứng dưới tầng, xếp sách chuyển cuối vào giỏ rồi ngẩng lên hỏi Trác Yến về hờn giận: “Cậu quen cậu ta à?”

Trác Yến lắc đầu: “Không quen!”.

“Không quen mà cậu cũng trò chuyện to tiếng thế!”. Giang Sơn nghiêng răng.

Trác Yến không phục, hét lại: “Vớ vẩn! Xa như thế, tôi không hét to thì người ta nghe thấy chắc!”.

Giang Sơn hậm hực “hừ” một tiếng: “Dù sao chỉ cần ở cạnh cậu thì chẳng có lúc nào là không mất mặt!”. Nói xong quay lưng bỏ đi, như thể chỉ chậm một giây nữa thôi là có người đến đòi mạng cậu không bằng.

Trác Yến nhìn theo bóng cậu, vận hết sức lực toàn thân, thốt ra một câu đầy vẻ thâm tình vô hạn: “Phì!”.

Thu dọn giỏ sách xong, trèo xuống bộ cửa sổ, vừa quay đầu lại, Trác Yến gần như giật bắn mình.

Tiểu Dư đang đỡ đỡ giống như tâm hồn đang treo ngược cành cây, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trác Yến dè dặt chọc vào người bạn: “Này, làm gì thế? Ban ngày ban mặt mơ mộng cái gì?”. Bị trêu ghẹo trắng trợn, Tiểu Dư lại còn gật đầu: “Văn Tĩnh, cậu có biết anh chàng lúc nãy nói chuyện với cậu là ai không?”. Trác Yến nhún vai, xòe hai tay ra: “Cậu và Giang Sơn trong bụng đều có giun giống nhau à? Sao câu hỏi đều hết nhau vậy? Anh chàng kia là ai với chả không là ai, có liên quan gì đến tớ chứ? Tớ biết đâu được!”

Tiểu Dư bỗng chốc trở nên kích động: “Đồ khốn này! Cậu im miệng ngay! Đúng là con heo ngốc mù thông tin! Anh chàng đó, anh ấy là Trương Nhất Định, Trương Nhất Định đấy!”.

Trác Yến “ồ” lên một tiếng.

“Thì ra anh chàng đó chính là Trương Nhất Định, kiện tướng bóng rổ biết nhảy múa ca hát trong truyền thuyết đó sao?”.

Nhớ lại vóc dáng cao gầy nho nhã của cậu ta, Trác Yến hơi nghi ngờ: “Cậu ta là Trương Nhất Định? Nhìn dáng người cậu ta, giống như nhà cậu ta bán xương sườn ấy - gầy như thế, đừng nói là chơi bóng rổ, mà nếu có nhảy thì cánh tay rồi chân cậu ta như thế, có sức mà nhấc lên nổi không?”.

Tiểu Dư méo xệch mặt, lao đến bóp cổ cô: “Không được nói xấu anh ấy! Người ta gầy thì gầy nhưng trên người có thịt!”.

Trác Yến tỏ vẻ hoảng sợ gật mạnh đầu, ra sức phụ họa theo: “Đúng đúng đúng! Cả người cậu ta đều là thịt, thịt thần xương ổng!”.

Mắt Tiểu Dư như muốn lồi ra ngoài: “Cậu mới là thịt thần xương ổng!”.

Trác Yến nghiêm túc lắc đầu: “Không không không, tớ là thịt người đấy chứ! Mềm mềm, trắng trẻo, mượt mà, láng mịn...”.

Cô chưa nói xong, Tiểu Dư đã vội vàng buông tay, quay người đi cùng Lộ Dương, Tôn Đình quỳ bệt xuống làm động tác nôn ọe dữ dội.

Trác Yến nhìn họ, lắc đầu thở dài: “Ruột rà của các cậu thật yếu kém quá, lúc nào cũng chọn đúng lúc tớ chân thành nhất mà lên cơn đau, tội lỗi, quá tội lỗi!”.

Vừa nói dứt, xung quanh đã đầy ắp sách vở ném đến, thậm chí cả dép lê và tất...

Lúc học môn tư tưởng đạo đức, Giang Sơn ngồi bên Trác Yến.

Trác Yến chau mày nhìn cậu ra: “Hôm nay là cậu chủ động ngồi cạnh tôi nhé, nói trước, nếu xảy ra chuyện gì thì tự cậu gánh chịu, đừng đổ thừa cho tôi!”

Giang Sơn tức tối bĩu môi với cô: “Em gái Văn Tĩnh, cậu đừng để chuyện gì xảy ra được không?”.

Trác Yến lập tức phản bác: “Nhưng anh Giang Sơn, chẳng có câu nói là thế sự vô thường đó sao, tôi lấy gì để đảm bảo chuyện mà tôi đảm bảo không nổi đây!”.

Giang Sơn trừng mắt hung tợn, cậu cố thở mà không nói, như đang vật vờ đấu tranh xem có nên đứng dậy bỏ đi hay không. Một lúc sau, cậu ta nhắm mắt, thở dài một hơi rồi nhìn Trác Yến, nói một cách gian xảo: “Văn Tĩnh, hôm nay anh đây làm liều một phen, anh nhịn em!”.

Trác Yến cười hí hóp, gật đầu: “Trẻ con dễ dạy! Ngoan lắm, tiếp tục giữ phong độ nhé! Đừng quên vợ của cậu vẫn nằm trong tay tôi đấy!”. Vài ngày nữa là sinh nhật Ngô Song, cô biết Giang Sơn muốn hẹn Ngô Song đi chơi vào hôm đó.

Con người đen nhánh đảo hai vòng, Trác Yến cười hí hí nói với Giang Sơn: “Những điều thầy giảng khó nghe quá, cứ thối phồng lên, tôi nghe mà bực mình. Cậu mau nghĩ ra truyện cười kể cho tôi nghe, nếu làm tôi vui, chuyện cậu muốn hẹn Ngô Song đi chơi vào sinh nhật cô ấy cứ giao cho tôi, tôi sẽ bắt chấp tất cả để mặt dày giúp cậu; nhưng nếu tôi không vui thì, hừ hừ, cậu cứ đợi ngày hôm đó người cậu phải hẹn là tôi đấy!”.

Giang Sơn như bị cô hù dọa, vẻ mặt kinh hoàng nhìn cô, kêu lên: “Trác Văn Tĩnh, tôi với cậu không có thâm thù đại hận, đừng có dọa dẫm nhau thế!”.

Trác Yến không phục, cứ chậm chậm vỗ lên lưng cậu ta, hỏi với vẻ kỳ quái: “Sao nào? Ý gì đây? Bà cô đây không xứng với cậu phải không?”.

Giang Sơn vội vàng lắc đầu rồi lại gật đầu: “Không được, rất tốt, vô cùng tốt, tốt cực kỳ! Thực ra tôi sợ tôi không xứng với cậu!”.

Trác Yến cười gian: “Nói hay lắm! Chỉ cần cậu ngoan, thì chị sẽ không chê cậu. Phải biết là, chị rất dễ tính!”.

Giang Sơn khoát tay tỏ ra cung kính: “Chớ chớ, chị ơi chị rất tốt, em đây không thể hại chị!”.

Trác Yến nhìn cậu ta, thở dài rầu rĩ: “Em có thể hại chị, không sao thật mà. Haizzz! Bao năm nay rồi, chị mong một người có thể hại chị, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ!!!”.

Hai hàng lông mày của Giang Sơn nhíu lại, cậu day day huyết Thái Dương, đập bàn kêu lên: “Trác Văn Tĩnh, sao cậu cứ diễn kịch mãi thế hả? Được rồi không đùa nữa, nghiêm chỉnh lại cho tôi!”.

Trác Yến lườm cậu, bĩu môi: “Xì! Không ăn ý, chẳng thú vị gì. Thôi, bắt đầu kể truyện cười đi, nhớ là phải làm tôi vui đó!”.

Giang Sơn suy nghĩ cẩn thận, bắt đầu kể một cách nghiêm túc: “Ngày xưa có một con thỏ rất phiền phức giống hệt cậu vậy, ngày nọ từ tỉnh mơ, nó đến gõ cửa lò bánh mì, đánh thức ông chủ, nó hỏi ông ta: Ông chủ ơi, xin hỏi ông có một trăm ổ bánh mì không? Ông chủ tức tối trả lời: Không có! Con thỏ phiền phức gục đầu ủ rũ bỏ đi. Đến sáng sớm ngày hôm sau, con thỏ phiền phức lại đến đập cửa lò bánh mì, “cộc, cộc, cộc” làm ông chủ thức giấc, nó hỏi ông ta: Ông chủ ơi, xin hỏi ông có một trăm ổ bánh mì không? Ông chủ liền tiếp bị nó đánh thức, gầm lên giận dữ: Không có! Con thỏ “ồ” lên một tiếng rồi buồn bã bỏ đi. Ngày hôm sau, con thỏ yêu quái, trí nhớ tệ hại ấy lại đến đập cửa lò bánh mì từ rất sớm. Sau hai ngày vừa rồi, hôm sau ông chủ cố ý dậy sớm lúc trời còn chưa sáng để làm đủ một trăm ổ bánh mì. Nên khi con thỏ lại hỏi: Ông chủ ơi ông chủ, xin hỏi ông có một trăm ổ bánh mì không, thì ông chủ vô cùng đắc ý nói với nó rằng: Có! Con thỏ sung sướng như thể lên được tới trời, vui mừng móc ra một thứ được bọc trong khăn tay, dè dặt mở khăn tay ra, bên trong vẫn còn một lớp khăn tay. Thế là lại mở, kết quả vẫn còn; sau khi mở hết khoảng bảy, tám lớp khăn tay, bên trong lộ ra hai đồng rách rưới, con thỏ sung sướng đưa hai đồng đó cho ông chủ, nói: “Tốt quá! Lấy cho tôi hai ổ!”.

Trác Yến cười muốn hệt hơi, Giang Sơn vừa kể xong, cô đã cười lăn lộn.

Giảng viên nào đó đang thao thao bất tuyệt trên bục giảng, sau khi nghe tiếng cười như điên của Trác Yến thì những lời lẽ ngọt ngào chưa kịp phát ra đã nghẹn cứng trong cổ họng.

Giảng viên đó sắc mặt tái xanh, nhìn về hướng Trác Yến và Giang Sơn, lạnh lùng hỏi: “Cười cái gì? Tôi giảng buồn cười lắm à? Hai bạn bên dưới kia, tan học xong đến chỗ tôi!”

Trác Yến rụt vai lại, xấu hổ thè lưỡi.

Cô quay sang nhìn Giang Sơn, kinh ngạc nhận ra sắc mặt cậu gần bằng màu trái cà tím.

Cô thực sự lo lắng Giang Sơn bất cẩn sẽ khiến chính mình bị nội thương mà chết, kìm nén lại an ủi: “Người anh em, cái gọi là phúc chứ không phải họa, tức là cố gắng xem nhẹ những thứ ngoài cơ thể, đừng để bản thân bức xúc quá, lát nữa lại phải phiền tôi đến thu dọn thi thể cậu!”.

Giang Sơn nhíu chặt hàng lông mày. Cậu đưa tay lên trán, ngực phập phồng, thở hổn hển, nói: “Trác Văn Tĩnh ơi Trác Văn Tĩnh, tôi đã nói tôi không thể ở gần cậu! Một khi ở gần cậu là chẳng có việc gì tốt đẹp cả!”.

2. Chương 01 Phần 2

Lộ Dương đang ngồi bên cạnh Trác Yến bỗng chen vào.

Cô nàng kêu lên nho nhỏ như rất kinh ngạc: “Cái gì? Giang Sơn, lúc này cậu nói gì? Văn Tĩnh, lúc này có phải cậu ấy nói với cậu là, cậu ấy không thể ‘yêu’^[2] cậu, một khi ‘yêu’ cậu thì chắc chắn không có việc gì tốt đẹp không?”.

[2] Trong tiếng hán phiên âm chữ áishàng “ở gần” và àishàng “yêu” gần giống nhau.

Trác Yến tức lòi mắt.

Cô bị rúng động toàn thân đến nỗi gần như hồn bay phách tán bởi câu nói điên rồ của Lộ Dương.

Cô vừa xoa xoa da gà nổi lên trên cánh tay, vừa nghiêm khắc chỉnh đốn Lộ Dương: “Gái à, cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói bậy! Không phải yêu, mà là ở gần! Nếu mà đồn ra ngoài thì người ta sẽ tưởng tở cướp người yêu của đồng hương đấy!”. Nói xong liếc nhìn Giang Sơn, nhận ra cậu ta cũng đang xoa xoa cánh tay liên tục.

Cảnh ấy khiến cô bỗng thấy rất bức bối.

Cô nhe răng ra, hạ giọng nói với Giang Sơn, vẻ mặt tà ác: “Hơn nữa, cho dù có cướp, tôi cũng không thể cướp con gái được! Xùy xùy!”.

Giang Sơn tức tối trừng mắt nhìn Trác Yến: “Trác Văn Tĩnh mắt cậu bị gì thế? Con gái? Cậu nghĩ trên người cậu có chút nào giống con gái không? Với tôi thì cậu chính là một thằng con trai chưa kịp vỡ giọng!”.

Trác Yến lập tức trả miếng: “Xì! Thấy ghét quá à, cậu cứ nói bậy đi!”. Nói xong cô cũng rùng mình, da gà lập tức nổi đầy trên cánh tay.

Giang Sơn nghe xong cũng bất giác run rẩy toàn thân.

Lộ Dương nhìn Trác Yến rồi lại nhìn Giang Sơn, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, cười một cách ranh mãnh: “Tớ có phát hiện này hay lắm nhé! Động tác hai người rất ăn ý!”.

Trác Yến, Giang Sơn nghe thế đồng loạt nhìn về phía cô.

Rồi nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau... sau đó cũng chà xát cánh tay điên cuồng, vừa rứt cổ run rẩy vừa phát ra tiếng thở dài như thể không chịu đựng được nữa: “Ồi...”

Lộ Dương ngồi cạnh hứng chí vỗ tay, kêu lên: “Wow wow! Giống thật giống thật! Hai người từ cử chỉ, nét mặt đến giọng điệu, sao mà giống nhau đến thế!”.

Trác Yến quay lại gầm gừ: “Im ngay cái miệng của cậu!”.

Lộ Dương vỗ tay cười khoái chí, như thể trí óc vẫn chưa phát triển hoàn thiện.

Giảng viên đứng trên bục giảng tức đến suýt ngất.

“Bạn gái ngồi cạnh hai bạn kia, bạn cười cái gì thế. Tôi vừa nói hai bạn đấy xong, bạn lại ngồi cạnh cười ngật nghẻo, đang khiêu khích tôi đấy phải không? Đúng là chẳng ra thể thống gì! Hết tiết học, bạn và hai bạn bên cạnh đến gặp tôi ngay!”.

Trác Yến liếc xéo Lộ Dương, nhỏ giọng trách mắng với vẻ hạnh phúc trên nỗi đau của kẻ khác: “Cho chết nhé, đáng đời!”.

Lộ Dương bĩu môi về phía giảng viên, hỏi Trác Yến và Giang Sơn: “Cô này sao hôm nay nóng nảy thế? Chẳng nữ tính tí nào!”.

Trác Yến nói lời: “Lại còn già!”.

Giang Sơn vội bổ sung: “Bị điên!”.

Lộ Dương không kịp chen vào: “Bà ta...”.

Trác Yến đã vội nói tiếp: “Hổ cái!”.

Giang Sơn lại không ngần ngại, tiếp theo: “Sư tử Hà Đông!”.

Lộ Dương vẫn không kịp chen vào: “Bà ta...”.

Trác Yến: “Như hùm như sói!”.

Giang Sơn: “Không được thỏa mãn nên tức!”.

Lộ Dương há miệng ra rồi ngậm lại, há rồi ngậm, mở to mắt nhìn hai bạn, rồi sau đó xuyết xoa cảm thán: “Kiểu phối hợp này của hai người, quá lợi hại! Xem như tớ đã thấy rõ, chỉ cần hai người cứ kẻ xướng người họa thế này, kẻ khác đừng hòng nói lại!”.

Trác Yến và Giang Sơn lại đồng loạt nhìn sang cô bạn, vẻ mặt không cảm xúc tỏ ra trấn tĩnh, nhìn nhau hai giây sau, cuối cùng vẫn không thể chịu nổi mà run lên cầm cập, vừa hít hà vừa điên cuồng chà xát cánh tay.

Tiếng chuông tan học vang lên, Trác Yến, Lộ Dương và Giang Sơn cùng đến trước bục giảng.

Giảng viên quét ánh mắt sắc bén qua ba người họ, cuối cùng dừng lại ở Trác Yến.

“Lúc này bạn cười cái gì?”. Cô giáo tức giận hỏi.

Trác Yến giả vờ gục đầu vẻ đáng thương, trả lời: “Cô ơi, em sai rồi!”.

Lộ Dương đã từng tổng kết thế này: Ở Trác Yến có ba điểm trơ trên nhất.

Một là quá tự sướng, chưa bao giờ xem việc làm người khác buồn nôn là tội lỗi, sợ rằng cả đời này cũng không biết xấu hổ là gì.

Hai là không có phong độ, không có khí chất, luôn gió chiều nào xuôi theo chiều ấy, ý thức được đã làm ai đó tức giận là lập tức cười giả lả nịnh nọt, đẹp sĩ diện đi mà năn nỉ người khác, chính xác là “cún theo chân”.

Ba là tuy điên cuồng đến đáng sợ, nhưng một khi tỏ ra vẻ ngoan ngoãn thì đều có thể khiến người khác mềm lòng ngay tức khắc.

Lộ Dương từng nói thế này: “Trác Văn Tĩnh à, nếu cậu ngồi yên không nói gì, chỉ chớp mắt thôi, thì ai cũng sẽ nghĩ rằng cậu là một cô gái mềm yếu nhu mì, cần được nâng niu che chở, nhưng mà, ôi nhưng mà... chỉ cần cậu mở miệng, mọi giả tượng đẹp đẽ sẽ vỡ tan tành ngay - cậu đấy, tớ thấy cậu như đang đau khổ vì là nam mà phải giả nữ vậy”.

Trác Yến chỉ hừ mũi bỏ qua lời nói của Lộ Dương, nhưng bất ngờ là, nó lại được mọi người nhất trí tán thành.

Đối với cô giáo, Trác Yến đã dùng liên tiếp chiêu vô sỉ thứ hai và thứ ba để ứng phó.

Lộ Dương đã quen với đường đi nước bước của cô bạn, nên tỏ ra rất bình tĩnh.

Giang Sơn vì chưa hiểu nên kinh ngạc đến mức rúng động toàn thân trước vẻ hối hận vô bờ và đáng thương như sắp khóc của Trác Yến.

Trác Yến sợ cậu làm lộ chuyện nên vội vội vàng vàng đạp chân cậu một cái, cảnh cáo cậu hãy nở nụ cười và đừng nói gì.

Cô giáo thấy thái độ nhận lỗi của Trác Yến thật ngoan hiền, dễ dạy bảo, thế là không truy đến cùng, chỉ “nhả lời châu ngọc” giáo huấn họ một bài rồi tha.

Rời khỏi giảng đường, Giang Sơn dựa vào tường thở dốc.

Cậu trợn mắt nhìn Trác Yến, than thở một cách buồn bã: “Yêu quái! Cậu đúng là yêu quái!”.

Trác Yến lập tức cười híp mắt, cô nhảy qua một bậc thang đến trước mặt Giang Sơn, nói với cậu với vẻ vui sướng: “Cảm ơn cảm ơn! Anh Giang Sơn có biết không, bây giờ khen một ai đó có sức hấp dẫn vô biên thì đều dùng từ ‘yêu quái’ đấy! Không ngờ trong tim anh, hình tượng của em đã tăng cấp đến mức độ đó! Đúng là cảm ơn anh vì đặc ân đó!”.

Giang Sơn suy sụp, trừng mắt nhìn cô: “Trác Văn Tĩnh, mấy ngày này, làm ơn, xem như tôi van xin cậu, tránh xa tôi ra! Tôi tổn thương nguyên khí quá nhiều, không thể chịu được hành hạ nữa!”.

Trác Yến ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, được!”, vẻ mặt thay đổi trong tích tắc, khóe mắt ánh lên sự ranh mãnh: “Chê tôi phải không? Ok, bên Ngô Song thì cậu tự hẹn hò đi nhé, chị đây không chơi với cậu nữa!”. Nói xong cô quay ngoắt đầu, nhảy qua hai bậc tam cấp đến cạnh Lộ Dương, khoác tay cô bạn rồi bỏ đi.

Lộ Dương tưởng cô giận, ngược lên nhìn, bất giác sững người.

Cô nàng ấy đang có vẻ sung sướng, dường như gian kế gì đó đã được thực hiện.

Lộ Dương hỏi Trác Yến về nghi hoặc: “Văn Tĩnh, không sao đấy chứ? Lúc này cậu bị người ta chê bai mà sao vui thế? Tổ muốn hỏi, sự xấu hổ của cậu đi đâu mất rồi?”.

Trác Yến hất mạnh đầu, vô cùng khí thế: “Xì, dám chê bai tớ hả? Không biết cậu ta چرا دوست دارد được cô vợ tương lai kia chưa mà dám chê tớ?”. Cô vỗ vỗ vai Lộ Dương, ánh mắt ngạo nghễ: “Em gái à, đợi xem tên Giang Sơn kia hối hận vì sao ban đầu không van xin tớ tha thứ như thế nào nhé! Cứ nghĩ đến tương lai không xa, cậu ta phải xuống nước van xin tớ, tớ đã sướng muốn hét lên rồi! Ha ha ha”.

Lộ Dương cứng đờ người như bị sét đánh...

Cười gian xảo mấy tiếng rồi Trác Yến hất tóc, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lộ Dương: “Dương Dương, nhớ nhé, đây chính là - đấu với lớp trưởng, thích thú vô cùng!”.

Hai hôm tiếp theo, không khí trong phòng kí túc khá trầm lắng. Sau khi dò hỏi, Trác Yến đã tìm ra nguyên nhân cụ thể.

Thì ra mấy hôm nay Tiểu Dư cứ ngẩn ngơ suy nghĩ suốt ngày.

Dù mọi người nói những gì bàn luận những gì, cô nàng đều không tham gia, tỏ vẻ u buồn như một cô gái trẻ mang đầy tế bào nghệ thuật trong người, lại thêm vẻ bi thương trên gương mặt sáng sủa, cứ thần thờ nghe đi nghe lại bản nhạc điên cuồng của Michael Jackson, quả là biến thái.

Trác Yến có phần suy sụp.

Cô thấy rằng vẻ u buồn trên gương mặt của Tiểu Dư phối với âm nhạc điên loạn trong phòng thật chẳng hợp tí nào, thậm chí sau khi cô lo lắng theo dõi rất lâu mà người đang đau buồn kia vẫn không thay đổi, đám đông vô tội lại bị kích thích đến nổi tinh thần muốn phân liệt cả.

Vì nghĩ cho sức khỏe, cô mới ân cần hỏi thăm Tiểu Dư: “Tiểu Ngư[3], sao buồn bã thế? Bị mèo để ý rồi hay sao?”.

[3] Chữ ngư và chữ dư đồng âm, Trác Yến dùng câu ‘mèo để ý’ là muốn trêu chọc Tiểu Dư.

Tiểu Dư quay sang nhìn cô, ánh mắt mơ màng hỗn loạn như mới tỉnh dậy khỏi giấc mơ, chậm rãi mấp máy môi thành chữ: “Ge - wu - en” [4]

[4] Tiểu Dư dùng các chữ cái đồng âm với chữ latin ghép lại thành chữ Gun nghĩa là biến đi, cút đi.

Lúc này Võ lâm ngoại truyện vẫn chưa được xuất bản, mà câu nói kinh điển Quách Phù Dung hay nói với Lữ tú tài đã bị Tiểu Dư nhanh miệng áp dụng với Trác Yến sớm hơn một bước rồi.

Lúc nghe, Trác Yến không thể hiểu nổi Tiểu Dư đang nói gì.

Ge - wu - en, là cái quái gì?

Cô nghi ngờ lặp lại một lần nữa.

Trong đầu như có ánh sáng lóe lên, cô hiểu rồi!

Cút!

Hậm hực tức tối nhìn Tiểu Dư, Trác Yến chỉ muốn bóp chết bạn mình.

Cô hét lên với Tiểu Dư như muốn trả thù: “Cô em tương tư!”.

Vốn nghĩ rằng Tiểu Dư sẽ nhảy chồm lên đánh mình, ngờ đâu cô nàng giật mình, ngẩng đầu lên, nhìn Trác Yến rồi hỏi với vẻ lúng túng: “Cậu... cậu nhận ra tớ đang nghĩ gì sao? Rõ ràng thế... thế sao?”.

Trác Yến đờ người - định phản kích nhưng lại thôi, ai ngờ một câu nói đã trúng tim đen!

Định thần lại, cô cười gian xảo, kéo tay Tiểu Dư và dài giọng: “Cô bé, cô giấu được ai chứ không giấu được tôi đâu. Đừng mắc cỡ, nghĩ gì thì cứ nói ra. Có gì khó khăn chị đây sẽ giúp cùng giải quyết.”

Tiểu Dư lập tức sáng mắt: “Câu này là cậu nói đấy nhé!”.

Bị ánh mắt xanh lè như sói của cô nàng quét qua, Trác Yến cảm giác lưng mình như có một luồng khí lạnh thổi đến.

Tiểu Dư nắm lấy tay cô, vô cùng nhiệt tình: “Văn Tĩnh, cậu giúp tớ chuyện này! Tớ biết chuyện này không ai giúp được tớ, trừ cậu ra, cậu nhất định giúp được, nhất định được! Cậu không phải người bình thường!”.

Trác Yến gật đầu phụ họa một cách ăn ý: “Ừ ừ, tớ là Tam Ban[5] Cậu cũng vậy!”.

[5] Tam Ban chỉ ba nhà sử gia thời Hán, bao gồm người cha Ban Bưu, con trai Ban Cố, con gái Ban Chiêu. Về sau nhắc đến Tam Ban là chỉ những người tài giỏi.

Tiểu Dư phớt lờ lời trêu chọc của cô, vẫn tiếp tục nói với vẻ nhiệt tình: “Văn Tĩnh, tớ nói sơ qua với cậu về tình hình hiện tại. Là thế này, do học kỳ này thiếu phòng học, nên tiết tiếng Anh của lớp mình học chung với một lớp trong khoa Xây dựng”. Cô dừng lại, ánh mắt nóng bỏng như lửa chiếu vào Trác Yến.

Trác Yến bắt giác rung mình: “Rồi... rồi sao?”.

Tiểu Dư chồm lên phía trước, khuôn mặt phóng to gấp N lần, “ừ thì, trong lớp học của khoa Xây dựng ấy, có một sinh viên tên Trương Nhất Định”.

Trác Yến lùi ra sau, “ồ” một tiếng, lắc lắc đầu như một nhà thông thái: “Muốn nhờ tớ giúp cậu làm quen chứ gì?”.

Tiểu Dư gật đầu lia lịa vẻ nịnh nọt, đôi mắt như phát ra những trái tim nho nhỏ: “Ừ ừ! Thực ra tớ cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần cậu ấy ngồi cạnh tớ, học chung một tiết là tớ đã thỏa mãn rồi!”.

Trác Yến bĩu môi: “Suy nghĩ đó đủ ‘dê’ lắm rồi! Cậu còn định làm gì?”.

Thấy Tiểu Dư có vẻ biến sắc, cô vội vàng chuyển đề tài: “Nhưng tại sao lại nhờ tớ nói giúp cậu?”. Thực ra cô đang ra ám hiệu cho Tiểu Dư mau mau khen ngợi cô.

Tiểu Dư lại nói: “Còn phải hỏi? Mặt cậu dày chứ sao!”.

Trác Yến suýt ngã.

Cô hét toáng lên: “Hừ! Cậu chả biết lí lẽ gì cả! Tớ đang cho cậu cơ hội biểu dương tớ rành rành thế kia mà cậu lại không biết quý trọng! Còn nữa, cậu đi cửa trai và tớ bị cậu ép giúp cậu đi cửa trai, hai chúng ta rốt cuộc mặt ai dày hơn?”.

Đó gọi là biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng.

Để hoàn thành công tác kéo da mặt dày thêm cho suôn sẻ, Trác Yến cố ý thăm dò thật kỹ, trước khi hành động phải tìm hiểu rõ Trương Nhất Định.

Nhưng lúc do thám thì không thấy gì, tìm hiểu xong mới thấy bàng hoàng.

Đối mặt với sự nổi tiếng hào quang chói của Trương Nhất Định, Trác Yến cũng bắt đầu thấy tâm trí lảng đãng theo mọi người.

Có phải là người đâu? Rõ ràng là thần tượng thì có.

- Từ nhỏ đã học nhảy, kỹ thuật nhảy rất cao cường.

Đặc biệt sở trường điệu nhảy của Michael Jackson, cuối cùng cô đã hiểu ra, tại sao hôm đó Tiểu Dư u sầu tương tự, không nghe khúc “Nhị tuyền ánh nguyệt”[6], mà lại nghe bài “Beat it”[7] rất kích động, thì ra là nghe nhạc nhớ người.

[6] Nhị tuyền ánh nguyệt là một khúc nhạc cổ của Trung Quốc.

[7] Beat it là ca khúc được sáng tác và trình diễn bởi ông hoàng nhạc pop Michael Jackson.

- Bắt đầu từ cấp hai đã chơi bóng rổ, kỹ thuật chơi bóng rất siêu.

Nghe đồn đại học Oxford từng muốn tuyển thẳng cậu vào vì thành tích thể thao, kết quả cậu lại nói với người tuyển sinh rằng: “Xin lỗi! Tôi rất yêu Tổ quốc của tôi!”, khiến đồng chí tuyển sinh phải lủi thủi quay về.

Chuyện này có thật hay không thì chưa ai kiểm chứng, dù sao mọi người đều thấy vui thích chẳng qua vì sự thú vị của truyền thuyết, chứ không phải bản chất thật hay giả.

- Thành tích học tập tuy không đứng đầu nhưng luôn xuất sắc thuộc hàng đẳng cấp trong Top 3.
- Ngoại ngữ xuất sắc vô cùng, dường như không chỉ tinh thông tiếng Anh, nghe nói bạn Trương còn thông thạo tiếng Pháp nữa.
- Cuối cùng về tướng mạo.

Nữ sinh toàn trường nhất trí dùng hai chữ để hình dung bạn Trương: Nổi bật!

Có người nói cậu giống Lưu Đức Hoa, có người nói cậu giống Cổ Cự Cơ, còn có người nói cậu rất giống Tạ Đình Phong và có người còn nói rằng, cậu giống y hệt Châu Nhuận Phát![8]

[8]Lưu Đức Hoa, Cổ Cự Cơ, Tạ Đình Phong, Châu Nhuận Phát đều là những diễn viên nổi tiếng, không chỉ về tài năng diễn xuất còn vì vẻ bề ngoài đẹp trai, tuấn tú.

Nghe những người đó nói, Trác Yển bỗng thấy nghi ngờ.

Nếu nói giống ba người trước cũng được, dù sao gương mặt cũng thuộc dạng mặt dài. Nhưng có sự xuất hiện của Châu Nhuận Phát thì thực sự cô không thể tán đồng, rõ ràng tài tử ấy có gương mặt tròn vành vạnh, làm sao có thể so sánh với một gương mặt dài chứ?

Lúc đến nhà ăn lấy cơm, Trác Yển vừa đi từ trên tầng xuống vừa suy nghĩ vấn đề đó.

Trong đầu cô nghĩ đến gương mặt bốn người ấy, cố gắng nhập bốn gương mặt ấy lại thành một.

Sau đó chưa nhìn rõ gương mặt đã nhập lại ấy có dáng vẻ thế nào thì - rầm rầm!

Cô hụt chân, ngã thẳng từ cầu thang xuống...

Lộ Dương hét lên chạy đến cạnh cô, hỏi với vẻ thương xót: “Có sao không, có sao không? Sao tự đứng lại ngã thế này?”.

Trác Yển nghiêng răng xuyết xoa: “Tớ bị choáng!”.

“Đang yên đang lành, sao lại bị choáng?”.

Trác Yển vô cùng ám ức: “Cậu thử ghép mặt Lưu Đức Hoa, Cổ Cự Cơ, Tạ Đình Phong, Châu Nhuận Phát lại với nhau, một đồng mất mũi miệng chồng chất lên, cậu có choáng không?”.

Lộ Dương đẩy cô ra, không thèm nhìn cô cái nào nữa, bước đến khoác tay bạn khác rồi chạy nhanh đến nhà ăn...

Trác Yển lồm cồm bò dậy, phui mắt, vô cùng đau buồn.

Cô gửa đầu thở dài: Trên thế gian này, tại sao những cô gái thông minh luôn cô đơn như tuyết lạnh.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2: Đánh cược với giang sơn

Tiết tiếng Anh ngày hôm sau, Trác Yển và Tiểu Dư đến lớp thật sớm, chiếm ba chỗ hàng ghế cuối cùng.

Gần tới giờ học, các bạn lục tục tiến vào lớp.

Trác Yển mở mắt thật to, nhìn chằm chằm cửa lớp, cứ có một nam sinh vào là hỏi Tiểu Dư: “Có phải người này không? Có phải cậu ấy không? Phải không phải không?”. Trác Yển hỏi đến mức Tiểu Dư chỉ muốn bóp chết cô.

Tiểu Dư bực tức quát lên: “Ngậm 5iặng lại! Cậu là máy đọc à. Trương Nhất Định vào thì tớ sẽ báo cậu biết, đừng có người nào vào là lại hỏi, cậu có thấy phiền phức không?”.

Trác Yến chớp chớp mắt, nhìn ra cửa rồi lại quay sang nhìn Tiểu Dư, rồi lại nhìn ra cửa, sau đó quay đầu nhìn Tiểu Dư, nhìn qua nhìn lại, không nói gì cả, đầu lắc tới lui như đánh trống bỏi vạy.

Tiểu Dư càng kiên tiết hơn: “Cậu quay cái gì? Cổ cậu có trục xoay à?.

Trác Yến vẫn nhìn cửa xong nhìn cô, chớp mắt, hỏi: “Là người kia à? Có phải không? Phải không phải không?”.

Tiểu Dư lập tức xuất hiện đầy vạch đen trên mặt...

Cô kiên cường bóp cổ Trác Yến, lắc lắc liên tục: “Cho cậu làm máy đọc này! Cho cậu làm máy đọc này! Tớ bóp chết cái máy đọc này! Tớ bóp chết cái máy đọc này!”.

Trác Yến vừa trợn trắng mắt thè lưỡi ra, vừa chống cự để lên tiếng: “Khụ... cậu đừng kích động thế... Cậu xem, cậu kích động đến mức... tự biến thành cái máy đọc luôn rồi... khụ...”.

Trác Yến ra sức kéo móng vuốt Cửu âm bạch cốt trảo[1] của Tiểu Dư ra, chỉ nam sinh vừa vào lớp, vừa ho vừa hỏi: “Khụ... thế... người kia thì sao...”

[1] Cửu âm bạch cốt trảo là một trong nhiều môn võ được ghi trong ‘cửu âm chân kinh’, bộ võ tối thượng trong tiểu thuyết ‘Anh hùng xạ điêu’ của Kim Dung.

Tiểu Dư đang định chồm đến thì bỗng quay ngoắt lại, nhìn cửa lớp rồi lại nhìn Trác Yến, cơn giận bỗng chốc biến mất hẳn, cuống quýt: “Nhanh lên nhanh lên! Chính là anh ấy chính là anh ấy! Đừng để anh ấy chạy! Mau... đi...”

Trác Yến vừa lườm nguýt vừa than thở: “Đồ không có đạo đức, còn nói tớ là máy đọc, cậu mà đọc đi đọc lại thì chẳng ai tranh được với cậu!”

Kết quả là cô bị Tiểu Dư đập một cái thật mạnh lên chân dưới gầm bàn.

Trác Yến mồ hôi mồ kê đứng lên, tiến đến cửa, đến gần Trương Nhất Định.

Đứng chặn lối đi, cô cười tươi, gồng mình lên, chào Trương Nhất Định đang định lách người đi qua: “Hi”.

Trương Nhất Định quay sang nhìn cô.

Về mặt cậu rất hoang mang, ánh mắt lại có nội dung muốn hỏi: Bạn là ai.

Trác Yến cố gắng cười đến mức đau cả cơ mặt, nhưng vẫn lý trí giữ cho khóe môi nhếch lên: “Hi... chào bạn! Cái đó...thực ấy... chúng ta đã từng gặp nhau!”.

Về hoang mang trên gương mặt Trương Nhất Định càng lộ trên gương mặt, ngay cả lông mày cũng bắt đầu nhướn lên.

Thấy anh nhướn mày, Trác Yến thầm nghĩ: Hừ, mắt cậu ta đúng là hơi giống Châu Nhuận Phát, sáng rực, giống như bên trong có trồng loại hoa đào màu hồng khiến lòng người rối loạn ấy.

Một đôi mắt quyến rũ như thế, cho dù liếc hờ hững ai đó, cũng đủ khiến người ta suy nghĩ lung tung rồi.

“Xin lỗi, tôi không nhớ ra đã gặp bạn ở đâu”. Giọng anh lãnh đạm, rất lịch sự nhưng rất có vẻ xa cách.

Trác Yến tính toán trong bụng, tám phần thì đây gọi bệnh ngôi sao rồi.

Cô cũng học theo kiểu của anh, cố gắng tỏ ra lịch sự như anh, nhướn mày nhắc anh: “À ừ, cậu có còn nhớ không, có một giỏ táo, chuyển sách, hộp giấy, Fuji, hàng cao cấp!”

Cô nói hết những từ quan trọng ra cho anh nghe.

Lần này chắc anh nghĩ ra rồi chứ.

Bạn Trương nhúu mày, rồi bỗng cười: “Cô gái chuyển sách bằng giỏ táo phải không?”.

Nụ cười ấy đúng là quá đẹp, trong đầu Trác Yến bỗng xuất hiện một câu thơ: Hốt như nhất dạ xuân phong lai, Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai[2].

[2] Tạm dịch: Đường như qua một đêm gió xuân thổi về. Ngàn cây vạn cây hoa lê nở rộ. Đây là hai câu thơ trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh” (Tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô) của Sầm Tham thời thịnh Đường, Trung Quốc.

Thấy anh cười, cô bắt giắc cười theo, hì hì mấy tiếng rồi gật gù: “Đúng thế, đúng thế!”.

Sau đó đột ngột chữa mũi dùi, e dè đi vào chủ đề chính: “Gì nhỉ, bạn Trương Nhất Định này, tôi có thể mời bạn đến ngồi ở phía sau trong tiết học này không?”.

Cô chỉ vào Tiểu Dư: “Chỗ đó đó!”.

Trương Nhất Định nhìn hàng ghế cuối cùng rồi lại nhìn cô, đầu hơi nghiêng sang bên, trông đen đảo vài vòng rồi chậm rãi chớp mắt một cái.

Anh rất cao, khoảng một mét tám.

Vóc dáng Trác Yến chỉ trung bình, khoảng hơn một mét sáu, lại đi giày đế bằng, nên lúc nhìn anh, đương nhiên cô phải ngẩng cổ lên.

Anh cúi xuống nhìn cô, cô ngược lên nhìn anh.

Cô đã mời anh và giờ lặng lẽ đợi anh trả lời.

Quá trình đó đơn giản và trong sáng trong mắt Trác Yến lại khiến bọn nam sinh huyết sáo trên ghẹo.

Trán cô bắt đầu xuất hiện mấy vạch đen.

Cô đã hiểu ra tại sao dù thế nào đi nữa, Tiểu Dư cũng không chịu tự ra tay, mà cứ bắt cô chịu trận.

Thì ra là sợ cảnh ngưng ngạt khó xử thế này.

Một cô gái hai mươi tuổi, trước khi vào học còn công khai cướp trai đẹp ngay trong lớp! Một cảnh tượng sắc mùi nhạy cảm!

Hai người vẫn giữ tư thế nhìn nhau.

Tiếng huyết sáo bên cạnh chưa dứt, lại có người kêu ré lên.

Trương Nhất Định vẫn không nói gì, chỉ nhìn cô bằng đôi mắt đen lầy.

Trác Yến cho dù da mặt dày, nhưng nghe tiếng huyết sáo và la hét của mọi người, cũng vẫn cảm thấy bực bội.

Nhất thời cô cảm thấy đầu óc hoảng loạn.

Trong lúc cuồng quýt, Trác Yến bắt đầu nghĩ bừa ra một cái lí do: “Trương Nhất Định, có phải cậu rất thích gió tảo vạn năng của mình không? Mình định sau khi tan học sẽ tặng cho cậu!”.

Dường như Trương Nhất Định cả thấy câu này của cô rất buồn cười, bắt giắc “phì” một tiếng, cười khê thành tiếng: “Được, quyết định thế nhé!”.

Theo tiếng cười của anh, Trác Yến nhanh chóng nhớ lại đoạn đối thoại lúc này.

Hồi tưởng xong, cô lại có phần rối loạn.

Cô nghĩ thật không tin nổi, phí bao nhiêu công sức, cuối cùng tuyệt chiêu lại là một gió tảo!

Mà điều ngạc nhiên hơn là, cô đang lâm vào đường cùng nên viện cớ lung tung, vậy mà Trương Nhất Định lại đồng ý!

Cuối cùng, trong tiếng xì xào huyết sáo, cô đã dẫn Trương Nhất Định đến hàng ghế cuối cùng một cách thành công.

Tiểu Dư đứng lên với vẻ mặt si mê ngu muội, tay chân luống cuống thừa thãi, một dáng vẻ mê trai ngốc nghếch điển hình.

Trác Yến lườm cô một cái, ra hiệu cho cô trấn tĩnh lại, đừng để mắt mát quá, rồi luồn vào ngồi phía trong cùng.

Tiểu Dư vội vào theo, ngồi sát bên cô.

Trương Nhất Định đứng ở lối đi nhìn hai người, trong mắt hiện lên đầy những dấu chấm hỏi.

Trác Yến muốn lau mồ hôi lạnh đang vã ra.

Cô lại thì thào thật nhanh với Tiểu Dư bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: “Tên này chắc chắn nghĩ tớ quyến rũ hẳn, hẳn nhất định không ngờ rằng tớ là một cô gái tốt bụng, cao thượng, cam tâm tình nguyện bất chấp tất cả đi dụ dỗ đàn ông vì tình chị em đấy”.

Tiểu Dư không thèm nhìn cô, chỉ đập mạnh chân cô dưới gầm bàn.

Trương Nhất Định không ngồi, tình hình rất khó xử.

“Đây là chị e5 cùng phòng ký túc với mình, bọn mình tuy hai mà một ấy, hai đứa mình xưa nay cùng hưởng chung tài nguyên, nên bọn mình ai ngồi cạnh cậu cũng thế ấy mà!”.

Trương Nhất Định quay mặt đi.

Trác Yến nghe thấy tiếng cười “phì” rất khê.

Hình như anh lại đang cười cô...

Sau đó anh ngồi xuống.

Tiểu Dư sung sướng đến mức không biết phải làm gì nữa.

Cô nàng nước mắt lưng tròng nhìn Trác Yến tỏ vẻ vô cùng xúc động.

Trác Yến đột nhiên cảm thấy mình trở nên to lớn vô hạn, to lớn hơn, to lớn nữa...

Cô kích động hỏi: “Người chị em à, có phải đang cảm thấy chị đây là vĩ nhân không?”.

Tiểu Dư quay mặt đi ngay.

Từ đó, cô nàng không thèm nhìn Trác Yến nữa...

Trác Yến bình thường tuy có điên, có phá phách, nhưng khi học hành nghiêm túc thì cũng có thể xem là chăm chỉ nghiêm túc.

Ngồi ở hàng ghế cuối cùng nghe giảng, cô không thể nhìn rõ giảng viên viết gì trên bảng. Chịu đựng đến hết tiết một, cô lập tức thu dọn sách vở, nói với Tiểu Dư: “Không được không được, ngồi đây tớ chẳng nhìn thấy gì hết, tớ phải lên trên ngồi!”.

Tiểu Dư nhìn cô, vẻ mặt cảm kích muốn khóc.

Cô tưởng Trác Yến đang dâng hiến vô tư vì cô, tự động dập tắt “cái bóng đèn” phá hoại là chính mình.

Lúc lên lớp, Trác Yến rất chăm chú nghe giảng, gần như quên bằng sự tồn tại của Trương Nhất Định.

Lúc này thấy vẻ mặt cảm động của Tiểu Dư, cuối cùng cô cũng nhớ đến bạn Trương.

Vì lịch sự, trước khi đi cô không quên vẫy vẫy tay với Trương Nhất Định, chào anh một tiếng: “Gì nhỉ, các bạn cứ ngồi, mình không nhìn rõ bảng nên đến phía trước ngồi nhé! Ồi cậu không cần đứng dậy không cần đứng dậy, tớ ra từ bên này là được!”. Nói xong nhanh nhẹn luồn lách, trong tiếng chuông lên lớp lanh lảnh reo vang, cô nhảy đến hàng thứ hai, ngồi phịch xuống cạnh Lộ Dương.

Lộ Dương nhìn cô, mặt không cảm xúc: “Em gái Trác à, hiếm có ai còn nhỏ tuổi như em đã mặt dày như thế mà tim không loạn, thở không rồi, mặt không đỏ, không xấu hổ, chúc mừng em! Em lại có thêm chức năng sinh tồn rất mạnh, sau này chắc chắn không chết đói được!”.

Trác Yến “xì” một tiếng: “Hừ! Nói linh tinh!”, đồng thời dọa dẫm rằng nếu không tôn trọng trường bối nữa thì sẽ huấn luyện cô bạn thành đồ chơi tiêu khiển.

Lộ Dương xì một tiếng: “Học lối đó ở đâu thế hả!”. Rồi đột nhiên vẻ mặt thay đổi, cô hỏi một cách gian tà: “Văn Tĩnh, Trương Nhất Định đẹp trai như thế, sao cậu không giữ lại ỉnh? Không tiếc anh ấy à?”.

Trác Yến vỗ vào trán cô bạn, đẩy mặt cô ra rồi kêu lên đầy vẻ trượng nghĩa khí khái: “Bậy bạ! Nói gì thế hả? Tổ là loại người đó à?”.

Lộ Dương không nghĩ gì mà gật đầu ngay: “Đúng!”.

Trác Yến gõ mạnh lên đầu bạn: “Cút đi!”.

Lộ Dương gõ lại đầu cô, vẫn đeo bám: “Cậu không thèm thuồng anh ấy à?”.

Trác Yến thở dài buồn bã: “Nói thật với cậu, thực ra tổ đây đã từng trải qua rất nhiều mối tình”.

Lộ Dương nhìn cô, khóe môi giật giật.

Cổ bình tĩnh lại một lúc lâu sau, cuối cùng Lộ Dương mới nói tiếp được: “Bịa nữa đi, tiếp tục bịa nữa đi! Tổ xem cậu có thể bịa nữa không!”.

Trác Yến nhìn cô, vô cùng nghiêm túc: “Tổ không lừa cậu, tổ nói thật mà! Trong tim tổ có một người, tổ thích anh ấy lâu rồi. Chỉ cần anh ấy sống ổn thì bản thân tổ cũng vui, ngày nào mà anh ấy chưa tìm được bạn gái thì ngày đó tổ cũng sẽ không có bạn trai!”.

Lộ Dương tỏ ra không chịu nổi, đưa tay giữ lấy trán, kêu lên: “Em Văn Tĩnh, làm ơn, đừng sến nữa! Khí chất nghệ sĩ căn bản không phù hợp với cậu đâu! Bây giờ tổ phải tổng kết điểm trợ trên thứ tư của cậu: Khi cậu nghiêm túc chân thành nói điều gì đó là thật, thì chuyện đó trăm phần trăm, ngàn phần trăm, vạn phần trăm là những lời thối hoắc! Còn khi cậu cười nham nhở nói những gì linh tinh...”. Trác Yến cướp lời: “Những lời tổ nói đều là thật cả, phải không?”.

Lộ Dương lại “xì” cô: “Thật cái con khỉ! Nếu cậu cười nham nhở nói gì đó thì những lời ấy còn thối hơn cả thối ấy!”.

Trác Yến kêu lên: “Khỉ thật! Đừng bắt nạt người quá đáng chứ! Thế là trong mắt cậu, tổ chẳng nói câu nào thật lòng à! Cậu sỉ nhục tổ quá đấy!”.

Tan học xong về ký túc, Trác Yến hỏi Tiểu Dư đang chờ dẫn đến mức hơi 5ê mẩn: “Sao rồi? Có nắm chắc cơ hội không? Cậu nắm chặt được chàng ta không?”.

Tiểu Dư lườm cô một cái đầy vẻ thánh thiện: “Văn Tĩnh, cậu đừng có suy nghĩ đen tối như thế được không, cái gì 5à nắm chặt với chả không, bọn này rất trong sáng!”.

Trác Yến gần như nhảy chồm lên: “Cậu là đứa qua cầu rút ván! Sao lúc cầu xin tổ giúp cậu dụ dỗ hần, sao cậu không nói tổ đen tối?”.

Tiểu Dư tỏ ra điềm nhiên: “Vớ vẩn! Chính cậu đã nói rồi, lúc đó chẳng phải tổ đang nhờ vả cậu hay sao?”.

Trác Yến cảm thấy ngực như bị nội thương...

Tiểu Dư liếc xéo cô, vẻ mặt bình thản. Một lúc sau bỗng lên tiếng: “Văn Tĩnh, hay là cậu giúp tổ ti5 ra số di động hoặc QQ của Trương Nhất Định đi!”.

Trác Yến như muốn lòi hòi ra ngoài: “Lại nữa? Lại là dụ dỗ? Cậu nghĩ tổ có bao nhiêu gió táo chứ!”. Quay lại thấy Lộ Dương đang hiếu kỳ theo dõi, cô phần nộ chỉ tay: “Lần này bảo cậu ấy làm!”.

Tiểu Dư cắt ngang: “Không được!”.

Trác Yến cao giọng hỏi: “Tại sao không?”.

Tiểu Dư đáp: “Cậu ấy không mặt dày như cậu!”.

Trác Yến điên lên: “Tớ nhổ vào!”.

Cô đau lòng đấm ngực hỏi Tiểu Dư: “Tớ đã tạo cơ hội riêng cho hai người rồi, tiết thứ hai cậu làm gì thể hả? Tự cậu sao không hỏi hấn đi?”.

Tiểu Dư buồn bã: “Tớ có cách nào đâu! Chỉ cần nhìn thấy mặt anh ấy là đã không nói nổi rồi!!!”.

Trác Yến ôm trán thở dài: “Bà chị ơi, chắc cậu không thể nói chuyện mà không nhìn mặt hấn chứ!”.

Tiểu Dư lắc đầu, nói như muốn khóc: “Vô dụng, cho dù không nhìn anh ấy, mà cứ nghĩ anh ấy ngồi cạnh là lười tớ vẫn xoắn lại, không nói được!”.

Trác Yến đầu hàng: “Bà chị à, tớ phục cậu đấy!”. Ngừng lại, cô thăm dò Tiểu Dư với vẻ hăm dọa: “Cô họ Dư kia, tốt nhất cậu tự đi! Lần này tớ không muốn làm nữa! Còn làm nữa thì chắc chắn sẽ mang tai tiếng mất! Người ta đều cho là tớ mê trai, hể đến tiết tiếng Anh là đi cướp trai đẹp!”.

Tiểu Dư lạnh lùng nhìn cô: “Văn Tĩnh, chẳng lẽ cậu muốn đêm nào cũng bị tớ dựng dậy đi tiểu đêm?”.

Trác Yến cảm phần nhìn bạn: “Cậu là đồ... cầm thú!”.

4. Chương 02 Phần 2

Ăn tối xong, Trác Yến bỏ ra giường học từ vựng.

Bỗng nghe dưới lầu có người gọi cô.

“Trác Văn Tĩnh! Xuống đây”.

Nghe giọng ấy, cô lập tức cười gian: “Ha, hay cho cậu Giang Sơn, cuối cùng cũng không chịu nổi chứ gì!”.

Nhảy xuống giường, nhào đến bên cửa sổ, cô thò đầu ra ngoài nhìn Giang Sơn đứng ở dưới, giả vờ tỏ ra lãnh đạm: “Bạn gì ơi, ở đây không có ai tên Trác Văn Tĩnh, cậu đừng gọi bừa bãi, muốn đi đâu thì đi, đi nhanh lên đi nhá!”.

Cô nhìn từ xa, thấy Giang Sơn như đang nhảy căng lên: “Trác Văn Tĩnh! Trác Yến! Cậu đừng đùa nữa, mau xuống đây nhanh lên!”.

“Xi! Hay nhỉ, ai đùa với cậu? Tôi nói thật! Không xuống!”. Trác Yến cười hí hí để chọc tức: “Bạn Giang Sơn ơi, chẳng phải cậu chê tôi phiền phức đó thôi?”.

Bên dưới rất nhiều người đang đánh cầu lông.

Thấy Trác Yến và Giang Sơn, một người ở trên tầng một người đứng ở dưới, một nữ một nam, đang gào thét với nhau có vẻ rất hào hứng, mọi người đều hứng chí dừng lại xem.

Dường như họ xem hai người là một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau.

Trác Yến tự biết lòng không tà niệm, có người thích nhìn thì cứ để họ nhìn, cô không hề thấy lúng túng.

Giang Sơn rõ ràng lại không “quang minh lỗi lạc” được như cô, thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình, cậu nhanh chóng tránh đi.

Trác Yến rút cổ khỏi cửa sổ.

Cô cười hí hí ngồi trên ghế, nhìn di động và đếm thầm “một, hai, ba”.

Cô linh cảm Giang Sơn nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Quả nhiên không tới nửa phút, di động của cô bắt đầu ca hát véo von.

Trác Yến cười ranh mãnh, nghe máy, hét oang oang: “Thiếu gia, thích gọi điện thoại thế cơ à? Trong nhà nhiều tiền đốt cho vui hả? Dù sao tôi nghe điện thoại cũng không mất tiền, hai ta có thể trò chuyện thoải mái nhé!”.

Giang Sơn hậm hực nói: “Cậu im ngay! Không chọc tức tôi thì không chịu được à?”.

Trác Yến cao giọng: “Ồi chào! Thái độ ngang ngược gớm nhỉ! Rốt cuộc cậu có muốn hẹn bạn đồng hương của tôi không?”.

Bên kia kìm nén không nói, trong điện thoại văng ra tiếng thở hổn hển.

Trác Yến ung dung đợi.

Trong lòng cô rất sung sướng - dù sao cô cũng không mất tiền.

Cuối cùng vẫn là Giang Sơn xuống nước: “Cậu nói đi, cậu muốn thế nào?”.

Giọng Trác Yến trở nên hoang mang: “Hả? Câu này không giống đang nhận lỗi mà lại giống như tôi ép uống cậu! Không được, không được, thái độ vô cùng xác xược, tôi từ chối giúp cậu!”.

Giang Sơn không nhịn nổi, cảm phẫn quát lên: “Trác Văn Tĩnh, cậu là đồ yêu tinh hành hạ người khác!”.

Trác Yến lập tức phản bác: “Hành hạ ‘người’ à? Nếu tôi có hành hạ ai thì cũng không đến lượt cậu!”.

Giang Sơn kêu lên: “Thằng ranh thôi!”.

Trác Yến đáp lại: “Con bé chết tiệt!”

Giang Sơn tức đến bật cười: “Nói bậy nói bạ!”.

Trác Yến vẫn không chịu thua: “Nổ tung trời đất!”.

Giọng nói của Giang Sơn dần dần bình tĩnh lại: “Được rồi được rồi, cậu không chịu thua câu nào cả! Tôi xin lỗi là được chứ gì, tôi không nên chê bai cậu, cậu là người tốt nhất thế gian này, là cô gái nữ tính nhất, tuy đáng vẻ bên ngoài của cậu nếu không nhìn kỹ dễ khiến người ta nghĩ cậu là gã trai học về nghệ thuật!”.

Trác Yến hít một hơi, cao giọng hỏi: “Ý của cậu là gì?”.

Giang Sơn tỏ vẻ nghiêm túc: “Tóc của cậu rất lãng tử!”.

“Xi! Cút đi!”. Trác Yến giận: “Muốn tìm vợ thì tự nghĩ. Đừng tìm tên lãng tử ta nữa!”.

Giang Sơn vội vã cầu hòa: “Văn Tĩnh Văn Tĩnh, cô gái tốt bụng, đừng phũ tay thế chứ! Anh đây khó khăn lắm mới cầu xin cậu một lần, sao cậu có thể nói trở mặt là trở mặt ngay chứ! Hai ta sau này còn ở lâu bên nhau, đừng như thế mà!”.

Trác Yến cau mày có vẻ nghi ngại.

Nói đi nói lại thì cuối cùng vẫn làm như thể cô rất hẹp hòi nhỏ mọn vậy?

Lắc đầu, cô nói: “Hay thế này, chị đây cũng không phải kẻ hẹp hòi hơn nữa tôi cũng mệt, không muốn lằng nhằng nữa, chẳng có hứng! Cậu muốn xin lỗi phải không? Hãy cho tôi xem thành ý của cậu, lát nữa tôi đưa gió xuống, cậu xách nó đi siêu thị, nghĩ xem tôi thích ăn gì thì cậu cứ mua rồi bỏ vào đó, chú ý, nhất định phải mua đầy gió, không đầy gió thì không đủ thành ý! Nghe rõ chưa?”.

Cô cảm thấy giọng Giang Sơn như sắp khóc: “Không ổn lắm đâu... Trời còn sáng mà... Đợi trời tối một tí, người vắng, được không?”.

Cô lập tức nói chắc nịch như đinh đóng cột: “Không được! Còn mặc cả nữa thì cúp máy đấy!”.

Giang Sơn phẫn nộ gầm lên: “Cúp cúp cúp! Cúp cái gì mà cúp! Buông gió xuống đây, đồ yêu tinh hành hạ kẻ khác!”. Trác Yến cười to. Đấu với bạn Giang Sơn, cô luôn thắng!

Hôm sau là sinh nhật Ngô Song.

Trác Yến đến tìm bạn, hỏi thẳng: “Rốt cuộc cậu thấy lớp trưởng tớ thế nào?”.

Ngô Song nghĩ ngợi rồi nói: “Trông cũng được”.

Trác Yến lườm bạn: “Choáng thật! Tớ tớ có mắt nhìn, tuy vẻ bề ngoài không cần nói nhiều, nhưng tớ vẫn phải phản bác cậu, tớ không tán đồng với ý kiến của cậu”.

Ngô Song có vẻ nghĩ ngợi: “Vậy cậu nghĩ anh ấy xấu à?”.

Trác Yến nhíu mày: “Cũng không phải chuyện xấu đẹp, mà là cảm thấy hắn rất phiền phức. Nhưng hình như cậu không phiền lắm nhỉ? Song Nhi, hay là cậu nói thầm cho tớ biết, có phải cậu rất có tình cảm với lớp trưởng lớp tớ? Hai người chẳng phải đã ngầm thành đôi rồi đó sao?”. Vừa nói cô vừa cười rất gian xảo.

Ngô Song đỏ mặt, nhăn nhó: “Đừng nói bậy, còn mơ hồ lắm!”

Trác Yến không tha: “Song Nhi, thôi thì cậu theo lớp trưởng lớp tớ cho rồi! Hai người đều mờ ám lâu quá, còn diễn vai nam, vai nữ qua đường trong sáng, không có tư cách gì cả! Nói ra thì, hôm nay chẳng phải sinh nhật cậu sao? A đúng rồi, sinh nhật vui vẻ nhá! Lớp trưởng đại nhân của lớp tớ muốn nhờ tớ chuyển lời, hắn muốn hẹn cậu cùng đi ăn tối, nói là muốn chúc mừng cậu!”.

Cô hỏi gian xảo: “Cậu đi không? Đi không đi không? Đi chứ gì? Đi nhé? Vậy tớ nói với hắn là cậu đi!”.

Ngô Song nhíu mày, gương mặt không thể nhận ra là vui hay buồn, giật lấy di động của Trác Yến.

“Đợi đã!”.

Trác Yến tỏ vẻ nghi ngờ: “Gì thế? Cậu muốn đi mà? Rõ ràng tớ nghĩ thấy mùi rạo rức trên người cậu, sao bây giờ lại do dự?”

Ngô Song nhìn cô: “Đi cũng được, nhưng tớ có một điều kiện.”

Trác Yến ngạc nhiên: “Hừ... à? Lại còn điều kiện cơ à?”.

Thấy Ngô Song nghiêm túc, cô “ồ” một tiếng, run run hỏi: “Vậy, điều kiện gì? Gì nhỉ, Song Nhi à, lớp trưởng bọn này còn trẻ, vừa lên đại học, tớ thấy bây giờ cậu đòi hắn có nhà có xe gì đó, chuyện này hình như không thực tế lắm!”.

Ngô Song “hừ” một tiếng: “Biến đi! Tớ không nói chuyện đó. Điều kiện của tớ là, muốn tớ đồng ý thì tối nay cậu phải đi cùng!”.

Trác Yến sững người, trên gương mặt xuất hiện đầy dấu chấm hỏi. Sao lại có điều kiện biến thái thế này? Có kiểu đưa bà mối theo để yêu đương hả?

Cô hỏi Ngô Song: “Tại sao?”.

Ngô Song đáp: “Vì, lớp trưởng lớp cậu hình như không thích nói chuyện, rồi tớ cũng ít nói, hai đứa ngồi chung lúc nào cũng thấy lạnh nhạt, rất ngượng ngập. Nếu đưa đưa nói nhiều là cậu theo thì không sợ vấp phải thứ không khí nặng nề đó nữa”.

Những lời Ngô Song nói khiến tâm trạng Trác Yến rất phức tạp: “Này Song Nhi, rốt cuộc cậu đang khen tớ hay đang sỉ nhục tớ nhỉ? Tớ có công năng nói nhiều để tạo không khí, cậu cũng đừng chê tớ nhiều chuyện chứ!”. Ngừng lại, vẻ mặt tỏ ra không tán thành, cô nói tiếp, “Hơn nữa, cậu lại nói Giang Sơn không thích nói chuyện? Ô No! Đây đúng là truyện tiêu lâm! Nếu nói tớ là đứa mắc bệnh nói nhiều trong đám nữ sinh, thế thì đồng chí Giang Sơn không hổ thẹn là đồ mồm to trong đám nam sinh! Xưa nay tớ nói gì hắn cũng đối đáp được, câu nào nói ra từ tớ cũng không có cơ hội rút xuống đất, hắn ta đều nói tiếp rất nhanh, không bao giờ chịu thua ai cả!”.

Thở mạnh một cái, cô trình trọng hỏi Ngô Song: “Cậu có chắc lớp trưởng lớp tớ không thích nói chuyện?”

Ngô Song gật đầu khẳng định: “Vô cùng chắc chắn! Mỗi lần bọn tớ gặp nhau đều thế cả, khiến ối lần trước khi gặp anh ấy, tớ căng thẳng vô cùng, cứ lo không có gì để nói”.

Trác Yến ngơ người.

Chưa bao giờ cô biết rằng, thì ra Lớp trưởng đại nhân lại là người có hai nhân cách.

Khi Giang Sơn thấy Trác Yến và Ngô Song cùng xuất hiện trong phòng đặt trước, Trác Yến nhìn thấy trong mắt cậu đầy vẻ sững sốt.

Cậu nhìn cô, vốn dĩ hai mắt đã to nay còn to hơn, giống như cô là một con khủng long thời cổ vậy.

“Ngô Song, chúc mừng sinh nhật!”. Dù bàng hoàng nhưng cậu vẫn không quên chúc mừng.

Chúc xong, cậu hất đầu, quay sang hàm hè với Trác Yến.

“Trác Văn Tĩnh, hôm nay cũng là sinh nhật cậu hả?”. Giọng cậu rất trầm, tuy gương mặt vẫn nở nụ cười, vờ ra vẻ bình thản dễ gần, nhưng nét ác ý trong lời nói thì rất dễ nghe ra.

Trác Yến im lặng, cô quay sang nhìn Ngô Song, mắt tròn tròn.

Cô nhận ra lúc muốn tỏ ra mình rất vô tội thì chỉ cần mở to mắt, không chớp, không nói, nếu cảm xúc sắp đến độ “nước mắt lưng tròng” thì bộ dạng ấy chắc chắn sẽ khiến người khác mềm lòng ngay, trăm phần trăm ai thấy cũng thương xót.

Ngô Song quả nhiên tỏ vẻ xót xa. Cô nàng vội vàng giải thích với Giang Sơn: “Mình nghĩ nếu mừng sinh nhật thì nên đông người một chút, nên gọi Trác Yến cùng đến. Cậu không để bụng chứ?”.

Giang Sơn nghe cô nói vậy thì vội khoát tay: “Không sao, đương nhiên là không để bụng! Đúng là nếu mừng sinh nhật thì đông người càng tốt, một mình bạn Trác cũng có thể nói chuyện thắng cả thiên binh vạn mã, gọi bạn ấy đến là rất hay rất hay!”.

Khóe môi Trác Yến co giật. Cậu lại gọi cô một cách rất nho nhã là “bạn Trác”?! Cô hơi cảm thấy da đầu tê dại...

Ba người ngồi xuống. Giang Sơn ngồi cạnh Ngô Song, còn Trác Yến ngồi đối diện họ.

Nghĩ rằng dù sao thân phận mình cũng là bà mối, Trác Yến đã quyết định một cách khó khăn, cô quyết định vì Ngô Song, tối nay phải giữ sĩ diện cho Giang Sơn, không đấu khẩu với cậu nữa.

Cô cúi đầu chăm chú ăn.

Cô không nói, hai người kia cũng im lặng.

Trong phòng ngoài tiếng nhai thức ăn của ba người ra, nhất thời đều im phăng phắc.

Trác Yến gấp một miếng nắm kim châm to.

Cô ăn rất sung sướng, tự dưng nghe văng vẳng một giọng nói: “Bạn Trác này, bạn cứ ăn từ từ đi, nếu không đủ thì có thể gọi thêm, không ai giành với bạn đâu!”.

Trác Yến thở dài.

Cô không muốn đấu võ mồm với cậu ta, thật sự là không.

Cô ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt mang đầy tia lửa giận bắn về phía Giang Sơn.

“Ăn thì vẫn không đủ bịt miệng cậu!”.

Giang Sơn vừa ăn vừa cười, tỏ ra rất đạo mạo bình thản, ra vẻ ta đây là một công tử phong độ vậy.

Kiểu cách ấy của cậu khiến da đầu Trác Yến tê dại, không lạnh mà run.

Cô tròn mắt, hạ thấp giọng: “Lớp trưởng đại nhân, cậu đừng ép tôi! Nếu tôi không kiềm chế được thì sẽ bất cần nói ra bản tính thật của cậu đó, lúc ấy Song Nhi của cậu không chịu theo cậu thì đừng có khóc lóc kêu gào oán thán tôi nhé!”.

Giang Sơn cảm thấy khoe môi đang giật giật, nụ cười giả vờ nho nhã thanh lịch của cậu bị giật đến nổi méo mó, thê thảm vô cùng.

Ngô Song ngồi cạnh bụm miệng cười, dáng vẻ rất yêu kiều.

Giang Sơn nhìn Ngô Song, ánh mắt sáng lên, rồi lại liếc sang Trác Yến, dùng ánh mắt bướng bỉnh để nói với cô rằng: “Xem xem người ta cười thế nào kia, đó mới là con gái đích thực! Cậu xem lại mình đi, y hệt thằng con trai ấy!”.

Trác Yến không thể chịu được, neho mắt lại, đặt đũa xuống bàn, hít một hơi thật sâu để chuẩn bị khai chiến.

Giang Sơn thấy dáng vẻ đó của cô thì sắc mặt thay đổi, lập tức ra vẻ cầu khẩn rất thành thật.

Cậu đưa đũa thật nhanh vào đĩa thức ăn, gấp nắm kim châm chỗ này một miếng chỗ kia một miếng, sau đó gấp vào trong bát Trác Yến, cười hì hì: “Đừng dùng đũa thế! Mau ăn thôi ăn thôi, lát nữa sẽ nguội đấy!”.

Trác Yến phì cười, nhắc nhở: “Người anh em à, món nắm kim châm đưa chuột ấy vốn là món nguội mà!”.

Cơ thịt trên mặt Giang Sơn lại hơi giật giật.

Ngô Song đưa tay bịt miệng, cười tủm tỉm.

Trác Yến hỏi cô cười gì, cô đáp: “Mình nghĩ hai người nói chuyện với nhau thật thú vị!”.

Trác Yến “xì” một tiếng: “Xì! Nghĩ tớ thích nói chuyện với cậu ta à!”. Rồi được thể lườm Giang Sơn một cái sau đó cầm đũa lên, chuẩn bị đợt tổng tiến công thức ăn lần thứ hai.

Thức ăn chưa đến miệng thì Trác Yến đã nghe Giang Sơn hỏi mình bằng một giọng lạnh lùng: “Trác Văn Tĩnh, tôi nghe nói trong tiết ngoại ngữ, cậu đã to gan tỏ tình với Trương Nhất Định khoa Xây dựng hả, chuyện này có thật không?”.

Thời cấp ba Giang Sơn học tiếng Nhật, nên tiết học ngoại ngữ ở đại học đã tách ra hẳn với sinh viên học tiếng Anh.

Trác Yến vừa nghiêng răng vừa nhìn cậu, hỏi: “Cậu nghe ai nói thế hả?”.

Ngô Song thì thầm xen vào: “Hình như tớ cũng nghe nói thế!”.

Trác Yến sững người.

Cô ôm trán, kêu nhỏ: “Choáng thật! Chuyện này sao lan truyền nhanh thế? Nhanh thì cũng không sao, nhưng sao lại tam sao thất bản thế này!!!”. Nhìn hai người trước mặt, cô nghiêm túc nói: “Các vị, xin hãy tin tôi, đó là lời đồn nhảm, tôi không hề tỏ tình với bạn Trương đó!”.

Giang Sơn “ồ” một tiếng: “Không có cũng tốt, dù sao tỏ tình cũng sẽ bị từ chối, lúc đó càng thảm hơn”.

Trác Yến nổi cáu: “Cậu dám khinh thường tôi à?”. Cô trợn mắt hỏi Giang Sơn: “Tại sao chắc chắn tôi sẽ bị từ chối?”.

Giang Sơn nhìn cô, ung dung trả lời: “Cậu nhìn đi, Trương Nhất Định biết nhảy đúng không, có nghĩa là cậu ấy là một nghệ sĩ, mà nếu bản thân cậu ấy làm nghệ thuật, thì theo nguyên lý bài trừ tính tương đồng, làm sao cậu ta có thể tìm một lãng tử nghệ thuật để làm bạn gái chứ?”.

Trác Yến tức muốn thổ huyết trước những lời của Giang Sơn, ngồi tính toán thăm xem có nên cào vào mặt cái tên đáng ghét kia không.

Ngô Song ngồi cạnh ngu ngơ hỏi: “Lãng tử nghệ thuật là sao? Mình không hiểu lắm... Trác Yến, cậu... cậu sao thế? Sao mặt đỏ bừng thế kia?”.

Trác Yến nín nhịn không nói, hai má đỏ bừng bừng.

Giang Sơn cười gian tà, hỏi Ngô Song: “Bạn thấy kiểu tóc của bạn Trác có khí chất của một lãng tử nghệ thuật không?”.

Ngô Song phì cười.

Giang Sơn hếch cằm lên với Trác Yến, không hề tỏ ra hối hận.

Trác Yến nóng máu bốc lên tận đầu, nhất thời bồng bột, cô nghiêng rằng hỏi cậu: “Nếu tôi có thể khiến Trương Nhất Định kết bạn với tôi thì sao?”.

Giang Sơn tỏ vẻ không đồng ý: “Cậu đừng tưởng tôi không nghe ra cậu đang chơi chữ nhé, cậu nói là ‘kết bạn’, chứ không phải là làm ‘người yêu’!”

Trán Trác Yến xuất hiện vô số vạch đen...

“Giỏi lắm tên nhóc kia, bị cậu nghe ra rồi! Nếu cậu không là kẻ địch của tôi thì phải gọi cậu là tri âm mất!”. Cô nói với vẻ kỳ quặc.

Ngô Song lại chen vào: “Mình nghe nói Trương Nhất Định là người rất kiêu ngạo, hình như cậu ấy không thích các nữ sinh lắm, người xinh đẹp đến mấy cũng không phải là ngoại lệ. Còn nữa, hình như chưa bao giờ cậu ấy chịu chụp hình, nghe nói rất ghét việc đó”.

Giang Sơn nghe xong vỗ tay, cười gian xảo: “Được rồi! Thế này đi, bắt cậu làm người yêu Trương Nhất Định thì đối với cậu sẽ chẳng sao, nhưng đối với cậu ta thì ít nhiều cũng hơi bị thâm, hơn nữa việc này rất khó, mất Trương Nhất Định nếu không đột ngột bị cậu thì cấp tính đến mười mấy độ thì tôi nghĩ chuyện này không hy vọng gì. Cũng không nên làm khó cậu quá, không cần phải là người yêu, chỉ cần có một tấm hình cậu và Trương Nhất Định chụp chung, như vậy là xong!”.

Trác Yến nghe xong nhướn mày, hỏi: “Nếu tôi làm được thì sao?”.

Giang Sơn tỏ vẻ tự cao: “Nếu cậu làm được thì tôi sẽ đáp ứng cậu một yêu cầu!”.

Trác Yến chà xát nắm tay, cười ranh mãnh: “Yêu cầu gì cũng được?”.

Giang Sơn gật đầu: “Ừ, đều được!”.

Trác Yến đập tay, kêu to: “Được! Cậu đợi đó cho tôi, tôi không tin mình không có được một tấm hình chụp chung!”.

5. Chương 03

Chương 3: Bắt đầu tiếp cận trương nhất định

Sau khi mừng sinh nhật Ngô Song, Giang Sơn đưa hai cô gái về ký túc xá.

Trác Yến nhiệt tình tạo cơ hội cho họ: “Tôi tự lên được rồi, hai người đi dạo đi, tối nay ánh trăng đẹp biết bao, đừng lãng phí như vậy!”.

Giang Sơn nhìn Ngô Song, ánh mắt đầy vẻ mong mỏi, lặng lẽ đợi cô.

Ngô Song lại nhướn mày: “Hay hôm khác đi, hôm nay mình hơi mệt rồi.”

Giang Sơn tỏ ra thất vọng.

Nhưng rất nhanh cậu lại trở nên bình tĩnh, dịu dàng cười và đồng ý với Ngô Song.

Về ăn cơm chu đáo của cậu, Trác Yến chưa từng nhìn thấy nên cô cảm thấy sững sờ.

Cô chưa nhìn thấy cậu nghiêm túc bao giờ, chưa bao giờ phát hiện thấy thì ra tên này đúng như bọn Tiểu Dư nói, cũng có phần “nhân sắc”.

Bọn Tiểu Dư thường bình phẩm về Giang Sơn và Trương Nhất Định như thế này: “Hai người họ ấy à, mỗi người một vẻ, có thể cho là hai nhân vật nổi bật nhất trường ta”.

Họ nói về đẹp trai của Trương Nhất Định không dễ phớt lờ, khiến người ta nhìn một cái đã có ấn tượng mạnh mẽ. Còn về Giang Sơn, so với vẻ đẹp trai nổi bật của Trương Nhất Định, thì dung mạo có vẻ ôn hòa

hơn nhiều. Có thể nhìn lần đầu sẽ không khiến người ta quá chú ý, nhưng lâu dần lại nhận thấy cậu ấy thực sự là một người đẹp trai, nho nhã và thanh lịch.

Lúc lên tầng, Trác Yến nói với Ngô Song: “Hãy, thì ra đồng chí lớp trưởng lớp tớ cũng có nhan sắc đấy chứ, cũng được, có thể xứng với cậu!”.

Ngô Song không nói gì, chỉ lặng lẽ lên cầu thang. Một lúc sau mới buồn bã lên tiếng: “Yến Tử, những lời Giang Sơn nói tối nay còn nhiều hơn cả những lần hai đứa tớ nói chuyện cộng lại!”.

Trác Yến cảm thấy lúng túng, nhất thời không biết nên nói gì.

Cô không chắc rằng có phải Ngô Song đang trách cô nói nhiều đến mức lấn át cả nhân vật chính hay không.

Thấy cô thấp thỏm không yên, Ngô Song cười cười: “Ngốc ạ! Đừng nghĩ nhiều! Tớ rất hâm mộ khả năng có thể nói chuyện vui vẻ với người khác của cậu đấy!”.

Trác Yến thở phào, đặt tay lên vai Ngô Song, cười hi hi: “Cái này cậu không cần ngưỡng mộ, cậu đi với tớ nhiều thì sẽ bị nhiễm thôi!”.

Lúc học tiết Toán cao cấp, Trác Yến cứ lơ đãng mãi.

Lộ Dương đang ngồi chép bài bên cạnh cô bỗng nhiên bực mình ném vở sang bên cạnh, khẽ hỏi: “Sao cậu không nghe giảng?”.

Trác Yến bắt giác thấy lạ: “Tớ có nghe giảng hay không thì liên quan gì đến cậu?”.

Lộ Dương trừng mắt: “Cậu có biết để tớ hạ quyết tâm học hành nghiêm túc khó khăn thế nào không? Cậu có biết hoàn cảnh có ảnh hưởng lớn thế nào đến một người không? Cậu nói đi, cậu bảo tớ làm sao chuyên tâm được nữa!”.

Trác Yến: “...”

Ngẩn người xong, cô cảm thán với Lộ Dương: “Gái à, tư duy này của cậu đúng là càng lúc càng dữ dần đấy!”.

Tiểu Dư ngồi bên kia Trác Yến, vốn đang bò rạp trên bàn ngủ say sưa, nghe cô và Lộ Dương nói chuyện thì ngồi phắt dậy: “Tốt quá, đều không nghe giảng nổi chứ gì? Nào nào, nếu buồn chuyện thì thêm tớ nữa!”.

Trác Yến: “...”.

Cuối cùng cô đã biết, hóa ra trên thế gian thật sự có những cảm xúc không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ được!

Lộ Dương lập tức tỏ ra “very” tán thành với đề nghị đó: “Được được được! Dù sao có Tôn Dĩnh nghe giảng, lúc về chép lại bài tập của cậu ấy là được!”.

Trác Yến cảm giác có sét đang đánh cô...

Chép bài tập chứ không phải chép bài học... Đây là kiểu linh ngộ gì thế này...

Cô vừa lau mồ hôi vừa thở dài.

Tiểu Dư hỏi cô làm sao, cô ủ rũ đáp: “Phật nói, xóc nổi là ma quỷ. cau này đúng là không sai tí nào!”.

Tiểu Dư chau mày: “Câu này là Phật nói à? Sao tớ nhớ là đồng chí Quách Đông Lâm[1] nói nhỉ?”.

[1] Quách Đông Lâm (1961) Là diễn viên có ngoại hình rất chất phác, luôn để đầu trọc, chuyên diễn tiểu phẩm nổi tiếng Trung Quốc.

Lộ Dương tiếp lời: “Ôi trời đều như nhau cả! Dù sao đều là người đầu trọc nói cả!”.

Trác Yến: “...”.

Cô càng lúc càng thấy người bình thường như cô không thể hòa nhập với đám con gái điên loạn này, buổi sáng chắc chắn bọn họ đã quên uống thuốc.

Trác Yến tường thuật lại cho hai bạn nghe chuyện đánh cược với Giang Sơn tối qua.

Kết thúc, cô bồi thêm: “Bây giờ tớ có phần hối hận, vì một tên con trai mà đi dụ dỗ một tên khác, một là người ấy của bạn đồng hương với tớ, người kia là người mà chị em tớ thích, hai cậu nói xem, có phải đầu tớ có vấn đề không?”.

Nghe cô nói xong, hai người đều tỏ vẻ mặt khác nhau.

Lộ Dương có vẻ suy nghĩ, Tiểu Dư lại tỏ ra hứng chí.

Về mặt khác thường của Tiểu Dư khiến Trác Yến rất thắc mắc: “Tớ phải dụ dỗ người con trai trong lòng cậu, sao cậu trông có vẻ vui sướng thế?”.

Tiểu Dư nhiệt tình nhìn cô, hạ giọng nói: “Tốt quá! Văn Tĩnh cậu mở rộng vòng tay dụ dỗ anh ấy đi! Nếu cậu thành công thì có nghĩa là sẽ giúp được tớ lấy số QQ của anh ấy, ồ, đúng là tuyệt quá!”.

Trác Yến thắc mắc vô cùng: “Gái à, cậu không sao đấy chứ? Rộng lượng thế à? Không ghen hả?!”.

Tiểu Dư “xì” một tiếng, thản nhiên nói: “IQ của cậu sao thấp thế? Trương Nhất Định là thần tượng của tớ, có biết thế nào là thần tượng không? Thần tượng chính là đối tượng để mình chảy nước dãi, là để tưởng tượng trong đầu, nếu có cơ hội ngồi nói chuyện hoặc ăn cơm với nhau thì càng tốt, đương nhiên nếu không ăn được thì cũng không đến nỗi sống đi chết lại. Tớ chỉ sùng bái anh ấy, nhưng không phải yêu, cậu hiểu chưa? Người như anh ấy không phù hợp làm bạn trai, làm chồng của những cô gái tầm thường như chúng ta, sẽ khiến người ta lo lắng không yên tâm. Thế nên, đồng chí Văn Tĩnh”, Tiểu Dư vỗ vỗ vai Trác Yến, vẻ mặt rất chính nghĩa: “Cứ to gan dụ dỗ anh ấy đi, tớ không trách cậu, tớ ủng hộ cậu! Nhưng phải nhớ lấy, nhất định phải lấy được số QQ của anh ấy cho tớ!”.

Trác Yến mắt chữ O miệng chữ A.

Dư cô nương điên cuồng này, rất giống với lời bài hát: Tâm tư con gái bạn đừng suy đoán, suy đi đoán lại cũng không thể hiểu đâu![2]

[2] Đây là lời bài hát Tâm tư con gái bạn đừng suy đoán của Vương Hiểu Lâm do Chu Lượng trình bày, rất thịnh hành trong giới trẻ trong những năm 1990.

Lộ Dương cứ ngồi bên cạnh, nhìn Trác Yến ra chiều suy nghĩ.

Trác Yến bị cô bạn nhìn đến nổi lông tay dựng đứng, sống lưng lạnh toát.

Cô hỏi Lộ Dương: “Cậu nhìn cái quái gì thế?”.

Lộ Dương thuận miệng đáp: “Tớ nhìn cha tớ!”.

Trác Yến không hề do dự, gật đầu đáp: “Haizzz, con gái ngoan!”.

Kết quả một tay Lộ Dương thò đến mặt trong đùi của cô, nhéo, vặn xoắn, rồi lại bấm sâu vào...

Trác Yến cắn vào tay áo để không kêu lên, mắt rưng rưng vì quá đau.

Lộ Dương nheo mắt liếc nhìn cô, nói: “Nhìn bộ dạng của cậu kia, y hệt lăng tử đường phố ấy, hình tượng thế này mà còn định quyến rũ Trương Nhất Định, tớ nghĩ cậu đang hoang tưởng đấy”.

Trác Yến buông vạt áo ra, ngửa đầu thở dài: “Được, lại thêm một người bảo tớ là lăng tử. Thực sự tớ không thể đồng ý với cách nói sai lầm của những phần tử hẹp hòi như các cậu được, rõ ràng cho dù là “lăng”, thì tớ cũng là lăng nữ chứ!”.

Lộ Dương cười giễu: “Chẳng biết gì cả! Được, cậu là lăng nữ, tặc lăng (ăn cướp) ấy!”.

Trác Yến lườm bạn một cái thật nhanh rồi cup mắt xuống léo nhéo: “Ghét quá, cậu biết rõ người ta không phải ý đó mà!”.

Lộ Dương chà xát cánh tay, hét lên: “Im miệng! Nói năng đàng hoàng cho tớ! Lưỡi cậu lát nữa về phòng dùng trà giảm cân để súc miệng nghe chưa!”.

Trác Yến sợ cô nàng lại nhéo mình nữa nên vội vàng đổi lại giọng bình thường: “Vây cậu bảo phải làm sao đây?”.

Lộ Dương nhắc một tay lên, đưa đến cạnh cái đầu như cây nấm của cô, vuốt tóc mái cho cô bằng một động tác kinh điển của các bà cô lớn tuổi: “Chuyện này muốn làm tốt thì đợi học xong, tớ dẫn cậu đi làm tóc. Xì xì, xem cái đầu cậu này, không nhìn kỹ thì ai nghĩ là cây lau nhà bị dựng đứng lên!”.

Trác Yến: “...”.

Cô vốn định cảm ơn Lộ Dương, nhưng nghe xong những lời thốt ra từ miệng mồm nanh nọc của cô bạn, điều cô muốn làm hơn là đợi khi về phòng ký túc xong sẽ giấu hết chăn và gối của ai đó.

Cho chết công!

Tan học xong, Lộ Dương đưa Trác Yến đi sửa tóc.

Tóc Trác Yến khá dày, quá trình nuôi tóc từ ngắn đến dài cô để rất tự nhiên, cứ để mặc nó tự dài, chưa bao giờ cắt sửa, nhìn đầu tóc của cô cứ rối bời bời. Nhà tạo mẫu tóc phải mất hai tiếng đồng hồ mới sửa xong mái tóc như cây lau nhà của cô.

Theo kiến nghị của Lộ Dương, cô lại duỗi tóc cho thẳng ra.

Khi mọi thứ đã xong, Lộ Dương cứ xuýt xoa: “Ôi trời ơi! Đây có còn là Trác Văn Tĩnh không? Cứ như thoát xác ấy! Không được, lát nữa tớ phải lấy dây buộc cậu vào thắt lưng tớ, đẹp quá rồi, cứ thế này người ta bắt cóc mất!”.

Trác Yến nghe mà đỏ mặt.

Cô ngược lên nhìn mình trong gương, quả thực so với lúc trước cứ như hai người hoàn toàn khác.

Kiểu tóc do nhà tạo mẫu tóc tự chọn, nghe nói là kiểu mà hoàng hậu Ai Cập yêu thích nhất.

Nhà tạo mẫu tóc nói kiểu này khá hợp với cô, có thể khiến gương mặt cô nhỏ hơn và mắt to hơn, khiến người ta có cảm giác cô rất nhanh nhẹn, linh hoạt.

Nhìn vào gương, sờ phần tóc mái đen tuyền rủ xuống trước trán, xưa nay vốn phóng khoáng nên Trác Yến có phần khó chịu: “Lộ Dương, sao tớ thấy cứ thiếu tự nhiên thế nhỉ? Có phải là quá phí tiền cho nó không?”.

Lộ Dương mắt trắng dã lườm cô: “Cô bạn ơi, cậu chỉ để tóc thẳng thôi mà đã bảo phí tiền, thế thì đầu mì tôm xù của tớ há chẳng phải là quá hoang phí à? Xì xì, thật đáng thương, làm góa phụ áo đen cả nửa đời người, bỗng dưng cho cậu một mảnh áo hoa, không biết mặc thế nào hả?”.

Trác Yến ngẫm nghĩ, cũng có lý thật.

Về phòng, Tiểu Dư ngẩng lên nhìn, trong tích tắc mắt như lòi ra: “Ôi mẹ ơi, đây là em gái Văn Tĩnh đó sao? Dương Dương cậu đưa nó đi làm tóc hay là phẫu thuật thẩm mỹ đó? Sao cảm giác như thay đổi hẳn thế này?”.

Phản ứng ấy của cô nàng khiến Trác Yến vô cùng khoái chí.

Cô hếch cằm với Tiểu Dư, vẻ rất kiêu căng hợm hĩnh: “Đồng chí Tiểu Dư, chuyện này đối với cậu mà nói thì đúng là có ý nghĩa giáo dục đó, nó dạy cho cậu biết bình thường đừng nhìn người ta bằng ánh mắt hám tài quá, như thế sẽ nhìn nhầm người đẹp thành yêu quái xấu xí! Ha ha ha ha!”.

Nói xong, cô không kìm được lại cười lên, đắc ý mà điên dại.

Tấn công phải khiến anh ta không kịp trở tay.

Nếu cô giả vờ là thực nữ, cho anh ta thời gian suy nghĩ: “Bạn ơi, xin hỏi mình có thể ngồi ở đây không?”.

Anh ta không cần nói rằng không thể, chỉ cần nói: “Xin lỗi, chỗ này có người rồi”, thì cô lập tức sẽ đại bại.

Trương Nhất Định đang học từ vựng.

Trác Yến ngồi xuống, anh bắt giắc ngẩng lên nhìn, đôi mắt hoa đào sáng rỡ không chớp lấy một cái, hai hàng lông mày đen nhú lại.

Lúc này Trác Yến chỉ có một cảm giác với bạn Trương: Tên này đẹp trai thật.

Bây giờ, lông mày bạn Trương nhú lại, ánh mắt rực sáng. Đôi tròng mắt đen tuyền sáng rỡ kia giống như hai chiếc kính chiếu yêu, như thể mọi yêu ma quỷ quái trong thiên hạ dưới ánh nhìn ấy đều phải lộ nguyên hình xấu xí vậy.

Trán Trác Yến bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Trước kia mặt dày là vì kẻ khác, nghĩ rằng dù sao cũng chẳng liên quan đến mình nên cho dù cướp trai đẹp trước mặt mọi người, cô cũng không thấy lúng túng gì lắm.

Nhưng lần này lại vì bản thân cô.

Chuyện gì cũng vậy, một khi đã dính líu đến mình sẽ khiến người ta trở nên bối rối, đặc biệt rất dễ xấu hổ.

Nhìn ánh mắt thẳng thừng của bạn Trương, Trác Yến cười lúng túng, hỏi anh: “Không phải cậu lại quên mất mình rồi chứ?”.

Trương Nhất Định càng chau mày lại, ánh mắt thoáng tia ngờ vực.

Trác Yến vội nói: “Mình là... à... giở tào ấy!”.

Theo lời cô nói, trán anh nhăn lại, sau khi xác định đúng là cô nữ sinh đó, lại từ từ giãn ra.

Trong đáy mắt anh dần hiện lên nụ cười.

Thấy anh muốn cười, Trác Yến mới nhận ra câu cô nói lúc này “bệnh” biết bao!

Thế là cô vội vã đính chính: “Không phải, mình không phải cái giở. Sao ấy nhỉ, ý mình là... bao giờ mình đưa giở cho cậu?”.

Trương Nhất Định mỉm cười, tròng mắt khê đảo như suy nghĩ rồi nhìn cô: “Sau tiết học này đi”.

Trác Yến vội gật đầu.

Còn Trương Nhất Định vẫn nhìn cô, nụ cười ở khóe môi dần dần rõ rệt, như có lời gì muốn nói.

Trác Yến có phần sốt ruột, sờ tóc mái rồi hỏi anh: “À... có phải cậu muốn nói gì không? Cậu cứ nói đi, mình không kiêng kỵ gì đâu”.

Trương Nhất Định mím môi, chậm rãi đáp: “Tôi nói rồi mong bạn đừng để bụng nhé. Thực ra, tôi thấy, mái tóc trước đây của bạn cũng đúng là giống cái giở thật!”.

Nụ cười rạng rỡ của Trác Yến đông cứng lại.

Cơ thể cô trong tích tắc hóa thành một bức tượng đàn độn.

Giở so với lãng tử nghệ thuật, về trước đúng là càng khiến cô bi phần hơn, đau không chịu nổi!

Giảng viên dạy tiếng Anh hình như không được khỏe lắm, tiết đầu miễn cưỡng giảng, tiết thứ hai chỉ giảng không đến mười phút rồi cho cả lớp tự học.

Trác Yến không bình tĩnh nổi.

Cô thấy đây là một cơ hội tốt để rút ngắn khoảng cách với bạn Trương mà ông trời đã ban cho cô, cô bắt buộc phải nắm giữ, không được phụ lòng trời cao đã kỳ vọng.

Cô nghiêng đầu liếc nhìn, thấy bạn Trương đang nhìn chăm chú vào vở học.

Trác Yến có phần bất ngờ, không ngờ anh bạn trẻ này lại ham học đến thế.

Vừa quan sát vừa vui vẻ lẩm nhẩm một bài hát, trong đầu Trác Yến lóe lên một suy nghĩ, nghĩ đến một cách để “tôi và bạn” có thể “tìm liên tìm”.

Cô tìm một tờ giấy, dùng thước và bút bi kẻ những đường ngang dọc chằng chịt trên đó.

Tiếng sột soạt của bút vạch lên giấy khiến người ta rất khó ngồi yên, nhưng bạn Trương ngồi cạnh lại không động đậy gì. Trác Yến cảm thấy hình như anh không hề tò mò về việc cô đang làm, chỉ cúi đầu chăm chú xem vở.

Cô thầm khen anh, sau đó hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ dũng cảm biết rõ “trong núi có hổ mà vẫn tiến về phía nó”, chậm rãi đẩy tờ giấy đến trước mặt bạn Trương.

Không ngoài dự đoán, Trương Nhất Định quả nhiên quay sang nhìn cô, trong mắt tỏ ra ngỡ vực, vẻ mặt khó đoán.

Cô cố gắng tự cổ vũ mình, vì không hiểu là anh có hứng thú hay không.

Trong ánh mắt đầy ấp dấu hỏi của bạn Trương, Trác Yến ý thức được hành động của mình lúc này hình như hơi đường đột.

Cô đưa tay lên sờ tóc mái, bẽn lẽn cười trước gương mặt sững sờ của Trương Nhất Định.

Đang cười thì chợt nghĩ, nếu không đường đột thì cô phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể có được tình bạn vĩ đại với anh bạn này?

Thế là lập tức thoải mái, nụ cười dần trở nên tự nhiên hơn.

Cô nhìn anh, cố gắng để ánh mắt mình có vẻ thân thiện hòa nhã, vẻ mặt tỏ ra hữu nghị, hỏi anh về thăm dò: “Chúng ta cùng chơi XXOO nhé?”.

Cô nói xong, Trương Nhất Định sững người, nửa bên lông mày nhướn cao lên, gương mặt tỏ vẻ khó hiểu.

Trác Yến cũng ngẩn người.

Cô nhanh chóng nhớ lại rồi chợt tỉnh ngộ, lúc này cô đã nói những gì, nghe có vẻ không được hay ho cho lắm, bất giác xấu hổ đến toát mồ hôi.

Mặt nóng bừng lên, Trác Yến vội giải thích: “Ừm... Mình không có ý nói là chúng ta... cái đó... ý mình là, chúng ta chơi cờ caro nhé! Mình và bạn bè bình thường đều gọi cờ caro là XXOO, gọi như thế là vì lúc chơi phải một người vẽ O, một người đánh X thế là, nên, sau đó, thì...”

Thật hiếm có, da mặt dày và chắc như kim cương của cô lại có lúc đỏ như vậy.

Trương Nhất Định khéo môi dần hiện nụ cười, anh hơi gật đầu: “XXOO? Ừ, cách nói này khá hay!”.

Trác Yến cũng cười hí hí theo, cố gắng không để đối phương phát hiện ra sự gấp gáp: “Chơi không?”. Cô e dè hỏi, lòng đầy mong đợi.

Cô vẫn nhớ hôm sinh nhật Ngô Song hình như cô ấy có nói rằng, bạn Trương không thích qua lại với nữ sinh.

Lúc này cô thật sự sợ anh sẽ từ chối nên cứ thấp thỏm mãi.

Trương Nhất Định nhìn “bàn cờ”, cầm bút lên, rồi lại nhìn Trác Yến hỏi: “Bạn chọn gì? OO hay XX?”.

Trác Yến có phần kinh ngạc: “Ừ... a?”.

Cô không ngờ bạn Trương lại đồng ý chơi.

Trong tích tắc, cô hứng chí đến độ muốn hét lên.

Khó khăn lắm mới kìm nén được sự hưng phấn đó, Trác Yến quả quyết đưa ra lựa chọn: “Mình chọn XX!”.

Thế là Trương Nhất Định chọn OO.

Trước khi bắt đầu, Trác Yến nghĩ ngợi rồi nói với Trương Nhất Định: “Giờ nhỉ, mình chơi trò này cũng khá lắm, bình thường chơi với người khác luôn phải cá cược gì đó. Hay là, hai chúng ta, cũng cược gì nhé?”.

Cô yêu cầu xong, bạn Trương không trả lời ngay, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Đối mặt với ánh mắt trong sáng của anh, Trác Yến bỗng cảm thấy lúng túng.

Cô bắt đầu tự kiểm điểm, cảm thấy dường như mình nóng vội.

Phải biết là, anh chàng ngồi cạnh cô đây là một người ngạo mạn, lỗ như anh cảm thấy bực bội vì cô cứ lải nhải không ngừng mà khó chịu không chơi nữa, thế thì chẳng phải đã phí công vô ích rồi sao.

Trác Yến đang thấp thỏm trong lòng thì bạn Trương đã tự mở miệng.

Anh nói: “Ừ, vậy thì cược gì đó đi”.

Trác Yến ngạc nhiên đến độ muốn lòi cả mắt ra.

Anh không chê cô phiền phức, mà còn nhận lời cô!

Cô không kìm được sự hưng phấn, cô lại có thể khiến một anh chàng đẹp trai không gần nữ sắc gật đầu đồng ý chơi cờ caro trong giờ học mà lại còn cá cược. Cô quyết định sau khi về phòng ký túc xá sẽ hôn gối táo, không ngờ nó lại khiến cô có được đặc quyền riêng như thế.

Trác Yến càng nghĩ càng hứng chí, cứ nghĩ nữa là sẽ vỡ mạch máu mắt.

Len lén liếc nhìn Trương Nhất Định, cô bắt giác sững người.

Anh đang nhìn cô không chớp mắt, trong ánh mắt đầy vẻ thăm dò, như muốn hỏi cô có chuyện gì mà vui đến thế.

Trác Yến nhanh chóng bình tĩnh lại, ngồi thẳng dậy với vẻ nghiêm túc.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc lộ nguyên hình, nếu người bạn Trương thích là một cô gái điềm tĩnh ít nói, thì sau khi anh biết được thực ra cô là một đứa dở hơi, chắc chắn anh sẽ tránh cô cả ba ngàn kilômét.

Còn tấm hình kia thì cô không cách nào có được rồi.

Cười giả tạo một cái, Trác Yến chớp chớp mắt nói với Trương Nhất Định: “Cụ thể cược cái gì thì mình chưa nghĩ ra, còn cậu? A, cậu chắc chắn cũng chưa nghĩ ra ngay được đúng không? Hay là thế này, người bị thua sẽ chấp nhận làm một việc cho người thắng, cậu thấy thế nào?”.

Trương Nhất Định nhìn Trác Yến, mím môi lại, cũng chớp mắt mấy cái, hàng lông mi dài và dày như hai chiếc quạt đang lay động - Trác Yến không kìm được nghĩ: Một người đàn ông có hàng lông mi đẹp như thế, bảo phụ nữ sống thế nào?

Mắt anh như đang cười.

Trác Yến thầm vui mừng.

Một điềm báo tốt! Anh càng cười thì có nghĩa là cô càng có khả năng phát triển tình bạn vĩ đại với anh.

Anh chớp mắt rồi nói: “Tôi có thể nói không được hay sao? Ngay cả chuyện tôi chưa nghĩ ra sẽ cược gì thì bạn đã quyết định giúp tôi rồi!”.

Trong lời anh nói có vẻ đùa cợt.

Trác Yến vuốt tóc, nhìn anh cười bên lên.

Vừa cười vừa dè dặt quan sát sắc mặt anh.

Trác Yến cảm thấy bạn Trương tuy châm chọc nhưng hình như không quá để tâm, thế là yên tâm hẳn.

Do tính ga lăng nên Trương Nhất Định nhường Trác Yến đi trước.

Trác Yến không kìm được thậm cười đắc thắng.

Cái trò cờ caro này, từ cấp hai cô đã chơi rất giỏi rồi.

Lúc gặp những tiết học không vào, cô thường rủ bạn cùng chơi chung. Bao năm tích lũy kinh nghiệm chiến đấu đã khiến cô trở thành một cao thủ trong giới cờ caro, kỹ thuật tốt, có thể khiến đối thủ dở - sống - dở - chết.

Mỗi lần Lộ Dương không phục mà khiêu chiến với cô thì y như rằng lần đó đều thua đến nỗi trên người chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót con con - hai người họ cực rằng ai thua thì người đó sẽ cởi quần áo.

Nhắc đến chuyện này thì còn có một điển cố.

Lộ Dương sau khi thua hai lần thì trở nên gian manh hơn, về sau trước khi đấu đều trốn vào nhà vệ sinh, mặc vào cả chục lớp quần lót.

Khi hai người đấu đến lúc tắt đèn thì trên người Lộ Dương vẫn còn ba, bốn chiếc quần nhỏ xíu chưa kịp bị Trác Yến lột xuống.

Vì thế Trác Yến cảm hận gọi Lộ Dương là “bà mẹ quần lót”.

“Bà mẹ quần lót” nghe nói đã từng là cao thủ số một trong giới cờ caro ở quê nhà.

Nhưng khi cao thủ gặp Trác Yến thì cũng chỉ có nước “thân bại lộ trần” mà thôi.

Trác Yến len lén nhìn Trương Nhất Định - một chàng thanh niên ham học biết bao! Lúc vào học thì chăm chú đọc sách, chắc chắn anh sẽ không tinh thông trò này.

Cô lại thâm kích động.

Cô có một dự cảm - ván cờ sau đó, cô thắng chắc rồi!

Lịch sử cảnh báo nhân loại, con người không thể tùy tiện khinh địch. Người phạm sai lầm này, bao giờ cũng chết thê thảm.

Trác Yến không phụ lịch sử. Cô đại bại rất thê thảm.

Trương Nhất Định thực sự vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Cô không ngờ anh lại biến thái như thế, không chỉ nhảy giỏi, không chỉ là cao thủ bóng rổ, mà thậm chí trong trò đấu cờ caro này, anh cũng kiêu ngạo hóm hỉnh như thế!

Nhìn tờ giấy với những ô ngang dọc xen kẽ, những dấu XX đáng thương, nằm lẻ loi và những dấu OO đầy sát khí, đặc trưng bao vây, Trác Yến há miệng trợn mắt, ánh mắt tràn ngập vẻ căm phẫn.

Kết cục này khiến cô đau lòng khôn xiết.

Dù sao cô cũng là một cao thủ trong giới cờ caro, không ngờ lại dễ dàng bại dưới tay Trương Nhất Định, thậm chí không đi quá một phần tư của bàn cờ trên trang giấy, cô đã thất bại quá thảm hại.

Cảm giác này giống như lúc nhìn thấy Tiểu Dư chơi trò máy kéo trên QQ, với thân phận là một tàu lượn hoành tráng mà cuối cùng lại bại dưới một tên “chân đất”, khiến người ta uất ức không chịu nổi!

Ngẩng đầu lên, Trác Yến cắn môi nhìn Trương Nhất Định với vẻ tức tối vô cùng.

Bạn Trương như cao nhân một thế giới khác, vẻ mặt bình thản như không thèm tranh giành gì với thiên hạ.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Trong lúc nhìn nhau, cô nói: “Ba ván thắng hai!”

Trác Yến nghĩ rồi, lúc này cho dù bị nói là vô lại thì cũng tuyệt đối không chịu thua dễ dàng! Vì thế giới này bao giờ cũng nằm trong tay kẻ mặt dày!

Trác Yến nghĩ rằng phong độ của Trương Nhất Định quả thực không tồi. Đối với đề nghị biến thái của cô, anh không tỏ ra sốt ruột sau khi nhìn cô một lúc, anh thần nhiên gật đầu, nhận lời: “Được tùy bạn”.

Ba phút sau...

“Năm ván thắng ba!”.

“Ok”.

Lại ba phút nữa.

“Hay là bảy ván thắng bốn đi!!!”.

“Tôi sao cũng được”.

Lại ba phút nữa...

“Mình nghĩ là chín ván thắng năm thì hay hơn...”

“Vậy thì chín ván thắng năm...”.

Sau đó... sau đó... sau đó của sau đó...

Số ván cứ gia tăng vô hạn.

Thế là đến khi chuông reo tan học, hai người vẫn “bất phân thắng bại”.

Vuốt mớ tóc mái trước trán, Trác Yến nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Xem ra hôm nay chỉ có thể chơi mười ván rồi, có vẻ vẫn chưa cạn hứng, chúng ta đấu hai mươi ván thắng mười một nhĩ, lần sau tiếp tục!”.

Nhìn sự hoảng hốt làm ra vẻ nghiêm túc của cô, bạn Trương không cười, thậm chí anh còn gật đầu phụ họa với một vẻ cũng nghiêm túc không kém: “Được, mong lần sau bạn sẽ thắng liên tiếp mười một ván!”.

Trác Yến: “...”

Trác cô nương hóa đá rồi.

Cô rất muốn truy hỏi bạn Trương một câu, lời anh vừa nói rốt cuộc là nói thật hay nói đùa?

6. Chương 04 Phần 1

Chương 4: Hai hộp kẹo ngậm ho

Trác Yến và Trương Nhất Định vốn hẹn nhau sau khi tan học sẽ cùng về lấy giỏ táo, nhưng chưa kịp ra khỏi lớp học thì Giang Sơn đã lao vào trong như hỏa tiễn, lên bục giảng và nói to: “Các bạn lớp Ba ở lại, thầy hướng dẫn yêu cầu họp lớp!”.

Vừa phải nghe họp lớp, Trác Yến đã thấy mụ mẫm cả đầu óc.

Thở dài ai oán, cô nói với Trương Nhất Định: “Theo kinh nghiệm của mình, lớp mình họp lớp kiểu gì cũng phải mất một tiết. Giỏ táo...”

Cô đang nghĩ thầm một cách gian xảo rằng, bạn Trương chắc chắn sẽ nói để hôm khác, sau đó để tiện liên lạc thì sẽ cố ý để lại cho cô cách thức liên lạc hay gì đó...

Kết quả, cách làm của bạn Trương khiến cô cảm thấy rất bất ngờ - không ngờ anh lại nảy sinh tình yêu sâu sắc mãnh liệt với giỏ táo chỉ mới nhìn thấy thoáng qua của cô: “Hay thế này, tôi chơi bóng rổ ở sân bóng trước ký túc xá của bạn, đợi bạn họp lớp xong về thì tiện thể đưa giỏ táo cho tôi”.

Trác Yến dờ dẩn chớp mắt, sau một thoáng kinh ngạc, cô rối loạn gật đầu: “Ừm? A... a! Hiểu rồi! Được được! Không thành vấn đề!”.

Cô vừa gật đầu vừa không kìm được làm bầm trong bụng: Tên này chắc không có bệnh mê giỏ đó chứ...

Trương Nhất Định quay người đi.

Trác Yến tìm chỗ ngồi.

Giang Sơn bước xuống bục giảng đến ngồi cạnh cô.

Ngồi xuống rồi, cậu liếc nhìn Trác Yến, xuýt xoa: “Ôi trời! Cổ nhân nói thế nào nhĩ? Một ngày không gặp như cách ba thu! Văn Tĩnh à, cậu vì tấm hình đó, xem như đã rút hết vốn liếng ra rồi!”.

Gương mặt vốn anh tuấn của cậu vì nói những câu đó mà trở nên gian xảo, Trác Yến nhìn thế nào cũng thấy cậu ta như muốn kiếm chuyện ăn đấm vậy.

Giang Sơn phớt lờ sự kỳ thị của Trác Yến, cứ xuýt xoa mãi rồi nói với giọng kỳ quặc: “Này này! Xem ra cậu cũng làm ăn đâu ra đó đấy chứ, cậu có thể tiếp cận cậu bạn Trương Nhất Định! Con người ấy, tuy có ăn ngũ cốc lương thực mà lớn lên, nhưng dù sao vẫn có khoảng cách. Cậu thấy Trương Nhất Định cứ lạnh lùng như thế, còn tôi lại cực kỳ nho nhã thanh lịch. Nhưng nói đi nói lại thì Trương Nhất Định cho phép cậu đến gần, chuyện đó có nghĩa là cậu ta rất có lòng nhẫn nại, hay là da mặt cậu dày đến nỗi khả năng chịu đòn là khá giỏi?”.

Trác Yến vô cùng nghi ngờ rằng đồng chí Giang Sơn đã bị cửa ký túc kẹp trúng đầu.

“Bạn Giang à, xin hỏi lúc nãy bạn nói gì mà linh tinh thế? Đành phải nói rằng, da mặt cậu còn dày hơn kẻ hèn này – nói bậy bạ như thế mà còn không quên tự khen chính mình, cậu đúng là tài năng thật đấy”.

Giang Sơn tỏ ra nghiêm túc: “Tôi có tài nhìn thấu chuyện người khác mà. Ngoài ra, tôi không nghĩ rằng có sao nói vậy lại liên quan gì đến chuyện da mặt dày, cảm ơn”.

Về mặt nghiêm túc của cậu khiến Trác Yến gần như phát điên.

Cô cảm thấy mình cần phải lấy độc trị độc, dùng da mặt dày trị da mặt dày.

Trác Yến đưa tay lên, ung dung ra vẻ thanh lịch, vén một sợi tóc rủ xuống, rồi nhìn Giang Sơn và dịu dàng nói: “Cậu vừa hỏi mình là Trương Nhất Định sao lại cho phép mình tiếp cận cậu ấy phải không? Ôi chao, cần phải nói sao? Vẻ đẹp bẩm sinh mà! Sắc đẹp nổi bật, ai mà không rung động?”. Cô vừa nói vừa quay sang chớp mắt tình tứ với Giang Sơn, tiếp tục: “Người anh em à, dùng Head&Shoulder đi, nó sẽ khiến cậu trở nên tự tin giống mình!”.

Giang Sơn lập tức bị kích thích trầm trọng, không nói gì mà chỉ ho đến nỗi mặt đỏ bừng, một tay dè lên ngực, tay kia chỉ thẳng vào Trác Yến, kêu lên: “Mau im miệng! Phạt nói, không nói lời làm người khác buồn nôn còn hơn xây tòa tháp bảy tầng. Trác Văn Tĩnh, xem như tôi xin cậu, cậu tích đức để xây tháp được không?”.

Lộ Dương chồm đến, ngồi phịch xuống, nhìn Giang Sơn vẻ thương hại: “Lớp trưởng số khổ, không nhìn thấy tội ác chốn hồng trần. Làm kẻ khác buồn nôn là sở trường của cô gái phòng tổ, hôm nay chỉ khiến cậu nội thương chứ chưa làm cậu nôn đến mức sống dở chết dở, như thế là cậu có phúc lắm rồi đấy”.

Trác Yến lườm Lộ Dương, mí mắt chớp lia lịa: “Haizza, mình hiểu tâm trạng của cậu. Là do mình hồng nhan bị người khác đồ kỵ mà thôi!”.

Lộ Dương lập tức dãn mặt ra, dờ người nhìn cô: “Tớ thật muốn giết chết cậu!”.

Trác Yến phớt lờ lời dọa dẫm đó.

Cô biết Lộ Dương vẫn luôn có suy nghĩ đó, lúc nào cũng mong muốn sỉ nhục cô ngàn vạn lần, cô đã quen rồi.

Giang Sơn lại mất bình tĩnh, khề gằm lên: “Lộ Dương, tôi xin cậu, cậu cứ giết tôi đi! Tôi không sống nổi nữa!”.

Trác Yến quay sang phần nộ nhìn Giang Sơn, hét lên: “Cậu chán sống rồi hả? Còn muốn cưới vợ không?”.

Thầy hướng dẫn đứng trên bục giảng đang ra rả những gì, Trác Yến rất muốn nghe, nhưng càng nghe thì mí mắt lại càng díp lại. Lúc sắp ngủ thiếp đi, Lộ Dương nhéo một cái thật mạnh lên đùi cô, cô bỗng thấy tỉnh hẳn, phần nộ nhìn bạn, khề gằm lên: “Sao lại nhéo tớ?”.

Lộ Dương thần nhiên: “Đồ ngốc! Tóc mới làm hôm qua, bây giờ nằm bò ra bàn ngủ thì sẽ bị gãy mất!”.

Trác Yến nghe thế, cảm thấy Lộ Dương đúng là đang nghĩ ình nên có phần cảm động: “Dương Dương, cậu tốt thật! Tớ nghe lời! Nhưng lần sau cậu gọi tớ dậy, đừng nhéo nữa nhé! Nhéo cũng được, nhưng đừng nhéo trên đùi được không? Tớ đau!”.

Lộ Dương không nhìn cô, về mặt nghiêm túc nhìn thẳng phía trước.

Trác Yến nói liền mấy câu với cô bạn: “A? Được không? Nói đi? Hỏi cậu đó?”. Lộ Dương vẫn không phản ứng gì, cứ cố chấp nhìn về phía trước, như thể ở đó đang treo một lưỡi liềm và chiếc rìu thần thánh vậy.

Giang Sơn lấy chân đá Trác Yến một cái dưới gầm bàn.

Trác Yến nhanh chóng quay sang, hậm hực hỏi: “Sao đá tôi? Đừng có hờ tỵ là động tay động chân! Đừng quên cậu là người sắp thành gia thất rồi nhé!”.

Kết quả Giang Sơn cũng y hệt Lộ Dương, cũng không nhìn cô và phớt lờ cô, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, vẻ mặt chăm chú bình thản.

Trác Yến dần dần tỉnh ra.

Cô cảm nhận được vẻ khác lạ: Không hiểu bắt đầu từ khi nào mà lớp học lại trở nên tĩnh lặng, ngay cả thầy hướng dẫn cũng không nói nữa...

Cô chậm rãi, từ từ quay lại, rồi chậm rãi, từ từ ngẩng đầu lên, thành tâm thành ý nhìn lên bục giảng, sau đó phát hiện...

Thầy hướng dẫn lớp vĩ đại đang chăm chú nhìn cô!

Trác Yến bị ánh mắt sắc bén của thầy hướng dẫn nhìn đến nỗi toàn thân run rẩy, vội vàng gục đầu xuống như một con đà điểu bị hoảng loạn.

Thầy hướng dẫn bắt đầu “mở máy”: “Trác Văn Tĩnh ơi là Trác Văn Tĩnh, xem như em đã hoàn toàn phụ sự kỳ vọng và ủy thác của mọi người rồi! Còn ‘văn tĩnh’ nữa chứ, em nói xem có lúc nào em im lặng được không? Ngồi bên dưới nghe tôi nói, không được phá rối nữa!”.

Trác Yến gục đầu, lẩm bẩm về không phục: “Sao không có lúc im lặng chứ? Ban đầu người ta chẳng phải là rất im lặng hay sao?”.

Giang Sơn ngồi cạnh cô, chen vào bằng giọng thì thào như muỗi kêu: “Làm ơn đi, đó không phải là im lặng gì cả! Lúc này là cậu ‘buồn ngủ’ thôi! Cảm ơn!”.

Trác Yến cực kỳ bất mãn, thò chân đạp một cú thật mạnh, thật tàn nhẫn lên mu bàn chân của Giang Sơn.

Bên tai nghe thấy tiếng cậu rên rỉ khe khẽ vì đau...

Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm giác bản thân như vừa nhìn thấy trăm hoa nở rộ giữa mùa xuân – thế giới này tươi đẹp biết bao!

Đến tận ba mươi phút sau, thầy hướng dẫn mới dần dần tiết lộ mục đích thật sự của buổi họp lớp này – những gì nói trước đó chẳng qua chỉ để biểu diễn màn diễn thuyết và tài ăn nói cá nhân mà thôi.

Thầy nói mấy hôm nữa sẽ có lãnh đạo trên Bộ giáo dục xuống trường kiểm tra công tác, để tạo nên bầu không khí tốt đẹp trong trường học, thầy yêu cầu các bạn sinh viên nam nữ lúc ở cạnh nhau, chú ý không nên có những tiếp xúc cơ thể thân mật quá đáng, chẳng hạn nắm tay, ôm ấp, thậm chí hôn nhau...

Thầy còn nhấn mạnh trọng tâm: “Sau khi vào đại học, các bạn đều đã là người lớn, theo lý thì mọi người đều có thể yêu đương, tìm bạn trai bạn gái, nhưng đừng quên các bạn vẫn còn là sinh viên, sinh viên thì phải lấy học tập làm trọng, chỉ ít lúc học năm nhất, năm hai, các bạn đừng để những việc khác ảnh hưởng đến tinh thần học tập của mình. Chẳng hạn có một bạn nữ thích một bạn nam ở khoa khác, thế thì buổi tối bạn nữ ấy sẽ nghĩ ngợi linh tinh, ban ngày nghe thầy giảng bài lại thấy buồn ngủ. Cứ như vậy thì thành tích chắc chắn sẽ sụt giảm...”.

Trác Yến càng nghe càng cảm thấy lời thầy nói hình như có chút ám chỉ.

Sao giống đang nói cô nhỉ?

Cô dè dặt ngẩng lên nhìn thầy – lúc nào cũng thấy ánh mắt thầy như cố ý lướt qua cô.

Mắt cô rất chăm chú nhìn thẳng phía trước, nhưng môi lại mấp máy, thì thào trách mắng Giang Sơn ngồi cạnh: “Ông anh à, cậu chẳng trượng nghĩa gì cả! Có phải cậu mách lẻo với thầy hướng dẫn không? Nếu không thì những lời vừa nãy của thầy sao giống đang ám chỉ thế hả?”.

Giang Sơn cũng nghiêm chỉnh nhìn thẳng, không nhìn cô nhưng miệng thì thốt lên giận dữ: “Xì! Tôi thêm vào cậu!”.

Trác Yển lập tức xì lại: “Xì! Sao tôi biết là cậu có thêm tôi hay không?”.

Giang Sơn không chịu thua: “Xì xì cái gì cũng xì! Xì cái đầu Sadako[1] của cậu! Chuyện phong lưu của cậu một đồn mười, mười đồn trăm, cả trường biết hết từ lâu rồi, còn trách tôi hả? Đồ lảm chuyện không biết điều!”.

[1] Sadako là nhân vật ma nữ nổi tiếng trong truyện “The Ring” của Nhật.

Trác Yển nổi cáu.

Cô trả miếng lại: “Đầu tiên, xì! Tôi cảm thấy xấu hổ vì sự vô tri của cậu! Tôi phải chỉnh đốn cậu, đầu tôi không phải đầu Sadako! Sadako tóc không thẳng bằng tôi và cô ta không hề duỗi tóc! Nhớ lấy, đây là đầu của nữ hoàng Ai Cập! Cảm ơn! Thứ hai (lại xì), chuyện phong lưu của tôi chẳng phải do cậu bức ép à! Tôi không trách cậu thì trách ai?”.

Cả hai đều giữ bộ dạng mắt nhìn thẳng chăm chú nghe giảng, nhưng miệng thì vẫn chiến đấu ác liệt.

Lúc thầy hướng dẫn tuyên bố tan họp, sắc mặt tỏ ra hoang mang, nhú mào than thở với vẻ nghi ngờ: “Lạ thật? Tại tôi gần đây có vấn đề hay sao ấy? Sao cứ cảm thấy bên dưới có tiếng rì rầm, mà cũng không thấy có ai nói chuyện riêng? Lạ quá...”.

Lộ Dương day day huyệt Thái Dương, rũ rượi hỏi Trác Yển: “Văn Tĩnh, cậu nói thật đi, có phải cậu và bạn lớp trưởng có gian – tình?”.

Trác Yển sưng sốt trợn mắt: “Hả? Dương Dương, chắc không phải vì cậu nghe thầy hướng dẫn nói linh tinh đến nổi điên đi đấy chứ? Làm! Sao! Có! Thế! Là bạn bè, không thể loạn được!”.

Giang Sơn cũng ngồi cạnh ra sức minh oan: “Đồng chí Lộ Dương, tôi muốn nói là thân làm lớp trưởng, tôi đối xử với cậu không tệ, cậu không được đổ chấu phân lên đầu tôi!”.

Trác Yển lập tức trừng mắt giận dữ: “Xì! Cậu mới là chấu phân!”.

Lộ Dương chau mày: “Chẳng lẽ tớ nghe lầm? Thầy đứng phía trên giảng, tớ thì cứ nghe hai cậu rì rầm bảo là tôi không thêm, tôi thêm cậu cái gì, thật là náo nhiệt, đến nỗi đầu của tớ muốn nổ tung luôn này!”.

Trác Yển ngớ người: “Dương Dương, tớ phải ngậm nước mắt nói với cậu những lời gan ruột này: Đôi tai lừa của cậu, cũng may không mọc trên đỉnh đầu, nếu không đã tạo ra biết bao vụ án oan uổng rồi!”.

Họp lớp xong, bọn Lộ Dương đến thẳng nhà ăn, Trác Yển và Giang Sơn đi về ký túc.

Đến dưới khu nhà ký túc, Trác Yển thấy bóng dáng khỏe mạnh đang chơi bóng của Trương Nhất Định.

Rất nhiều người đang theo dõi anh, lực lượng chính vẫn là những cô gái trẻ tuổi.

Bầu trời hoàng hôn màu đỏ với những đám mây đang phiêu dạt nơi chân trời, bên cạnh đó là những tiếng kêu gào và la hét của các nữ sinh.

Giang Sơn nhìn đám con gái đang lên cơn điên đó, lắp bắp: “Trời trời, con gái các cậu bây giờ, ai cũng háo sắc, thấy con trai đẹp một tí là không kìm được mà gào thét, không biết e thẹn gì cả, lố lăng quá!”.

Trác Yển lạnh lùng liếc nhìn cậu.

Không hiểu vì sao, cô đặc biệt thích đối đầu với cậu, thế là cô đứng cạnh sân bóng, ghé cổ lên và hét: “Trương Nhất Định...”.

Thực ra cô muốn hét “Trương Nhất Định cổ lên”.

Nhưng do gào quá to, vừa hét xong tên mà chưa kịp nói nốt hai chữ cổ lên, cổ họng cô đã khàn.

Giọng cô vốn không nhỏ, lúc cao giọng hét to mà đạt đến cảnh giới mất tiếng thì không cần nghĩ cũng biết ba chữ “Trương Nhất Định” bị cô hét như thể vang đến thể nào, có thể nói là lấn át mọi tiếng reo hò khác.

- Trong khoảnh khắc đó, đồng chí Giang Sơn như thể dưới chân có gấn lò xo, không kịp bịt tai mà nhanh chóng nhảy bắn ra, cách xa cô một khoảng.

- Trong khoảnh khắc đó, các bạn nữ trong sân đều quay sang nhìn cô bằng ánh mắt bàng hoàng.

- Trong khoảnh khắc đó, hai chân bạn Trương Nhất Định đang trong tư thế nhảy lên bỏ bóng vào rổ, sau khi nghe tiếng hét của cô, một chân không kịp thu lại, vẫn đang lao về phía trước, chân kia lại đứng khựng lại – nhịch chân chuệch choạc ấy khiến anh ngã ngối xuống đất.

Còn bóng, trong tay anh, binh binh binh lăn xuống đất, binh binh binh lăn đến dưới chân một người đội kia...

- Trong khoảnh khắc đó, Trác Yến đỡ đỡ đứng ngoài sân, máu dâng ngùn ngụt, hai tai mạch máu chạy rần rật, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Trong lòng cô có một nỗi khổ khó nói – người biết chân tướng sẽ hiểu cô chỉ muốn đối đầu với Giang Sơn, chỉ đơn thuần là muốn hét một câu “cố lên”; còn người không biết thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô đang lên cơn mê trai.

Trác Yến nghiêm túc nghĩ ngợi rồi rút ra kết luận thế này: Có lẽ người biết chân tướng chỉ có một mình cô; còn không biết sự thực là tất cả sinh vật trong vũ trụ này...

Xem ra, cái tên đẹp của cô không thể giữ kỷ một mình, nhất định sẽ bị đồn đại...

Những giây phút sau đó, bên tai Trác Yến bỗng nổ bùng những tiếng hét thất thanh: “Wow! Đẹp trai quá! Đẹp trai thật đẹp trai thật!! Ngay cả té ngã cũng giống đang khiêu vũ ấy! Wow! Trương Nhất Định, Trương Nhất Định, Trương Nhất Định!!!”.

Trác Yến: “...”.

Trác Yến choáng váng nhấc tay lên lau mồ hôi lạnh toát, trong lòng rất ư cảm kích mãnh liệt mà bạn Trương Nhất Định đã ngã xuống.

Nếu không có nó, cô sẽ không nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt sắc nhọn của đám nữ sinh kia như thế...

Thở phào, cô kéo cái tên Giang Sơn tiểu nhân ti tiện đã bỏ rơi bạn bè trong lúc nguy khốn, định bụng dạy cho cậu một bài học đạo đức.

Chưa kịp mở miệng thì ngoài sân bóng dường như đã xảy ra sự cố nào đó, các nữ sinh đều kêu ré lên.

Trác Yến muốn ngẩng lên nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, kết quả là chưa kịp hướng ánh mắt đến sân bóng thì đã nhận ra hình như cô lại trở thành đối tượng bị mọi người trừng mắt giận dữ.

Run rẩy nhìn lại đám nữ thần giận dữ kia, Trác Yến phát hiện mỗi cô nàng đều đang nghiến răng kèn kẹt.

Cô không cho phép Giang Sơn bỏ chạy nữa, ra sức túm chặt cánh tay cậu không buông, quay sang hỏi: “Chuyện gì thế? Tại sao bọn con gái kia đều trừng mắt với mình tôi?” Lúc nói, giọng cô rõ ràng đã khàn đi.

Có thể thấy ban nãy cô đã hết sức thế nào.

Về mặt Giang Sơn phức tạp, dường như rất muốn tỏ ra rằng cậu không hề quen biết cái cô nàng đang túm chặt lấy cậu, nhưng cậu lại bị cô túm chặt không buông: “Ê ê, buông ra, trước mặt mọi người đừng có lời lẽ kéo kéo, thầy hướng dẫn lúc nãy nói rồi, bảo chúng ta chú ý lời nói cử chỉ, ngoan, buông anh đây ra, cần thận lại bị ảnh hưởng!”.

Trác Yến vô cùng cố chấp: “Cậu hỏi bọn họ tại sao đều trừng mắt với tôi thì tôi buông!”.

Giang Sơn cúi đầu nhìn cô.

Vóc dáng cậu rất cao, cũng phải một mét tám, hai người lại đứng gần, nên tư thế cậu nhìn xuống cô vô cùng khinh khỉnh và coi thường: “Có tội đấy, lúc nãy cậu đã gây ra chuyện gì mà cậu lại không biết à? Tiếng hét như quỷ gào của cậu chẳng phải đã khiến Trương Nhất Định mất bóng hay sao? Sau đó quả bóng chẳng phải bị đối phương cướp mất hay sao? Sau đó đối phương cầm quả bóng nhảy ba bước nhanh gọn lẹ bỏ bóng vào rổ, vào rổ; sau đó dẫn đến việc bạn Trương Nhất Định bại trận bởi một điểm đó. Chúc

mừng em gái Văn Tĩnh, bản lĩnh hăm hại người khác của cậu đã đạt đỉnh! Còn nữa, xem như tôi cầu xin cậu, mau buông tôi ra, tôi sẽ bị cậu chà ra ‘ghét’ mất.

7. Chương 04 Phần 2

Trác Yến trợn mắt nhìn cậu, tỏ vẻ không tin được: “Tôi mà lại viết ra một kết cục thắng bại của trận đấu à?”. Cô vô cùng kích động, khàn giọng than thở: “Trời ơi, không ngờ tôi cũng có ngày trở thành hồng nhan họa thủy!”.

Giang Sơn vùng vẫy thoát ra khỏi móng vuốt của cô, giọng cậu nghe có vẻ như sắp long trời lở đất đến nơi: “Văn Tĩnh, đừng nghĩ linh tinh, cậu là họa thủy thì đúng, nhưng không phải ở cấp bậc hồng nhan, cấp bậc đó có yêu cầu rất cao về nhan sắc!”.

Trác Yến phẫn nộ: “Tức là, cậu nghĩ tôi không có nhan sắc hả?”.

Cô nghĩ kỹ rồi, nếu Giang Sơn dám nói không thì cô sẽ đập bay cậu ta ngay!

Đồng chí Giang Sơn rất biết thân biết phận.

Cậu lắc đầu lia lịa: “Không không không, tôi không có ý đó!”.

Trác Yến vừa định khen cậu hiểu biết thì ngờ đâu cậu lại nói: “Không phải cậu không có nhan sắc, cậu chỉ là không có ‘nhan’ mà thôi, còn ‘sắc’^[2] thì vẫn rất ‘sắc’”

[2] “Sắc” trong tiếng Hoa còn có ý chỉ là háo sắc.

Lần này bạn Trác Yến rất quyết đoán.

Cô không nói câu nào, chẳng chút do dự nhấc chân lên đập thẳng vào người Giang Sơn...

Giang Sơn vừa tránh ra xa, vừa kêu lên: “Đừng làm ồn nữa, Trương Nhất Định đến tính sổ với cậu kia!”.

Trác Yến nghe thấy thế, khựng lại, vội vàng co chân, vừa quay đầu đã thấy bạn Trương đang tiến về phía cô...

Bạn Trương mỗi lúc một gần hơn.

Trác Yến rất căng thẳng, cô sợ Trương Nhất Định sẽ trách cứ cô đã lên tiếng, làm hỏng bàn thắng của anh.

Càng căng thẳng thì đầu càng cúi gằm, lúc Trương Nhất Định đến trước mặt, Trác Yến đã cúi đến độ mặt sắp đụng vào ngực – một kiểu chủ động cúi đầu nhận tội để tranh thủ sự khoan dung.

“Lúc này bạn gọi tôi?” Anh hỏi trên đỉnh đầu cô.

Từ giọng nói của anh, Trác Yến không nhận ra bạn Trương rốt cuộc là đang vui hay buồn, cứ cúi gằm đầu không chịu ngẩng lên.

“Ừm...a... cái đó là mình bất cẩn... nên...”. Cô lắp ba lắp bắp, không biết giải thích thế nào.

Hình như dù nói gì đi nữa cũng thể hiện sự mê trai của cô.

“Đợi lâu phải không? Vốn chỉ định chơi cho vui, không ngờ lại thi thố. Xin lỗi!”. Không ngờ Trương Nhất Định lại nói ngắn gọn như vậy.

Trác Yến sững sờ ngẩng lên: “A?”.

Anh lại nghĩ rằng cô gọi anh là vì cô đang nóng lòng muốn đưa giỏ táo cho anh?

Không phải chứ...

Một chàng trai lạnh lùng mà lại có suy nghĩ trong sáng như thế?

Gặp được một đồng chí có suy nghĩ thấu tình đạt lý, Trác Yến cảm thấy nỗi hổ thẹn của mình đã bị kích hoạt.

Cô ngược lên nhìn Trương Nhất Định, anh đang dùng khăn bông để lau mồ hôi.

Bên cạnh có mấy cô nàng đang xấu hổ, thì thầm nhỏ to gì đó.

Trác Yến đoán chắc là họ đang nói rằng đáng về lau mồ hôi của bạn Trương là đẹp trai, quyến rũ biết bao.

Cô có phần bẽn lèn nói với Trương Nhất Định: “Xin lỗi! Tiếng hét lúc nãy của mình làm bạn ngã, nên mới bị mất bóng để thua ván này! Thật ngại quá! Thực ra lúc nãy mình không cố ý, chỉ muốn hét ‘Trương Nhất Định cố lên’, kết quả là chưa hét hết câu thì cổ họng đã mất tiếng! Mình nghĩ có thể do bình thường mình ít la hét, bất ngờ kêu to như vậy nên không quen lắm!”.

Cô vừa nói xong, bên cạnh đã vang lên tiếng “phì”.

Cái tên vô lương tâm Giang Sơn đang cười giễu cô.

Trác Yến có phần bối rối.

Nhưng điều khiến cô còn bối rối hơn là, bạn Trương cũng đang mím miệng cười.

Cô muốn khóc.

Cô tức cười như vậy thật sao?

Cổ nén cơn choáng váng, Trác Yến nói với Trương Nhất Định: “Cậu đợi một chút, mình lên tầng lấy giỏ cho cậu!”.

Trước khi đi vẫn không quên trừng mắt lườm Giang Sơn.

Kết quả cô đã lãng phí về mặt phần nộ đó, vì Giang Sơn lại không nhìn cô mà đang chăm chú quan sát Trương Nhất Định.

Trác Yến bị ánh mắt chăm chú của Giang Sơn làm cho cứng người, trong lòng cảm thán vô cùng: Chắc là bạn Trương có sức hấp dẫn vô biên, đã giết chết cả nam lẫn nữ?

Run... đúng là lạnh quá...

Lúc Trác Yến từ trên lầu xuống thì không thấy bóng dáng Giang Sơn và Trương Nhất Định đâu cả.

Trác Yến đoán chắc là Giang Sơn về rồi. Nhưng Trương Nhất Định đi đâu nhỉ, cô rất ngờ vực, đã dặn anh đứng đợi cô lên lấy giỏ rồi mà.

Nhìn ngó quanh quất như Tôn Ngộ Không, Trác Yến cuối cùng cũng thấy bạn Trương đi ra khỏi siêu thị nhỏ.

Cô vội vàng bước lên đưa giỏ cho cậu: “Mình tưởng cậu đi rồi chứ!”. Sau đó còn thuận miệng hỏi một câu: “Cậu ở tầng mấy? Ở càng cao thì tính ưu việt của giỏ này sẽ càng được thể hiện vô hạn!”.

Trương Nhất Định đón lấy, cười khê, đáp lời: “Tầng hai”.

“Tầng hai?”. Trác Yến có vẻ ngạc nhiên: “Vậy thực sự không cần dùng đến, đồ đạc gì đó cứ chịu khó chạy lên chạy xuống là được mà?”.

Trương Nhất Định nhìn cô: “Tôi không dùng nó để chuyển đồ”.

Trác Yến càng tò mò: “Vậy cậu sốt ruột đòi nó để làm gì?”.

Trương Nhất Định không nhìn cô, cũng không trả lời.

Trác Yến vuốt tóc mái, nhún vai ra vẻ không quan tâm.

Người ta không thích nói thì không thể cưỡng ép.

Cổ họng Trác Yến ngứa ngáy, mỗi lần nói gì đều thấy đau rất khó chịu. Cô muốn về phòng uống nước ấm để cổ họng dễ chịu lại nên nói với Trương Nhất Định: “Vậy, nếu không có gì thì mình lên nhé!”.

Kết quả là bị anh chặn lại.

“Khoan”. Trương Nhất Định gọi cô.

Trác Yến ngừng lại, nhìn anh, ánh mắt nghi ngại.

Trương Nhất Định móc từ túi quần ra một hộp nhỏ, đưa đến: “Tôi thấy bạn bị khản giọng rồi, đây là kẹo ngậm, buổi tối ngậm vài viên, ngày mai có thể sẽ khỏi.”.

Đón lấy hộp kẹo, nhìn theo bóng Trương Nhất Định bỏ đi, Trác Yến đứng yên trong ánh hoàng hôn đỏ rực, hóa thành một pho tượng cứng đờ...

Trác Yến sung sướng nhảy một bước ba bậc lên tầng thì di động reo vang.

Nghe máy, lại là tên khốn Giang Sơn.

“Làm gì thế”. Cô hung hăng hỏi.

“Ở đâu đấy? Xuống dưới đi, nhanh! Lát nữa anh đây còn có việc, đừng lè mề!”. Giang Sơn hậm hực nói lại.

Trác Yến quay người hùng hực trèo xuống.

Vừa ra khỏi cầu thang, cô hét lên với Giang Sơn: “Sao cậu lảm chuyện thế hả? Có gì thì mau nói đi!”.

Giang Sơn vỗ đầu cô, cau mày nói: “Giọng khàn như quả ấy, thế mà mồm miệng sắc nhọn chẳng chịu thua ai, có thấy đau họng không?”.

Trác Yến lập tức tỏ ra ngoan ngoãn, bộ dạng đáng thương, lườm vẻ đau khổ: “Đau! Đau tẹt! Đau rát!”.

Giang Sơn lườm cô vẻ kỳ thị, móc từ trong túi ra một hộp nhỏ.

Trác Yến nhìn vật đó thấy rất quen.

“Cái này cầm lấy, buổi tối ngậm vài viên, ngày mai chắc sẽ không đau nữa!”. Giang Sơn vừa nói vừa đưa cho cô.

Trác Yến nhận lấy, ngẩn người.

Lại là kẹo ngậm!

Cô không kìm được ngửa đầu lên trời cười đắc ý: “Ô hô hô! Chị đây hôm nay nhân phẩm bùng phát! Ai gặp cũng yêu, ai gặp cũng thương!!! Ha ha ha ha... khụ khụ...”.

Do quá đắc ý, cô quên mất nhân gian còn có câu: Vui quá sinh buồn.

Cô cười đắc ý, cười man rợ, cười điên dại, cuối cùng trong ánh mắt cực kỳ khinh bỉ của Giang Sơn, cô đã cười đến mức khản giọng giống hệt con quả...

Khi mọi người ăn cơm xong rồi về phòng, Trác Yến đứng giữa phòng, cười toe toét liên tục: “Em gái, ăn kẹo không?”.

Giọng cô khàn khàn, đến nỗi Lộ Dương nghe mà chau mày: “Bị ai hại ra nông nỗi này đó? Sao nhìn bộ dạng thế này? Hết à? Xùy xùy, xem ra cuối cùng vẫn không được cứu, bị kích thích đến nỗi thần kinh bất bình thường rồi, thật đáng thương!”.

Tiểu Dư thích ăn kẹo nhất, mặc kệ mọi thứ, chồm đến vừa cướp vừa ré lên: “Tớ ăn tớ ăn! Cho tớ!”.

Tôn Dĩnh có nhân tính nhất, ân cần hỏi: “Cổ họng cậu sao vậy?”.

Trác Yến ranh mãnh đưa một viên kẹo ngậm cho Tiểu Dư trước, rồi cười tươi trả lời Tôn Dĩnh: “Hét gọi cứu mạng đó!”.

Tôn Đình bó tay, đưa tay đỡ trán.

Lộ Dương kêu lên: “Tớ nói mà, tên này không thể thương hại được, cậu càng thương nó thì nó càng hếch mũi lên trời.”

Trác Yến “phì” một tiếng: “Chẳng phải tớ nói theo câu của cậu sao, sao cậu chả biết điều gì cả nhỉ?”.

Lộ Dương chỉ vào cô, nói với Tôn Đình: “Thấy chưa thấy chưa? Gái này giang hồ lắm, cứ đánh nó một trận, không biết hai chúng ta ai không biết điều đây!”.

Lúc này Tiểu Dư bỗng hét toáng lên: “Trác Văn Tĩnh, cậu cho tớ ăn kẹo gì thế này? Sao toàn mùi thuốc?”.

Trác Yến cười ha ha ngã vật ra giường, giọng vừa khàn vừa the thé, cổ họng như bị giấy nhám chà xát vậy.

Tiểu Dư cầm hộp kẹo trên bàn lên, nhìn thấy chữ kẹo ngậm ho trên đó, biết bị Trác Yến chơi xỏ thì rất tức tối, “phì” một cái văng cả kẹo ra, nhảy lên giường đấm đá bạo lực với “quạ cái”: “Hay lắm Trác Văn Tĩnh, gan cậu lớn lắm phải không? Dám gạt bà đây uống thuốc hả!!!”.

Trác Yến van xin: “Đừng đánh đừng đánh, thuốc này không giống thuốc khác, nên tớ nói cậu biết lai lịch thuốc này, chắc chắn cậu sẽ hối hận vì đã phun nó ra!!!”.

Tiểu Dư bóp cổ cô: “Bóp chết cậu, cái đồ khoác lác!”.

Trác Yến vạy vẹo để tránh: “Ui da, dừng tay! Chưa gì đã động thủ! Có bản lĩnh thì hai ta đấu khẩu! Đây đây đừng có bóp cổ tớ, tớ không gạt cậu, kẹo ngậm ho này là Trương Nhất Định mua đó!”.

Tiểu Dư lập tức ngừng lại.

“Cậu nói ai?”. Cô nàng hỏi với vẻ không tin nổi: “Anh ấy mua thuốc cho cậu? Hai người cậu sao rồi? Tại sao lại mua thuốc cho cậu?”.

Trác Yến “suyt” một tiếng, nói: “Đừng nghĩ bậy bạ, có phải tìm gan thận phèo phổi gì cũng khó chịu không? Làm như tớ và Trương Nhất Định làm gì rồi ấy! Hừ!”. Cô lườm muốn rách mắt: “Nhưng mà, nói ra gì giọng tớ khàn cũng vì cậu ấy. Haizzz, quá chuyên tâm quá gắng sức. Mọi người nên noi gương tớ, sau này lúc gọi tên bạn học nam, phải chú ý mức độ và sức lực, nếu không thì cổ họng nhất định sẽ vừa khàn vừa đau”.

Sự cảnh báo bằng vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến Tiểu Dư nhin tức đến độ nội thương.

Lộ Dương không kìm được lên tiếng: “Văn Tĩnh, sao tớ cảm thấy cậu nói thể còn bậy bạ và bạo lực hơn cả Tiểu Dư nữa nhỉ? Cảm giác giống như là, hôm nay nếu cậu không ngậm kẹo này, thì mười tháng sau sẽ có một đứa nhóc gọi cậu mà mammy, gọi Trương Nhất Định là daddy ấy!”.

Trác Yến át giọng: “Cậu ngốc hả, không biết điều à, không có kiến thức à! Trẻ con nhà cậu vừa sinh ra đã biết nói hay sao!!!”.

Lộ Dương không nhịn được nữa, thà rằng buổi tối ngủ lạnh cũng bắt chấp tất cả mà ném hết gối, chăn nệm lên người Trác Yến.

Tiểu Dư kéo Trác Yến ra khỏi đám chăn gối, hỏi cô với vẻ mặt trịnh trọng khác thường: “Cậu nói kẹo ngậm này là Trương Nhất Định mua cho cậu, chuyện này có thật không?”.

Trác Yến ra sức gạt đầu: “Tuyệt đối là thật! Còn thật hơn cả ngọc tớ!”.

Tiểu Dư liếc nhìn ngực cô: “Cậu đã nói thể thì tớ cũng phải so sánh thử. Ai mà chả biết ở đó của cậu độn đầy cả tắc chứ!”.

Không đợi Trác Yến chồm đến, cô nàng lập tức đánh trống lảng: “Tại sao anh ấy mua kẹo ngậm cho cậu? Hai người thành một cặp rồi sao? Cậu quyến rũ thành công rồi? Nếu đã thành công rồi thì tại sao cậu đòi kẹo ngậm, nếu đòi số QQ thì hay biết bao! Cổ họng cậu không ngậm kẹo thì chỉ cần ít nói vài ngày sẽ tự nhiên hết, sao cậu không biết quý trọng cơ hội đáng giá này! Ôi QQ của tôi!!!”, cô nàng rên rỉ.

Trác Yến lăm bằm: “Thật không có nhân tính”. Cô kéo móng vuốt của Tiểu Dư ra, nhảy xuống đất, kể lại cho ba người nghe chuyện lúc chiều.

Lộ Dương nghe xong có vẻ suy nghĩ, rồi hỏi Trác Yến: “Văn Tĩnh, cậu nói xem nếu bắt cậu chọn giữa hai người Giang Sơn và Trương Nhất Dịch, cậu sẽ chọn ai?”.

Trác Yến lườm một cái, trả lời: “Chọn cái gì mà chọn? Chuyện không thể! Giang Sơn là em rể của tớ, cậu ta nịnh nọt tớ là chuyện phải làm, nếu không tớ sẽ làm cho hôn nhân của cậu ta thất bại. Trương Nhất Dịch à, ừ ừ ừ, Tiểu Dư chẳng đã nói tên ấy không hợp làm chồng, chỉ hợp làm thần tượng đó sao? Thỉnh thoảng chúng ta suy nghĩ viễn vông một tí về bạn ấy là được, nếu rung động rồi yêu luôn thì các fan của tên ấy sẽ giết tớ chết!”.

Lộ Dương liếc cô: “Sao tớ cảm thấy cậu chưa nói thật nhỉ?”.

Trác Yến chớp mắt, thu lại nụ cười rồi tỏ ra nghiêm túc, nhìn bạn: “Được rồi, tớ nói sự thực cho cậu nghe. Thế này, chị đây là người đã có kinh nghiệm đau lòng. Tớ luôn có một giấc mơ là có thể sống chết với anh ấy, trời sao rực rỡ, có nụ cười của chúng tớ, sau này chúng tớ sinh con ra sẽ đặt tên là Anh Hùng!”.

Lúc đến mấy câu cuối, cô bắt đầu véo von bằng điệu nhạc bài “Anh hùng chân tâm”.

Giọng nói khàn khàn gần như khiến người ta sống không bằng chết.

Lộ Dương, Tiểu Dư, Tôn Đình ba người cùng nhăn mặt hét “ngừng”.

Lộ Dương bướng bỉnh: “Tớ thấy cậu một ngày không nói dối thì sẽ khó chịu! Trong mười câu thì đến chín câu rưỡi là giả, còn lại nửa câu là nhắm nhĩ!”.

Trác Yến nhỏ giọng: “Nhưng tớ nói thật mà, thật mà!”.

Ba người cùng hét lên với cậu: “Đi chỗ khác chơi!”.

Hôm sau đi học, Trác Yến dậy khá muộn, vừa đến lớp thì chuông reo.

Không kịp chạy đến chỗ Lộ Dương giữ trước cho cô, cô đành ngồi xuống ghế gần cửa.

Vừa quay lại, nhận ra bên cạnh lại là Giang Sơn, tự nhiên thấy tâm trạng vui hẳn, lập tức nở nụ cười rạng rỡ như hoa: “Hi, anh Giang Sơn! Lâu quá không gặp, anh vẫn khỏe chứ?”.

Giang Sơn cau mày: “Chẳng đàng hoàng gì! Hôm qua có ngậm kẹo không? Sao giọng nói chẳng thấy ổn hơn gì thế?”. Thấy vẻ mặt gian xảo của cô, lập tức cậu hiểu ra: “Chắc hẳn cậu lại lải nhải nhiều quá chứ gì, nếu không sẽ chẳng như con quạ thế này!”.

Trác Yến mở to mắt, nịnh nọt cậu rất chân thành: “Anh Giang Sơn uy vũ! Anh Giang Sơn anh minh! Anh Giang Sơn...”.

Giang Sơn cắt ngang: “Nói cho đúng trọng tâm, nịnh nhiều thế mà chẳng đúng chỗ gì cả. Nào, ngoan, nói theo anh nào: Anh Giang Sơn đẹp trai!”.

Trác Yến lập tức tỏ ra như bị sặc, vừa đám ngực vừa lắc đầu: “Em còn nhỏ, anh không thể dụ dỗ em nói dối, như thế người ta sẽ không lớn được!”.

Giang Sơn nhìn ngực cô với ánh mắt tà ác: “Em còn nhỏ thì có thể là thế thật. Nhưng có lớn được hay không... chuyện này hơi hão huyền nhỉ?”.

Trước kia về vấn đề vòng một, ở phòng ký túc mọi người vẫn hay đùa cợt nhau. Nhưng hôm nay không hiểu vì sao bị ánh mắt giáo hoạt của Giang Sơn liếc nhìn, Trác Yến lại đỏ mặt: “Cậu... cậu nhìn đâu thế! Cậu... sao cái gì cũng nói được thế hả!!!”.

Miệng lưỡi sắc nhọn bỗng nhiên mất linh, cô trừng mắt nhìn Giang Sơn, muốn mắng cậu là đồ lưu manh, nhưng lưỡi cứng lại, không chịu nghe theo lời cô.

Giang Sơn nhìn vẻ xấu hổ cuống quýt hiếm có của cô, nhất thời cũng trở nên lóng ngóng ngượng ngập. Nhớ lại lời vừa nói lúc nãy, trong vô thức, mặt cậu cũng dần dần nóng lên.

“A... a... đừng vội đừng vội, anh đây không chơi với cậu nữa, đùa thôi mà cũng cuống thế à? Đừng giận đừng giận, sau này không đùa nữa là được mà!”. Cậu vội vàng tỏ ra phóng khoáng, xóa đi cảm giác ngượng ngập.

Trác Yến mãi cũng không nói gì.

Hít vào rồi lại thở ra, cuối cùng đã hết đỏ mặt.

Thế nhưng trong lòng vẫn âm ức, cứ thấy mình bị thiệt thòi.

Cô nghiên rằng, thăm ra quyết định.

Cô quay sang liếc Giang Sơn một cái, “hừ hừ” liên tục: “Cậu chịu hát cho tôi nghe một bài thôi, tôi sẽ không giận cậu nữa!”.

Giang Sơn nhìn cô ngoẹo đầu, trợn mắt, bĩu môi, dáng vẻ rất gian xảo thì bỗng cười phá lên.

“Được! Cậu nói đi, bài nào, lát nữa tan học anh đây chắc chắn sẽ hát cho cậu nghe!”. Cậu đảm bảo như đang tuyên thệ.

Trác Yến hừ một tiếng, hất cằm lên, nói với cậu: “Hát bài ‘Tôi chỉ là một con chim nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ’!!!”.

Giang Sơn nghe xong, há mồm trợn mắt, nghệt người...

8. Chương 05 Phần 1

Chương 5: Đại chiến XXOO

Nội dung tiết học đó thực sự là quá nhàm chán, vô vị. Trác Yến trong lúc chán chường bỗng nảy ra sáng kiến, đề nghị đầu cờ carô với Giang Sơn.

Giang Sơn cũng đang ngáp đến chảy nước mắt, nghe sáng kiến đó thì lập tức vỗ tay tán thành.

Lúc khai cuộc, Giang Sơn không đặt bút xuống giữa bàn cờ đã được vẽ sẵn, mà chạy đến một góc tờ giấy để vẽ ký hiệu “O”.

Trác Yến vừa thấy đã mím môi cười, thì thảo: “Vừa nhìn đã biết cậu thường xuyên không nghe giảng, cao thủ trò này, không cần ai nhắc cũng tự biết tiết kiệm bàn cờ!”.

Giang Sơn nhún vai, thản nhiên hỏi: “Có cần đánh cược gì không?”.

Trác Yến như mở cờ trong bụng, thấp giọng nói: “Hê, làm việc với người hiểu chuyện thật sướng! Cược là ai thua thì phải vẽ bàn cờ!”.

Giang Sơn không có ý kiến.

Hai người bắt đầu khai chiến.

Sau hai ván, kết quả là hòa.

Trác Yến cắn đầu bút, hậm hực nói: “Quái thật, trước kia tôi lúc nào cũng thắng, gần đây sao gặp toàn cao thủ, dù chơi với ai cũng không thắng được?”. Buông bút ra thở dài: “Nhưng cũng tốt, chơi với cậu thì ít nhất tôi còn có lúc thắng. Chơi với Trương Nhất Định thì toàn thua, thê thảm lắm. Tôi chỉ có gửi gắm hy vọng vào tương lai xa xôi thôi!”. Vừa nói vừa buồn bã lắc đầu.

Giang Sơn không nói gì.

Lúc tan học, kết quả là Trác Yến lại thua thêm hai ván nữa.

“Ôi, sao thế này!” Trác Yến ngửa đầu kêu lên như không tin: “Chẳng lẽ trời uốn giao nhiệm vụ quan trọng ỹ nhân, trước tiên phải thua cờ carô hay sao?”.

Giang Sơn cầm bút gõ vào đầu cô, vẻ mặt chịu – không – nổi: “Phục cậu thật, da mặt càng lúc càng dày!”. Bỗng nhiên sắc mặt cậu thay đổi, đứng lên nói: “Tiêu rồi, thầy hướng dẫn bảo tôi tan học đến gặp một lúc, tôi quên mất, mau tránh ra, anh đây bây giờ phải đi ngay!”.

Trác Yến chậm chạp đứng lên, Giang Sơn vừa luôn ra ngoài vừa không quên dặn cô: “Nhớ về vẽ bàn cờ, cậu thua rồi!”.

Trác Yến nghiêng răng kèn kẹt “ờ” một tiếng, chau mày nhìn theo Giang Sơn đang vội vàng vàng chạy ra khỏi lớp.

Lộ Dương chạy lại muốn gọi cô cùng về phòng, thấy vẻ mặt cô mơ màng, chờ đợi nhìn theo bóng ai đó thì hỏi một cách gian xảo: “Văn Tĩnh, người đi xa rồi, đừng nhìn nữa. A! Nếu nhớ thì lúc lên lớp cứ ngồi cạnh cậu ta!”

Trác Yến đẩy đầu Lộ Dương ra, vẻ mặt suy nghĩ: “Đừng nói nhảm, chị đang nghĩ! Tớ cứ thấy quên chuyện gì đó, mà còn là chuyện quan trọng nữa! Cậu để tớ nghĩ xem, tớ thấy sắp nhớ ra rồi!”.

Lộ Dương cứ trề môi.

Trác Yến bỗng vỗ đùi, kêu lên: “Trời ơi! Sập bẫy rồi! Cái tên hồ li tinh chết tiệt Giang Sơn! Tớ vừa nhớ ra, thầy hướng dẫn tuần này đi công tác! Cậu ta trốn không hát cho tớ nghe!!!”.

Lộ Dương đập lên ngực, kêu lên như đang gào khóc: “Bà cô ơi, cậu có thể đừng làm tớ giật mình nữa không! May mà sáng nay tớ ăn cơm chứ không húp cháo, nếu không lần này mất kiểm chế thì chết!”.

Trước khi vào tiết học tiếng Anh, Tiểu Dư trình trọng dặn Trác Yến: “Học xong tiết này, bắt buộc phải lấy được QQ của anh Trương nhé, nếu không thì đừng về, giường của cậu bọn tớ sẽ nghĩ cách sửa thành ‘bàn ngồi’[1]”.

[1] Bàn ngồi: Ý chỉ cầu tiêu, hổ xí.

Trác Yến lúng túng hỏi: “Là cái gì?”.

Tiểu Dư trả lời nghiêm túc: “Biết ‘bàn ngồi’ là gì chứ? Tự so sánh đi, tin rằng với IQ của cậu sẽ khiến cậu hiểu ra thế nào là ‘bàn ngồi’”. Trác Yến lập tức tái phục sức sáng tạo biến thái của Tiểu Dư.

Lúc lên lớp, cô dè dặt hỏi Trương Nhất Định: “Những gì thầy giảng, cậu hiểu hết chứ?”.

Trương Nhất Định trả lời: “Cũng tạm tạm”.

Trác Yến ngồi thẳng dậy, gật gù: “Ồ. Mình về nếu chịu khó xem thì có lẽ cũng ổn”. Ngừng lại, rồi thò đầu đến gần: “Dù sao cũng hiểu, hay là, chúng ta tiếp tục XXOO?”.

Trương Nhất Định quay sang nhìn cô, mím môi như nhịn cười, nói: “Tôi không có ý kiến”.

Trác Yến lập tức tìm bàn cờ đã vẽ sẵn, mở ra giữa hai người.

Nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ đùa cợt của Trương Nhất Định, cô bẽn lẽn nói: “A cái này... buồn cười nhỉ, thực sự mình đã có chuẩn bị, có chuẩn bị sẵn! He he he he...”.

Trương Nhất Định nghe thấy thế liền quay đi, tay co lại đặt lên miệng, khẽ ho vài tiếng.

Đợi khi anh quay lại, Trác Yến nhìn anh, ngốc nghếch hỏi: “Lúc này có phải cậu muốn cười không?”.

Trương Nhất Định nhướng mày nhìn cô, đến khi cô sắp nổi da gà thì mới gật nhẹ đầu: “Ừ”.

“Ừm...a?”.

Trác Yến càng ngẩn người: “Cái đó... thực ra... cậu muốn cười thì cứ cười, dù sao mình cũng không phải là chưa từng bị cậu cười, cậu không cần giả vờ ho đâu, nhin nhiều quá sẽ bị nội thương đó”. Cô nói với vẻ nghiêm túc.

Trương Nhất Định cũng trả lời rất nghiêm túc: “Ừ”.

Trác Yến cảm thấy phần tóc mái của cô đều hóa thành những vệt đen, chẳng chịt kéo từ đỉnh đầu xuống...

Trước khi chính thức khai chiến với Trương Nhất Dịch, Trác Yến rất tự tin.

Cô cảm thấy thông qua những cuộc thi đấu đối kháng với đồng chí Giang Sơn, đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm nâng cao khả năng chiến đấu XXOO của cô.

Cô nghĩ một cách lạc quan rằng, lần này có khả năng chiến thắng bạn Trương.

Thế nhưng ước mơ luôn đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

Cả một tiết học, kỷ lục thua liên tiếp của cô đã lên đến bốn mươi ba ván.

Nhìn nụ cười ẩn bên khóe môi và trong mắt Trương Nhất Dịch, Trác Yến quyết tâm phát huy trình độ mặt dày của mình đến cùng!

“Khụ, ừ...”. Khẽ đằng hắng, cô chuyển đề tài: “Cái giỏ đó, có ích không?”.

“Ừ, rất tốt”. Trương Nhất Dịch trả lời.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”. Sau khi hỏi thăm nhiệt tình, bỗng dưng cô đánh trống lảng: “Chúng ta quyết định tám mươi bảy ván thắng bốn mươi bốn ván được không?”. Cô nở một nụ cười ngọt ngào trong sáng ngây thơ, hỏi với vẻ mong chờ.

Trương Nhất Dịch lần này không quay đi để ho.

Anh nhìn thẳng cô và cười: “Không thành vấn đề”.

Nhìn Trác Yến cười sung sướng như ăn vụng thịt, anh khựng lại, cuối cùng không kìm được mà ho một tiếng, nói: “Không biết là bạn cũng hiểu cách đi đường vòng cứu nước!”.

Trác Yến ngẩn người, mở to mắt: “Hả?” Rồi một lúc sau cũng hiểu ý của anh, cười xấu hổ mấy tiếng: “Thế chẳng phải là thân thiết hay sao, cũng không thể nói là chúng ta kéo dài chiến tuyến nhé, như vậy rất đường đột, cậu nói đúng không?”.

Trương Nhất Dịch lại quay đi ho mấy tiếng.

Trác Yến bối rối vuốt tóc mái, bĩu môi thâm nhủ: Thích ho thế à, lẽ ra phải tặng cậu một hộp kẹo trị ho mới đúng!

Nhớ đến kẹo ngậm, cô bỗng sáng mắt, trong lòng nảy sinh tà niệm.

Cô quay sang nói với Trương Nhất Dịch: “À này, hồi trước cậu tặng kẹo ngậm ỉnh, mình còn chưa kịp cảm ơn, cảm ơn cậu nhé! Kẹo ngậm ho này đúng là ngon thật! À đúng rồi, hôm nay cậu cứ ho mãi, mình thấy hay là cậu ngậm một viên đi!”. Vừa nói vừa lấy hộp kẹo trong túi ra, đưa một viên cho anh.

Trương Nhất Dịch hơi chần chừ, nhận lấy kẹo ngậm bỏ vào miệng, nhìn Trác Yến nói: “Giọng cậu hình như vẫn hơi khàn. Hay là cậu cũng ngậm một viên đi!”.

Trác Yến giật giật khóe môi, gồng mình ngậm một viên...

Thực ra cô rất không thích vị của kẹo ngậm ho, đắng không đắng mà ngọt cũng chẳng ngọt, lại còn the the mát mát, cô đặc biệt sợ ngậm xong sẽ bị đau bụng – lúc nào cũng có cảm giác bụng bị trúng gió.

Vốn cô chỉ định đùa cho Trương Nhất Dịch ngậm kẹo ho, không ngờ bạn Trương tuy lặng lẽ nhưng đạo hạnh cao thâm, thần nhiên bắt ép cô đồng cam cộng khổ ngậm kẹo với anh.

Trác Yến không thích vị kẹo ngậm, vừa ngậm một lúc đã không kìm được mà cắn nát viên kẹo.

Lúc nuốt xong, cảm giác dường như Trương Nhất Dịch đang nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi, cô vội vàng quay sang cười, chân thành nói: “Gì nhỉ, đó là do lúc nhỏ mình có thói quen ăn nhiều kẹo hoa quả, thứ gì cho vào miệng cũng không ngậm được lâu, cứ muốn cắn nát nó ra mới đã ghiền, ha ha!”.

Trương Nhất Dịch không nói gì, quay sang bên kia lại khê ho mấy tiếng.

Trác Yến dài mặt ra, lầm bầm: “Thực ra, có phải cậu nghĩ là mình thiếu sức chịu đựng không?”.

Trương Nhất Định ngẩng lên, thu nụ cười lại và nhìn cô, nói rất nghiêm túc: “Không”.

Trác Yến vui sướng, cảm thấy đã có thể giữ lại chút hình tượng.

Kết quả là Trương Nhất Định lại nói tiếp: “Nhưng có lúc cảm thấy bạn hơi ngốc nghếch!”.

Về mặt Trác Yến cứng đờ...

Cô nhìn Trương Nhất Định, lầm nhảm: “Lần này thì xong rồi, cậu làm lòng tự trọng của mình bị tổn thương rồi!”.

Trương Nhất Định nhướn mày hỏi: “Ồ? Thế à. Vậy, làm sao để bù đắp?”. Anh hỏi rất thành thật.

Trác Yến liếc mắt rất nhanh về phía Tiểu Dư, Tiểu Dư vô cùng nhạy cảm nhận biết được ánh mắt của cô, về mặt gian xảo đưa tay lên làm động tác cắt cổ.

Trác Yến lập tức thu ánh mắt lại, nhìn Trương Nhất Định: “Bây giờ mình chưa nghĩ ra, hay là cậu nói mình biết QQ của cậu, lúc về mình nghĩ xem làm sao để bù đắp rồi nói cậu biết?”.

Cô vừa nói dứt, giữa hai người là một bầu không khí tĩnh lặng.

Trác Yến dần dần gục đầu xuống.

Cô nhận ra lúc này mình lại đường đột mà mất mặt nữa rồi.

Khi đầu cô sắp sắp sửa gục xuống bàn thì trước mặt bỗng xuất hiện một tờ giấy, trên đó viết một dãy số.

Trác Yến nhanh chóng ngẩng lên nhìn anh.

Trương Nhất Định đang nhai kẹo “rộp rộp”.

Cô tròn mắt đờ lười nhìn anh, không thể nào liên hệ âm thanh thô lỗ “rộp rộp” ấy với anh chàng đẹp trai kia được.

Trương Nhất Định lúc ấy quay sang nhìn cô, về mặt thản nhiên: “Ừ, cảm thế này, cảm giác đúng là khác, rất đã ghiền!”.

Lúc anh nói, Trác Yến như có thể cảm nhận được luồng hơi bạc hà mát rượi từ miệng anh phả ra.

Thấy trong mắt anh như có nét cười lấp lánh, cô bất giác cũng toét miệng cười theo.

Trác Yến đưa QQ của Trương Nhất Định cho Tiểu Dư, Tiểu Dư hưng phấn như thể uống thuốc lắc.

Cô nàng nắm lấy vai Trác Yến lắc mạnh: “Văn Tĩnh, cậu trưởng thành rồi, biết gài bẫy người ta rồi! Tổ cảm thấy khâm phục vì cậu có thể giữ được giường ngủ của mình đó!”.

Trác Yến đỡ lấy trán, cảm thán: “Trơ trẽn! Tiểu Dư tổ cảm thấy quá trơ trẽn bởi lẽ cậu đã vì con trai mà uy hiếp tổ, lại còn uy hiếp cả giường của tổ!”.

Tiểu Dư không thèm đầu khẩu, buông cô ra, hứng chí lao đến trước máy tính, gõ cách cách như điên trên bàn phím.

Lời nhắn được kết bạn đã gửi đi.

Một lúc lâu sau cũng không thấy được chấp nhận.

Tiểu Dư trong lúc chờ đợi đã từ hứng chí trở nên nghi ngờ, từ nghi ngờ biến thành sốt ruột, từ sốt ruột trở nên bạo lực.

“Trác Văn Tĩnh!”. Cô túm chặt lấy cổ áo Trác Yến, hung hăng hỏi: “Có phải cậu tự bịa ra dãy số này để lừa gạt tổ không hả?”.

Trác Yến lườm trắng cả mắt, chống cự lại: “Đồ yêu nghiệt kém cỏi, muốn bóp chết tiền bối Trác của cậu hả?!”. Ho hai tiếng lấy lại giọng xong, cô lại kêu ré lên: “Còn bịa số gì chứ, cái ý kiến vô sỉ chết tiệt này cậu nghĩ ra chứ tổ không nghĩ ra, cậu bảo tổ lấy gì để lừa gạt chứ?”.

Lộ Dương ngồi cạnh kịp thời chen vào một câu: “Tiểu Dư, cậu bình tĩnh đã, hôm nay trong chuyện này tớ cảm thấy Văn Tĩnh thực sự vô tội. Cậu nghĩ đi, cậu ấy có thông minh đến vậy không cơ chứ?”.

Lúc nghe nửa đoạn đầu, Trác Yến về mặt cảm kích, gật mạnh đầu phụ họa với Lộ Dương.

Nhưng nghe nửa đoạn sau, cô “hử” một tiếng nghi ngờ, phần nộ hét lên: “Cậu im miệng cho tớ! Tớ không nên hiền lành tốt bụng cho rằng từ miệng cậu có thể nhả ra nỗi ngà voi mới đúng!”. Hết xong quay phắt sang ve vuốt người bên cạnh: “Tiểu Dư cô nương, cậu đừng vội, tớ thấy hình như bạn Trương mấy hôm nay bị cảm lạnh, chắc không tiện ngồi máy tính nên mới không lên mạng. Đợi lúc đi học tiếng Anh tớ sẽ dò hỏi cho cậu nhé?”.

Tiểu Dư về mặt ảm đạm gật đầu.

Những ngày tháng sau đó, cuộc đời của Trác Yến dường như gắn chặt với bàn cờ carô.

Những môn học khác, cô ngồi cạnh Giang Sơn, hai người đầu không ngẩng, mắt không ngước, không nghe giảng mà vùi đầu vào đấu XXOO.

Tiết tiếng Anh, cô ngồi cạnh Trương Nhất Định, trước tiên hỏi anh sao không lên QQ, sau khi nhận được lời giải thích hợp lý để có thể về kể với Tiểu Dư là máy tính của anh đang mang đi sửa, hai người bắt đầu chúi đầu vào chơi XXOO.

Cả một tuần lễ, Trác Yến than thở với Giang Sơn: “Bây giờ trong lòng trong dạ trong đầu trong mắt tôi toàn là XXOO, buổi sáng nhìn thấy cháo và bánh là XX và OO, ban ngày nhìn thầy nhìn sách cũng là X và O, buổi tối nhắm mắt ngủ cảm giác phía trước bay đầy X và O! Từng ký hiệu XX và OO cứ bay tới bay lui, bay qua bay lại, haizzz, tôi thấy sớm muộn gì tôi cũng XXOO luôn quá!”.

Giang Sơn cảm thấy khóe môi đang giật giật liên tục: “Trác Văn Tĩnh tôi phục cậu quá, cậu đúng là cái gì cũng dám nói! Cứ theo những gì cậu nói lúc này, người ta nếu nghe thấy chắc chắn sẽ tưởng rằng cậu là cô gái dễ dãi XXOO, không biết phép tắc, buông thả bản thân!”.

Trác Yến trừng mắt với cậu, ném thước sang, hung tợn: “Cậu sỉ nhục nhân cách của tôi! Phạt cậu vẽ bàn cờ!”.

Đấu cờ carô với Giang Sơn, không thể nói được là sao lại kỳ lạ như vậy, vì lần nào trong quá trình chơi nếu cô thấy chắc thắng, thì thế nào cuối cùng cũng thất bại vì khoảng cách hai, ba ván.

Đánh cược vẫn là ai thua thì phải vẽ bàn cờ.

Thế là mỗi lần thua, cô đều tìm ngàn vạn lý sự cùn để chây lỳ, bắt Giang Sơn phải vẽ bàn cờ.

Có lúc thành công, có lúc Giang Sơn như một con cá da trơn, lươn lẹo vô cùng, nói gì cũng không chịu.

Lần này Trác Yến chèn ép bằng sự tôn nghiêm của cô, tất nhiên là thành công.

“Được rồi, tôn nghiêm của cậu cũng chẳng còn lại là bao, đáng thương quá, ít như thế mà còn chịu vứt cho anh đây, anh đây nể mặt mà vẽ bàn cờ cho cậu một lần!”.

Trác Yến “xì” một tiếng dài, nửa bàn bên Giang Sơn lập tức bị nước bọt bắn tung tóe.

Chơi cờ carô với Giang Sơn, thỉnh thoảng Trác Yến còn có thể vùi vĩnh bắt cậu vẽ bàn cờ.

9. Chương 05 Phần 2

Lúc chơi cờ với Trương Nhất Định, bàn cờ lại luôn do cô vẽ trước.

Hôm ấy các thầy cô không hiểu là có bàn bạc trước với nhau chưa, mà đều ra bài tập bắt ngày hôm sau phải nộp.

Đến trước khi tắt đèn, Trác Yến mới làm xong bài tập, lúc đó đã không còn nhiều thời gian để vẽ bàn cờ nữa.

Hôm sau học tiếng Anh, cô cười bên lên với Trương Nhất Định: “Hôm nay mình chưa chuẩn bị bàn cờ, nhưng không sao, cậu đợi một chút, mình vẽ ngay, nhanh thôi, mình vẽ cái này rất có kinh nghiệm, trong chớp mắt là xong ấy mà!”. Cô vừa nói vừa hươ bút thước trong tay.

Trương Nhất Định ngăn cô lại.

“Không cần phiền phức như thế”. Anh lôi một quyển vở trong túi ra.

Trác Yến nhìn rõ, đó là một quyển vở ô ly để luyện viết tiếng Anh abc.

“Dùng cái này đi”. Trương Nhất Định đặt giữa hai người, nói gọn.

Trác Yến tò mò lật thử.

Mới lật qua, cô đã kinh ngạc đến mức mắt chữ O miệng chữ A, thở dốc.

“Wow! Cậu thật là thiên tài! Sao cậu lại nghĩ tới việc dùng cái này để vẽ bàn cờ thế?”.

Trên quyển vở vốn đã có những đường ngang ngang dọc dọc, lại có tay người vẽ thêm vô số đường kẻ nữa.

Lật giở từng trang, Trác Yến càng lúc càng sửng sốt.

“Wow! Cả một quyển vở là bàn cờ, tuyệt quá đi mất!”. Cô quay sang thấy Trương Nhất Định rất bình thản.

Trác Yến cười híp mắt: “Đều là cậu vẽ à?”.

Bạn Trương gật nhẹ đầu.

“Anh hùng, cậu đúng là người tốt vừa nhiệt tình vừa tình cảm! Mình không cần thắp đèn vẽ nữa!”.

Trương Nhất Định mỉm cười: “Cứ để mình cậu vẽ bàn cờ cũng không hay lắm!”.

Trác Yến nhanh chóng quay đầu đi, nhân lúc Trương Nhất Định không nhìn thấy, cô cười gian mấy tiếng.

Trong lòng cô rất vui sướng, cảm thấy tình bạn vĩ đại giữa cô và bạn Trương đang nhanh chóng thăng hoa.

Cứ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp thế này, cô nghĩ chuyện chụp hình chung với Trương Nhất Định đang dần trở nên có hy vọng.

Ồi tối chuyện phiếm với nhau, Trác Yến tổng kết với Lộ Dương: “Trong cuộc sinh nhai bằng cờ carô của tớ, tớ đã gặp được hai đối thủ hùng mạnh. Dương Dương, cậu bình tĩnh, đừng kích động, tớ không nói cậu, cậu quá ‘gà’ vì ngoài việc ỷ lại vào quần lót nhiều thì thực ra cậu vốn không phải đối thủ của chị đây”.

Tránh né ngón đòn bạo lực của Lộ Dương, cô tiếp tục: “Hai đối thủ này ấy à, thông qua thực tiễn trường kỳ thì tớ thấy đồng chí Giang Sơn yếu hơn một chút. Chiến đấu với cậu ta ít nhiều tớ còn có thể có được tí sĩ diện. Nhưng với Trương Nhất Định à, khỉ thật, nói ra thì có thể do tận xương tủy tớ đã quá thương hoa tiếc ngọc, đến giờ tớ vẫn chưa nở thắng cậu ta! Bây giờ chiến tuyến của bọn tớ đã kéo đến một ngàn một trăm hai mươi ba ván thắng năm trăm sáu mươi hai ván rồi!!!!”.

Lộ Dương đang uống nước nghe xong, mũi lập tức phun ra hai cột nước.

Nước mắt nước mũi cô giàn giụa, vừa ho sặc sụa, vừa chỉ vào Trác Yến hét lên the thé: “Cậu im ngay cho tớ! Sau này lúc tớ uống nước cậu không được phép nói! Đồ mặt dày, lại còn ‘chưa nở thắng người ta’, xì!!!”.

Trác Yến chưa kịp phản bác lại thì Tôn Đình lên tiếng.

Giọng cô nàng nghe có vẻ ngờ vực: “Văn Tĩnh, cậu nói Giang Sơn chơi cờ carô yếu hơn?”.

Trác Yến gật đầu: “Đúng thế, yếch thì là nói giảm nói tránh. Nói thẳng ra là cậu ta ‘gà’!”.

“Không phải đâu”. Tôn Dĩnh lắc đầu, cau mày diễn tả sự ngạc nhiên trong lòng: “Lúc mình giúp sắp xếp tài liệu ở chỗ cô phụ trách hướng dẫn lớp, nhìn thấy trên hồ sơ của Giang Sơn rõ ràng viết là, cậu ấy từng đoạt giải quán quân cờ carô nhóm thiếu niên ở thành phố A mà”.

Trác Yên bàng hoàng đến độ mắt muốn lồi hẳn ra.

Giờ toán cao cấp, vẻ mặt Trác Yên trầm trọng.

Giang Sơn thấy vẻ mặt cô khác thường thì dè dặt hỏi: “Văn Tĩnh, sao vậy? Ai chọc cậu, vẻ mặt như đấu tranh giai cấp thế?”.

Trác Yên mặt không biểu cảm, nhìn cậu: “Hôm nay chơi cờ, hai ta ai giả vờ giả vệt thì đứa đó là rùa!!!”.

Giang Sơn có vẻ nghĩ ngợi một cách vô tội: “Hả?”.

“Hả cái gì mà hả! Tổ nghe nói có người hình như là đoạt giải quán quân nhóm thanh niên trong cuộc thi cờ carô!”.

Về mặt Giang Sơn như dài ra.

Trác Yên trừng mắt nhìn cậu, hậm hực nói: “Nếu cậu dám giả bộ nữa thì cậu là con rùa Giang!”.

Giang Sơn vỗ đầu cô: “Cô bé này, nói kiểu gì thế!”.

Trác Yên tức tối vẽ nét đầu tiên lên giấy, mở màn cuộc chiến.

Trong lúc chơi, thấy cô không hề cười, Giang Sơn bỗng thấy thấp thỏm bất an, cũng không dám giấu giếm thực lực nữa.

Thế là Trác Yên thảm bại từng trận rất nhanh – gọn – lẹ, không một ván thắng.

“Haizzz! Tôi cứ ngỡ tôi và cậu ngang tài ngang sức chứ!”. Lúc kết thúc trận đấu, Trác Yên buồn rầu nói: “Kết quả là tôi kém hơn cậu nhiều. Thì ra cậu và Trương Nhất Định mới gọi là ngang tài ngang sức!”.

Giang Sơn không hiểu Trác Yên có giận hay không nên chỉ biết cười mà không dám nói gì.

“Giang Sơn”. Trác Yên bỗng ngẩng lên gọi cậu với một nụ cười nguy hiểm như thể bão sắp tới: “Tại sao che giấu thực lực? Chơi tôi hả?”. Nói xong, vẻ mặt bỗng thay đổi, oán giận ngùn ngụt.

Thấy bộ dạng có thể lên cơn điên bất cứ lúc nào của cô, Giang Sơn vội vàng cười lúng túng, giải thích: “Chẳng phải tôi sợ đánh mất sự tích cực của cậu hay sao? Ngày nào cậu cũng thua Trương Nhất Định thảm bại, nếu đấu với tôi cũng suốt ngày thua, thua, thua, lúc nào cũng thua, tôi lo là cậu sẽ mất hết dũng khí còn lại đấy!”.

Trác Yên sa sầm mặt, nghe Giang Sơn nói xong, cô bỗng “phì” cười thành tiếng.

“Xì! Tôi kém cỏi thế sao? Cậu coi thường tôi quá! Tôi nói cậu biết nhé, gián cũng không sống dai bằng tôi đâu, hứ hứ!”.

Giang Sơn thấy cô cười thì tâm trạng đang căng thẳng cũng trở nên nhẹ nhõm.

“Ôi trời, Văn Tĩnh cô nương ơi, cuối cùng cậu cũng cười rồi, phù, cười rồi thì tốt, cười rồi thì tốt! Cậu đừng giận, anh đây cũng vì cậu nên mới lừa cậu, cậu phải hiểu cho sự khổ tâm của tôi, ngoan nhé! Thế này đi, sau này anh đây nhận lời với cậu, sẽ không che giấu thực lực nữa, được chưa?”.

Giang Sơn thật lòng hối hận nhưng Trác Yên lại cắt ngang: “Xì. Muốn giải quyết chuyện này đơn giản thế à, đừng mơ!!!”.

Giang Sơn tỏ vẻ hoảng sợ nhìn cô, không biết rốt cuộc cô định hành hạ mình thế nào.

Trác Yên liếc cậu, nheo mắt lấy giọng: “Chú ý, sau này cậu phải học cách khống chế bản thân để khi tính toán, số ván tôi thắng sẽ nhiều hơn cậu! Còn về quá trình, vẫn phải duy trì y hệt như ngày trước, không có gì thay đổi, giống như chúng ta giết nhau rất kịch liệt và trình độ thật sự ngang bằng nhau, biết chưa!”.

Giang Sơn ngẩn người, sau đó tỏ ra vẻ không hiểu.

Trác Yến thay đổi sắc mặt, không căng cứng cơ mặt nữa mà cười tươi như hoa: “Anh Giang Sơn đúng là người tốt, không ngờ dưới vẻ bề ngoài gian xảo của anh lại là một trái tim ấm áp, lương thiện! Người ta bắt cần bị anh làm cho cảm động rồi! Thế này đi, cậu nói xem cậu có ước mơ gì, chị đây nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu để trả ơn nhân lúc cậu còn sống!”.

Giang Sơn thấy cô bỗng cười tươi thì bất giác nghệt mặt, sau đó cũng ngốc nghếch cười theo.

Cậu nghĩ ngợi rồi nói: “Gần đây tôi cũng chẳng có ước mơ gì to tát, chỉ là đồng hương Ngô Song của cậu, thái độ với tôi cứ mập mờ không rõ. Nếu cậu thật lòng muốn giúp tôi thì đặt củi dưới chân cô ấy, đốt thành ngọn lửa cho tôi với!”.

Trác Yến cười gian xảo: “Cậu hư thật đấy, lại còn muốn tôi giúp lửa gần rơm cơ à!” Bỗng nhiên nhăn mày suy nghĩ: “Không đúng, cậu và bạn tôi qua lại bao lâu rồi? Sao còn mập mờ không rõ? Nếu như bình thường thì con của hai người đã có thể rót xì dầu rồi!”.

Giang Sơn lại vỗ đầu cô: “Rót cuộc cậu mặt dày đến đâu mà nói vậy không đỏ mặt thế!”. Vừa tránh đòn phản kích của Trác Yến, cậu vừa thở dài: “Lòng dạ con gái thật khó đoán, tôi thì thấy cô ấy rất thích tôi, nhưng không nói ra, cũng chẳng biết vì sao”.

Trác Yến lườm cậu: “Không biết hai ta ai mặt dày hơn! Dù sao người tự cho rằng mình tốt đẹp không phải tôi!”. Cô lại vỗ vai cậu trịnh trọng hứa: “Người anh em, yên tâm, chuyện này giao cho chị, chị sẽ hóa thân thành một liễu xuân được trên con đường tình cảm của hai người, để làm cho bạn tôi phải e thẹn cúi đầu gọi cậu là ‘chàng Giang’!”.

Ồi tối Trác Yến ngồi trên ghế ngâm nga học từ vựng.

Tiểu Dư bỗng hét lên: “A a a a a a...” khiến cô giật bắn mình rơi “ầm” xuống đất.

Trác Yến bò dậy vừa nghiêng răng vừa xoa mông lao đến bóp cổ Tiểu Dư, hung tợn nói: “Cậu vô duyên vô cớ hét lên như ma mà không báo trước thế hả! Hại bà đây vô ếch!!!”.

Tiểu Dư mắt rưng rưng nhìn cô, kêu lên: “Văn Tĩnh, tớ xúc động quá! Tiểu Địch Địch cuối cùng đã để mắt đến tớ!”.

Lộ Dương đang nằm trên giường nghe nhạc, bỗng kéo tai nghe ra, hỏi Tiểu Dư: “Cậu em? Cái gì mà cậu em? Ồi Tiểu Dư cậu càng lúc càng bậy bạ, trong phòng nữ mà lại công khai thảo luận về ‘cậu em’[2] nhé!”.

[2] Tiểu Địch Địch đồng âm với “iểu đệ đệ”, mà nghĩa bóng của “tiểu đệ đệ” (cậu em, thằng nhỏ) chỉ bộ phận sinh dục nam.

Tiểu Dư ném một quyển sách sang, găm lên hung dữ: “Im miệng ngay! Châm chọc thì chả ai là đối thủ của cậu! Lại còn ‘cậu em’, tớ thấy cậu ngày nghĩ đêm mong nên mới nói thế! Tớ nói là Tiểu Địch Địch! Trương – Nhất – Địch!!!”.

Trác Yến cười lăn lộn như điên với màn “ông nói gà bà nói vịt” của hai cô nàng.

Tiểu Dư lườm cô, khó chịu kéo cô ra.

“Tránh ra tránh ra! Đừng làm lỡ cơ hội trò chuyện của tớ với Tiểu Địch Địch! Đừng lì ra đó, nhìn người ta nói chuyện là xâm phạm đời tư, tớ sẽ tìm luật sư kiện cậu, cứ đợi đó mà bóc lịch ăn cơm tù đi nhé!”.

Trác Yến “suyt” cô: “Xì! Đồ vong ân bội nghĩa, qua cầu rút ván còn cười xong thì giết lửa, cậu cũng quên lúc đầu ai mặt dày vì cậu à!”.

Về mặt Tiểu Dư nóng nảy: “Cô gái à, xùy xùy, đi gặm vỏ cây của cậu đi nhé, ngoan, đợi lát nữa chị đây trò chuyện vui vẻ xong, ngày mai sẽ dẫn một con ngựa cao to đến để hai người cùng tạo nên một con la xinh đẹp vô địch thế giới nhé!”.

Lộ Dương ngồi bên cạnh vỗ tay kêu hay.

Trác Yến ném sách vào người cô nàng trước, rồi đập Tiểu Dư một cú: “Đồ lưu manh trơ trẽn, đúng là không bằng cả cầm thú!”.

Trong tiết tiếng Anh hai ngày sau đó, Trác Yến lơ mơ cảm thấy bạn Trương ngồi cạnh mình hình như khác.

Lại thua mất hai ván cờ, lúc đang định chơi một ván mới thì Trác Yến nghe Trương Nhất Định đột ngột lên tiếng: “Bạn thích tôi?”.

Trác Yến ngơ người.

Câu này rõ ràng là hỏi cô.

Trương Nhất Định vừa hỏi vừa quay sang nhìn Trác Yến.

Đầu lông mày của anh như nhướn như không, đôi mắt lóe sáng, khóe môi như cười cười, trong sự im lặng ẩn chứa vô số con sóng ngầm.

Trác Yến bị hỏi đến sững người, cô mở to mắt, miệng há ra, bộ dạng ấy như thể đang ngậm quả trứng gà mà chưa kịp nuốt.

“Không có... không, không... đừng... đừng hiểu lầm, mình không thích cậu!”. Trác Yến thở hổn hển và nuốt nước bọt. Sau khi trấn tĩnh lại cô bổ sung: “Ý mình là, mình không phải thích cậu kiểu đó... kiểu về phương diện nam nữ ấy...”. Đến câu cuối cô vẫn nói lắp bắp, không giấu được vẻ cuống quýt.

Trác Yến thực sự rất kỳ quặc, cô không biết vì sao đang yên đang lành mà Trương Nhất Định lại hỏi câu này.

Trương Nhất Định chậm rãi gật đầu: “Ừ, không thích!”. Anh khựng lại rồi quay sang nhìn bàn cờ, nói một cách từ tốn nhưng rất rõ ràng: “Tôi có bạn gái”.

Trác Yến ngơ ngẩn.

“Chuyện đó...”. Sau khi im lặng hồi lâu, cô khó nhọc lên tiếng: “Cậu đừng nghĩ nhiều, mình... mình không có ý định đeo bám cậu!”.

Trong vô thức, cô lại lắp bắp.

“Mình... thực ra cũng có người mình thích! Mình... mình rủ cậu chơi cờ là vì...vì... Dù sao cậu cũng yên tâm, mình không... không phải là người muốn theo đuổi cậu!”. Ngắc ngư mãi, cuối cùng cô cũng biểu đạt được suy nghĩ của mình.

Trương Nhất Định nhìn bàn cờ, mãi chẳng nói gì.

Trong sự im lặng, Trác Yến dè dặt thở, tim đập thình thịch như đánh trống, thấp thỏm không đoán ra được Trương Nhất Định vì sao lại trở nên kỳ lạ và khó hiểu như vậy.

Một lúc sau, Trương Nhất Định lại hỏi: “Người nói chuyện với tôi trên QQ là bạn sao?”.

Trác Yến chớp chớp mắt, trong lòng thầm kêu “hổng rồi”, rồi miễn cưỡng trả lời: “Ừm... ừ... vậy...”. Thấy anh nghiêng đầu nhìn mình, lông mày nhăn lại, vẻ mặt nghi ngờ, cô lập tức thấy mình như nhũn ra, gục đầu áp úng nói: “À... thực ra... không phải...”. Lúc nói hai chữ cuối cùng, giọng cô không lớn hơn tiếng vo ve của muỗi.

Một bên mặt nóng bừng.

Cô cảm thấy anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Bạn tùy tiện nói số QQ của tôi cho người khác”. Anh kể lại sự thật bằng một giọng bình tĩnh, nhưng cô lại cảm thấy tim đập chân run: “Trước đó lại không nói rõ với tôi, tôi cứ nghĩ người đó là bạn”.

Nói đến đó, anh dừng lại.

Trác Yến thấy mình đuối lý, cô thậm chí không dám thở mạnh.

“Tôi nghĩ bạn không hiểu cách tôn trọng người khác”. Một lúc sau, Trương Nhất Định mở miệng.

Trác Yến đỏ bừng mặt, cúi đầu xin lỗi liên tục.

“Xin lỗi xin lỗi! Mình không nghĩ gì nhiều! Mình nghĩ đó chẳng phải là chuyện gì to tát, cậu sẽ không để bụng... Hơn nữa bạn cùng phòng ký túc của mình rất ngưỡng mộ cậu, muốn làm bạn với cậu... Không phải là mối quan hệ trai gái, mà bạn ấy chỉ muốn nói chuyện vài câu với cậu thôi...”

Trương Nhất Định lại im lặng.

Trong lòng Trác Yến càng lúc càng bất an.

Cho đến khi sắp tan học, cô lấy hết can đảm ngược lên, dè dặt hỏi anh: “Cậu... có phải là rất giận mình không?”

Trương Nhất Định từ từ quay sang nhìn cô, gương mặt bình thản chẳng có cảm xúc.

Nhưng lúc lên tiếng, khóe môi anh thấp thoáng vẻ giễu cợt.

“Tôi luôn cho rằng, người và người ở cạnh nhau thì cần chân thành”. Anh nói từng câu từng chữ: “Bạn có thể nói thực cho tôi biết, bạn tiếp cận tôi rốt cuộc là vì điều gì không?”

Trác Yến lập tức thấy lo sợ, cô mở to mắt chờ đợi nhìn anh, không nói nổi câu nào.

“Là để chứng minh bản thân khác người?”. Khóe môi anh xuất hiện nụ cười mỉa mai.

Trác Yến vừa xấu hổ vừa lúng túng, muốn tìm kẻ nứt nào đó chui quách xuống cho xong.

“Không phải! Xin lỗi!”.

“Tôi chưa bao giờ qua lại với nữ sinh nào, lần này suýt nữa đã phá lệ xem bạn là bạn tốt rồi”. Giọng anh trầm thấp như có vẻ tiếc nuối và hối hận: “Cứ ngỡ bạn là một người hiểu biết và đơn giản, kết quả là hình như tôi hiểu lầm”. Anh chậm rãi nói: “Xem ra phải làm bạn thất vọng rồi, tôi không có thói quen chụp hình với người khác, đặc biệt là con gái. Thật ngại, không thể nào giúp bạn hoàn thành ván cược của bạn”.

Nghe anh nói thế, Trác Yến bỗng thấy mũi cay cay.

Thì ra bị người ta vạch mặt lại lúng túng như thế, đến nỗi muốn khóc.

Cô xin lỗi thành thật: “Xin lỗi!”. Ngoài hai chữ này ra, cô không biết phải nói gì.

Chuông báo tan học reo vang.

Cùng với âm thanh trong trẻo của tiếng chuông, Trương Nhất Định nói với cô: “Sau này đi học, chúng ta nên nghe giảng đi, đừng đánh cờ nữa”.

Anh cầm sách rồi bỏ đi.

Cô buồn bã như thể một vị tướng quân bại trận trước khi đánh nhau.

Tình bạn vĩ đại của họ chưa kịp xây dựng đã sụp đổ, nát vụn, khi kỷ lục đối chiến đạt mức năm trăm sáu mươi ba ván toàn bại.

Cô có phần muốn cười.

Tình bạn của cô cuối cùng cũng giống như thành tích của cô, thảm bại vô cùng.

Cô ngồi bất động ở đó.

Tiểu Dư và Lộ Dương tiến lại gọi cô cùng đi.

Cô ngẩng lên nhìn Tiểu Dư, thần sắc có vẻ thê lương, giọng nói hơi run: “Có phải cậu đã nói bậy bạ gì với Trương Nhất Định?”.

10. Chương 06 Phần 1

Chương 6: Bị anh biết được chân tướng

Thấy Trác Yển nghi ngờ, Tiểu Dư ngẩn người, “Hả”, nhìn người hỏi sắc mặt gần như trắng bệch, nhận ra sự việc đã đến mức khủng khiếp rồi, cô nàng vội vàng nghĩ kỹ lại rồi đáp: “Tớ... hình như tớ chẳng nói gì mà? Thì... thì... sau khi khen ngợi nhiệt tình anh ấy vài câu rồi tiện thể nói anh ấy biết là tớ rất ngưỡng mộ anh ấy...”. Cô khựng lại, dè dặt nhìn Trác Yển nói: “Sau đó anh ấy hỏi tớ là cậu phải không, tớ mới nhớ ra là quên chưa tự giới thiệu, rồi thành thực bảo không phải...”. Nuốt nước bọt, cô cố tỏ ra thoải mái hỏi Trác Yển: “Sao... sao vậy? Văn Tĩnh, sao sắc mặt cậu xấu như sắp chết đến nơi rồi thế?”.

Trác Yển thở dài thườn thượt, ủ rũ gục đầu, buồn bã lầm bầm: “Không sao, chỉ là bị người ta vạch mặt thôi, tớ đang xấu hổ đây”. Nghĩ ngợi một tí, cô ngẩng lên hỏi tiếp: “Tiểu Dư, ngoài chuyện này, cậu còn nói gì không? Nếu không thì sao Trương Nhất Định biết chuyện tớ và Giang Sơn đánh cược?”.

Tiểu Dư lập tức tròn mắt, lúng túng hoảng sợ: “Cái đó... cậu cũng biết mà, tớ ấy, một khi nói chuyện với người tớ sùng bái thì rất dễ hở miệng... Sau đó Trương Nhất Định lại rất ma mãnh, anh ấy nói chuyện gài bẫy tớ, kết quả là tớ bất cẩn... ờ... trúng kế...”. Cô lại nuốt nước bọt, gồng mình lên tiếp tục nói: “Nhưng tớ thấy sau khi anh ấy nghe xong cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt, thậm chí tớ còn nghĩ anh ấy rất vui nữa... sau đó... chuyện này tớ không kể cho cậu... À... không phải là anh ấy vì chuyện này mà tính sổ với cậu đó chứ?”.

Trác Yển mặt mũi đau khổ gật đầu: “Ừ, không chỉ tính sổ mà còn tính sổ ngay trước mặt, thẳng thắn, tàn khốc vạn phần, không cho cơ hội giải thích! Tiểu Dư à, cậu đúng là bà cô thân mến của tớ! Cậu bảo sau này gương mặt già cõi của tớ biết để vào đâu đây!”.

Tiểu Dư ảo não túm tóc, hỏi: “Văn Tĩnh à, không phải anh Trương trở mặt đấy chứ?”.

Trác Yển làm bộ đáng đau lòng muốn khóc, lại gật đầu.

Tiểu Dư lập tức hét lên: “Ôi trời ơi! Anh chàng này đúng là quá cá tính!”.

Trác Yển nhất thời ngẩn người...

Cô không hiểu Tiểu Dư rốt cuộc đang nói xuôi hay nói ngược...

“Xi! Cá tính cái nỗi gì! Tớ thấy cậu đúng là đồ ngốc nghếch, thấy trai trước mặt là đầu quay mòng mòng, cái gì nên nói không nên nói đều kể sạch cho người ta nghe!”.

Lộ Dương đứng cạnh cuối cùng cũng hiểu ra, thế là bắt đầu sỉ nhục Tiểu Dư: “Không phải tớ thích nói cậu, cậu ấy, chẳng có khí tiết gì cả! Người ta đều vì anh chị em mà rút đao tương trợ, còn cậu, cậu lại vì anh em chị em mà đâm thêm ấy nhất!”.

Tiểu Dư có vẻ xấu hổ, ngồi xuống cạnh Trác Yển, ôm lấy hai chân cô lắc lắc, miệng không ngừng: “Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, sao mà cậu càng ngày càng xinh đẹp thế”.

Trác Yển ngồi trên ghế bị cô nàng lắc qua lắc lại, tròn mắt trừng trừng như mắt cá chết, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “Bà cô ơi, cậu đừng lắc tớ, tớ sắp nôn ra rồi!”. Bỗng cô thay đổi giọng điệu, hậm hực nói: “Tiểu Dư, tớ nghiêm túc và chân thành cảnh cáo cậu, sau này cậu có người yêu thì tốt nhất đừng để tớ biết, chỉ cần tớ biết thì tớ sẽ hành hạ chết hai người!”.

Hôm sau đi học, Trác Yển lại về nhóm ký túc của mình, ngồi cạnh bạn Lộ Dương.

Giờ nghỉ sau tiết một, Giang Sơn lững thững tiến lại, hỏi: “Em gái Văn Tĩnh, hôm nay cậu không sao chứ?”.

Trác Yển mặt rầu rĩ trả lời: “Không có gì. Sao vậy?”. Cô túm tóc nghĩ ngợi, rồi lại nói: “Ồ đúng rồi, quên báo cáo với cậu, anh Giang Sơn, sau này cậu không cần chơi cờ với tôi nữa, tôi đã quyết định gác kiếm giang hồ, tập trung nghe giảng”.

Nhìn vẻ mặt thắc mắc của cậu, cô thở dài kể nguyên nhân cho cậu nghe: “Là thế này, Trương Nhất Định ấy mà, bất cẩn bị tôi chọc cho điên lên rồi, tôi đoán sau này cậu ta không định quan tâm đến tôi nữa đâu. Còn

về ván cược giữa hai chúng ta, tuy tôi rất không cam tâm, rất không tình nguyện, rất không vui vẻ, nhưng tôi vẫn phải thừa nhận rằng, tôi thua cậu rồi!”.

Miễn cưỡng lắm bầm mấy tiếng, cô lầu bầu với vẻ buồn bã: “Haizzz, tội nghiệp tôi, chưa thắng được ván nào mà đã đường ai nấy đi với người ta rồi, thật là! Cậu ta thì hay lắm, phải mông bỏ đi thì cũng là Đông Phương Bất Bại[1], còn tôi? Tôi là Độc Cô Cầu Thắng[2] bị thảm!!!”.

[1] Đông Phương Bất Bại: Một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp “Tiếu ngạo giang hồ” của nhà văn Kim Dung, nhân vật này vì muốn luyện bí kíp “Quy hoa bảo điển”, đã tự cung, biến thành ái nam ái nữ.

[2] Độc Cô Cầu Thắng: Trong tiểu thuyết của Kim Dung có một nhân vật là Độc Cô Cầu Bại, cả đời chỉ mong gặp được một người có thể đánh bại mình. Trác Yên đổi thành Độc Cô Cầu Thắng vì chơi cờ với Trương Nhất Dịch cô chưa thắng được ván nào.

Giang Sơn thấy bộ dạng cô nhe nanh gợn vuốt, không chút vui vẻ thì hơi nhăn mày.

Ánh mắt lóe lên, cậu bỗng cười, nụ cười có phần đều giả: “Cô em đừng nóng thế, chỉ là thua cược anh đây thôi mà, chuyện này bình thường! Chúng ta trước đó chẳng đã dự đoán kết quả này hay sao! Nếu cậu mà thắng tôi thì mặt trời sẽ lạc đường hoặc chuyển hướng đấy!”.

Trác Yên lập tức bực tức xùy anh: “Cậu mau C – Ú – T!!!”.

Lộ Dương chọc chọc cô, nhỏ giọng hỏi về bí ẩn: “Tớ không nhin nổi nữa, cậu để tớ hỏi một câu đã rồi xử cậu ta sau, được không? Văn Tinh Văn Tinh, cậu nói là Trương Nhất Dịch là Đông Phương Bất Bại, vậy tớ muốn hỏi: Là ai đã đụng đến cậu – em nhỏ của cậu ta?”.

Trác Yên và Giang Sơn đều hóa đá trước câu hỏi vĩ đại của Lộ Dương.

Mấy hôm đó Trác Yên cứ thấy tức ngực, cảm giác không ra buồn cũng không ra vui, giống như hơi thở cứ treo lơ lửng giữa không trung, nuốt vào không được mà cũng không thể thở ra, cứ chặn mãi ở ngang ngực.

Dù sao lòng cũng không yên, thôi thì vứt sách đi tìm Ngô Song vậy.

Ngô Song vừa thấy cô thì ngẩn ra.

Trác Yên cười hí hí bá vai Ngô Song, hỏi: “Đột nhiên thấy tớ nên vui mừng quá hả? He he he, nhìn là biết cậu nhớ tớ mà!”.

Ngô Song nhếch môi cười cười, hỏi cô: “Sao hôm nay lại đến thăm tớ?”.

Trác Yên trả lời: “Lâu quá không gặp cậu, nhớ cậu mà!”. Bỗng vẻ mặt trở nên mờ ám, hỏi: “Này, rốt cuộc là bao giờ cậu mới là lớp nường của tớ?”.

Ngô Song cau mày: “Lớp nường? Là gì?”.

Trác Yên cười đáp: “Lớp nường chính là nường tử xinh đẹp của lớp trưởng lớp tớ!”. Nháy mắt, cười ranh mãnh rồi cô nói: “Lớp trưởng đại nhân của bọn tớ vô cùng đau khổ nói với tớ là, tiểu giai nhân của cậu ta đến giờ vẫn chưa thể hiện rõ thái độ, cậu ta nói chuyện này khiến một người thanh niên Năm Tốt thể hệ mới như cậu ta cảm thấy rất áp lực!”.

Ngô Song cười hỏi cô: “Thanh niên Năm Tốt thể hệ? Năm tốt gì?”.

Trác Yên trả lời nghiêm chỉnh: “Tức là, thanh niên – học tập rất tốt, học tập tốt, học tập...”.

Nụ cười Ngô Song vẫn không thay đổi, lặng lẽ kéo hai tay Trác Yên ra, thông thả nói: “Hai người thật giỏi tung hứng! Nhưng kể ra thì, cậu ấy với cậu đúng là dễ nói chuyện với nhau, cái gì cũng chịu nói cho cậu nghe!”.

Trác Yên tuy bực tuệch, nhưng không phải ngốc.

Lời Ngô Song khiến cô cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Song Song, chuyện này cậu đừng nghĩ nhiều”. Trác Yến vuốt tóc mái, lúng túng giải thích: “Tớ và Giang Sơn, tớ là anh em với cậu ta, cậu ta là chị em với tớ, khác biệt giới tính không tồn tại giữa bọn tớ!”. Nhưng một lúc, trong lòng cô bỗng dâng lên một sự chua xót: “Hơn nữa, mấy hôm trước cũng đã thăng thấn với cậu rồi, cậu cũng không phải là không biết tâm tư của tớ!”.

Ngô Song cười: “Nhìn cậu kìa, bảo tớ đừng nghĩ nhiều, thực ra chính cậu là người nghĩ nhiều nhất! Tớ có nghĩ những chuyện linh tinh đó đâu”. Cô nắm lấy tay Trác Yến, dịu dàng an ủi: “Cậu cũng đừng cứ nhắc đến tâm sự đó là ừ ừ không vui nữa, không giống cậu chút nào! Cậu và cậu ấy quen nhau đâu phải ngày một ngày hai, tớ nghĩ cậu ấy nhất định hiểu được tâm tư của cậu!”.

Trác Yến cười gượng gạo, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hoang mang hơn.

Mỗi lần học tiết tiếng Anh, Trác Yến lại cảm thấy hơi thở bị mắc kẹt trong lồng ngực càng khó chịu hơn gấp bội.

Cô và Trương Nhất Định như hai người hoàn toàn xa lạ, không quen biết nhau, ai nấy ngồi cách xa ra, đôi bên không nhìn nhau, không hỏi thăm, không nói chuyện.

Lộ Dương rất nhiều chuyện mách cô biết: “Văn Tĩnh Văn Tĩnh, cậu có biết không? Bây giờ mọi người đều ngầm đồn đại rằng, cậu theo đuổi Trương Nhất Định không thành đó! Tớ hỏi cậu nghĩ thế nào về những lời này? Liệu có cảm thấy rất bối rối, rất mất mặt?”.

Trác Yến bắt lực đỡ trán, thở dài nói: “Bà mẹ quần lót, tớ cũng muốn hỏi cậu một câu, cậu nói xem với câu hỏi trước đó của cậu, hỏi xong chẳng lẽ cậu không thấy rằng rất vô duyên, rất đáng bị ăn đòn sao?”.

Lộ Dương lắc đầu về thơ ngây: “Không đâu!”. Cô chớp chớp mắt nói: “Dù sao cậu xưa nay vẫn là da dày thịt chắc, heo chết không sợ nước sôi mà!”.

Trác Yến: “...”.

Cô cảm giác thế giới này lúc nào cũng đầy ắp bi kịch, còn bản thân cô giống như sân khấu biểu diễn của những bi kịch đó.

Cô cảm thấy vô cùng đau lòng.

Không chỉ vì sự châm chích của Lộ Dương, mà còn vì thái độ quyết liệt lạnh nhạt của Trương Nhất Định.

Vốn dĩ cô ngỡ chỉ sau một thời gian, anh hết giận sẽ tha thứ cho cô.

Nhưng dần dần thông qua cử chỉ hành động của anh, cô nhận ra, giữa cô và anh thật sự chỉ đến đó mà thôi.

Đóa hoa tình bạn của họ còn chưa kịp nở thì đã lụi tàn. Cô hiểu ra một đạo lý: Dù bất cứ lúc nào, con người cũng không thể để bản thân dễ dàng phạm lỗi. Có những sai lầm, dù cho lúc bắt đầu là vô tâm, nhưng về sau một khi đã chân thành thì lại khiến người ta không thể thoát thân nổi.

Buổi trưa cùng ăn cơm ở nhà ăn, Trác Yến bảo bọn Lộ Dương đi trước, còn cô đợi nước sôi ở nhà nấu nước phía sau nhà ăn.

Lúc đây nước sôi rồi, di động reo vang không ngừng.

Cô vừa nghe di động vừa xách bình nước đi về.

“A lô” một tiếng rõ ràng, nghe đối phương cười gọi tên cô, cô lập tức đứng ngẩn ra tại chỗ, cảm giác tê dại theo một bên tai áp vào di động lập tức truyền khắp cơ thể, khiến một nửa người cô đều trở nên mềm nhũn.

“Đồng Thành!”. Cô kêu lên, giọng nói đầy ắp niềm vui.

Đồng Thành.

Một chàng trai rất đẹp trai nho nhã, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi, đôi mắt sáng như hai vầng ánh sáng rực rỡ.

Cô lúc nào cũng nhớ đến dáng vẻ cậu mặc sơ mi trắng, rất giống một chàng công tử nho nhã thanh lịch nhất thời cổ đại, phong độ khác thường, như thể chỉ cần nở nụ cười là muôn nghìn vàng sáng tỏa ra, khiến người ta không thể rời mắt được.

Từ thời học cấp hai, cô đã là bạn học với cậu.

Lúc thi vào cấp ba cứ nghĩ sẽ học khác lớp, không ngờ giữa họ lại có duyên với nhau đến thế - họ không chỉ cùng lớp, mà kỳ tích hơn là còn cùng bàn.

Những năm tháng sánh vai ngồi cùng nhau đã chứng kiến cô từ một cô bé ngây thơ trong sáng, dần dần đã có tình cảm e ấp.

Không thể nói được là bắt đầu từ bao giờ, trong mắt trong tim cô chỉ toàn là bóng hình của cậu.

Lúc không nhìn thấy cậu sẽ suy nghĩ vẩn vơ, khi nhìn thấy thì ánh mắt lại vô duyên vô cớ trở nên yếu đuối e sợ.

Lúc cậu ngồi cạnh, nói chuyện với cô, cô cảm thấy hơi mất tự nhiên, còn lúc cậu trò chuyện vui vẻ với những cô bạn khác, trong lòng cô lại cảm thấy vừa đau xót vừa chua chát.

Cô cứ nghĩ cậu và cô cùng có cảm giác.

Thực ra chắc là cậu cũng có.

Chỉ là... chỉ là...

Mỗi lần nghĩ đến “chỉ là”, cô lại chìm vào vũng lầy quen thuộc.

Trong vũng lầy ấy có dòng nước xoáy nguy hiểm, vừa cho người ta cảm giác hy vọng, lại khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng ngay.

Cô tự nhủ, trừ khi cậu có bạn gái trước, nếu không cô chắc chắn sẽ không tìm bạn trai.

Cô tự nhủ, sẽ đợi cậu, vẫn đợi, đến khi cậu không còn do dự, quyết định rõ ràng.

“Đồng Thành!”. Trác Yến vui sướng gọi tên người ấy: “Sao lại là cậu! Lâu quá không thấy cậu xuất hiện, vẫn khỏe chứ?”. Nếu nghe kỹ thì sẽ nhận ra giọng cô đang run run.

Người ấy trò chuyện vui vẻ với cô trong điện thoại.

Mọi tâm tư của cô đều đặt trong cuộc điện thoại này, lúc đi đường đều thuận theo bản năng mà lần tìm phương hướng, không hề nhìn kỹ xung quanh.

Cô cảm thấy lần liên lạc này thực sự quá quý giá, lúc này những thứ khác đều chẳng thể so sánh được.

Trong lòng vui sướng, cô dè dặt cẩn thận đối đáp, nghĩ mọi cách để khiến cậu cười, chỉ sợ cậu sẽ cúp máy sớm.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, hai người học ở hai nơi khác nhau.

Quãng thời gian không nhìn thấy cậu, cứ ngỡ mình đã thích ứng rất tốt, nhưng đến khi nghe thấy cậu gọi tên cô, cô mới hiểu rõ rằng, thì ra trong sâu thẳm tâm hồn, cô lại nhớ mong cậu đến thế.

Cho dù chỉ nghe giọng cậu, cô đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Lúc đi ngang qua sân bóng rổ trước nhà ăn, cô vẫn chăm chú, tập trung tinh thần cho cuộc điện thoại này.

Giây trước còn cười đùa vui vẻ với điện thoại, giây sau đó di động lại tuột khỏi tay bay đi rõ xa, rơi xuống nền đất thật mạnh, nắp và pin phía sau đều văng đi.

Cùng lúc đó, còn có một tiếng “bình” rất lớn, khiến cô cảm thấy hai tai ù cả lên.

Không, không chỉ là lỗ tai đang kêu ù ù, mà cả đầu óc cô cũng đang ù ù...

11. Chương 06 Phần 2

Trác Yến ngồi bệt xuống đất, nhất thời thấy vừa đau đầu vừa đau chân, thế nhưng hai vết thương này hợp lại cũng không đau bằng cơn đau ở tim.

Lúc đi ngang sân bóng, cô không chú tâm nên bị một quả bóng rổ bay đến đập thẳng vào đầu.

Cô bị đập trúng ngã xuống đất, bình nước văng ra, nước sôi văng lên đùi trái, còn bắp chân phải thì ngoặt ra sau người với một góc vô cùng kỳ quặc.

Nhìn đi động văng ra xa, trong lòng Trác Yến dâng lên một cảm giác đau buồn.

Bao giờ cô cũng chỉ có thể bị động chờ đợi, khó khăn lắm cậu ấy mới gọi điện cho cô, khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng cậu, cười với cậu, dò đoán tình cảm cậu qua từng câu từng chữ, nhưng chưa nói được mấy câu thì sự tươi đẹp ngắn ngủi ấy đã bị hủy diệt sạch sẽ.

Lúc này cô cảm thấy bị thương hết như một tấm lưới mênh mông bao phủ bầu trời, ập xuống hung hãn, khiến cô không cách nào trốn tránh, cho dù cảm thấy ảm ức đến mấy cũng đành chịu đựng.

Cô không kìm nổi nữa, khóc òa lên rất thương tâm.

Tuy không phát ra tiếng, nhưng nước mắt cứ như một chuỗi hạt châu bị đứt, từng giọt từng giọt lăn xuống.

“Đập trúng người ta rồi!”

Rất nhiều người vây quanh Trác Yến.

“Ôi! Hình như nghiêm trọng lắm!”

Trác Yến ngồi trên đất, trong màn nước mắt mờ nhòe, cảm giác có người chen đám đông tiến vào, quỳ xuống cạnh cô, cuống quýt hỏi: “Cậu sao rồi? Đau ở đâu? Có sao không?”. Giọng nghe khá quen thuộc, mà dường như trong đó đọng đầy sự quan tâm và lo lắng.

Trác Yến ngẩng lên nhìn người đó, vừa chảy nước mắt vừa ghen ngào: “Là cậu đập trúng mình?”.

Người đó thấy cô khóc như mưa thì nhú mày, khẽ gạt đầu rồi dịu giọng hỏi: “Nói tôi biết, cậu đau ở đâu?”.

Trác Yến sứt sứt, đưa tay giữ lấy đầu: “Chỗ này đau!”. Rồi nhòe nhoẹt nước mắt chỉ vào chân trái: ‘Đau!’. Nắc nheo hít thở, lại chỉ chân phải: “Cũng đau!”. Cứ chỉ như thế, nước mắt cứ vỡ òa rơi xuống không ngừng, đôi mắt và đầu mũi đỏ hoe trông rất tội nghiệp, khiến người ta cảm thấy xót xa.

Chỉ đi chỉ lại, dường như toàn thân đều đau.

Cùng với cơn đau kỳ lạ này, Trác Yến bỗng thấy vô cùng ảm ức.

Cô bỗng khóc to, nắc nheo nói: “Đầu đau! Chân đau! Tim đau! Lồng ngực đau! Toàn thân chỗ nào cũng đau!”.

Người kia trán đã bắt đầu rịn mồ hôi.

Nước mắt Trác Yến cứ từng giọt từng giọt lăn xuống, từng giọt lại từng giọt rơi xuống người cô hoặc mặt đất, trong tích tắc biến mất, để lại vết ẩm ướt.

Những giọt nước mắt ấy như có trọng lượng, khiến anh bị đè đến nghẹt thở.

Cô nhìn anh, nắc nheo hỏi: “Có phải cậu... cố ý... giận mình lừa cậu... nên báo... thù... đập mình không?”.

Cô vốn đau lòng, nhưng lại khiến người ấy nghe mà bất lực, điên cuồng đến độ cười to.

“Trong lòng cậu, tôi xấu thế à?”.

Trương Nhất Định cười mĩa mai, nhìn Trác Yến hỏi từng tiếng.

Lần này không biết có trùng hợp hay không mà Trác Yến đúng là bị Trương Nhất Định đập bóng trúng. Cô liếc nhìn anh, cúi xuống lại khóc rất thê thảm, cho dù anh có hỏi gì cô, cô cũng không chịu nói. Trương Nhất Định thử dìu cô đứng dậy, cô vừa nhướn người lên một chút đã mềm oặt ngồi bệt xuống đất. Sắc mặt cô càng lúc càng trắng, trắng bệch không còn giọt máu. Anh bất giác thấy cuống quýt, hỏi gấp: “Có phải cậu đau lắm không?”.

Cô gật bừa.

Đúng là rất đau, đặc biệt là chân phải.

Cô nức nở khóc, trong tiếng nấc nghẹn còn có tiếng rên rỉ, khiến anh càng rối loạn hơn.

Bất chấp tất cả, anh vươn tay ra bế bổng cô lên.

Cô kinh hoàng “á” lên một tiếng.

Chỉ nghe anh nói: “Chịu đau một chút, tôi đưa cậu tới bệnh viện!”, rồi cảm thấy cơ thể như một trận gió lốc, nhanh chóng ào đến cổng trường.

Trong cơn gió lốc ấy có mùi mồ hôi của anh, cũng có cả nhịp tim anh đập thành thịch.

Đó là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật như thế với bạn khác giới.

Cô cảm nhận được hai cánh tay anh vòng sau lưng và dưới đầu gối cô, mạnh mẽ rắn chắc, cô được anh ôm rất vững vàng.

Cô bị xóc nảy trong quán tính chạy nhanh của anh, bất giác phải dựa vào người anh.

Nhịp tim anh đập mạnh từng nhịp, giống chiếc đồng hồ đúng giờ đang di chuyển từ từ, tích tắc tích tắc, khiến người ta nghe mà có cảm giác yên lòng đến kỳ lạ.

Dần dần, cô không khóc nữa.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường, Trác Yến dờ dẫm nhìn hai chân mình.

Một chân bị bông phải bôi thuốc, một chân bị bó bột treo ở cuối giường.

Chẳng qua chỉ là một quãng thời gian nghe một cuộc điện thoại, không ngờ lại dẫn đến cảnh bi thảm đến thế.

Hai mắt cô nhìn không chớp nửa thân dưới của mình, cố gắng chấp nhận hiện thực đau buồn này.

Trương Nhất Định đứng ở đầu giường nhìn cô.

Lông mày của anh nhíu lại.

“Đừng buồn bã quá”. Anh nói: “Bác sĩ bảo nếu hồi phục tốt thì mấy hôm sau có thể ra viện, vết bông thì sẽ không sao, sẽ khỏi nhanh thôi, còn xương gãy thì rắc rối hơn, phải dưỡng thương lâu một chút”.

Trác Yến ngược lên nhìn anh, mặt mũi sảo thâm: “Người ta bán thân bất toại thì hoặc nửa người trái hoặc nửa người phải, như vậy cho dù đi đường có hơi tập tễnh, nhưng dù sao cũng có khả năng tự lo liệu. Mình thì khác người, có thể gọi là bán thân bất toại, nhưng cũng may là nửa thân dưới, nếu bất toại nửa thân trên thì mình biến thành Trương Hải Định[3] rồi!”.

[3] Trương Hải Định, người Tế Nam, Sơn Đông, sinh năm 1955, bà là chủ tịch Hội người khuyết tật khóa V của Trung Quốc.

Trương Nhất Định nhìn cô, hàng lông mày càng nhíu chặt hơn, đôi mắt đen như một đầm nước, trong đó lấp lánh một thứ ánh sáng kỳ lạ.

Như có vẻ tức tối, nhưng cũng giống như đang tự trách mình.

“Còn đau không?”. Anh khẽ hỏi.

Trác Yến lắc đầu: “Không đau nữa!”. Nghiêng đầu, cô toét miệng cười, nhìn anh và nói: “À, cậu đừng chau mày nữa, còn chau nữa là lông mày cậu biến thành bánh quẩy bây giờ. Người gãy chân rõ ràng là mình, nhưng bộ dạng cậu trông còn đau buồn hơn mình nữa!”.

Trương Nhất Định có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Cúi đầu im lặng một lúc, anh bỗng ngẩng lên, vẻ mặt hơi nặng nề, nhìn Trác Yến nói: “Tôi không cố ý đâu!”.

Trác Yến ngơ ngẩn giương mắt nhìn: “Hả?”. Lúc phản ứng ra là Trương Nhất Định đang biện bạch, cô vội khoát tay: “Haizzz, không sao không sao, lúc này mình nghĩ kỹ thì chắc chắn cậu không cố ý đập bóng trúng mình. Lúc đó mình đau đến dại cả đi, nói bậy thôi, cậu đừng để bụng. Hơn nữa cậu còn đưa mình đến bệnh viện, mình nên cảm ơn cậu mới đúng!”.

Khựng lại, khẽ thở dài, rồi bỗng toét miệng cười hi hi: “Trước kia mình làm sai chọc giận cậu, cứ cảm thấy rất xấu hổ, cảm giác như nợ gì cậu ấy, lần này hay rồi, cậu đập trúng mình, xem như mình trả cậu nhé! Hay là bắt đầu từ bây giờ, chúng ta bằng nhau, không ai chọc giận ai cả, cậu thấy được không?”.

Lúc nói những chữ cuối cùng, anh nhận ra, giọng cô đầy ấp chờ mong.

Anh nhìn cô, mím môi, không nói gì.

Ánh mắt anh sâu thẳm, như hai vệt sáng phản xạ từ đáy suối sâu, lấp lánh sáng rõ khiến cô rụt cổ lại, không dám nhìn nữa mà cúi đầu xuống.

“Ừm... Nếu cậu không muốn thì thôi... Mình không viện cớ gãy chân để yêu cầu cái này cái kia đâu...” Cô cúi đầu, ngón tay túm chặt bộ quần áo bệnh viện trên người, lẩm nhẩm: “Thực ra mình đã không sao, hay là cậu về trường đi, muộn tiết buổi chiều rồi...”.

Trương Nhất Định bỗng cắt lời cô.

“Trác Yến”. Anh gọi.

Cô ngơ ngẩn đáp lời: “Hả?”.

Anh nhìn cô không chớp, đến mức cô bắt đầu thấy luống cuống.

“Sao... sao vậy?”. Cô hỏi rất dè dặt.

Anh mím môi, nhúm mày.

Không khí tĩnh lặng như nuốt mấy tiếng thở dài không biết là của ai.

Anh chậm rãi lắc đầu: “Không có gì”. Một tay đút vào túi quần: “Chỉ muốn nói, di động của cậu sợ là không dùng được nữa”. Anh rút điện thoại của mình từ túi quần ra, đưa cho cô: “Hay là cậu dùng của tôi tạm đi, sim bên trong là của cậu”.

Lúc đó cô chỉ biết khóc lóc, để mặc anh nhặt lại sim từ đồng tàn tích của chiếc điện thoại.

Trác Yến ngơ nghe hỏi: “Mình dùng của cậu thì cậu dùng gì?”.

Trương Nhất Định nói: “Tôi còn có một chiếc khác, để trong phòng ký túc”.

Nghe anh nói thế, Trác Yến nhận lấy.

Mở máy, nhận được một tin nhắn.

Đồng Thành hỏi cô sao tự dưng cúp máy rồi khóa, còn nói mình phải vào phòng thí nghiệm, gần đây rất bận, sau này lại liên lạc với cô.

Trong lòng Trác Yến dâng lên một nỗi chua xót, nỗi chua xót này khó chịu như thể cô sắp phun nước ra ngoài từ mũi vậy.

Cô buồn bã nghĩ rằng, có lẽ mọi thứ đều là ý trời, mặc định rằng cô và Đồng Thành sẽ khó khăn nghìn trùng, ngay cả gọi một cuộc điện thoại cũng khiến cô bán thân bất toại, di động tàn phế.

Cố gắng đè nén cảm giác đau thương trong lòng, Trác Yến tự nhủ, phải mạnh mẽ lên, đừng cứ nghĩ đến chuyện khiến mình không vui như vậy nữa.

Cứ nghĩ đến những chuyện không vui thì sẽ có ngày bị trầm cảm.

Ánh mắt cô di chuyển đến túi quần Trương Nhất Dịch, ngó trái phải rồi bỗng hỏi ngớ ngẩn: “Người ta chơi bóng, trên người không mang nhiều đồ. Trong túi cậu ngoài tiền ra lại còn có cả di động, thật không hiểu nổi, cậu mang bao nhiêu đồ trong người, lúc chạy nhảy ném bóng không sợ nó văng ra à?”

Cô hỏi rất nghiêm túc như thể đó là một vấn đề lớn liên quan đến sống chết vậy

Trương Nhất Dịch lại nở nụ cười.

Cô lúng túng sờ tóc mái, nhỏ giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ câu hỏi của mình buồn cười lắm à?”

“Túi của tôi có khóa kéo”. Anh trả lời.

Trên môi có một đường cong nhẹ, trông vừa vui vẻ vừa đẹp trai.

“Nên cho dù trong túi có gì cũng không bị văng ra!”

Giải thích cho cô xong, anh vẫn nhìn cô, như có điều gì đó muốn nói.

Hẳn nhiên là anh có lời muốn nói với cô.

Nhưng đợi mãi không thấy anh mở miệng.

Trác Yến đưa tay lên sờ tóc mái, không kìm được lên tiếng: “À... có phải cậu muốn nói gì không? Không... không sao, muốn nói gì thì cứ nói đi, đừng kiêng kỵ!”

Trương Nhất Dịch chậm rãi gật đầu, nhíu mày, há miệng ra nhưng mãi cũng không nói gì.

Lại một lúc sau, anh mới từ từ hỏi: “Còn đau không?”

Trác Yến lại ngẩn người.

Đợi mãi, chẳng lẽ anh chỉ muốn hỏi cô câu này?

Cô hỏi anh: “Thực ra câu này hình như lúc nãy cậu hỏi rồi, hà hà!”. Cười khan hai tiếng, chớp chớp mắt, cô lại nói: “Được thôi, hỏi phải trả lời mới là người có nhân phẩm tốt. Thực ra còn hơi đau, nhưng vẫn có thể chịu đựng được”.

Trương Nhất Dịch lại chậm rãi gật đầu.

Trong lòng anh vang lên một tiếng thở dài.

Thực ra lúc nãy anh thật lòng muốn nói với cô, một câu xin lỗi.

Lúc chạng vạng, Trương Nhất Dịch ra ngoài mua cơm.

Lúc về phòng bệnh đã có thêm Lộ Dương, Tiểu Dư, Tôn Dĩnh, ba người đang chen chúc ngồi cạnh chân Trác Yến, người này nói một câu người kia nói một câu, không ai nhường ai.

Tiếp xúc và chạm dữ dội, còn có cả tiếng kêu gào thảm thiết.

“Tránh ra tránh ra, chỗ này tớ chiếm trước!”. Tiểu Dư hét lên the thé.

Lộ Dương đẩy cô nằng ra: “Ngồi tránh sang bên cho tớ! Chiếm chỗ thì sao? Cậu chiếm chỗ nhiều như thể mà còn đòi nữa à! Đồ ngang bướng! Không tham lam thì chết à?”

Tôn Dĩnh có vẻ bức mình: “Sao cứ giành một chỗ, có sức như thế thì tớ đã chiếm cả địa bàn rồi, đúng là hai đứa con gái không biết nhìn xa!”

Giọng Trác Yến sắc nhọn nhất: “Các cậu quá trơ trẽn, quá vô nhân đạo, quá vô lương tâm! Tớ là người bị nạn! Tớ là bệnh nhân mà! Tớ không thể động đây được! Hãy nghĩ cho tâm trạng tớ! Các cậu trả chỗ cho tớ đi chứ!!!”

Nhìn kỹ lại thì trong tay cô còn mấy tờ nhân dân tệ cũ kỹ: “Này này này, ba người các cậu xấu xa vô lại, chẳng đả nói bấp chân hai tệ, bàn chân một tệ, lòng bàn chân năm xu hay sao, mấy đồng bạc lẻ của các cậu đã không đủ rồi, muốn vẽ nữa thì mau trả thêm tiền cho tớ!”.

Bốn cô nàng bạn chí chóc với nhau, không ai phát hiện ra bạn Trương Nhất Định mặt đang đầy vạch đen đứng ở cửa...

Cũng may lúc này không phải mùa cao điểm của bệnh viện, trong phòng chỉ có Trác Yến là bệnh nhân, nếu còn có người khác thì đúng là bị mấy con chim sẻ này làm cho tức điên lên mất.

Mang theo tâm trạng không thể hiểu nổi, Trương Nhất Định lặng lẽ di chuyển đến giường bệnh.

Anh nhìn kỹ lại, lần này, trên gương mặt đẹp trai lại xuất hiện thêm rất nhiều vạch đen.

Mấy người này đang dùng bút vẽ vôi hoa lá trên lớp bó bột thạch cao của chân Trác Yến!

Trong tích tắc, bạn Trương Nhất Định vốn không dễ dàng biểu lộ tình cảm, đã có phần nghếch ra mà không thể kiềm chế nổi...

Từ sau khi quen Trác Yến, anh cảm thấy nhận thức của mình về nữ sinh đã có quá nhiều đột phá.

Có người nào gây chân lạc quan như cô không? Trông cô có vẻ không phải là không có tâm sự, nhưng cho dù cô phiền muộn bao nhiêu, lúc có thể cười được thì cô nhất định sẽ tươi cười.

Đồng thời cô không chỉ cười một mình, mà còn cố gắng làm cho những người xung quanh cười cùng cô.

Không giống anh, lúc nào cũng ủ rũ, cho dù vui vẻ cũng như cách một lớp vải xám xịt, không thể nào thấy rõ.

Trác Yến là người đầu tiên phát hiện ra Trương Nhất Định.

Thấy anh đột ngột “hiện thân”, cô bất giác run rẩy dựa ra phía sau, khê kêu lên “ui da” một tiếng, khiến ba cô nàng kia cùng ngẩng lên nhìn cô: “Ngoan ngoan đi! Bị bệnh Parkinson à? Run cái gì mà run, chữ viết nghiêng rồi này, tiền này tớ không đưa cho cậu đâu!”.

Thấy Trác Yến liếc mắt nhìn sang bên, vẻ mặt hơi kinh ngạc, họ đều nhìn theo ánh mắt cô.

Thấy Trương Nhất Định xuất hiện như ma, họ đều “á” lên một tiếng.

Trương Nhất Định vô cùng bình thản, lên tiếng chào họ: “Hi, các bạn đến rồi”. Đưa cháo cho Trác Yến, anh dặn: “Ăn lúc nóng”, rồi lại quay sang ba cô nàng kia: “Không biết các bạn đến lúc này nên chỉ mua cơm tối ột mình cô ấy”.

Tôn Dĩnh cười, không nói gì.

Tiểu Dư mắt đầy trái tim hồng, không nói được gì.

Lộ Dương cảm thấy bộ dạng Tiểu Dư quá mất mặt, sau khi trừng mắt nhìn bạn mới quay sang nói với Trương Nhất Định: “Không sao không sao, bọn mình ăn rồi!”. Nói xong nhìn Trác Yến rồi lại nhìn bạn Trương, hai người họ một người thì đỡ đỡ người kia thì ung dung; cô cảm thấy không khí giữa hai người này rất kỳ lạ, nheo mắt lại cười rồi hỏi: “Hỏi một câu nhé, hai người các cậu... có phải là đã một nụ cười rửa sạch ân thù không đấy?”.

Nghe cô nàng hỏi một câu đường đột như vậy, Trác Yến vội vàng suy: “Đồ lắm chuyện, không tò mò thì cậu sống không nổi à?”.

Trương Nhất Định vẫn tỏ ra bình thường.

Anh không tránh né câu hỏi này mà thản nhiên đáp lời Lộ Dương: “Không phải một nụ cười rửa sạch ân thù, mà là một trận khóc rửa sạch ân thù mới đúng”.

Ba người đều tỏ ra không hiểu.

Trác Yến bối rối rụt cổ lại, chờ mong Trương Nhất Định dừng lại, cuối cùng vẫn không được như ý.

“Trước khi đến bệnh viện, bạn ấy khóc như sắp thành lũ lụt rồi ấy”.

Anh chàng Trương đẹp trai kể lại một cách bình thản, ba cô nàng lại lơ mơ cảm thấy có gì đó khác thường.

Trương Nhất Định đi rồi, Tiểu Dư hứng chí nói với Trác Yến: “Văn Tĩnh, Trương Nhất Định anh ấy cứu cậu à! Hay là nhân cơ hội tốt này, cậu đền đáp cho anh ấy bằng cơ thể cậu đi! Dũng cảm dùng thân báo đáp, đừng do dự, chị đây ủng hộ cậu!”.

Trác Yến nhìn bạn, vẻ mặt tà ác, gian xảo: “Cậu làm ơn đi uống thuốc bổ não đi, đồ đầu heo! Tớ làm cho chân cậu gãy trước, rồi đưa cậu đi bó bột, sau đó xin cậu đừng do dự mà làm ấm giường cho tớ nhé, vì tớ có ơn đưa cậu đi bó bột mà!”.

12. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Những tháng ngày bị gãy chân

Không chịu nổi sự cô đơn trong bệnh viện, chỉ ở hai ngày là Trác Yến đã kêu gào đòi ra.

Vết bỏng đã không còn trở ngại gì, không bị nhiễm trùng, còn cái chân bị gãy vẫn không có chút sức lực.

Hôm Trác Yến đòi ra viện cũng là lúc Trương Nhất Định có bài thi, anh không đến được; ba cô nàng Lộ Dương, Tiểu Dư, Tôn Đình đang đau đầu vì không biết “vận chuyển” bà cô Văn Tĩnh này xuống lầu thế nào, thì bạn Giang Sơn đã bất ngờ xuất hiện như Chúa cứu thế.

Cùng đến với cậu còn có Ngô Song.

Lộ Dương, Tiểu Dư, Tôn Đình lúc nhìn thấy Giang Sơn thì kích động đến mức suýt khóc.

“Lớp trưởng cậu đến rồi, bọn này sắp bị em gái Văn Tĩnh hành hạ đến chết mất!”. Lộ Dương lao đến trước mặt Giang Sơn, hươ tay múa chân than vãn: “Tên này không chịu nghe lời, không ở lại bệnh viện mà cứ đòi về trường, nói là còn ở lại nữa không điên thì cũng thành ngốc nghếch; nhưng cô nàng cũng không xem xem đang ở trong tình trạng nào, đi cũng không đi được, còn học người ta đòi ra viện! Bọn này khiêng cô nàng thì một người không khiêng nổi, hai người thì nhiều quá, xuống lầu rất phí sức, kể gây chuyện mà khiêng nổi cô nàng thì hôm nay thi, cô nàng còn không nói gì với người ta, bọn này đang nghiên cứu cách giải quyết đây, đại nhân cậu xuất hiện rồi, cậu đúng là đại ân nhân của ba người bọn này!”. Lắm nhảm một hồi, cô lại quay sang không quên đùa Ngô Song: “Chào vợ của đại ân nhân!”

Ngô Song đỏ bừng mặt.

Giang Sơn lại nhú mày.

Từ lúc vào phòng, cậu cứ nhìn chằm chằm Trác Yến, không nói câu nào, vẻ mặt có phần nặng nề.

“Chuyện xảy ra bao giờ? Sao không nói tôi biết?”. Giang Sơn trầm giọng hỏi.

Trác Yến rung mình nổi da gà, cứ thấy như thể mình đã làm chuyện gì sai, vừa sờ tóc mái vừa lúng túng đáp: “Thì lúc đầu cậu đã nói là muốn nhân cuối tuần để đi leo núi với Song Song đó thôi? Cơ hội hiếm có, làm sao tôi có thể phá hoại gian tình của các cậu được...”

Ngô Song suýt sặc, tiến đến gõ vào vai cô: “Thôi đừng nói nữa, cậu đã thế này rồi còn nghịch ngợm!”. Lúc nói, mặt càng đỏ bừng bừng.

Giang Sơn lườm cô, bực bội nói: “Leo núi quan trọng hay là cậu nhập viện quan trọng? Leo núi lúc nào đi chẳng được, nếu cậu ngã thành tàn phế thì tôi xem cậu có còn tâm trạng nói nhiều nữa không!”

Nghe câu đó, Trác Yến hơi xúc động, một nỗi thấp thỏm bất an không thể nói rõ đang từ từ xuất hiện trong lòng.

Cô ngược mắt nhìn Ngô Song, thấy sắc hồng trên mặt bạn đang nhạt đi nhanh chóng thì cuống lên, vội nói: “Làm gì nghiêm trọng thế, còn trù ẻo tôi tàn phế nữa, thật là...”. Cô len lén đưa mắt ra hiệu với Tiểu Dư. Tiểu Dư lập tức kiểm soát đi hỏi bác sĩ những chuyện cần chú ý, đưa cả Ngô Song đi cùng.

Sau đó Lộ Dương và Tô Dĩnh cũng bị cô đẩy đi lo thủ tục ra viện.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Giang Sơn.

Cô ngồi thẳng dậy, nghe rằng ra với Giang Sơn: “Giang Sơn, nào cậu bị sơn thần đá phải rồi hả? Leo núi không quan trọng? Nếu không quan trọng thì trước đó một hôm cậu kéo tôi ra bàn bạc cả hai tiếng đồng hồ chỉ để lôi được Ngô Song đi nghĩa là thế nào? Chuyện leo núi là do cậu bày trò, bây giờ cậu lại nói là không quan trọng, còn so sánh với chuyện tôi nhập viện, thái độ và kiểu nói của cậu, nếu tôi là Ngô Song thì nhất định sẽ nghĩ rằng hai chúng ta có phần không trong sáng!”

Sắc mặt Giang Sơn xuất hiện vẻ thiếu tự nhiên.

“Nói vậy bậy gì vậy, tôi là lớp trưởng, bạn trong lớp xảy ra chuyện lớn như thế mà tôi không biết, bên này có người phải nhập viện, bên kia tôi lại thanh thoi leo núi, cậu bảo có ra thế thống gì không?”. Cậu khựng lại, cũng học Trác Yến nghe rằng ra: “Ngô Song cô ấy biết người tình trong mộng của tôi là dạng người dịu dàng nhẹ nhàng như cô ấy, còn về cậu ấy à, thực ra nếu tóc cậu không dài một tí thì ai chẳng xem cậu là con trai!”

Nghe cậu nói xong, Trác Yến thấy cô sắp nôn ra máu mắt.

“Xi! Cậu nói vậy thì thôi, còn đả kích bệnh nhân, muốn chết hả!”

Còn về vấn đề “vận chuyển” Trác Yến ra khỏi phòng bệnh, sau khi mọi người bàn bạc xong, kết quả cuối cùng do Ngô Song đề xuất.

“Giang Sơn, ở đây cậu khỏe nhất, cậu công bạn ấy đi!”

Trác Yến cười lúng túng.

Tuy thân với Giang Sơn, nhưng được công trước mặt Ngô Song, cô vẫn cảm thấy kì quặc.

“Hay là tớ...” Cô vừa mở miệng thì đã bị Ngô Song cắt ngang.

“Đừng hay là nữa, cứ chần chừ thì cậu ở lại bệnh viện thêm một ngày nữa đi!”. Cô quay sang nói với Giang Sơn: “Cậu công Yến Tử, mình xuống lầu gọi taxi trước”.

Lộ Dương nhìn theo bóng Ngô Song, cứ liên tục xuyết xoa: “Một cô gái tốt bụng biết bao, có mắt nhìn người quá! Sợ hai người thấy ngượng vì tiếp xúc cơ thể không thể tránh khỏi, người ta biến trước để gọi xe, ôi chao, cô gái này đúng là hiểu chuyện quá!”

Trác Yến gật gù tán đồng: “Không hổ là đồng hương của tớ!”.

Tiểu Dư tỏ ra điệu bộ không – chịu – nổi – sắp – nôn – ọe, kéo Lộ Dương ra khỏi phòng bệnh: “Tớ buồn nôn quá, đi ra ngoài nôn một tí!”. Tô Dĩnh cũng theo sau hai cô nàng.

Ra khỏi phòng bệnh, Tiểu Dư tỏ vẻ suy nghĩ, hỏi Lộ Dương: “Cậu có thấy Ngô Song kỳ lạ không?”

Lộ Dương lắc đầu: “Người ta hiểu biết thế kia, tớ thấy cậu kỳ cục thì có!”

Tôn Dĩnh chen vào: “Nhưng tớ thấy Ngô Song kỳ quặc ấy!”.

Lộ Dương hoang mang.

Tiểu Dư hỏi cô: “Nếu bạn trai cậu giúp công Văn Tĩnh, cậu có cần trốn đi không?”

Lộ Dương không hiểu.

Tôn Dĩnh trả lời thay: “Tớ thấy không cần. Nếu như là bạn trai tớ, cho dù tớ có mặt ở đó thì khi anh ấy giúp công Văn Tĩnh, tớ cũng sẽ không trốn tránh, không cần thiết. Nếu trốn tránh có nghĩa là tớ để bụng”.

Lộ Dương bỗng vỡ lẽ sau khi nghe Tôn Dĩnh nói.

Cô vừa xuống lầu vừa suy nghĩ: “Ồi chà, xem ra Ngô Song càng tỏ ra phóng khoáng thì có nghĩa là trong lòng càng dễ tâm! Đợi lát nữa mình nói với em gái Văn Tĩnh để cô nàng đỡ ngốc nghếch, suốt ngày khoác vai bá cổ như anh em với Giang Sơn mà không chú ý gì!”

Tiểu Dư nói: “Nhắc chứ. Nhưng cứ nói đi nói lại thì cậu ấy chưa chắc đã không nhận ra, nếu không thì lúc này đã chẳng đưa mắt ra hiệu với tớ...”

Ba người vừa đi vừa nói, dần dần mất hút ở hành lang.

Trong phòng bệnh, Giang Sơn công Trác Yến ra ngoài.

Trác Yến bò rạp trên lưng Giang Sơn.

Để công cho chắc, Giang Sơn phải đưa tay giữ lấy cô. Nhưng hai chân cô đều hồng cả, đặc biệt là chân bị bỏng, dưới mông là phần đùi bị băng kín, cậu vừa đụng vào đùi cô, chưa kịp làm gì đã nghe cô “ái da” một tiếng, tay cậu đã chạm đúng vết thương.

Cậu vội buông tay, cô từ lưng trượt xuống. Cậu sợ cô ngã xuống đất sẽ bị thương nên trong lúc cuống quýt, hai tay đều giữ lấy phần mông cô.

Trong tích tắc Trác Yến vừa ngượng ngùng vừa bối rối, đập mạnh vào vai Giang Sơn bắt cậu thả cô xuống.

Lúc Giang Sơn đặt cô xuống giường, cho dù vẻ mặt trấn tĩnh nhưng tai cũng dần dần đỏ lên.

Cũng may cô không chú ý, cứ mãi nghĩ chuyện đùa giỡn để xóa bỏ sự ngượng ngập đó: “Không được không được, không thể cứ công xuống đó, cứ bị cậu chạm vào mông ngọc của tôi mà công xuống dưới, đến khi xuống rồi thì tôi đến bị cậu làm cho nứt nẻ mất!”. Nói xong bỗng cảm thấy câu đùa này hình như còn choáng váng hơn cả động tác lúc nãy, thế là “xoẹt” một tiếng, mặt đỏ bừng bừng.

Giang Sơn thấy Trác Yến đỏ mặt thì lại phì cười.

“Cậu bảo xem cậu có chỗ nào giống con gái không, cái gì cũng dám nói!”.

Cậu bỗng cúi xuống, trong lúc cô không chuẩn bị, vươn tay ra bế cổ cô lên.

Trác Yến hốt hoảng “á” một tiếng: “Oái! Cậu hù chết tôi hử! Phải báo trước một tiếng chứ!”.

Giang Sơn vẻ mặt bình thản: “Báo!”.

Trác Yến dần mặt ra...

Dưới lầu, Ngô Song đã gọi hai chiếc taxi, Lộ Dương Tiểu Dư Tôn Dĩnh bàn bạc rằng ba người họ sẽ ngồi một chiếc về trước, còn lại để Ngô Song, Giang Sơn và Trác Yến.

Đang nói thì Lộ Dương tinh mắt nhìn thấy sắc mặt Ngô Song biến đổi.

Cô lập tức quay sang nhìn theo hướng cửa tòa nhà bệnh viện; khi nhìn rõ, chính cô cũng bất giác ngẩn ra.

Trác Yến không phải được Giang Sơn công xuống, mà lại được cậu bế xuống!!!

Lộ Dương nhanh chóng quay lại nhìn Tiểu Dư và Tôn Dĩnh, hai cô nàng cũng biến sắc.

Ba người nhìn nhau, ánh mắt tóe ra pháo hoa: động tác này quá mờ ám!

Giang Sơn bế Trác Yến đến trước xe taxi, vẻ mặt bình thản.

Trác Yến lại lúng túng, có vẻ không tự nhiên.

Cô nhìn Ngô Song, giải thích: “Cái đó... không thể công, công là hai chân đều bị đè, đau lắm!”. Vừa nói vừa ra sức túm tóc.

Giang Sơn cúi xuống nhét cô vào xe, tiện tay vỗ đầu cô: “Giải thích cái gì? Có thấy thừa không?”. Cậu đứng lên nói với bọn Tôn Đình: “Các cậu đi chung với nhau, tôi và Ngô Song ngồi xe khác, chúng ta cùng về”.

Phân rõ ràng rồi, ai nấy lên xe.

Chiếc xe vừa khởi động thì Lộ Dương đã không nhịn được, kéo tay Trác Yến nói: “Văn Tĩnh Văn Tĩnh, cảm giác này kỳ quặc quá! Tớ nghĩ hay là cậu cứ tránh xa Giang Sơn ra đi!”.

Trác Yến ngơ ngẩn gật đầu: “Tớ cứ nghĩ chỉ mình tớ thấy lạ, xem ra mọi người đều là người bình thường”. Nói xong bỗng lục lọi khắp trên người.

“Ngộ nguây cái gì? Mới ở viện hai ngày thôi mà trên người có rận à?”. Tiểu Dư nhìn bộ dạng cô uốn éo, không kìm được nhún mày hỏi.

Trác Yến phớt lờ, tìm ra di động Trương Nhất Định để lại cho cô, tìm thấy số của anh rồi nhắn tin: “Hi, không biết cậu thi xong chưa?”

Bên kia trả lời rất nhanh.

“Thi xong rồi. Tôi đến bệnh viện ngay đây. Có chuyện?”.

Trác Yến vội nói: “Cậu đừng đến nhé, mình ra viện rồi, giờ đang ngồi trên taxi, lát nữa sẽ đến trường. Có chút chuyện phải phiền cậu... lát nữa nếu không có việc gì, thì có thể... ừm... giúp mình lên lầu?”.

Tin nhắn gửi đi, Trác Yến cảm thấy mặt cô hơi nóng lên.

Ai cũng biết, “giúp” cô lên lầu thì phải giúp thế nào.

Nếu ngay cả bọn Lộ Dương cũng cảm thấy Giang Sơn “giúp” cô ra khỏi bệnh viện cũng có phần kỳ quặc, thì cô vẫn nên tìm người giúp khác thì hơn.

Tin nhắn trả lời của Trương Nhất Định vừa nhanh vừa dứt khoát.

“Ừ!”

Lộ Dương cứ ngồi cạnh lén lút dòm màn hình điện thoại. Xem xong tin nhắn cuối cùng, cô nàng hứng chí nói với Trác Yến: “Văn Tĩnh, Văn Tĩnh, Văn Tĩnh, cậu có chú ý thấy không? Câu trả lời lại là dấu chấm than, dấu chấm than đấy!”

Trác Yến vỗ bốp lên mặt cô nàng: “Đồ trơ trên! Ai cho cậu nhìn lén hử!”.

Trường có quy định, xe taxi không được vào trong.

Giang Sơn xuống xe làm công tác tư tưởng với bảo vệ cổng, hy vọng có thể được anh ta cho qua lần này.

Bảo vệ đến gần cửa kính xe nhìn chăm chú, sau khi xác định Trác Yến không tiện đi lại mới miễn cưỡng cho chiếc xe cô ngồi được đi qua.

Còn chiếc xe Giang Sơn và Ngô Song ngồi thì nói gì cũng không được bật đèn xanh.

“Chân cô bé đó bị gãy, chẳng lẽ chân hai cô cậu cũng gãy?”. Bảo vệ hắc xì dầu nói thế.

Chiếc xe Trác Yến ngồi nổ máy, chạy vào trong trường.

Trong khoảnh khắc xe chạy, nhìn Giang Sơn mặt chảy dài bên ngoài, Trác Yến vỗ vỗ ngực thở phào: “Phù, đúng là trời giúp mình! Đang đau đầu xem giải thích gì với cậu ta – Hê lão Giang, tôi đã tìm ra người thể thân, không cần cậu giúp nữa! – Lần này đỡ quá! Duyên phận! Tớ cảm thấy kiếp trước tớ nhất định đã cứu anh bảo vệ kia, tớ là người anh ta là rắn gì gì đó, thế là kiếp này anh ấy cố ý đầu thai làm bảo vệ để có cơ hội báo đáp tớ!”

Lộ Dương rùng mình, quay sang lạnh lùng lườm cô một cái, mặt lạnh tanh ném lại một câu: “Bà chị à, cậu nên uống thuốc đi!”.

Chiếc xe chạy đến khu nhà ký túc xá thì dừng lại. Có người tiến đến.

Trác Yến thò đầu ra ngoài nhìn, nhận ra người ấy là Trương Nhất Dịch.

“Anh chàng tích cực ghê nhỉ, chờ từ sớm rồi kia đấy!”. Lộ Dương cười hí hí nói với cô.

Trác Yến nóng nảy đẩy cô nàng ra khỏi xe: “Cậu lảm lời quá! Đi đi đi, trả tiền xe xong xuống ngay, lát nữa Giang Sơn và Ngô Song đến bây giờ!”.

Lộ Dương hừ hừ mấy tiếng về không phục, lão đảo xuống xe.

Trác Yến lê mông ra ngồi gần cửa.

Vừa thò đầu đã thấy Trương Nhất Dịch xuất hiện cạnh cửa xe.

“He!”. Cô ngửa người ra phía sau: “Sao cậu đi nhanh thế!”.

Vừa thấy đứng cách đó mấy mét, chớp mắt đã đến ngay, chẳng lẽ anh có yêu thuật di hình hoán ảnh?

Trương Nhất Dịch cười mỉm, dặn cô: “Tôi bế cậu ra, cậu cẩn thận đừng để đụng đầu!”

Vừa nói vừa cúi xuống bế cô lên.

Trác Yến chưa kịp chuẩn bị, bất thần được Trương Nhất Dịch bế bổng lên thì giật mình, kêu khê: “A!”.

Sức anh dường như còn khỏe hơn mấy hôm trước, động tác bế cô lên vừa nhanh vừa dứt khoát.

Trác Yến cảm thấy có một sức mạnh đang ập đến.

Cô lập tức dang hai tay ra theo bản năng, nhanh chóng vòng qua cổ Trương Nhất Dịch, khóa chặt lại để giữ vững cơ thể.

Trong tích tắc, cô và anh rất gần nhau.

Cầm gác lên vai anh, mỗi hơi thở đều phả vào hõm cổ anh.

Đầu mũi ngửi thấy một mùi vị khác lạ.

Khác hẳn với hương thơm nhẹ nhàng của phái nữ; đó là một vẻ mạnh mẽ phóng khoáng thuộc về nam giới.

Như chưa bao giờ gần gũi như thế với con trai, gần đến mức thậm chí còn có thể cảm nhận được mạch máu đang chạy rần rật trên cổ anh.

Cô bỗng đỏ bừng mặt.

Trác Yến như bị bỏng, vội vàng buông tay.

Len lén liếc nhìn Trương Nhất Dịch, phát hiện ra anh cũng đang nhìn cô, mà lại còn nhìn rất chăm chú, hoàn toàn không rời mắt.

Trác Yến chợt thấy mặt cô nóng bừng bừng.

Cô vội vàng ấp úng giải thích: “Lúc nãy mình... không phải cố ý... thật sự không phải mình muốn lợi dụng cậu...”.

Kết quả giọng càng lúc càng nhỏ, từ đầu tới cuối cứ lắp bắp.

Khóe môi Trương Nhất Dịch hơi nhướn lên: “Ừ!”.

Anh không nói gì, chỉ “ừ” một tiếng ngắn gọn.

Trác Yến lại càng thấy bối rối, ngại ngùng tím tái.

Lộ Dương đứng cạnh bỗng ho một tiếng.

“Khụ... ừ ừ...ừ!! Ừ!!”.

Trác Yến quay sang nhìn cô, vẻ mặt gian xảo, bực tức xùy cô nàng: “Đang yên đang lành cậu làm trò gì thế?! Làm ơn đi Dương Dương, cậu giữ vệ sinh tí đi, có đờm thì khạc ra, đừng cứ giữ mãi trong cổ họng! Không sợ bẩn thì cậu cũng phải thấy mặt chứ?”.

Cô vừa nói xong, cảm giác cánh tay bé cô dường như hơi run rẩy.

Cô ngẩng lên nhìn.

Gương mặt Trương Nhất Dịch lại rất nghiêm túc.

Chỉ trong mắt anh lại ẩn chứa quá nhiều nụ cười.

Trác Yến thâm kêu “tệ quá”.

Bất cần để lộ nguyên hình rồi.

Muốn giữ hình tượng thực nữ trước mặt người ta, sao mà khó thế...

Lộ Dương vốn định dùng tiếng ho để nhắc nhở đôi nam nữ bỗng dưng ôm nhau quên hết mọi thứ kia rằng – đừng mãi ôm nhau, nên tận dụng thời gian vào nhà gấp.

Kết quả là thành ý của cô lại đổi lấy sự châm biếm cay độc của Trác Yến.

Trác Yến lại nói với cô: “Dương Dương, đừng nhịn, không tốt!”.

Lộ Dương nhìn Trác Yến, cười nham hiểm mấy tiếng, bỗng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt xuyên qua cô và Trương Nhất Dịch, gương mặt nở một nụ cười rạng rỡ mà chỉ khi sói thăm nhà gà mới có, kêu lên quái dị: “Ôi lớp trưởng! Sao đến nhanh thế!”, vừa nói vừa liếc xéo Trác Yến, dùng ánh mắt trách móc Trác Yến không biết điều.

Cô rõ ràng định ho để nhắc nhở bạn chú ý – nếu đã muốn tránh sự ngượng ngập khi chạm mặt Giang Sơn thì có thể nào đừng chơi trò khỉ ôm cây được không?

Muốn ôm muốn gặm gì đó, đợi vào động tối rồi muốn làm gì thì làm cũng được mà...

Trác Yến nhìn thấy Giang Sơn tiến đến thì rụt cổ lại, quay sang trừng mắt nhìn Lộ Dương, thấp giọng trách móc: “Cậu rảnh lắm à! Lúc quan trọng mà ho cái gì! Cứ nói thẳng đi!”. Lại quay sang nhìn Giang Sơn, lúng túng cười he he với cậu, tay chỉ chỉ vào lồng ngực Trương Nhất Dịch: “Trùng hợp, quá trùng hợp! Xe vừa ngừng lại tôi gặp được cậu ấy... Thế là... để cậu ấy đưa tôi lên lầu! He he he he...”.

13. Chương 07 Phần 2

Không hiểu vì sao. Trác Yến lại có cảm giác hụt hơi.

Cô lén lút quan sát vẻ thay đổi trên mặt Ngô Song.

Cô gái xinh đẹp ấy vẫn đứng một bên cười dịu dàng, từ đầu tới cuối không để lộ bất cứ tình cảm thừa thãi nào.

Lại nhìn Giang Sơn, cậu cũng đang mỉm cười; vừa cười vừa gật gù với cô: “Trời thương xót tôi, tôi được giải phóng rồi!”.

Trác Yến dài mặt ra, xuất hiện mấy vạch đen...

Cậu vẫn đúng là ác mồm ác miệng, những khi có thể châm biếm cô thì tuyệt đối không bỏ qua cơ hội.

Cô nghe Giang Sơn nói với Trương Nhất Dịch: “Vất vả rồi!”.

Cô cảm thấy lồng ngực Trương Nhất Định phập phồng: “Chuyện nên làm!”.

Cô thấy trong đầu như có sợi dây bị ai đó gây nhẹ, “tưng” một tiếng, vang lên khiến tai cô ù ù.

“Chuyện nên làm!”.

Đó là ba chữ mà chàng trai ấy thường nói với cô nhất.

Hỏi bài cậu, khi hiểu xong cô nói: “Cảm ơn!”.

Cậu đáp lại: “Đừng khách sáo, chuyện nên làm!”.

Tan học chạy đến bến xe bus, cô chạy chậm một chút, thấy xe sắp chạy, hai tay kịp thời giữ cửa xe, chủ nhân đôi tay hét to: “Bác tài xế ới còn một người, xin đợi một chút!”.

Cậu kéo cô lên xe.

Cô thở hồng hộc nói với cậu: “Cảm ơn!”.

Cậu dịu dàng cười nói: “Đừng khách sáo, chuyện nên làm!”.

Trời âm u đi ra ngoài, cô lúc nào cũng quên mang theo dù.

Cậu đưa dù cho cô, còn cậu chạy đi che chung với người khác. Cho dù ướt cả nửa người cũng vẫn cười.

Lúc trả dù, cô nói: “Cảm ơn!”.

Cậu không hề để tâm: “Sao vẫn khách sáo thế! Đều là chuyện nên làm mà!”.

Cô luôn nói với cậu hai chữ “Cảm ơn”. Cậu cũng luôn trả lời bằng ba chữ: “Chuyện nên làm”.

Nhưng thực sự, lời cô muốn nói với cậu nhất không chỉ có hai chữ.

Cô ao ước được nói với cậu câu đó, nhẹ nhõm và không nặng nề như khi nói về thời tiết, một câu đã chôn giấu trong lòng, khiến cô vừa chua xót vừa ngọt ngào, vừa dằn vặt vừa băn khoăn, vừa thấp thỏm vừa mong chờ:

Đồng Thành, mình thích cậu.

Cả tối đó, Trác Yến im lặng là thường.

Cô nằm thẳng trên giường, hai mắt nhìn thẳng lên gầm giường tầng trên, chờ đợi.

Thỉnh thoảng thở dài, vô cùng buồn bã, như thể trong lòng đầy ắp tâm sự.

Lộ Dương lẳng lặng đến gần, ngồi trên ghế ở đầu giường, hai tay chống cằm, ra sức nháy mắt cười tình tứ với cô.

Trác Yến nhắm mắt, thở dài rồi lại mở mắt, bực bội hỏi Lộ Dương: “Cậu làm trò gì vậy?”.

Lộ Dương không đếm xỉa bộ mặt khó ưa của cô, cứ tự cười rất rạng rỡ: “Văn Tĩnh Văn Tĩnh, chẳng lẽ cậu lại không nhận ra tớ đang làm gì à? Tớ đang hóa thành một đóa hoa làm cậu vui lòng đây! Mặt trời là cảnh nền, hoa đang cười với tôi, chim nhỏ nói, chào chào chào, tại sao bạn...”.

Cô nàng chưa hát xong thì Trác Yến đã vỗ lên mặt cô: “Cô nàng hoa kia làm ơn im miệng giùm tớ! Không phải cậu đang làm tớ vui, mà là muốn lấy mạng tớ thì có!”.

Cô bịt chặt miệng Lộ Dương khiến cô nàng không thể phát ra tiếng nào.

Lộ Dương vùng vẫy thoát ra, cười gian: “Văn Tĩnh, Văn Tĩnh, cậu thở dài này giờ rồi đó! Giống như đang rất buồn ấy! Rất phiền muộn ấy! Nào nào, kể cho chị đây nghe, rốt cuộc cậu đang phiền muộn cái gì nào?”. Trông mắt cô đảo đảo: “Có phải là...”. Âm cuối bị cô kéo ra vừa dài vừa mờ ám, giống như sau đó là nội dung vô cùng kích thích, hấp dẫn.

“Có phải là... đang phiền muộn xem rốt cuộc nên chọn ai không?”. Tiểu Dư chồm đến, hòa vào với Lộ Dương trên đùi Trác Yến.

Trác Yến liếc mắt, bực tức trả lời: “Nói nhảm gì đó, chẳng ra sao cả, sao tớ lại phiền về chuyện đó được? Giang Sơn và Ngô Song là một cặp, Trương Nhất Định cũng đã nói là có bạn gái từ lâu, đều là những người đã có chủ cả, tớ chọn cái gì chứ!”.

Lộ Dương nằm dề lên người Trác Yến: “Vậy cậu phiền muộn chuyện thích cả hai anh chàng đã có chủ à?”.

Trác Yến cau mày đuổi cô bạn đi: “Xùy xùy xùy! Càng nói càng vớ vẩn! Ai thích bọn hần chứ? Người tớ thích là...”. Suýt nữa thì nói ra hai chữ Đồng Thành, cũng may kịp thời dừng lại.

Tiểu Dư chồm sát đến, đẩy cánh tay cô và hỏi liên tục: “Là ai là ai? Văn Tĩnh cậu thích ai? Cậu nói mau cậu nói mau!”.

Trác Yến bị cô nàng lắc đến chóng mặt.

“Ngừng lại ngay!!! Có phải cậu muốn hai tay tớ cũng gãy luôn không!”.

Cô nhìn Tiểu Dư và Lộ Dương, thở dài vừa bất lực vừa buồn bã: “Các cậu đừng nhiều chuyện nữa, là ai thì các cậu cũng không quen đâu. Haizzz, đừng nói các cậu mà thực ra cả chính tớ cũng sắp không quen cậu ấy nữa rồi!”.

Cô đoán cậu chắc chắn biết tâm tư của cô. Đương nhiên nhất định cậu cũng sẽ biết tâm tư của người bạn thân Lâm Quyên của cô.

Họ đều đợi cậu biểu lộ thái độ, nhưng cậu lại như không biết gì, cứ cười cười nói nói qua lại giữa hai cô.

Bắt đầu từ lúc cô giới thiệu Lâm Quyên cho cậu quen, giữa họ không bao giờ còn quãng thời gian tươi đẹp mà cô luôn nói “cảm ơn” với cậu và cậu đáp lại “chuyện nên làm” với cô nữa.

Họ bây giờ, cô nói: “Hi Đồng Thành, lâu quá không nghe thấy giọng cậu!”.

Cậu đáp: “Hi Trác Yến, gần đây bận quá, cậu có ổn không?”.

Bỗng dưng trở nên xa cách và lạ lẫm.

“Cũng tạm, cảm ơn lời thăm hỏi của cậu!”.

“Ha ha, cậu vẫn khách sáo như thế! Đúng rồi, cuối tuần tôi gặp Lâm Quyên, bạn ấy nói nếu chúng mình liên lạc thì nhờ tôi hỏi thăm cậu giúp!”.

Hà hà, cô vẫn khách sáo. Còn cậu đã không còn nói với cô “chuyện nên làm” nữa.

Rốt cuộc là bắt đầu từ bao giờ mà ba chữ “chuyện nên làm” khiến cô cảm động vô cùng, cậu đã không còn tặng cho cô nữa?

Vốn dĩ cảm giác buồn bã vì mất đi ấy không hề rõ ràng, cô luôn ngỡ rằng chính cô sẽ không cảm thấy đau lòng hoặc khó chịu vì nó.

Nhưng hôm nay khi lại nghe ba chữ xa xôi ấy từ Trương Nhất Định, cô bỗng nhận ra, trái tim cô thực sự không phải là không đau, không phải không buồn, mà chỉ vì từ trước đến nay, cô luôn gây tê cho bản thân, lừa gạt chính mình.

Thế nhưng dù cô trốn tránh thế nào cũng vẫn phải thừa nhận sự thực rằng: Thì ra Đồng Thành và cô, thật sự, đã mỗi lúc một xa.

Tuy đã ra viện nhưng do đi lại không thuận tiện nên Trác Yến không đi học.

Cô xin nghỉ bệnh, danh chính ngôn thuận ở lại ký túc.

Trương Nhất Định đưa laptop của anh cho cô mượn, ngày nào cô cũng nằm trên giường, bên cạnh bày đầy thức ăn vặt, vừa ăn vừa bê laptop xem phim truyền hình dài tập như bị trúng tà.

Quãng thời gian ấy cô rất hứng thú với tứ đại danh tác[1], liên tục xem hết “Tây du ký”, “Hong lâu mộng” và “Tam quốc diễn nghĩa”, lại bắt đầu tấn công “Thủy hử”.

[1] Bốn tác phẩm nổi tiếng nhất của Trung Quốc là “Tam quốc diễn nghĩa” của La Quán Trung, “Tây du ký” của Ngô Thừa Ân, “Thủy hử” của Thi Nại Am và La Quán Trung (hiệu đính), “Hong lâu mộng” của Tuyết Cẩn.

Có hôm cô xem mãi rồi ngủ thiếp đi, ai về phòng cũng không biết.

Bọn Lộ Dương gọi cô dậy hỏi muốn ăn gì để mang về, cô nhìn màn hình vô đầu bút tóc, ngơ ngẩn nói một câu: “Ừa? Trương Phi đâu rồi? Lúc này mẹ ông ta bị hổ cắn đi, ông ta định đi giết hổ mà!”.

Bọn Lộ Dương chờ người...

Họ hỏi Trác Yến: “Văn Tĩnh, nếu Trương Phi này có trong ‘Thủy hử’ thì ba người kết nghĩa vườn đào trong ‘Tam quốc’ là ai?”.

Trác Yến ung dung đáp: “Dễ ợt, Lưu Bị, Quan Vũ, Lý Quỳ!”.

Bọn Lộ Dương đều đứng.

Đoạn này về sau lúc Lộ Dương giúp Trác Yến trả laptop lại cho Trương Nhất Định đã tiện thể kể cho anh nghe.

Trương Nhất Định nghe xong chỉ cười mà không nói.

Lúc quay về, anh nhắn tin cho Trác Yến, hỏi cô: “Xin thỉnh giáo một câu, Trương Phi và Lý Quỳ, hai người này có quan hệ gì?”.

Trác Yến mặt đầy vạch đen, trả lời: “Mình nghĩ bọn họ thực ra, là quan hệ giá trị tương đương, vì họ quá giống nhau! Đều có dáng vóc to như gấu, râu quai nón đầy mặt và cả một mái tóc bù xù như ổ quạ!”.

Trương Nhất Định: “Câu trả lời rất hay, rất sáng tạo!”.

Trác Yến: “A! Cuối cùng mình đã gặp được Bá Nhạc[2]! Cảm ơn cậu, Bá Nhạc Trương!!!”

[2] Bá Nhạc họ Tôn tên là Dương, một chuyên gia giám định ngựa nổi tiếng thời nhà Chu, Trung Quốc. Nhờ ông mà tiếng tăm chú ngựa Thiên Lí Mã mới được nhiều người biết đến. Ý Trác Yến nói Trương Nhất Định là người biết nhìn nhận tài năng của mình.

Trương Nhất Định: “Đừng khách sáo, chuyện nên làm!”.

Trác Yến nhìn mấy chữ trên màn hình, tay và tim đều run lên cùng lúc.

Di động từ lòng bàn tay cô tuột ra, rơi xuống đất.

Thấm thoát đã đến cuối tuần.

Phần chân bị bỏng của Trác Yến đã khá ổn, còn chân bị gãy vẫn phải bó bột, thỉnh thoảng thấy đau nhói.

Cô vẫn không đi học, hàng ngày ở lại trong phòng, ôm sách tự học thành tài.

Sau khi công bố lịch thi, Tiểu Dư copy một bản mang về cho cô. Cô dán nó lên đầu giường, ngày nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi tụng: “Năm mươi chín điểm phí công, sáu mươi điểm vạn tuế, sáu mươi mốt điểm lãng phí! Trác Yến, cố lên! Mỗi môn không cần nhiều, sáu mươi là đủ, mà làm được!!!”.

Còn hai ngày nữa là đến môn thi ngoại ngữ - môn thi đầu tiên. Mọi người hoặc đi tự học, hoặc đến chỗ thầy cô để dò đề với danh nghĩa “đi hỏi những gì còn khúc mắc”, trong phòng chỉ còn lại mình Trác Yến.

Cô nằm trên giường học từ vựng.

Bỗng cửa phòng ký túc “rầm” một tiếng, bật tung.

Sau đó là ba tiếng hét thất thanh cùng tiếng chân hoảng loạn ập vào tai Trác Yến.

Trác Yến nhồm dậy trên giường nhìn ra cửa: “Này, ba cậu làm sao thế hả? Bị ai giẫm phải đuôi à?”. Cô chọc ghẹo họ.

Lộ Dương Tiểu Dư Tôn Dĩnh phốt lờ cô, họ lao sầm sập đến giường Trác Yến, không nói năng gì kéo cô dậy, người mặc áo khoác vào cho cô, người tìm giày, còn người còn lại chải tóc cho cô.

“Nhanh nhanh lên! Đừng lảm lòi! Không kịp nữa rồi!”

Trác Yến ù ù cạc cạc, đầu tóc bị Tiểu Dư kéo đến đau điếng, cô nghiêng rặng kêu lên: “Này này! Tiểu Dư buông tay! Đau! Các cậu có gì cứ nói cho rõ rồi hãy bận bịu, được không? Ai nói cho tớ biết có chuyện gì thế?”

Lộ Dương tìm giày xong lồm cồm bò dậy khỏi gầm giường, vừa kéo Trác Yến bắt cô mang giày, vừa vội vàng nói: “Cậu đừng làm loạn vào lúc này được không? Ngoan, đừng đùa, bọn này làm gì thì cậu cứ nghe theo đã! Mọi người đều vì cậu cả!”. Thở hổn hển, cuối cùng sau một tràng những lời vớ vẩn, cô nàng đã đề cập đến những chỗ quan trọng: “Văn Tĩnh, cậu nghe tớ nói nhé, bọn này chép sai lịch thi rồi! Môn thi ngoại ngữ không phải hai ngày sau, mà là hôm nay! Bây giờ!!! Nếu lúc này không gặp Trương Nhất Định, cậu ấy hỏi chúng ta sao không cùng đi thi, bọn tớ vẫn không biết gì hết!”

Trác Yến nghếch mặt: “Hả?”, rồi giọng bỗng cao lên tám độ: “Hôm nay? Thi?!”. Quay sang nhìn Tiểu Dư, cô gần giọng hỏi: “Cậu chép lịch thi từ đâu?”

Tiểu Dư run lấy bầy, ấp úng: “Chép... chỗ Giang Sơn...”.

Trác Yến lườm một cái, gạt cô nàng ra, cúi đầu nhấc giày lên nhét chân vào: “Đồ con gái bại gia, đúng là vô tích sự! Cậu không biết Giang Sơn học thứ tiếng quỷ quái gì hả? Ngoại ngữ của cậu ta khác chúng ta mà!”.

Tôn Dĩnh đỡ cô dậy: “Nhanh, đừng lảm lòi nữa, không phải lúc tính sổ với nhau đâu, lúc về bọn mình hãy lột da nó ra! Lúc này đã bắt đầu làm bài rồi, còn lè mè nữa là chúng ta cứ đợi năm sau học lại đi!”.

Trác Yến đứng dậy, loạng choạng ra ngoài dưới sự giúp đỡ của ba cô bạn.

Vừa đi vừa nghiêng rặng nghiêng lợi than thở: “Cậu nói xem số mệnh bốn chúng ta sao mà mới mẻ như thế? Cả đời người ta – à không, chắc là mấy đời luôn ấy chứ - tích lũy lại cũng chưa chắc gặp phải chuyện ngu ngốc như là chép nhầm lịch thi nữa. Nếu mà không đến kịp, bốn người trên con đường thất vọng cũng đủ một bàn mặt chực đó!”.

Lộ Dương lườm cô: “Cái gì thế hả? Bận thế này cũng không làm cậu im miệng được, không nói linh tinh thì khó chịu lắm à?”.

Trác Yến hừ một tiếng: “Thì thế! Thà cụt chân chứ không thể im miệng! Á!”. Cô bỗng kêu thảm thiết một tiếng: “Thôi rồi thôi rồi! Đau đau đau! Dừng một chút dừng một chút!”.

Thì ra do đi quá vội mà cô chỉ lo nói, chân vô ý giẫm mạnh, động đến vết thương.

Tôn Dĩnh cuống đến quỳnh quáng lên: “Cậu nhìn cậu kia! Chỉ biết làm rối thêm!”.

Trác Yến hít hà, không dám nói gì nữa.

Tôn Dĩnh muốn giành học bổng.

Trác Yến không muốn làm bạn bè tiếc nuối, nghiêng chặt rặng, dưới sự giúp sức của Tôn Dĩnh và Tiểu Dư, lại nhấc chân đi tiếp, quyết định nén đau đến lớp học.

Lộ Dương ôm một đồng giấy tờ bút viết đi theo.

Cô tinh mắt, liếc thấy trên chóp mũi Trác Yến đã rịn ra một lớp mồ hôi, lại nhìn sắc mặt thì đã thấy trắng bệch, kêu lên: “Văn Tĩnh, sao tớ thấy cậu lạ quá vậy? Có phải cậu đau không? Đau mà cũng không kêu, đừng có cố quá!”.

Trác Yến hít hà đáp lại: “Không sao! Biết rồi!”. Tuy cô nói thế nhưng giọng đã hơi run, lúc nói cũng không còn sức nữa.

Tôn Dĩnh và Tiểu Dư đều chậm lại: “Haizzz, Văn Tĩnh, cậu nhìn cậu kia, lại gì thế...”.

Chưa nói xong, ba người đã nghe Lộ Dương vui sướng kêu lên: “Lớp trưởng!”.

Ba người nghe thấy Lộ Dương sung sướng hét lên: “Lớp trưởng! Lúc này thấy cậu thật tốt quá! Nhanh nhanh nhanh, giúp bọn này với!”.

Trác Yến ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang Sơn.

Tính ra thì cũng mấy hôm không gặp cậu rồi. Cô trốn trong ký túc, cậu bận xúc tiến tình cảm với Ngô Song, ngoài mấy lần cậu nhắn tin hỏi thăm bệnh tình của cô ra thì sau khi cô ra viện, hai người cũng không còn gặp nhau nữa.

“Hi!”. Trác Yến vẫy tay với Giang Sơn, cố nặn ra nụ cười: “Anh Giang Sơn, lâu quá không gặp! A, bạn Giang, thật là, đẹp trai không thua gì hồi đó nhỉ!”.

Giang Sơn nhìn chằm chằm mặt cô, nhíu mày: “Chẳng phải các cậu thi hay sao? Sao còn lè mề ở đây?”.

Tiểu Dư khổ sở trả lời: “Bọn này nhớ nhầm giờ... Lớp trưởng, tôi chép lịch thi của cậu, rồi các bạn kia cũng chép của tôi...”

Giang Sơn hiểu ngay chuyện gì xảy ra, dở khóc dở cười: “Tôi thật phục các cậu! Tôi thấy các cậu đều ở cạnh Trác Văn Tĩnh lâu quá rồi, tất cả đều càng lúc càng khó tin!”.

Trác Yến nghe câu đó thì nhướn mày lên, nhưng chưa kịp làm gì thì bỗng ngẩn người ra khi Giang Sơn tiến đến gần, quay lưng lại và quỳ xuống: “Ngày cậu làm gì thế...”.

Tiểu Dư chẳng nói chẳng rằng đứng cạnh trợ giúp, nửa cưỡng ép dìu cô lên lưng Giang Sơn: “Đồ đàn này! Đương nhiên là công cậu đi rồi! Dựa vào cẳng chân thọt của cậu thì bọn mình thà quay về ký túc đợi năm sau học lại còn hơn!”.

Trác Yến nằm bò trên lưng Giang Sơn, cảm giác chàng trai bên dưới đi như bay. Tuy cậu công cô nhưng tốc độ rất nhanh, bỏ rơi ba cô nàng kia lại phía sau.

Vừa nghe tiếng gió thổi vù vù, Trác Yến vừa vỗ vai Giang Sơn, chọc cậu về tình ranh: “Chàng trai, lâu quá không gặp, chị cảm giác khí sắc cậu rất tốt! Ngày, được rồi phải không?”.

Giang Sơn bất ngờ xóc cô lên thật mạnh; “Cậu đúng là to gan thật, lúc này còn có tâm tư chọc ghẹo tôi à!”.

Trác Yến giật mình kêu lên: “Á! Cậu đi vững một tí được không? Cậu là người hay lừa? Sao không báo trước gì hết!”.

Giang Sơn phớt lờ cô, chỉ vội vàng chạy thật nhanh.

Khu giảng đường đã xuất hiện từ xa.

Cậu bỗng mở lời: “Sao cậu gầy đi nhiều thế? Cứ nhẹ bằng!”.

Trác Yến ngẩn người: “... Hả?”. Phải một lúc sau mới hiểu cậu đang nói gì: “Chân không tiện đi lại nên ít nhiều cũng hơi phiền trong chuyện ăn uống nên gầy thôi!”. Dừng lại, cô còn có tâm trí cười đùa: “Người anh em à, có phải cậu thấy lâu quá không gặp tôi nên khi gặp, mỡ trở nên có khí chất đặc biệt không? Chính xác, áy da, sao cô ấy lại trở nên mảnh mai thế kia, ha...”.

Giang Sơn mềm nhũn chân, suýt nữa thì vấp ngã.

“Trác Văn Tĩnh, đừng làm người ta phát ốm lên chứ!”.

Lúc này họ đã đến cửa khu giảng đường.

Trác Yến gõ vai Giang Sơn: “Được rồi được rồi, bỏ tôi xuống đây đi, mấy cô nàng kia dìu tôi vào là được!”.

Giang Sơn chần chừ: “Kịp không?”.

Trác Yến cười sảng khoái: “Kịp hay không cũng không kém nhau mấy phút! Nếu tự tôi vào thì ngồi xuống là có thể làm; nhưng cậu mà công tôi vào thì tôi, không cần đợi thi xong thì hai chúng ta cũng gây ra scandal rồi. Wow! Tôi còn phải giữ thân như ngọc mà, không thể nhúng chàm sự trong trắng của tôi được!”.

Giang Sơn đặt cô đứng vững xuống đất rồi quay lại cười giễu, vẻ mặt thản nhiên: “Cậu à? Còn trong sáng? Văn Tĩnh thật là... có thể có một chuyện mà cậu không biết nhưng toàn trường đều biết: Khoa Tự động hóa

có một cô nàng, cứ thích bám lấy một bạn trai trong giờ tiếng Anh, chơi cờ hay chụp hình gì đó, người ta không chịu, cô ta không tiếc bỏ cả hai chân để chơi trò khổ nhục kế cưỡng ép...”.

Trác Yến nhìn Giang Sơn, khước môi giật giật: “Giang Sơn cậu...”. Cô bỗng gầm rú: “Khốn kiếp!!! Tôi lại sa ngã đến độ mang tiếng xấu thế sao??? A!!! Giang Sơn cậu đợi đó cho tôi, đợi tôi thi xong thì cậu chết chắc!!! Đó đều là do cậu!”.

14. Chương 08

Chương 8: Anh cũng biết giở trò

Tôn Đình, Tiểu Dư điu cô vào trong khu lầu, Lộ Dương ôm đồ đạc của cả bọn cuống quýt theo bên cạnh, vừa thở vừa lẩm bẩm: “Gần đây tớ ăn ít thịt quá, mong rằng Phật tổ thương xót để tớ ngồi cạnh một bạn học giỏi! Chẳng hạn như Trương Nhất Định...”.

Câu tụng niệm thành khẩn của cô nàng bị Tiểu Dư cắt ngang tàn nhẫn: “Lộ Dương, đầu cậu bị Văn Tĩnh đá vào à? Còn muốn dựa dẫm Trương Nhất Định? Cậu chưa nghe cách nói này sao - người như Trương Nhất Định, đừng nhìn thấy rất đẹp trai rất tuyệt vời, nhưng trong xương tủy là tác phong vô cùng chính thống! Cậu copy, không sao, anh ấy có thể giả vờ không biết, không mách thầy cô; nhưng nếu cậu muốn copy anh ấy, đó là chuyện không thể! A, các cậu nói xem bây giờ sao còn có một người đàn ông chính trực như thế cơ chứ! Đúng là khiến tớ kinh ngạc ngưỡng mộ..!”.

Trác Yến lườm: “Sao cậu biết cậu ấy không cho copy?”.

Tiểu Dư “xì” một tiếng: “Tớ quan tâm anh ấy như thế, đương nhiên mọi thứ về anh ấy tớ phải nghe ngóng hết chứ! Nghe nói mấy người anh em trong phòng ký túc anh ấy còn cúp học hơn cậu, mấy hôm trước mua chuộc anh ấy hòng làm anh ấy khuất phục, để kì thi có thể được Phật cứu độ chúng sinh; nhưng đã bị anh ấy từ chối. Trương Nhất Định giáo huấn họ: không dạy dỗ các cậu thì học kỳ sau các cậu lại làm chế, bốn năm đại học coi như lãng phí. Haizzz, anh ấy nói một câu thôi mà cũng có lý đến thế, thật là, bảo người ta làm sao mà không thích anh ấy cho được!”.

Trác Yến làm bộ muốn nôn ọe: “Ừa, cậu thích cậu ấy như thế thì để Phật tổ phù hộ, cho cậu ấy ngồi cạnh cậu, để cậu sung sướng thỏa mãn hoàn thành môn này!”.

Tiểu Dư hét lên: “Trác Văn Tĩnh cậu đừng trù tớ! Tớ không muốn ngồi cạnh Trương Nhất Định! Ngồi cạnh anh ấy thì tớ chết chắc! Anh ấy nhất định sẽ không cho tớ xem tờ đáp án của anh ấy đâu!”.

Lộ Dương sỉ nhục: “Chẳng phải cậu thích phẩm chất cao thượng của cậu ta sao, thế tại sao lại xem người ta như rắn độc thế, nói một đằng làm một nẻo, cậu thật trơ trên quá!”.

Đã đến cửa lớp.

Trước khi vào, Tiểu Dư không quên ra sức biện bạch: “Ai bảo yêu anh ấy thì nhất định phải chiếm hữu anh ấy? Không nghe câu khoảng cách sinh ra cái đẹp à!”.

Trác Yến tìm thấy vị trí của mình nhờ sơ đồ trên bảng, có Tiểu Dư điu, cô tập tễnh đến đó.

Đã bắt đầu được mười phút, mọi người đều chăm chú nghe phần thi nghe.

Trác Yến hỏi nhỏ Tiểu Dư: “Phần nghe bao điểm? Bỏ phần này ra thì chúng ta có hy vọng không?”.

Tiểu Dư cũng thì thào: “Nếu copy được thì, ok! Nếu không copy được, thôi theo số trời đi!”.

Ở lối đi, Trác Yến đã thấy từ xa người ngồi cạnh chỗ của cô có vẻ quen mắt. Đang định tiến đến xác định thì mái tóc đen ấy như cảm nhận thấy, ngẩng phắt lên.

Trác Yến nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc ấy, giọng nói như lạc đi, khẽ kêu lên ai oán đầy hoảng sợ. “Tiểu Dư, sau này tớ không nói chuyện với cậu nữa! Đồ mồm quạ bại gia!!!”.

Tiểu Dư ngẩng lên, sau khi nhìn rõ gương mặt quen thuộc cạnh chỗ Trác Yến ngồi cũng ngần ra: “Ôi mẹ ơi! Văn Tĩnh, số cậu khổ rồi, sao cậu lại ngồi cạnh Trương Nhất Định thế này!”.

Trác Yến chống người lên bàn từ từ ngồi xuống, thấy trái tim mình lạnh ngắt.

Xem ra tám, chín phần là môn này phải học lại rồi.

Vô cùng buồn bã mở đề ra đến phần đọc hiểu.

Phần nghe đã không kịp cứu vãn rồi, cô quyết định bỏ luôn, bắt đầu phần đầu từ phần đọc hiểu.

Bỗng nhiên cảm thấy có một giọng nói được đè nén rất thấp, hơi khàn, thoang thoảng, như có như không, nhưng lại khiến cô nghe rất rõ: “Làm phần viết văn trước!”.

Giọng nói này quen quá...

Trác Yến ngẩng lên, nhìn về phía Trương Nhất Định; đối phương đang điều chỉnh lại tai nghe, không nhìn cô, gương mặt vẫn nghiêm túc như không có gì xảy ra.

Trác Yến quay đầu đi, nhú mày.

Lúc này không phải cô nghe nhầm chứ?

Vậy rốt cuộc nên làm đề đọc hiểu hay viết đoạn văn trước ?

Đọc hiểu? Viết văn? Viết văn? Đọc hiểu?

Cuối cùng, Trác Yến vẫn lật đề thi đến trang cuối cùng, viết văn trước như bị ma xui quỷ khiến...

Viết một đoạn văn lại mất hơn nửa thời gian của Trác Yến.

Lúc quay lại phía trước bắt đầu làm đề đọc hiểu, cô lên nhìn Trương Nhất Định, phát hiện ra anh đang viết văn.

Trác Yến dớ người: Anh làm kiểu gì vậy? Rốt cuộc là làm chậm hơn cô hay là nhanh hơn? Những phần trước anh đã làm xong hay là chưa?

Cô túm tóc, càng túm càng thấy đời người quá nhiều điều kỳ lạ, đâu đâu cũng có những việc mơ hồ cô không hiểu nổi.

Nghĩ không ra hiểu không xong, thôi không nghiên cứu nữa, cô quay đi âm ỉc và ra sức chiến đấu với đề đọc hiểu khiến cô ù ù cạc cạc.

Đề đọc hiểu đầu tiên vừa làm qua loa xong, đã nghe bên cạnh vang lên âm thanh của ghế ma sát xuống sàn.

Bên cạnh có người đứng dậy.

Trác Yến quay sang nhìn, sững sờ!

Trương Nhất Định chuẩn bị nộp bài!

Cô vội vàng quay sang nhìn lại bài mình: Đề thi dày cộp, cô chỉ mới viết văn xong, làm qua loa một đề đọc hiểu; còn anh chàng kẻ bên đã chuẩn bị nộp bài!

Trác Yến bắt đầu hoảng hốt, trán lấm tấm mồ hôi.

Đó chính là sự khác biệt giữa người với người, cùng ăn cơm để lớn mà tốc độ làm bài của cô so với bạn Trương, mẹ kiếp, đúng là quá cách biệt...

Trác Yến thấy một cơn gió lạnh buốt thổi qua tim.

Bài thi của cô vừa bắt đầu từ viết văn và đọc hiểu, còn người ta thì đã làm xong hết.

Chỉ sợ ngày này năm sau, cô khó tránh khỏi số học lại rồi...

Trác Yến đau buồn dùng móng tay chọc vào bài làm, như thể nó là tờ giấy dò vé số, cứ chọc mãi thì sẽ chọc ra mấy giải thưởng.

Cô chọc quá chăm chú và nghiêm túc; nhưng giải thưởng không hề bị cô chọc ra.

Nhưng... từ bao giờ mà công phu chọc giấy của cô đã luyện đến bản lĩnh này?

Cô nhìn mặt giấy - trên đó không hề bị chọc thủng lỗ, ngược lại không hiểu vì sao, cô lại chọc ra được một mảnh giấy!

Trác Yến ngẩng phắt đầu lên.

Có nhìn thấy Trương Nhất Định đã bước ra lối đi, bóng dáng cao ráo ung dung.

Trác Yến cứ nhìn chằm chằm theo bóng anh.

Cô muốn tìm cơ hội xác nhận rằng mảnh giấy này rốt cuộc là cô chọc ra, hay là anh chuyển đến...

Nhưng bạn Trương kia không hề quay đầu.

Mãi tới lúc đi đến cửa lớp, anh mới hơi khựng lại.

Anh đặt tay lên tay nắm cửa, vặn nhẹ, mở ra, sải bước ra ngoài.

Trác Yến thở dài.

Không có được bất kỳ phản ứng nào, cô định không nhìn theo nữa.

Nhưng trong tích tắc sau đó, nhìn thấy bạn Trương Nhất Định đang xoay người đóng cửa, anh nhìn về phía cô một cái.

Ánh mắt ấy chỉ thoáng qua mà thôi, nhưng như muốn nói gì đó.

Như thể nói với cô rằng: Suyt! Đừng nói gì, lặng lẽ chếp đi...

Cửa lớp học vang lên một tiếng khê, đóng chặt.

Trác Yến cúi đầu, dùng lòng bàn tay đè lên mảnh giấy.

Trong lòng sung sướng vô cùng.

Trời! Chân này của cô gãy cũng đáng!

Có khi nào... cũng có thể lấy danh nghĩa gãy chân, cùng chụp hình lưu lại kỷ niệm gì đó với anh không...

Kỳ thi cuối kỳ trong sự tập tễnh của Trác Yến, cuối cùng đã kết thúc sau môn cuối cùng.

Thi xong, mọi người đều gấp gấp dọn dẹp hành lý để hôm sau về nhà nghỉ đông.

Buổi tối ăn cơm xong, Lộ Dương và Tiểu Dư ra ngoài mua sắm. Tôn Dĩnh dưới sự chỉ huy của Trác Yến đã giúp người tàn tật thu dọn hành lý.

Vừa dọn dẹp, Tôn Dĩnh vừa hỏi Trác Yến: “Ngày mai cậu lên tàu thế nào? Tớ đi sớm lắm, không kịp đưa cậu đi”.

Trác Yến ngồi bên giường chống cằm, cười híp mắt: “Cậu cứ yên tâm mà đi! Tiểu Dư và Lộ Dương nói sẽ đưa tớ đi. Tuy chân tớ không ổn nhưng chim ngó bay trước mà! Tớ không tin xuất phát trước bốn tiếng thì không bò đến được ga tàu! Yên tâm yên tâm, cậu cứ đi trước, đừng lo cho tớ!”.

Tôn Dĩnh xì cô: “Ai yên tâm đi chứ, tớ có chết đâu, chẳng đáng hoảng gì cả, nói bậy bạ!”. Ngừng lại ra chiều suy nghĩ, cô lại nói: “Hay cậu gọi Trương Nhất Định và Giang Sơn công cậu đi, chẳng phải sẽ nhanh hơn sao?”.

Trác Yến vội xua tay: “Hả? Không được không được! Nam nữ thụ thụ bất thân mà! Hơn nữa hai người ấy giờ đều có bạn gái cả rồi, tớ muốn tìm cũng phải tìm một kẻ độc thân vác tớ mới được!”.

Tôn Đình nhún vai, ậm ừ một tiếng: “Nói cứ như thế cậu chưa được hai người họ bẻ và công bao giờ ấy, lại còn nam nữ thụ thụ bất thân!”.

Trác Yến không nghe rõ cô bạn lâu bầu cái gì, đang định hỏi thì cửa phòng “bình” một tiếng, bị người ta đẩy mạnh, âm thanh vừa to vừa đột ngột khiến cô giật bản mình, những gì sắp nói đều nghẹn trong cổ họng, cứ hét lên inh ỏi.

“Á...!!!”.

Nhìn thấy Lộ Dương và Tiểu Dư lao vào như đầu tàu hỏa, Trác Yến không nghĩ ngợi gì, nhặt một chiếc dép lê ném họ: “Hai con thú này, chẳng bao giờ vào mà dịu dàng được! Làm tớ sợ chết khiếp!”

Lộ Dương tránh sang, đặt đồ xuống, chạy vèo đến cạnh Trác Yến, chồm đến nắm lấy tay cô, mắt sáng rỡ như đèn pha, hỏi với vẻ hưng phấn: “Văn Tĩnh Văn Tĩnh, nghe tớ nói này! Cậu đoán xem, tớ và Tiểu Dư lúc quay về đã nhìn thấy gì?”.

Trác Yến ngẩn ngơ nhìn bạn, chớp mắt: “Hả? Nhìn thấy... gì cơ”.

Tiểu Dư cũng chồm đến: “Bọn tớ nhìn thấy cảnh kỳ thú của nhân gian!”. Cô nàng kích động đến mức máu sắp dồn hết lên não: “Văn Tĩnh cậu có biết không, tớ và Lộ Dương lúc trở về, nhìn thấy dưới lầu trong chỗ tối có hai bóng người quấn vào nhau; vốn dĩ bọn tớ không quan tâm, nhưng lúc đến gần nhìn thì, mẹ ơi! Không được rồi! Hai người đang ôm hôn nhau kia cậu đoán là ai?!”.

Trác Yến cũng bị nhiễm không khí huyền ảo, cũng trợn to mắt kích động: “Ai? Ai? Chẳng lẽ là thầy hướng dẫn lớp bọn mình và một sinh viên nào đó nảy sinh ra tình yêu thầy trò bị các cậu bắt quả tang gian tình!!!”.

Rầm...

Lộ Dương một chân bị vấp vào chân ghế, ngã lăn...

“Cái gì!!!”. Lộ Dương vừa xoa mông vừa kêu lên điên dại: “Trác Văn Tĩnh cậu là đồ đầu heo! Nghĩ đi đâu vậy! Thầy hướng dẫn có gian tình với người hay với heo, ai thèm quan tâm! Hai người mà bọn này nhìn thấy, là Giang Sơn và Ngô Song!!!”.

Nhà trường đặt vé cùng lúc, vốn dĩ Trác Yến và Ngô Song cùng về nhà, nhưng hai hôm trước, Ngô Song đột nhiên nói rằng cô còn một môn cần phụ đạo thêm, phải ở lại trường thêm vài ngày nữa.

Trác Yến nghe Lộ Dương và Tiểu Dư thuật lại xong, tư duy hỗn loạn bỗng chốc thoáng dâng hân, cười nham hiểm: “Vô sỉ, quá vô sỉ! Cô nàng có phải là học phụ đạo gì đâu! Mà là học về quan hệ nam nữ thì có! Woa ha ha ha...”.

Cô cười gian một trận.

Lộ Dương và Tiểu Dư cũng phụ họa.

“Woa ha ha ha ha... Chúng ta phải bắt Giang Sơn khao, cậu ta không làm thì mách thầy hướng dẫn, đường đường là lớp trưởng dẫn đầu mà không đứng đắn!”. Tiểu Dư kêu lên một cách vô tư.

“Woa ha ha ha ha... Thần kỳ quá thần kỳ quá! Hưng phấn quá hưng phấn quá! Tớ còn tưởng đồng chí Giang Sơn lấy danh nghĩa là tiếp cận Ngô Song để tiếp cận em Văn Tĩnh nhà mình, không ngờ sự thực lại ngược lại! Woa ha ha ha...”. Giọng cười của Lộ Dương điên cuồng đến mức có chút thâm ý.

Trác Yến suýt tí thì ngã lăn xuống: giường: “Lộ Dương đồ mỡ quạ! Tớ có lỗi với cậu bao giờ mà cậu cứ gán ghép tớ với tên xui xẻo Giang Sơn kia hả! Cần thận chân tớ khỏi rồi sẽ đập cậu cho biết!”.

Tôn Đình cứ lắc đầu: “Loạn, loạn rồi, thật là loạn quá!”.

Tiểu Dư vội vàng nhặt mấy túi đồ lớn mới mua về lên: “Lần này tốt rồi đấy!”.

Tôn Dĩnh thở dài: “Không phải trong nhà loạn!”.

Lộ Dương học cô, cũng thở dài: “Haizzz, Tôn Dĩnh kia nói là quan hệ nam nữ loạn ấy! Haizzz, loạn, loạn rồi, thật là loạn quá!”.

Trác Yến lườm: “Xùy! Thực ra không loạn tí nào; có điều là ba con yêu quái các cậu cứ sợ thiên hạ không loạn thì có”.

Hôm sau trước khi đi, Ngô Song đến tìm Trác Yến

“Hay chúng ta cứ về nhà chung với nhau nhé!”. Ngô Song cười tí mắt.

Trác Yến nghi ngờ; “Chẳng phải cậu nói có việc phải ở lại?”.

Ngô Song có phần ấp úng: “Môn học phụ đạo đó... đợi đến lúc nhập học quay lại đây sớm thì làm cũng được!”.

Trác Yến mơ hồ: “À, thế hả!”. Sau đó cô vui vẻ hẳn lên: “Ồ yeah ồ yeah, lần này có bạn đi cùng tốt rồi ! Cuối cùng tốt có thể buồn chuyện đã đời rồi, ha ha!”.

Mấy cô gái vừa đi vừa đỡ Trác Yến xuống lầu.

Phía dưới có một người đang đứng.

Thấy họ xuống, người đó tiến tới, dừng lại cạnh Ngô Song nhưng ánh mắt lại nhìn Trác Yến: “Nàng thọt, cậu có phúc rồi, lần này anh đây cùng đi với các bạn!”.

Trác Yến nhìn gương mặt tươi cười muốn bị ăn đấm của Giang Sơn, vô cùng kinh ngạc: “Hả?”. Rồi cô quay sang nhìn Ngô Song: “Cậu ta vừa nói tiếng Nhật hả? Sao tớ không hiểu?”.

Lộ Dương cũng tỏ ra kỳ lạ: “Lớp trưởng, thầy hướng dẫn giữ cậu lại giúp thầy sắp xếp tài liệu mà?”.

Giang Sơn thuận miệng đáp: “Đợi khi nhập học rồi tính!”.

Trác Yến thì thầm với Ngô Song: “Cậu ta học cậu đấy! Yêu thích đêm trước khi nhập học thế!”.

Ngô Song cười cười, giải thích giúp Giang Sơn: “Thôi đừng đùa nữa! Chân cậu không ổn, đi trước mấy ngày, mọi người cùng đi thì còn có thể chăm sóc cậu!”.

Trác Yến kéo dài giọng kêu lên: “Ồ, thế à!”. Cô nháy mắt với Ngô Song, cười gian: “Cảm ơn các cậu, lớp trưởng và cả - lớp nường!”.

Bên này mọi người đang trò chuyện thì bên kia bỗng có người gọi: “Trác Yến!”.

Mọi người đều quay lại nhìn.

Thò cổ ra, nhìn qua đầu hai người, Trác Yến nhìn thấy Trương Nhất Định gần đó.

“Trác Yến”. Anh đến gần, trên vai là chiếc ba lô, đứng trước mặt cô và mỉm cười: “Đồ đạc thu dọn xong chưa? Xuất phát được chưa?”.

Trác Yến lại ngạc nhiên: “Ừ, thu dọn xong rồi... Hả? Cậu muốn... cùng đi với mình?”.

Trương Nhất Định khẽ gật đầu: “Chân cậu gãy là vì tôi, tôi có trách nhiệm chăm sóc cậu về đến nhà” .

Anh nói rất thân thiện nhưng Trác Yến lại trở nên cuống quýt kì lạ: “Không sao không sao! Không cần, không cần! Phiền toái lắm! Cậu và mình không thuận đường, đi một vòng xa như vậy thì mệt lắm! Cậu nhìn này...”. Cô đưa tay chỉ vào Ngô Song và Giang Sơn: “Bọn này cùng đường, không sao cả! Hơn nữa đến ga thì người nhà đến đón mình rồi!”.

Cô sợ bố mẹ lo lắng nên cứ giấu chuyện bị gãy chân, chỉ nói hành lý quá nhiều nên cần bố mẹ đến ga đón.

Trương Nhất Định nhìn Ngô Song và Giang Sơn, rồi lại nhìn Trác Yến, tiện tay gỡ ba lô trên vai xuống đưa cho Lộ Dương: “Phiền bạn cầm giúp tôi, cảm ơn!”. Quay sang Trác Yến, khóe môi ẩn hiện nụ cười, hạ thấp giọng: “Tôi đoán cậu ngại phá vỡ thế giới riêng tư của hai người họ! Đi thôi, lằng nhằng nữa là không kịp đâu!”.

Vừa nói vừa quay đi và nửa quỳ xuống.

Trác Yến nhìn Lộ Dương, có phần luyến quýnh.

Lộ Dương chẳng nói chẳng rằng, sau khi trao đổi ánh mắt với Tiểu Dư, cô kéo tay Trác Yến, đẩy mạnh lên lưng Trương Nhất Định: “Lằng nhằng nữa cơ à, thật giỏi quá, có phải cướp trứng gà nhà cậu đâu! Mau lên đi!”.

Vừa đẩy vừa kéo, Trác Yến đã phủ phục lên lưng Trương Nhất Định.

Giang Sơn bước đến, đón lấy hành lý của hai người từ tay Lộ Dương, mỉm cười với Trương Nhất Định: “Thực ra tôi tiện đường, có thể đưa bạn ấy và Ngô Song về nhà, cậu còn phải đi một vòng xa như vậy thì ngại quá!”.

Trương Nhất Định cười nhẹ, trả lời ngắn gọn: “Không sao, chuyện nên làm!”.

Trên tàu hỏa, Trác Yến đòi đi vệ sinh, Ngô Song đành dìu cô đi.

Giải quyết xong, lúc quay về chỗ ngồi, nhân lúc đó Trác Yến vội dò hỏi: “Song Nhi Song Nhi, Tiểu Dư và Lộ Dương nói đã nhìn thấy cậu và Giang Sơn đang, hôn, nhau!”.

Ngô Song đỏ bừng mặt: “Trác Yến tố thật... phục cậu! Haizzz! Sao cậu cái gì cũng nói thế hả!”. Đẩy cô một cái, ngưỡng đến không thể ngưỡng hơn: “Cậu và mấy cô nàng phòng cậu, thật là đáng ghét chết được!”.

Trác Yến cười ha ha, bắt chước bạn uốn éo vai: “Đáng ghét chết được!”.

Có người đột ngột chen vào một câu: “Đáng ghét chết được!”.

Trác Yến cảm thấy giây phút đó, cô như bị sét đánh.

Cô quay lại, bực bội nói với Giang Sơn: “Sao lại học người ta bừa bãi thế! Cậu ở đâu chui ra vậy! Bọn này đang nói chuyện con gái, có biết không, cậu nghe lỏm cái gì? Có phải là sinh viên không, có tố chất không?”.

Giang Sơn phì một tiếng: “Tôi chả nghe lỏm gì cả, tôi nghe thấy cậu đang làm người khác sồn da gà đây! Không nói lời gì đáng hoàng mà lại học người ta làm nũng, ọe...”.

Trác Yến trừng mắt: “Xùy, ai làm nũng, người tôi học theo rõ ràng là vợ cậu!”.

Thấy họ chuẩn bị đấu khẩu, Ngô Song vội hòa giải, hỏi Giang Sơn: “Sao anh đến đây?”.

Giang Sơn lúc nói với cô, giọng điệu lại trở nên dịu dàng nhẹ nhàng hẳn: “Hai người lâu quá không thấy quay lại nên anh sợ xảy ra chuyện, chạy đến xem sao!”.

Trác Yến lườm: “Tôi có ăn thịt vợ cậu đâu, có cần sợ hãi thế không?”. Thấy Giang Sơn cau mày, sợ cậu lại sỉ nhục mình, cô vội vàng hỏi: “Trương Nhất Định đâu?”.

Giang Sơn giọng bình thản, đáp: “Đang xem báo”. Khựng lại, rồi bỗng nhượng ày, cười cười: “Cậu nhớ đến cậu ta ghê nhỉ, em Vân Tĩnh!”.

Trác Yến hừ một tiếng, lườm cậu một cái rồi mặc kệ, dựa vào thành toa lò dò tiến về phía trước.

Lúc đi ngang Giang Sơn, cô nghe loáng thoáng cậu nhỏ giọng hỏi Ngô Song phía sau lưng: “Lúc này hai người nói gì thế?”.

Trác Yến cười gian tà.

Cô đã tìm ra cơ hội báo thù lần trước rồi!

Cô quay lại, hỏi Giang Sơn thật to: “Lớp trưởng, tuy cậu học tiếng Nhật, nhưng tiếng Anh đơn giản chắc cậu cũng biết một ít nhỉ! Vậy cậu nói xem, từ kiss ấy, rốt cuộc là danh từ hay là động từ?”.

Giang Sơn nhìn cô, mặt đanh lại, không nói gì.

Trác Yến cười vô cùng rạng rỡ: “Lúc này bọn mình đang nói, có người nhìn thấy thực tiễn qua cậu và Song Nhi, nghiệm chứng rằng từ kiss thực ra là liên từ!”.

Nghe cô nói xong, Ngô Song đứng cạnh xấu hổ giậm giậm chân.

“Trác Yến... cậu thật là... cứ nói bậy!”.

Cô nàng quay người đi e thẹn chạy về chỗ ngồi.

Bỏ lại Giang Sơn mặt dài cả ra, hai mắt cứ nhìn chằm chằm Trác Yến.

Trác Yến nổi cả da gà, đưa tay lắc lắc trước mắt cậu: “Này! Hay! A! Làm gì thế, định ăn thịt người hả?”.

Giang Sơn gạt phắt móng vuốt của cô đi, vẫn không nói gì, quay lưng đi thẳng.

Trác Yến nhìn theo bóng cậu, ngẩn ra có đến mấy giây.

Đến khi cậu đã đi cách một quãng rồi, cô mới hoàn hồn, kêu với theo: “Này này này! Hai người kia, quá đáng thật!!! Có dị tính mà không có nhân tính! Vô tình vô nghĩa cãi cò vô lý! Hai người phải đợi tôi chứ... đợi tôi chứ...”.

Mặc cô kêu lên ai oán, người đi đằng trước vẫn không quay đầu lại.

Trác Yến thở dài buồn bã, ừ ừ hai tiếng rồi bĩu môi dựa vào thành tàu, lê từng bước từng bước.

Kỳ nghỉ đông này, Trác Yến đã khiến bố mẹ sợ khiếp vía.

Họ không bao giờ nghĩ rằng, con gái yêu quý nhảy nhót đi học, lúc về lại gãy mất một chân như vậy.

Bà Trác rơi nước mắt xót xa, ông Trác tắt bật nấu những món ăn con gái yêu thích để bồi bổ.

Trác Yến vô tâm vô tính, cười hì hì nói với bố mẹ: “Bố mẹ xem, cứ làm quá lên! Chỉ là gãy chân thôi mà, chứ có gãy đầu đâu! Đây thực ra là một sự huấn luyện cho con, huấn luyện ấy mà! Là việc tốt đó!”.

Những lời của cô khiến ông bà Trác cứ mắng cô nói năng linh tinh.

Nỗi đau lòng của bố mẹ được cô xoa dịu nhanh chóng. Nhưng sau đó chính cô lại trở nên hụt hẫng buồn bã.

Tâm trạng buồn bực tăng lên khi nghe Đồng Thành không về ăn Tết mà phải đến chỗ bà cậu ở tỉnh khác. Nỗi buồn bực cứ dồn ứ trong ngực Trác Yến, khiến cô khó chịu đến muốn khóc.

Thế nhưng không thể nào khóc được. Chỉ dồn nén như sắp ngạt thở.

Trông ngóng cả một học kỳ, vội vội vàng vàng về nhà nghỉ đông, chẳng qua chỉ để nhanh chóng gặp được cậu ấy. Kết quả chỉ một câu nói cậu đang ở nhà bà nội mà biến tất cả mộng đẹp của cô thành bong bóng xà phòng.

Lúc họ gọi điện thoại, cậu đã nói gì nhỉ?

“... Lâm Quyên nói, trước kia học cấp ba cứ bận học, mình đã mấy năm không ăn tết với ông bà nội rồi, năm nay là năm đầu mình học đại học, nói gì thì nói cũng nên đến ăn Tết với ông bà... Trác Yến, tiếc thật, lần này bọn mình không gặp nhau được rồi; lần sau nhé, lúc nghỉ hè mình về, chúng ta nhất định sẽ gặp nhau!”.

Lâm Quyên nói.

Thì ra là kiến nghị của cô ta.

Đã từng là bạn thân của cô. Thế nhưng rất lâu trước đó, từ khi cô ta quen với Đồng Thành, họ đã dần dần... lặng lẽ... trong vô thức... trở nên xa cách.

Vì đi lại không thuận tiện nên Trác Yến không thể đi đâu, suốt ngày cuộn mình trong nhà.

Bố mẹ không biết tâm sự của cô, tưởng cô buồn bã không vui là vì không thể đi chơi được.

Để con gái vui vẻ hơn, hai người họ bỏ tiền ra mua cho Trác Yến một chiếc laptop để cô lên mạng giải sầu.

Trác Yến tay bê laptop mới, tâm trạng hưng phấn chỉ có trong tích tắc, sau đó lại ngập tràn một nỗi nhàm chán không tên.

Nhà bà nội Đồng Thành ở quê, dù cô có thể lên mạng nhưng Đồng Thành thì không.

Có máy tính thì sao? Vẫn là không liên lạc được với cậu.

Trác Yến vẫn buồn bực không vui.

Mấy hôm sau, điện thoại trong nhà reo vang.

Một lúc sau, bà Trác cầm máy điện thoại không dây từ phòng khách vào phòng cô, khoe môi thoáng nụ cười mờ ám: “Con gái cưng, tìm con đây! Một cậu bé!”.

Trác Yến đón lấy máy, “A lô?” một tiếng.

Bà Trác đứng cạnh vội hỏi: “Ai vậy? Ai đấy? Con gái cưng, là bạn trai của con phải không?”.

Trác Yến sau khi nghe giọng đối phương, lập tức lườm bà Trác: “Mẹ đừng đoán mò nữa, bạn trai gì đâu! Đây là lớp trưởng lớp con, là bạn trai của Ngô Song!”.

Bà Trác bĩu môi rồi ra khỏi phòng.

Trác Yến nghe thấy trong ống nghe vọng ra giọng ai đó rất không vui: “Trác Văn Tĩnh! Cậu có thể đừng tạo scandal khắp nơi cho tôi không? Cái gì là ‘bạn trai của Ngô Song’? Bọn này bây giờ vẫn chưa phát triển đến mức đó đâu, cảm ơn!”.

Nghe cậu nói thế, Trác Yến ngẩn người, hỏi thẳng: “Hả? Hôn rồi mà còn không tính à?! Vậy phải thế nào mới tính chứ?”.

Bên kia đầu dây im lặng rất lâu.

Trác Yến nuốt nước bọt, trở nên lúng túng trước sự đường đột của mình: “Có phải là... đặc biệt không thích bị người ta nhắc đến chuyện cậu và Ngô Song hôn... hừm... chuyện đó không? Nếu cậu không thích tôi nhắc thì sau này không nhắc nữa... Có gì thì cứ nói, đừng giận nhé, đừng giận, chuyện này không đáng để chúng ta đánh mất hòa khí...”.

“Em Văn Tĩnh!”. Giang Sơn bỗng mở miệng, cậu thở dài, hỏi cô: “Chân cậu sao rồi?”.

Trác Yến liếc nhìn cẳng chân tàn tật của mình: “Hừm, không đau không ngứa, đến khi nhập học thì có thể ổn được bảy, tám phần rồi”. Khựng lại một lúc rồi sức nhớ ra điều gì, cô hỏi Giang Sơn: “Đúng rồi, sao cậu biết số điện thoại bàn nhà tôi?”.

Giang Sơn “xì” một tiếng, thản nhiên trả lời: “Cậu này quá ngốc nghếch! Cậu không biết tôi là ai à? Tôi là lớp trưởng! Thông tin cá nhân của lớp mình làm sao mà tôi không có bản dự bị được?”.

Trác Yến không chịu nổi bộ dạng đắc ý của cậu, không nghĩ ngợi gì mà tạt ngay nước lạnh vào: “Cậu bản lĩnh nhỉ, vậy tôi hỏi cậu, cậu có biết điện thoại nhà Ngô Song không?”.

“...”. Giang Sơn nghẹn lời.

Một lúc sau cậu biện bạch: “Đừng lơn lẹo, cô ấy có phải lớp ta đâu!”.

Trác Yến không tha: “Vô tâm! Quá vô tâm! Thế nào là không phải lớp chúng ta, tôi nói là công phu của cậu vẫn chưa đủ!”.

“Cậu cứ theo tôi đi thì biết, làm sao tính là công phu chưa đủ? Chẳng phải cô ấy có di động hay sao, bọn này có thể gọi di động mà!”. Giang Sơn nói thẳng thắn.

Trác Yến không nhịn được cười giễu cậu: “Phải phải phải phải phải! Giang thiếu gia cậu nhiều tiền mà, đâu cần quan tâm đến tiền gọi điện thoại! Nhưng mà nếu nói thế thì tôi cũng phải thắc mắc, tại sao cậu không dè sẻn với người ta, tiền di động cũng chịu bỏ ra, mà đến tôi thì bủn xỉn thế hả? Tôi cũng có di động mà, sao cậu lại gọi vào số bàn! Cậu kỳ thị tôi và di động của tôi, cả điện thoại bàn của tôi có phải không!”

Giang Sơn bị cô chọc tức đến nổi thở hổn hển: “Trác Văn Tĩnh cậu!!! Cậu nói thử xem! Cậu nói thử xem cậu vô lý thế nào!!!”.

15. Chương 09

Chương 9: Trương OO và Trác XX

Mấy ngày sau Trác Yến lại nhận được điện thoại.

Lần này người gọi là Trương Nhất Định.

Trác Yến rất sửng sốt: “Sao cậu cũng có điện thoại nhà mình?”.

Đối phương “ừ” khẽ một tiếng như đang trầm ngâm. Sau đó nói: “Tôi hỏi Tiểu Dư phòng các cậu”.

Trác Yến ậm ừ: “VẬY thì mình không lạ nữa, nó là đài phát thanh của xã mà, lại còn là dạng rất nhiệt tình và miễn phí nữa!”.

Trương Nhất Định cười khẽ.

Trác Yến nghe thấy tiếng cười của anh, nhớ đến đoạn đối thoại giữa Lộ Dương và Tiểu Dư.

“Em gái Văn Tĩnh, kiếp trước cậu vật mất dây thần kinh cười của Trương Nhất Định hả? Bình thường số lần nghe nói có động đất cấp tám cũng còn nhiều hơn số lần Trương Nhất Định cười, nhưng tên này cứ nghe cậu nói là lại cười, thật kỳ quặc, em gái già nói nghe xem là vì sao?”.

“Đừng phỉ báng thần tượng của tớ! Không phải anh ấy đang ‘cười’ đâu, mà là đang ‘cười giễu’ đó! Anh ấy cười giễu Văn Tĩnh quá ngốc!”.

Lần này lại nghe Trương Nhất Định cười. Trác Yến không nhịn được hỏi: “Trương Nhất Định, mình hỏi cậu một câu được không? Sao cậu cứ nghe mình nói gì là lại cười... giễu mình... tổn thương tự trọng quá...”.

Bên kia im lặng.

Trác Yến dùng ngón tay xoắn dây điện thoại, có phần thấp thỏm.

Một lúc sau, cô nghe anh nói: “Cậu nghĩ tôi đang cười giễu cậu? Cậu nghĩ thế à?”.

“...”. Đến lượt Trác Yến im lặng.

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi cười là vì cảm thấy nghe cậu nói chuyện rất... rất vui vẻ”. Ba tiếng cuối giọng anh nhỏ dần, như có một vẻ bẽn lẽn nào đó.

“Ha ha ha ha!”., Trác Yến hớn hở, cười sảng khoái: “Cậu nhất định đừng thay đổi nhé! Sau khi nhập học, cậu phải giúp mình nói những lời này cho Tiểu Dư nghe! Để mình khỏi bị nó kì thị, bảo mình ngốc nghếch, hừ! Ai ngốc hơn ai vẫn chưa chắc đâu! Thật là!!!”.

Trương Nhất Định lại cười khẽ.

Một lúc sau anh hỏi: “Chân cậu thế nào rồi?”,

“Không sao!”. Trác Yến thản nhiên gõ vào lớp thạch cao trên chân: “Đến khi nhập học thì có thể tháo bột ra rồi!”

“Chân cậu không tiện đi lại thì kỳ nghỉ này thế nào? Có chán không?”.

Trác Yến nhớ đến Đồng Thành, trong lòng có phần ảm đạm.

Hất tóc, xốc lại tinh thần, cô đáp: “Không đâu! Bố mẹ mình mua laptop ình, có thể lên mạng giải sầu!”.

Trương Nhất Định đáp “ừ”. Một lát sau lại hỏi: “Có số QQ không?”.

“Không có...” Trác Yến toát mồ hôi.

Lên mạng mà không chuyên nghiệp như cô, liệu có mất mặt không...

Trương Nhất Định lại “ừ” một tiếng: “Thế à. Vậy được, tôi hỏi thăm xem chân cậu sao rồi, lo nghỉ ngơi đi nhé, mong rằng lúc nhập học có thể nhìn thấy bóng dáng vui tươi như trước đây của cậu!”.

Trác Yến cười híp mắt đáp: “Cám ơn!”. Hai người kết thúc cuộc trò chuyện.

Một lát sau, di động reo “ding” một tiếng, màn hình hiển thị có tin nhắn.

Trác Yến mới nhớ ra vẫn chưa trả di động lại cho Trương Nhất Định. Vừa cầm lấy, vừa nhắc nhở mình rằng đến khi nhập học lại nhất định sẽ trả vật về với chủ cũ.

Mở tin nhắn ra đọc.

Trên đó viết:

Số tài khoản QQ: 6571****

Mật mã: zhuoyan

Lên mạng thì add tôi vào, số là: 6410****

Người gửi là Trương Nhất Định.

Xem xong tin nhắn, Trác Yến cười “ha” một tiếng.

Cứ thấy phiền phức nên không đụng vào, mới không lập nick QQ. Không ngờ Trương Nhất Định lại hiểu ý và thích giúp người đến thế, cái gì cũng làm hết cho cô.

Cô nhảy lò cò đến bên bàn, mở laptop để lên mạng.

Đăng nhập vào, phát hiện tên mình lại là Trác XX.

Cô phì cười, vội vàng add số của Trương Nhất Định vào.

Một avatar tên “Trương” xuất hiện trong khung “bạn thân”.

Trác Yến gõ bàn phím.

Trác XX: Cậu đặt tên ình đó hả?

Trương: Ừ.

Trác XX: Theo... cờ carô?

Trương: Ừ.

Trác XX: Nhưng... cờ carô phải hai người chơi!

Trương: Đúng.

Trác XX: ...

Trác XX: Bạn một chữ!

Trương: He he.

Trác XX:

Trác XX: Bạn hai chữ!!!!!!!

Trương: He he he!

Trác XX: !!!!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!!!

Trương: Cậu thật thú vị!

Trác XX: Hừm... chi bằng cậu khen mình hóm hỉnh đi ^_^.

Trác XX: Nói nghe này, cờ carô là phải hai người cùng chơi, tại sao chỉ có mình mình có tên trong bàn cờ? Cậu cũng nên đổi tên đi!

Trương: Ồ. Được.

Trác Yến ngẩn người.

Dễ dàng nhận lời như vậy mà không hề từ chối.

Một lúc sau đối phương lại nói chuyện với cô. Lúc này tên anh đã đổi thành “Trương OO”.

Trác XX: Được rồi.

Nghĩ đến gương mặt bình thường vừa đẹp trai vừa lạnh lùng của Trương Nhất Định, lại nhìn cái tên kì cục trên màn hình, Trác Yến không nhịn được nữa, cười “phì” ra.

Vì có bạn chat Trương Nhất Định, có thể buôn chuyện trên mạng nên kì nghỉ đông năm đó đối với Trác Yến mà nói, lại không hề nhàm chán như trong tưởng tượng.

Lúc trò chuyện, cô hỏi Trương Nhất Định: “Đúng rồi, cái giỏ của mình, rốt cuộc cậu dùng làm gì?”.

Trương Nhất Định không chịu nói cho cô biết.

Anh nhử mồi cô: “Nếu trước khi nhập học mà cậu dưỡng chân cho tốt, để thưởng cho cậu, sau khi nhập học tôi sẽ cho cậu tận mắt thấy lợi ích của cái giỏ đó”.

Trác Yến vô cùng tò mò, cứ hỏi mãi nhưng không có được câu trả lời.

Trước sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, cô gần như mong ngóng mau mau nhập học.

Trong thời gian đó Giang Sơn cứ cách vài ngày lại gọi đến hỏi thăm. Hai người nói không được hai câu đã bắt đầu dẫu dẫu, không ai chịu thua ai.

Đồng Thành cũng gọi đến, nhưng mỗi lần nói chuyện xong, Trác Yến đều thấy tâm trạng hụt hẫng đến mấy ngày.

Có những lúc, có những người, vì quá quan tâm nên không gặp còn thoải mái hơn là gặp lại và sau khi liên lạc với nhau còn buồn bã hơn là lặng lẽ nhớ nhung.

Lâm Quyên không hề liên lạc với cô. Cô chủ động tìm mà cô nàng lại trốn tránh. Thế là đành thôi.

Về sau Ngô Song cũng đến nhà cô một lần.

Trác Yến hỏi bạn có gọi điện thoại cho Giang Sơn không, tần suất thế nào, Ngô Song đỏ mặt đáp: “Cũng tạm, mấy hôm gọi một lần!”.

Trác Yến có phần khó hiểu, buột miệng nói: “Không thể chứ! Đang yêu mà! Sao có thể mấy ngày gọi một lần? Không một ngày mấy lần thì thôi, ít nhất cũng nên một ngày một lần chứ! Tần suất này cũng sắp bằng gọi cho tớ rồi!”.

Ngô Song nghe thế, sắc mặt vụt thay đổi.

Cô cố mỉm cười, hỏi một câu: “Anh ấy có thường xuyên gọi điện thoại tìm bạn học trong lớp không?”.

Trác Yến lập tức nhận ra mình lỡ lời, vội vàng cứu vãn: “Không không, tớ chỉ tiện ví dụ vậy thôi! Cậu ta lười gọi điện cho bọn này lắm!”.

Cho dù nói vậy nhưng không khí vẫn ngưng ngập.

Nói thêm mấy câu nữa, Ngô Song đứng lên ra về.

Ngô Song đi rồi, Trác Yến thở phào nhẹ nhõm.

Chưa từng thấy tình trạng nào kỳ quặc hơn Giang Sơn và Ngô Song

Một cuộc tình vất vả, dường như đã bắt đầu tiến vào giai đoạn yêu đương, nhưng hình như lại vẫn chưa tiến vào phần chính, thỉnh thoảng lại khiến cô là kẻ làm mai cảm thấy khó hiểu, kết quả vẫn đúng là hỗn độn, mù mờ.

Trong tình yêu của hai người, một khi xuất hiện bóng dáng kẻ thứ ba, cho dù cô là thân phận thế nào, ba người cùng đi bên nhau thì từng bước chân của mỗi người thực sự là càng lúc càng run sợ hơn.

Trác Yến không kìm được thở dài một tiếng.

Cô quyết định đợi sau khi nhập học, nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với Giang Sơn.

Qua một kì nghỉ dưỡng, chân Trác Yến đã bình phục rất nhanh, trước khi nhập học đã được tháo bột.

Hôm đi tháo bột, Trác Yến rất sung sướng, vì cuối cùng đã có thể tự mình đi lại vững vàng.

Cô như chưa bao giờ được đi, cứ đi vòng vòng trong nhà, đến nỗi bố mẹ choáng váng bắt dừng lại mới thôi.

Mấy hôm sau là đến ngày cô phải quay lại trường.

Ngô Song đã đi trước. Ông Trác không yên tâm cho cô ngồi tàu một mình, dù sao chân cũng mới lành lặn, lỡ trên tàu đông người, xách hành lý bị người ta chèn thì sao, vết thương cũ lại đau thì gay go lắm.

Trác Yến vỗ ngực an ủi bố mẹ: “Đừng lo cho con, con lớn thế này rồi! Không sao đâu! Đã lên đại học mà còn bắt bố đưa đến trường, ôi trời, người ta sẽ cười vào mũi con là chưa cai sữa đó! Bố mẹ cứ để con đi một mình!”.

Cô cứ năn nỉ, bố mẹ lại không chịu thỏa hiệp.

Kéo dài đến hai ngày sau, bố mẹ có phần nhượng bộ.

“Muốn bố mẹ không đi theo cũng được, nhưng con phải có bạn đi cùng!”.

Trác Yến nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra sẽ đi cùng ai.

Giang Sơn và Ngô Song thì có thể tiện đường nhưng họ cũng về trường sớm mấy ngày rồi.

Buổi tối lên mạng, lúc trò chuyện với Trương Nhất Định, cô cứ thở dài liên tục.

Trương Nhất Định hỏi có chuyện gì, cô cứ chép miệng mãi.

Trác XX: Bố mình nhất định phải đích thân đưa mình tới trường. Mình lớn thế này rồi, đi học đại học chứ có phải mẫu giáo đâu, đi học còn bắt phụ huynh đưa đón, ghét thật o(>_<)o>

Trương OO: Ha ha!

Trác XX: Này bạn kia, có cần vui thế không! Không được cười, mình sắp phiền muốn chết đây! Ôi ôi!

Trương OO: Ồ, được, không cười.

Trác XX: (←_←)

Trác XX: Mình đoán cậu chắc chắn vẫn đang cười!!!

Trương OO: Ha ha!

Trác XX: >_< Cậu xem cậu xem!!!

Trác XX: Tại sao các cậu đều về trường sớm thế? Thật là, đi học có gì vui đâu! Cậu hoặc Giang Sơn, hoặc Ngô Song, ba người các cậu chỉ cần một người chịu đi mượn một tí thì mình được cứu rồi! Huhuhuhu.

Trác XX: Đúng rồi, sao cậu về trường sớm vậy?

Một lúc lâu sau, khung chat của đối phương không có động tĩnh gì.

Trác XX: Đâu rồi? Rớt mạng hả???

TrácXX: Ồ... Vậy mình cũng out đây, nghỉ ngơi sớm (→__→). Ngày mai phải theo bố đi về trường rồi o(__)o.

Trác Yến đang định out thì avatar của Trương Nhất Định lại nhấp nháy.

Trương OO: Tội đây.

Trác XX: Sặc, cậu vẫn online à, mãi không thấy nói gì.

Trác XX: Mình cứ nghĩ cậu có việc đi rồi, đang định out đây.

Bên kia Trương Nhất Định bỗng trả lời một câu.

Trương OO: Bạn gái tôi mấy hôm trước chuyển máy bay ở đây.

Nhìn chằm chằm dòng chữ đó, Trác Yến nhất thời không phản ứng kịp.

Trác XX: Hả?

Trương OO: Bạn gái tôi ở nước ngoài, mấy hôm trước về nước, chuyển máy bay ở đây. Tôi đến sớm để gặp cô ấy.

Trác XX: Ồ, ra là thế.

Tiếp đó cả hai đều không nói gì. Một lúc lâu sau:

Trương OO: Trác Yến.

Trác XX: A, còn đây ^__^.

Trương OO: Nếu không thì mai tôi đến đón cậu nhé.

Trác XX: Không cần không cần, phiền toái lắm! Mai bố sẽ đưa mình đến trường ^__^

Không hiểu vì sao, Trác Yến cảm thấy hơi hoang mang, không cho đối phương cơ hội nói tiếp, cô vội vàng gõ phím:

Trác XX: Cũng khuya rồi, mình phải nghỉ đây, mai còn đi tàu nữa. Mình out nhé! Gặp sau ^__^

Nói xong không đợi câu trả lời của Trương Nhất Định, vội vã out.

Trác Yến nhìn màn hình, có phần dờ dẩn.

Kỳ nghỉ này, trong vô thức, dường như cô đã gần gũi hơn với Trương Nhất Định.

Tuy chân cô là do anh làm gãy, vì thế anh hổ thẹn nên mới chăm sóc cô, mọi thứ đều hợp tình hợp lý. Nhưng sao cô lại quên mất rằng rốt cuộc anh vẫn là người đã có bạn gái.

Đối với một người đã có bạn gái, Trác Yến mơ hồ cảm thấy cô và anh quá gần gũi, hình như có vẻ không thích hợp.

Cô lặng lẽ đăng nhập ản vào QQ, len lén đổi tên mình từ “Trác XX” thành “Trác Yến”.

Sau đó đi tắm.

Lúc quay về, vừa dùng khăn bông lau mặt, vừa thờ ơ liếc nhìn màn hình vi tính.

Tay cầm khăn bông, trong tích tắc động tác như khựng lại.

Avatar của Trương Nhất Định cũng là trắng đen, chứng tỏ anh không online.

Nhưng tên của anh, cũng đã từ “Trương OO” đổi thành “Trương Nhất Định”.

Trác Yến nhìn ba chữ đó, cười cười rồi tắt máy, lên giường ngủ.

Hôm đầu nhập học, Trác Yển đến khoa đăng ký, gặp Giang Sơn ở đó.

Giang Sơn đang bận giúp thầy. Thấy Trác Yển, cậu nhướn mày cười với cô: “Ôi, nàng thọt hai chân mọc đủ rồi, đi lại không xiêu vẹo nữa! Chúc mừng chúc mừng!”.

Trác Yển bực tức lườm cậu: “Miệng chó không nhả nổi ngà voi!”, phản bác lại, rồi hỏi thêm: “Khi nào thì xong?”.

Ánh mắt Giang Sơn lóe sáng: “Sao nào, nhớ anh à? Muốn nhanh chóng hàn huyên với anh về tình cảm ly biệt kỳ nghỉ đông này hả?”.

Trác Yển không kìm được, đưa chân lên đá cậu: “Chỉ nghỉ có mấy ngày mà cậu đã từ phần tử trí thức nửa mùa biến thành lưu manh 80% rồi hả? Đàng hoàng đi, đừng đùa! Có chút chuyện muốn... hừm... trao đổi với cậu!”.

Giang Sơn không hề phản đối chuyện cô đặt biệt danh đầy sỉ nhục cho cậu, quay sang trao đổi khế với người bên cạnh, rồi cười với Trác Yển: “Được rồi, nhờ người thay tôi một lúc. Đi, anh đây đưa cậu đi ăn một chút, nhìn cậu về nghỉ mà gầy chưa kìa, nhìn y như khi!”.

Trác Yển gườm gườm nhìn cậu, phớt lờ.

Đến quán ăn vặt ngoài trường, ngồi xuống chọn món rồi Trác Yển mới dè dặt hỏi Giang Sơn: “Sao không gọi Ngô Song đi cùng?”.

Giang Sơn nhướn mày, trầm tư: “Đến khi chọn món cậu mới nhớ hỏi tôi sao không gọi cô ấy, có thể thấy cậu cũng không thành tâm muốn gọi cô ấy theo ăn cho lắm”.

Trác Yển mím môi, gật đầu: “Đó là vì, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu, Ngô Song không tiện theo lắm, nên ban đầu tôi mới không nghĩ sẽ gọi bạn ấy theo. Nhưng... nhưng cậu thì khác! Thái độ cậu không đàng hoàng, cậu nên nghĩ đến việc gọi Ngô Song theo, sau đó tôi nói ‘Hôm nay chỉ hai chúng ta thôi, tôi có việc muốn nói’ sau đó cậu mới không gọi Ngô Song”. Trác Yển nhú mày túm tóc “Phải là thế mới đúng!”.

Giang Sơn cầm ly trà lên, uống một ngụm rồi đặt lại bàn, phì cười, hỏi với giọng đùa cợt: “Trác Văn Tĩnh, rốt cuộc cậu muốn nói gì với tôi?”.

Trác Yển ho khê: “Tôi muốn nói là, hừm, cậu đấy, nếu đã cố sức theo đuổi Ngô Song, nhất định phải rất thích bạn ấy; mà nếu đã thích thì phải trân trọng; nếu đã trân trọng thì nên giữ khoảng cách nhất định với đứa con gái khác... chẳng hạn... như tôi... Như vậy mới có thể không làm tổn thương bạn gái cậu...” Ấp úng mãi mới nói hết câu.

Một lúc lâu sau mà Giang Sơn vẫn lặng thinh.

Cậu ngồi đối diện với Trác Yển, không nói gì, tay xoay xoay ly trà, ánh mắt nhìn chăm chú vào nước trà trong ly.

Mãi một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng.

“Trác Yển”. Lần này cậu lại gọi đúng tên cô: “Có phải cậu rảnh rồi quá không?”.

Giọng cậu bình thản, không hề có chút cảm xúc nhưng lại khiến Trác Yển sững người.

“Hả?”.

“Tôi nói là, có phải cậu quá rảnh rồi không? Ngay cả việc tôi yêu đương thế nào cũng đòi quản?”.

Trác Yển trợn mắt, không thể hiểu nổi: “Giang Sơn! Cậu không uống nhầm thuốc đấy chứ!”.

Giang Sơn nhấc ly trà lên, không nhìn cô mà từ từ uống: “Trác Yển, nếu cậu muốn quản chuyện người khác thì xử lý tốt chuyện của mình đã rồi tính. Bạn trai của cậu chẳng phải cũng chưa chắc chắn hay sao?”.

Nghe cậu nói xong, tim Trác Yển bỗng trĩu nặng.

Sắc mặt cô tái xanh: “Ai nói với cậu thế?”.

Nghĩ ngợi lại, bất giác máng mình một tiếng “ngốc”.

Ngoài Ngô Song ra thì còn ai?

“Giang Sơn!”. Lúc cô lên tiếng, giọng đã hơi run run: “Lời cậu vừa nãy là có ý gì?”.

Giang Sơn nhìn cô, nhú mày, cổ họng động đậy hai lần rồi quyết tâm mở lời: “Ý tôi là, nếu cậu có thời gian thì chỉ bằng hãy nghĩ đến chuyện của mình, tôi và Ngô Song yêu nhau thế nào thì cậu cũng đừng lo lắng làm gì!”.

Giang Sơn trước mặt, quyết liệt, xa lạ, khắc nghiệt. Trác Yến gần như không quen biết gì anh nữa.

Cô cố gắng kìm nén nước mắt.

“Được, được! Giang Sơn! Cứ xem tôi ăn no rảnh rồi, làm chuyện người khác ghét đi! Tôi sẽ nhớ lời cậu! Sẽ như ý cậu muốn! Cậu cứ ăn nhé, tôi còn có việc đi trước, tạm biệt!”.

Cô đứng phắt dậy bỏ đi, bước chân gấp gáp vội vã, khóe mắt đã ươn ướt, trái tim lạnh ngắt.

Giang Sơn ngồi đó, bất động.

Ra khỏi quán, Trác Yến không tìm được, rơi nước mắt.

Thì ra từ bạn bè trở thành xa lạ chỉ cần mấy giây.

Thì ra quan tâm và tổn thương đều có thể xuất phát từ miệng một người.

Thì ra từ vui vẻ trở nên đau buồn, lại là một chuyện dễ dàng đến vậy.

Mấy ngày sau, mọi người đều có thể nhận ra Trác Yến và Giang Sơn rất kỳ lạ.

Cuối cùng một ngày nọ, Lộ Dương không nhịn được đã hỏi Trác Yến: “Văn Tĩnh, cậu và lớp trưởng có phải đang giận nhau không?”.

Tiểu Dư cũng nói: “Phải đó phải đó, tớ cũng muốn hỏi thế. Trước kia hai người cứ gặp nhau là đấu khẩu, bây giờ thì đều xem nhau như người vô hình, gặp mà coi như không thấy, thật kỳ quặc!”.

Trác Yến đang cảm thấy uất ức nên nhân dịp này kể hết mọi chuyện.

Ba cô nàng nghe xong đều tỏ vẻ mặt bối rối, tất cả đều im lặng.

Trác Yến hỏi: “Các cậu tỏ vẻ gì kỳ vậy? Sao không giúp tớ trách móc Giang Sơn?”.

Lộ Dương ho một tiếng, dè dặt đáp: “Văn Tĩnh à, chuyện này ấy mà, tớ cảm thấy Giang Sơn nói cũng không sai...”. Giọng cực kỳ mềm mỏng nhưng vẫn sợ sẽ làm tổn thương bạn, thế là càng lúc càng yếu đi.

Tiểu Dư ngẫm nghĩ rồi tiếp lời: “Văn Tĩnh, thế này, tớ cảm thấy chuyện này cũng không thể chỉ trách Giang Sơn tuyệt tình. Thực sự thì cậu đã lo hơi thái quá, chuyện của hai người ấy, cậu là người ngoài lại lo nhiều làm gì, cậu nói có phải không?”. Cô nói còn thẳng thắn hơn Lộ Dương nhiều.

Trác Yến đờ người.

Lẽ nào là cô sai?

Cô quay lại nhìn Tôn Dĩnh, định chờ một câu nói khẳng định từ bạn mình.

Tôn Dĩnh lại chau mày: “Thực ra tớ cũng thấy chuyện này Văn Tĩnh quả có hơi thừa thãi. Nếu như cậu thật sự muốn giữ khoảng cách nhất định với Giang Sơn thì cũng không cần chạy đến nói thẳng mặt cậu ấy, đúng không? Tự cậu lặng lẽ làm cũng được mà! Trừ phi...”. Cô khựng lại, quan sát sắc mặt Trác Yến, thử nói hết: “... thực ra cậu muốn xem phản ứng của Giang Sơn chứ không thật sự muốn vạch rõ giới hạn với cậu ấy”.

Cái “thực sự” này khiến Trác Yến sững sờ.

Là thế ư? Suy nghĩ thật sự trong sâu thẳm tim cô cũng giống như Tôn Dĩnh nói, là cô muốn xem thử Giang Sơn sau khi có bạn gái liệu có tỏ ra xa cách với “người anh em” là cô hay không?

Chẳng phải cô luôn kiên định cho rằng, cách làm này là vì muốn phân rõ vị trí của mọi người hay sao?

Vốn dĩ cảm thấy mình vô tội, nhưng bị bạn bè nói thế, lúc này Trác Yến bỗng trở nên hoang mang.

Cũng có thể, ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, thực sự là có một sự dò hỏi như vậy chẳng?

Nghĩ đến đó, Trác Yến tự cười giễu mình.

Nói cho cùng dù có phóng khoáng thoải mái đến mấy, cô cũng vẫn là con gái, lòng hư vinh của những cô gái khác cô cũng có, không thể tránh khỏi.

“Haizzz! Đúng là một câu đánh thức người trong mộng! Nếu các cậu không nói thì tớ cứ nghĩ mình là một đóa sen trắng thuần khiết cơ đấy, làm sao biết được tớ cũng giống các cậu, đều là người phạm tục! Cảm ơn chư vị! Tớ quyết định sẽ nhìn thẳng vào sai lầm của mình, ngã ở đâu thì sẽ kéo người khác ngã chung. Tớ quyết định tìm cơ hội xin lỗi Giang Sơn!”.

Lộ Dương và Tiểu Dư đều xua tay: “Xùy!”.

Lộ Dương sỉ vả cô: “Cậu mới là người phạm tục, đừng lôi kéo thần tiên tí tí chị đây xuống nước!”.

Tiểu Dư cũng kêu lên: “Giỏi! Xác ướp hoàng hậu đến từ Ai Cập!”.

Chỉ Tôn Dĩnh là không nói gì.

Một lúc sau, cô mới dặn Trác Yến: “Đừng xem chuyện này quá nặng nề, dù sao học hành mới quan trọng. Chúng ta mới năm nhất, còn lâu mới tốt nghiệp nên đừng bao giờ lơ đãng, vì chuyện này sẽ cản trở việc học đó”.

Những lời tâm huyết này khiến Trác Yến cảm thấy ấm áp: “Ừ! Biết rồi!”. Cô thật lòng cảm ơn Tôn Dĩnh: “Tôn Dĩnh, cảm ơn cậu!”.

Ăn cơm tối xong quay về, Trác Yến bị thầy hướng dẫn túm lại.

Thầy bắt Trác Yến phải nộp một bảng biểu cho cán sự lớp.

Bảng biểu bên nữ đã đưa xong, Trác Yến đứng dậy chạy đến ký túc nam sinh.

Thực ra cô không cần phải đích thân đi. Chỉ là cô nghĩ, chỉ bằng nhân dịp này mở đường cho chính mình, xin lỗi Giang Sơn, bắt tay làm hòa với cậu.

Quyết định xong, trong lòng cũng thoải mái nhiều. Dù sao suốt ngày giận dỗi kẻ khác cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Khi không còn xa khu nhà ký túc xá nam sinh nữa thì Trác Yến bỗng khựng lại.

Phía trước có hai người đang đứng, một nam một nữ. Cô gái quay lưng lại với cô, không nhìn rõ mặt nhưng không hề khó để đoán ra là ai; vì cậu nam sinh đối diện đã nhìn thấy cô.

Cậu nhìn cô, chỉ lạnh lùng liếc qua rồi thu ánh mắt lại.

Sau đó đưa tay ôm lấy cô gái đó, cuốn cô ta vào lòng.

Cái ôm đó trong mắt Trác Yến rất kỳ quặc, đột ngột và cố ý như đang khiêu khích.

Trác Yến nhìn Giang Sơn và Ngô Song đang ôm nhau ở đó, nhếch môi cười cười rồi cúi đầu, quay lưng, đi thẳng.

Bảng biểu cứ gọi điện thoại bảo đại diện bên nam đến lấy đi.

Trác Yến là người mau quên, không thù dai. Trong tưởng tượng của cô, Giang Sơn chắc cũng giống cô. Thế là cô nghĩ, đợi qua một thời gian nữa Giang Sơn chắc cũng sẽ hết giận thôi.

Lúc đó cho dù không thể tự nhiên như trước, nhưng là bạn học bình thường, gặp nhau chào hỏi một chút chắc cũng không vấn đề gì.

Nhưng hình như cô đã tưởng lầm về cơn giận của người khác.

Từ sau chuyện đó, từ đầu chí cuối Giang Sơn đều xem cô như người xa lạ.

Lúc gặp nhau chỉ xem như không nhìn thấy cô, vẻ mặt lạnh lùng bước ngang qua.

Cô chủ động chào cậu, cậu như không nghe thấy phớt lờ và không đáp lại.

Trác Yển thấy buồn bã, có phần âm ỉ.

Cô chỉ là một lần vô tâm sơ suất, mà với cậu lại biến thành chuyện không thể tha thứ.

Cuối cùng ngày kia...

Trong phòng học, Giang Sơn hỏi: “Ai có bút xóa không? Cho tôi mượn!”.

Trác Yển vội vàng đưa bút xóa của cô cho cậu.

Cô vẫn như trước, tươi cười nhìn cậu, đợi cậu đưa tay đến lấy.

Cậu lại nhìn đi chỗ khác, cúi đầu dùng bút gạch thẳng hai chữ sai.

Hai vết đen sì xuất hiện trên mặt giấy.

Khóe môi Trác Yển trĩu xuống.

Nụ cười cố nặn ra cũng không thể giữ được nữa.

Trác Yển đứng phắt dậy, bước đến chỗ Giang Sơn, gõ gõ bàn cậu.

Giang Sơn ngước lên, lạnh lùng hỏi: “Cậu có việc gì?”,

Trác Yển hít một hơi thật sâu: “Có phải cậu vẫn còn giận tôi?”.

Giang Sơn cười phì: “Giận cậu? Tại sao?”.

Trác Yển nhìn cậu, hàng lông mày cau lại rồi giãn ra, hít vào rồi thở ra, giọng khàn khàn: “Giang Sơn, hai chúng ta đừng giận đối nhau nữa! Còn phải học cùng nhau bốn năm, không thể cứ xem như kẻ thù trong bốn năm chứ! Cậu đừng hẹp hòi, giận lâu như thế còn chưa đủ hay sao?”.

Giang Sơn lại cười giễu: “Tôi hẹp hòi?”. Cậu vứt bút đi, hai tay khoanh trước ngực: “Trác Yển, cậu sao thể hả? Trước đây cậu bảo tôi và Ngô Song đừng có lằng nhằng mơ hồ nữa; được, tôi nghe lời cậu; sau đó cậu bảo tôi là tôi và cậu cần giữ khoảng cách, được, tôi nghe theo; những chuyện này chẳng phải đều do cậu bảo? Sao khi tôi làm theo lời cậu lại biến thành kẻ hẹp hòi?”.

Trác Yển nghe Giang Sơn nói, suýt nữa thì khóc.

Cậu nói, về tình về lý đều không thể bới ra được chỗ sai nào nhưng vì sao cô lại cảm thấy uất ức đến thế?

Cúi đầu xuống, không để cậu nhìn thấy khóe mắt hoe đỏ, Trác Yển hạ giọng nói: “Tốt thôi, đều là lỗi của tôi, xin lỗi!”.

Nói xong quay đầu bỏ chạy ra khỏi phòng.

Sau lưng, Giang Sơn ngồi trên ghế, cầm bút tiếp tục viết tài liệu.

Nhưng cứ viết một chữ lại sai một chữ, sai một chữ lại xóa một chữ. Cuối cùng, không kiên nhẫn nữa, bút bị cậu ném “cạch” sang một bên, tài liệu viết đã hơn nửa trang cũng bị cậu xé tan nát, ném xuống đất, không hề do dự.

16. Chương 10 Phần 1

Chương 10: Tâm tư con trai cũng khó đoán

Trác Yến dần hiểu ra một chân lý, có những chuyện không thể gấp gáp được, không thể cưỡng cầu được, nhất định phải thuận theo tự nhiên.

Chẳng hạn Giang Sơn đang tức giận, thế thì cứ để mặc cậu giận.

Cô cố gắng xin lỗi, thử làm hòa, nhưng đối phương kiên quyết ôm cơn giận đó không chịu buông, thế thì cô cũng đành bó tay, cũng chỉ có thể để mặc cậu.

Tiết tiếng Anh học kỳ này, Trác Yến không còn học chung với lớp Trương Nhất Dịch nữa.

Sau cuộc điện thoại trước khi nhập học, Trác Yến vô tình cố ý trốn tránh Trương Nhất Dịch.

Di động nhờ Tiểu Dư trả lại. Cô tạm thời không mua máy mới, luôn trong tình trạng tắt máy.

Dù sao Đồng Thành cũng càng lúc càng ít gọi cho cô, đa phần đều do cô tìm cậu, mà mười lần cũng có tám, chín lần không gặp.

Tình trạng đó căn bản không cần mua máy mới gấp làm gì.

Bình thường đi lại trong trường, cô đều chọn những con đường nhỏ để tránh xa học viện của Trương Nhất Dịch, tàn sát mọi cơ hội có thể chạm mặt anh.

Có lúc mọi người đều đi trên đường lớn, cô nghe thấy Lộ Dương hoặc Tiểu Dư nói: “Ừa, người phía trước kia hình như là Trương Nhất Dịch!” là cô lập tức quay đầu đi hướng khác.

Trước kia cô đều cùng mọi người đến nhà ăn, bây giờ lại chuyển sang đi đến những quán ăn nhỏ ở góc trường.

Đường đến nhà ăn lớn phải đi ngang sân bóng rổ, ở đó chưa biết chừng cũng có Trương Nhất Dịch đang chơi bóng.

Dưới khu nhà ký túc cũng có sân bóng rổ, thỉnh thoảng Trương Nhất Dịch cũng đấu bóng với mọi người ở đó. Nhưng trận đấu ngay trước cửa khu nhà mình thì lại không khiến Trác Yến lo lắng lắm.

Vì thường thì có Trương Nhất Dịch thi đấu thì trận đấu ấy sẽ bị hầu hết nữ sinh trong trường chen chúc đến nỗi nước chảy cũng không lọt. Tường người dày như vậy, hết lớp này đến lớp khác, những tiếng kêu thét ngưỡng mộ vang dậy, mọi ánh mắt đều tập trung vào chàng thiếu niên đẹp trai trên sân bóng, không hề rời đi. Lúc này cho dù cô có ngênh ngang đi ngang sân bóng thì tin chắc rằng cũng không có ai chú ý đến cô.

Cô chưa bao giờ là tiêu điểm duy nhất trong mắt ai đó, chưa bao giờ.

Cuối tuần buồn chán, lại lười đi dạo phố, Trác Yến mở laptop lên, lên mạng giết thời gian.

Sau khi đăng nhập QQ, phát hiện Trương Nhất Dịch cũng đang online.

Chỉ trong một giây, avatar màu sắc ấy đã nhấp nháy.

Trác Yến thầm kêu “Tiêu rồi”.

Phòng ngừa đến thế mà lại quên chỗ này, trước khi đăng nhập quên mất phải ẩn nick.

Cô mở khung chat.

Trương Nhất Dịch hỏi thẳng: Có phải cậu đang trốn tôi?

Trác Yến nhắm mắt, thở dài ai oán.

Trác Yến: Đâu có ^__^

Trương Nhất Dịch: Có mấy lần trên đường, cậu nhìn thấy tôi nhưng quay đi thẳng.

Trác Yến: Ừm... lúc đó bỗng dưng có việc khác ^__^

Trương Nhất Định: Đúng là trùng hợp thật, số lần trùng hợp quá nhiều.

Trác Yến: Ừm... cái đó... trùng hợp thì cũng không ngăn cản được, bó tay... he he he...

Trác Yến không ngờ Trương Nhất Định kiếm lời, có lúc nói chuyện lại có thể thẳng thắn đến thế.

Sự thẳng thắn dữ dội của anh khiến cô gần như không đỡ nổi.

Trương Nhất Định: Đạo này có bạn học không?

Trác Yến: Không bạn, vừa vào học làm sao bạn được, he he ^__^

Trương Nhất Định: Vậy bình thường ngoài lúc đi học thì cậu còn làm gì?

Trác Yến: Ừ... đọc tiểu thuyết nghe nhạc, lên mạng xem video clip để giết thời gian. Gần đây có giải đấu NBA[1], hơn nữa càng lúc càng hay, cậu có xem không?

[1] Giải đấu NBA: Giải thi đấu bóng rổ nhà nghề Mỹ.

Trương Nhất Định: Cậu... thích xem bóng rổ?

Trác Yến: Ừ, đặc biệt là Bryant[2], mình thấy anh ấy chơi bóng thật đẹp ^__^

[2] Kobe Bryant (tên sinh Kobe Bean Bryant, sinh năm 1978) là ngôi sao bóng rổ Mỹ của giải nhà nghề Mỹ NBA, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận như cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

Trác Yến nói câu đó xong, bên kia im lặng một lúc.

Một hồi sau, Trương Nhất Định mới nói tiếp.

Trương Nhất Định: Có phải cậu không thích xem đấu bóng trực tiếp?

Trác Yến: Hmm?

Trương Nhất Định: Kiểu xem tại chỗ.

Trác Yến: Không, thích xem mà thích xem mà, thực ra không khí xem tại chỗ nếu sôi động thì còn hay hơn cả khi xem qua mạng nhiều!

Trác Yến ngờ nghệch phát biểu cảm tưởng.

Cô không hề nhận ra, chính cô đang từng bước rơi vào cuộc đối thoại mà Trương Nhất Định đã nghĩ sẵn.

Trương Nhất Định: Trác Yến.

Trác Yến: Hmm?

Trương Nhất Định đột nhiên gọi tên cô. Trác Yến đáp lại.

Sau đó lại im lặng.

Trương Nhất Định: Lúc tôi đấu bóng trước khu nhà ký túc các cậu, rất nhiều lần trông thấy cậu vòng qua sân rồi đi thẳng, không thèm xem.

Trác Yến ngẩn người.

Bao nhiêu người như thế, không khí náo nhiệt như thế.

Trong đám người gào thét, anh là tiêu điểm.

Mọi người đều theo dõi anh, cô tưởng không ai chú ý đến một người qua đường đi qua sân bóng trong một lúc nào đó.

Sẽ không có ai chú ý đến cô.

Nhưng Trương Nhất Định lại nói: “Lúc tôi đầu bóng trước khu nhà ký túc các cậu, rất nhiều lần trông thấy cậu vòng qua sân rồi đi thẳng, không thèm xem”.

Bao nhiêu người ở đó, anh là tiêu điểm chú ý qua mọi người.

Còn tiêu điểm của anh, cô không thể tưởng tượng, có một khắc, lại rơi vào cô khi vội vã đi ngang.

Trác Yến đang sững sờ.

Avatar của đối phương lại nhấp nháy.

Trương Nhất Định: Nên lúc này cậu nói không trốn tôi, tôi nghĩ là cậu đang nói dối.

Trác Yến: ==|||

Trác Yến: Không thể trốn nữa...

Trác Yến: Được rồi, mình thừa nhận, mình đúng là đang trốn cậu...

Trương Nhất Định: Nguyên nhân?

Trác Yến: Ừm... được rồi, mình nói thẳng nhé, mình nghĩ chúng ta nên giữ khoảng cách, vì cậu có bạn gái rồi... Chúng ta nếu quá gần gũi thì mình thấy không hay lắm, hơn nữa nhất định sẽ bị dị nghị...

Trương Nhất Định: Trác Yến.

Trương Nhất Định lại gọi Trác Yến.

Qua màn hình máy tính, Trác Yến như có thể nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc, đôi mày nhíu chặt của Trương Nhất Định.

Trác Yến: Hi, mình đây, he he ^_^

Trương Nhất Định: Chẳng lẽ con trai và con gái ở cạnh nhau thì nhất định phải là quan hệ đó? Chẳng lẽ không thể làm bạn thân sao? Nếu nói thế thì có phải cả thế giới này, giữa nam và nữ ngoài là người yêu của nhau ra thì không thể trò chuyện với nhau?

Trương Nhất Định: Nếu hai chúng ta làm bạn, rõ ràng rất hợp rất vui, nhưng vì những lời bàn tán vớ vẩn mà “tránh né”, như thế có đáng không? Chúng ta, là sống vì những người rảnh rồi đó hay sao?

Trương Nhất Định: Trác Yến, tôi mong cậu đừng trốn tránh tôi nữa.

Trương Nhất Định: Tôi hy vọng chúng ta có thể trở lại như trước, là bạn tốt của nhau.

Trương Nhất Định nói xong những lời đó, Trác Yến cảm thấy trong lồng ngực như vang vọng một sự hào sảng khó tả.

Cô đưa tay lên gõ lách cách lên bàn phím...

Trác Yến: Cậu nói đúng! Được! Chúng ta khôi phục bang giao!

Trác Yến: Xin chào, bạn tôi!

Đối phương lần này trả lời cô bằng một biểu cảm mặt cười.

Trác Yến nhìn gương mặt cười híp mắt màu vàng đáng yêu đó, có một tích tắc thất thần.

Hình như anh chưa bao giờ trả lời bằng biểu tượng cảm xúc.

Đây là lần đầu tiên.

Trác Yến và Trương Nhất Định khôi phục “bang giao”.

Lúc rảnh rỗi, hai người thường gặp nhau trên mạng. Trác Yến không còn nghĩ lung tung, thoải mái trò chuyện với Trương Nhất Định, quan hệ giữa hai người chưa bao giờ hòa hợp được đến thế.

Dần dần, họ hình thành một kiểu trò chuyện - cô hào hứng nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, bên kia lại chẳng hồi âm gì.

Đến lúc cô hỏi, đối phương sẽ gõ mấy chữ: Lúc này không có sức gõ chữ.

Cô nghĩ ngợi, hỏi: Có phải cậu bệnh không?

Anh lại nói: Không, hơi khó thở mà thôi.

Thế là Trác Yển vẽ mặt bần khoăn nhìn máy tính, hỏi Trương Nhất Định một câu rất thắc mắc: Hình như cậu lúc nào cũng khó thở... Có phải khí quản của cậu bị cong không?

Còn đối phương lại ngừng hồi âm trong một lúc.

Một lúc sau mới đáp: Yên tâm, khí quản rất thẳng. Cái bị cong là tóc dài của con gái.

Trác Yển nhận ra, thực ra có lúc Trương Nhất Định thật sự rất có khí chất của tử đông lạnh...

Chiều thứ sáu không có tiết, Trác Yển ở trong phòng lên mạng. Vừa lên đã thấy avatar của Trương Nhất Định sáng lấp lánh

Cô gõ một hàng chữ.

Trác Yển: Buổi chiều các cậu không có tiết sao?

Câu trả lời của Trương Nhất Định lại khiến Trác Yển hơi nhú mày.

Trương Nhất Định: Chẳng lẽ chỉ cho các cậu nghỉ, không cho bọn này nghỉ?

Trác Yển nhú mày, có vẻ không hiểu.

Giọng điệu này của anh chưa bao giờ thấy.

Nghĩ ngợi một lúc, cô hỏi...

Trác Yển: Có phải cậu có chuyện gì đang tức giận hay không vui?

Trương Nhất Định: Không, làm gì có nhiều chuyện buồn phiền đến thế, có phải là con gái đâu.

Trác Yển túm tóc.

Không nói rõ được, cô càng lúc càng thấy hôm nay anh có vẻ kỳ quặc.

Trác Yển: Ừm... đúng rồi, cứ quên chuyện này, giờ tào ả rất cuộc dùng làm gì, cậu chưa nói mình nghe ^__^

Trương Nhất Định: Cần làm gì thì làm, dù sao không dùng để ăn cơm...

Lúc này, Trác Yển có thể chắc chắn 100%, “Trương Nhất Định” hôm nay thật sự rất bất bình thường!

Trác Yển: Hôm nay cậu... có phải... bị nghẹn thuốc không?

Trương Nhất Định: Đáng ghét, con gái sao lại nói thế kia chứ! Người ta có giống bị nghẹn thuốc đâu? Cậu nói xem!

Trác Yển cảm giác trên đầu như có một đường sấm sét đánh ngang.

Không ngờ “Trương Nhất Định” hôm nay hình tượng biến hóa khôn lường, vừa nói anh nghẹn thuốc thì anh lập tức chuyển sang điệu bộ nũng nịu trách móc rồi!

Trác Yển: Không đúng, không phải cậu nghẹn thuốc, mà vốn là cậu đã quên uống thuốc!

Trương Nhất Định: Đáng ghét đáng ghét! Người ta làm sao quên uống thuốc được!

Trác Yển: __=|||

Trác Yển: Tráng sĩ à, chẳng lẽ lưỡi của cậu lại dậy thì lần hai sau khi cậu lớn đến thế này sao? To thật!!!

Lần này đối phương trả lời còn kinh khủng hơn, Trác Yển cảm giác bản thân gần như sắp cháy trụi.

Trương Nhất Định: Cái gì mà lưỡi dầy thì to quá? Ý cậu là tôi to mồm hả? Người đẹp à, cậu nói thế là cậu sai rồi, sao cậu có thể công kích cơ thể người khác chứ? Cơ thể là do cha mẹ tặng cho, cậu bảo to thì cha mẹ tôi sẽ đau lòng lắm! Họ khó khăn lắm mới nuôi tôi lớn thế này, tôi còn chưa kịp báo đáp họ, kết quả họ đã đau lòng vì tôi, mà căn nguyên nỗi đau này là do cậu sỉ nhục lưỡi của tôi, cậu nói xem cậu có đạo đức không, không nên nói thế không? Cậu nói tôi thế thì thôi, vì tôi khá hiền lành, tuy hơi tổn thương nhưng không so đo tính toán với cậu. Nhưng nếu cậu cũng nói với người khác thế này, người ta nếu tính toán với cậu thì cuối cùng sẽ biến thành người tổn thương là cậu! Đồng thời nỗi đau của cậu và của người khác không giống nhau về bản chất, người ta tổn thương tâm hồn, còn cậu lại tổn thương về cơ thể - coi chừng người ta bất mãn thì sẽ bạo lực với cậu đấy!

Những lời đó khiến Trác Yến suýt lăn từ trên giường xuống.

Ông anh này, chớp mắt sao từ kẻ kiêu lời biến thành Đường Tăng rồi!

Trác Yến: Này! Vị huynh đài! Chẳng qua mình chỉ hỏi giở táo dùng để làm gì, cậu có cần lắm lời thế không T_T

Trương Nhất Định: Cậu đang “này” với ai? Nói chuyện sao vô lễ thế!

Được, lại hung dữ rồi...

Trác Yến nhắm mắt, mở ra, hít một hơi, từ từ thở ra, hai tay nắm lại, bẻ ngón tay kêu “lắc rắc”.

Tốt thôi, nếu “Trương Nhất Định” đã muốn tìm trò vui thì cô quyết định sẽ vui cùng “anh”.

Một buổi chiều thôi đã khiến Trác Yến mệt đứt hơi, tế bào não không biết đã tử vong hết bao nhiêu.

“Trương Nhất Định” trước mặt hôm nay thực sự là thiên biến vạn hóa, lúc thì hung dữ, lúc thì nũng nịu, lúc lại lải nhải lắm lời, đa dạng đến nỗi khiến người ta chỉ muốn vung đao.

Trác Yến không có bản lĩnh biến hóa, chỉ có thể “dĩ bất biến dịch vạn biến”. Đối phương đã kích hoạt ý chí chiến đấu của cô, cô trở nên không khách sáo, liều mạng đấu đến cùng với “bạn Trương”.

Đối phương ban đầu rất hồ hững, đùa giỡn cô như mèo vờn chuột. Nhưng từ từ cũng bắt đầu lực bất tòng tâm - vì Trác Yến càng chiến càng dũng mãnh. Cô gõ chữ rất nhanh, từ ngữ sỉ nhục phong phú đa dạng, thao thao bất tuyệt, thể tấn công phải nói là đời non lấp bể.

Cuối cùng của cuối cùng, đối phương cuối cùng đã mệt chờ người gửi một biểu tượng cờ trắng đầu hàng.

Trương Nhất Định: Đầu hàng! Ngừng chiến! Không chơi nữa! Mệt chết rồi!

Trác Yến: !

Trương Nhất Định: Sợ quá! Lần đầu gặp được một cô gái cãi nhau lành nghề thế này! Đúng là tiếng thơm lưu truyền một đời.

Phía trên câu này, đối phương cũng gửi đến vẻ mặt sụp xuống khóc lóc.

Trác Yến: Hừ! Ai bảo chọc tôi! Xì! Không đầu hàng thì sẽ cãi đến độ cậu phải bới đất tìm răng cho xem!

Một lúc sau, đối phương gõ một hàng chữ.

Trương Nhất Định: Còn muốn hỏi giở táo kia dùng để làm gì không?

Trác Yến: Phì! Tôi có hỏi cũng hỏi Trương Nhất Định, cậu có phải cậu ấy đâu! Hỏi cậu làm gì!

Sau đó Trác Yến lại gửi đến một biểu cảm khinh bỉ.

Cô đã cảm nhận từ lâu rằng “Trương Nhất Định” hôm nay phản ứng rất kỳ quặc. Nghĩ đi nghĩ lại thì đã hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì - người đang nói chuyện với cô đây căn bản không phải là Trương Nhất Định!

Trác Yến: Mau khai thật đi, cậu là người nào? Tại sao tự tiện dùng QQ của người khác để trò chuyện với bạn bè người đó?

Trác Yến gửi đến biểu cảm phun lửa và khinh bỉ.

Đối phương một lát sau mới trả lời cô.

Trương Nhất Định: Không phải là một người.

Trác Yến ngẩn người.

Trác Yến: Hả?

Trác Yến: Là sao?

Trương Nhất Định: Là ba người.

Trác Yến:...

Trác Yến há hốc miệng, ngồi đơ người trước màn hình máy tính.

Trác Yến: A a a a a a!!! Tôi nói mà, con người cậu làm sao có thể tâm thần phân liệt như vậy!!! Cứ một lúc lại vừa xấu xa vừa cứng nhắc! Một lúc lại đê tiện và lải nhải! Lúc sau lại lảm lời đến mức chỉ muốn đánh cho cậu tàn phế!!! Thì ra các người là ba người!!!

17. Chương 10 Phần 2

Trác Yến: Thật vô sỉ thật vô sỉ! Ba người cậu hợp lại cãi nhau, kết quả cũng không thắng được tôi, thật xấu hổ cho các cậu! Các cậu còn tự tiện dùng QQ của người khác để nói chuyện, đúng là một đám lừa đảo vô sỉ! Tôi phải mách các cậu với Trương Nhất Định!!! Tôi sẽ bảo cậu ấy đánh các cậu!!! Đánh đánh đánh, đánh cho các cậu phải bối đất tìm răng!

Trác Yến gõ lách cách ra một đồng chữ, lại gửi đến biểu cảm một con dao máu nhỏ ròng ròng.

Đối phương không trả lời ngay mà một lúc sau mới gửi đến một câu.

Trương Nhất Định: Ừ, được, tôi sẽ đánh khiến họ phải bối đất tìm răng!

Trác Yến sững người nhìn màn hình,

Trác Yến: __ !

Trác Yến: Đại ca! Sao còn đùa nữa!

Trác Yến: Anh hùng! Rốt cuộc bây giờ cậu là ai? Đồ lừa đảo A? Đồ lừa đảo B? Đồ lừa đảo C? Chính cậu??????????????

Dưới một dòng dấu chấm hỏi rực rỡ kinh hồn của Trác Yến, đối phương thản nhiên đáp: Hiện giờ, tôi là Trương Nhất Định.

Trác Yến cảm giác cô sắp phun một ngụm máu tươi lên màn hình máy tính rồi.

Trương Nhất Định thay mặt ba người anh em cùng phòng, nhiệt tình mời Trác Yến đến phòng của họ.

Trác Yến cảm thấy hơi xấu hổ.

Trương Nhất Định nói: “Có muốn biết giở tào đốn đó dùng làm gì không? Còn nữa, có muốn nhìn tôi đánh ba tên lừa đảo đó thế nào không?”.

Trác Yến lập tức động lòng.

Dưới sự yểm hộ của Trương Nhất Định, cô đã chui vào phòng ký túc xá nam một cách thành công.

Vừa vào trong đã nhìn thấy ba nam sinh kia đứng thành một hàng nhìn cô, người thì ngoẹo đầu nhìn, người thì nhăn mũi, kẻ lại cười hí hí.

Trác Yến thấy ba anh chàng này có hơi quen, chắc vì trước kia đã từng học chung tiết tiếng Anh.

Cô lườm ba anh chàng vẻ mặt kỳ quặc này, ra sức khiến gương mặt có vẻ khinh bỉ: “Một đám thủ - hạ - bại - tướng! Ba người luân phiên chiến đấu cũng không thắng nổi mình tôi, còn cười cười à, thật không biết xấu hổ là gì!”.

Trương Nhất Định bên cạnh ho khẽ.

Trác Yến nghiêng đầu nhìn sang: “Mình còn tưởng cậu không biết họ dùng số QQ của cậu chứ! Kết quả bây giờ mình nghĩ chắc cậu biết rồi!”. Cô hừ mũi: “Anh đẹp trai, ột lý do đi! Đây - là - tình - huống - gì?”.

Trương Nhất Định đưa nắm tay lên miệng, lại ho.

Trác Yến cảm thấy trước mặt vạch đen chảy dài.

Sau khi ngừng ho, Trương Nhất Định ngược lên, thành thật “Họ nói, cảm thấy cậu rất ‘có ý tứ’[3] xin tôi ột cơ hội để giao lưu”.

[3] Nguyên văn là từ , có ý nghĩa là thú vị, đồng thời cũng mang hàm nghĩa “có ý tứ”.

Trác Yến hơi ngỡ vực, quay sang nhìn ba bạn ABC: “Sao các cậu biết tôi có ý tứ?”.

Ba cậu chàng cười khà khà chỉ vào Trương Nhất Định: “Cậu có thể chọc cho tảng băng ngàn năm này cười, chẳng lẽ không có ý tứ gì với cậu ta sao?”.

Trác Yến lùi ra sau một bước, vừa lùi vừa kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Cơm có thể ăn vậy nhưng lời không thể nói vậy! ‘Có ý tứ’ và ‘có ý với ai đó’ là hai chuyện khác nhau! Nay các cậu phải hiểu rõ chứ!”. Lại quay sang nhìn Trương Nhất Định: “Lúc hai chúng ta trò chuyện, cậu cứ nói cậu khó thở, ừ hừ hừ, đừng nói với tôi là cậu đang cười nhé!!!”.

Trương Nhất Định lại dùng nắm đấm đưa lên miệng, ho khẽ.

“Khụ khụ! Chuyện đó, không phải!”.

Ba cậu chàng ABC không hề do dự mà vạch mặt bạn mình: “Quả thực không phải đang cười! Cậu ta khó thở thực ra là vì, cậu ta nhất định phải chơi trò trầm tĩnh, sống chết gì cũng không chịu cười, kết quả - nhìn đến nỗi khó thở!!!”.

Trác Yến nhìn ABC “Vô duyên!”, lại nhìn Trương Nhất Định, chớp chớp mắt đầy vẻ mong chờ: “Anh đẹp trai, khi nào cậu ra tay? Mau đánh bọn họ phải bởi đất tìm răng đi!”.

Trương Nhất Định bẻ bẻ ngón tay vẽ bình thản: “Hay là bây giờ đi, thế nào?”.

Trác Yến gật đầu lia lịa.

Ba cậu ABC e dè hỏi: “Lão đại! Cậu... không phải làm thật đấy chứ?! Không phù hợp với hình tượng tiên nhân và khí chất trầm tĩnh thường ngày của cậu!!!”. Nhìn thấy Trương Nhất Định từ từ lại gần, họ bắt giác nhảy ra xa, bắt đầu tránh né, miệng không ngừng kêu hét thảm thiết...

“Hu hu hu... cứu mạng! Lão đại định đánh đập anh em!!!”.

“Này này này! Cứu mạng!!! Lão đại định đánh anh em vì phụ nữ kia!”.

“Oa oa oa!!! Cứu mạng với!!! Lão đại trúng tà rồi!!! Lão đại chịu đánh anh em vì phụ nữ rồi!!!”.

Bên này ồn ào đến trời long đất lở. Bên kia trong chớp mắt, Trác Yến đã quay sang quỳ xuống góc tường, không còn quan sát trận ẩu đả đó nữa, mà tỏ ra ngạc nhiên lẫn vui sướng kêu lên: “ Woa~ woa~ woa!!! Dễ thương chết đi được!”.

Trận chiến tích tắc trở lại hòa bình.

Trương Nhất Định bước đến, quỳ xuống cạnh Trác Yến, cùng cô nhìn về phía góc tường.

Ở đó có một chiếc giỏ, chính là chiếc giỏ của Trác Yến.

Trác Yến quay sang nhìn Trương Nhất Định. Hai mắt cô sáng long lanh, vẻ mặt hưng phấn, chỉ vào thứ trong chiếc giỏ, kêu lên: “Làm sao đây làm sao đây? Nó đáng yêu quá đáng yêu quá! Mình rất muốn vuốt ve nó!!!”.

Trương Nhất Định nhìn cô đang kích động, khóe môi khẽ nhướn lên.

Trong chiếc giỏ ở góc tường được lót đầy cỏ khô và lá cây. Một con nhím nhỏ tròn vo đang ngoan ngoãn nằm bên trong, ngược cái đầu nhỏ lên, mở to đôi mắt tròn xoe đen láy, sợ sệt nhìn hai người đang quỳ xuống bên cạnh.

Trác Yến hỏi Trương Nhất Định con nhím nhỏ từ đâu ra. Bạn B thích làm nũng đã chen vào rất ư là nhiều chuyện: “Đó là quà mà cô gái lão đại yêu nhất tặng cho cậu ta!”. Vừa nói vừa nháy mắt, dáng vẻ rất tâm thần.

Trương Nhất Định đánh cậu ta một cái để bắt im mồm lại, đừng nói lung tung. Trác Yến trầm nghĩ, tám phần là bạn gái Trương Nhất Định tặng cho anh, cô ấy đang ở nước ngoài, tặng thứ đáng yêu này cho anh để làm kỷ niệm.

Cô đưa ngón tay ra, dè dặt chọc vào con nhím để chơi với nó. Con nhím không sợ người lạ, uốn éo theo ngón tay cô, đáng yêu như một em bé. Trác Yến cười không khép miệng lại, yêu thích nó từ tận đáy lòng.

“Đáng yêu quá, đáng yêu quá!”. Trác Yến vừa chọc con nhím vừa cười lại vừa kêu lên: “Nó tên gì? Nó có tên không?”.

Cậu A tên Đại Vĩ nói chuyện hung dữ đã trả lời cô: “Cậu còn có tên, sao nó không có?”.

Trác Yến quay lại lườm cậu ta: “Tôi thấy cậu là anh của nó đó!”.

Đại Vĩ có phần bần khoản: “Tại sao?”.

“Vì lúc cậu nói chuyện lúc nào cũng châm chích người khác!”.

Lời Trác Yến khiến mọi người đều cười.

Đại Vĩ cũng cười: “Vậy cậu làm chị dâu nó nhé!”.

Trác Yến xù cậu ta: “Phì! Biến đi! Dám lợi dụng tôi à! Tôi không mù quáng thế đâu!”. Cô quay sang hỏi Trương Nhất Định: “Con nhím này tên gì thế?”.

Trương Nhất Định nghĩ ngợi, nhìn cô nói: “Nếu bây giờ cho cậu đặt tên nó, cậu gọi nó là gì?”.

Trác Yến mắt sáng rỡ: “Gọi là Vắt Mì đi! Đáng yêu lắm, vừa đẹp vừa ngon!”.

Trương Nhất Định ho sù, ba tên kia cười nghiêng ngả.

Bạn C có khí chất Đường Tăng - A Viên - vừa bò lăn ra giường vừa kêu thảm thiết: “Trời ơi trời ơi! Trác Yến, cậu và lão đại của bọn này đúng là hợp nhau quá! Hai người đều có tâm hồn ăn uống! Cậu gọi nó là Vắt Mì, còn lão đại đặt tên cho nó là Bánh Bao Đậu Đỏ! Ôi trời ơi cười chết tôi mất thôi, tôi đau bụng quá đi!!!!”.

Nhìn ba cậu ABC đã cười chảy cả nước mắt, Trác Yến cô sắp bị đám vạch đen choáng váng chôn vùi...

Trác Yến và Đại Vĩ, Cát Huy, A Viên nhanh chóng làm bạn.

Ba cậu ABC đó đều thấy tính cách cô cực kỳ tốt, tính khí càng khỏi phải nói, tuy là nữ sinh nhưng cho dù đùa giỡn với cô thế nào, cô cũng đều cười híp mắt mà không hờn giận, không hề xị mặt ra giận dỗi, hơn nữa lúc nói chuyện hài hước, làm họ buồn cười đến chảy cả nước mắt.

Ngoài những lúc bình thường lên QQ đùa giỡn với nhau, mỗi cuối tuần họ đều kéo Trác Yến đến chơi, có thể nhận ra họ rất thích cô.

Quãng thời gian gần nhất, cứ đến cuối tuần là Trác Yến lại lên vào ký túc xá nam sinh để thăm Bánh Bao Đậu Đỏ.

“Tên nhóc này mới nhìn đã biết là một tên khảnh ăn, bao lâu rồi mà hình như nó cũng chẳng to hơn là bao!”.

Trác Yến đặt con nhím nhỏ lên bàn, chống cằm nhìn nó. Con nhím có vẻ nhút nhát, nhích sang bên trái một tí, cảm thấy không an toàn, lại bò lại; rồi lại nhích sang bên phải, vẫn không an toàn, thế là lại bò về.

Bộ dạng ngốc nghếch của nó khiến Trác Yến cười mãi.

Nhìn con nhím không to hơn nắm tay là bao, Trác Yến có phần cảm khái: “Không ngờ nhím lại nhỏ như vậy, trước kia mình cứ nghĩ bọn nó phải to như cái chậu rửa mặt cơ!”.

Trương Nhất Định ho một tiếng: “Sao lại nghĩ như vậy?”.

Trác Yến ngồi thẳng lên, nói rất thành thật: “Xem phim hoạt hình lúc nhỏ ấy! Một con nhím bò qua bò lại trong rừng sâu, sau đó bên trên những cái gai trên lưng nó có cắm rất nhiều hoa quả, táo lê chuối... rất đáng yêu! Lúc nhỏ mình rất muốn nuôi một con nhím cưng!”.

Trương Nhất Định cao giọng: “Dùng để cắm hoa quả?”.

Trác Yến kêu lên, có vẻ hứng chí: “Oa, sao cậu biết? Cậu đúng là tri kỷ của mình!”.

Trương Nhất Định đưa tay che miệng, bắt đầu ho.

Ba bạn ABC đều cười lăn ra giường, không ngừng đập tường.

“Trác Yến cậu suy nghĩ độc đáo thật! Cười chết mất thôi!”.

“Trác Yến, lúc nhỏ cậu ngô nghê thật! Ha ha ha!”.

“Trác Yến, tôi thích cậu quá đi mất, sao cậu ngổ đến đáng yêu thế này!”.

Nghe xong câu cuối, Trác Yến không nghĩ ngợi gì, vớ ngay quyển sách bên cạnh lên, ném vào Đại Vĩ đang cười lăn lộn.

Đại Vĩ bị ném trúng đầu, kêu ré lên.

Trác Yến hung dữ chống nạnh trừng mắt: “Đáng đời! Ai bảo cậu nói nhảm, lợi dụng tôi!”.

Bỗng bên tai vang lên tiếng gió, trước mặt bay vụt qua một thứ gì đó. Còn chưa rõ vừa xảy ra chuyện gì thì cô đã nhìn thấy Đại Vĩ ôm đầu kêu thảm thiết.

“Lão đại! Đùa nghịch thì đừng ra tay ác như vậy chứ! Không phải, sao cậu cũng ném tôi chứ! Tôi có lợi dụng cậu đâu!”.

Trác Yến mới sực tỉnh, lúc này là Trương Nhất Định cũng vớ lấy quyển sách ném Đại Vĩ.

Trương Nhất Định bình thản đùa giỡn Bánh Bao Đậu Đỏ, thản nhiên nói: “Quyển sách ban nãy Trác Yến ném cậu là ‘Phi Hồ ngoại truyện’^[4] tập một. Tôi nhớ tập một cậu đã đọc xong rồi, thuận tiện giúp cậu, ném luôn tập hai cho cậu”.

[4] “Phi Hồ ngoại truyện” là một trong những tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, ra mắt lần đầu tiên vào năm 1960 trên tạp chí “Võ thuật và Lịch sử”.

Anh quay lại nhìn Đại Vĩ, hỏi một cách rất dịu dàng: “Thế thì bây giờ, cậu nên nói gì với tôi?”.

Đại Vĩ xoa đầu, vẻ mặt như sắp khóc: “Cảm, ơn, lão, đại!”

Trác Yến thấy bộ dạng ảm ức của cậu ta, buồn cười đến độ đập bàn đập ghế, đập ghế xong lại vỗ vai Trương Nhất Định.

Vừa vỗ, vừa cười, cô vừa nói: “Tại sao sách cậu ta đọc không phải là ‘Tâm Tàn ký’^[5] nhỉ! Bao nhiêu quyển như thế mà ném đi thì chắc chắn cậu ta sẽ biến thành nhị sư huynh Trư Bát Giới!”.

[5] “Tầm Tàn ký” là bộ truyện kiếm hiệp nhiều tập rất nổi tiếng, được chuyển thể thành phim truyền hình cùng tên của tác giả Huỳnh Dị.

Trương Nhất Dịch nhìn bàn tay nhỏ nhắn trên vai mình, lại nhìn đôi mắt cong cong vì cười của Trác Yến, bất giác cũng toét miệng ra cười theo.

Học kỳ này có một môn tên là Vẽ kỹ thuật khiến Trác Yến phát điên.

Đối với chuyên ngành Tự động hóa, môn này là môn cơ bản bắt buộc, nên thời gian thi không cần xếp vào cuối học kỳ mà do chính thầy quyết định.

Hôm ấy học xong, thầy tuyên bố một câu ác mộng với đám sinh viên: “Nội dung môn này đã kết thúc, thứ hai tuần sau chúng ta thi, không có cơ hội thi lại, bạn nào thi rớt thì xin đợi năm sau học lại!”

Mọi người lập tức kêu la khóc lóc vang trời.

Trác Yến há hốc miệng chờ ra đến năm giây,

“Không thể nào, mình chỉ bắt cần ngủ một giấc thôi mà, sao tỉnh dậy thì sắc trời đã thay đổi nhiều thế này! Hay quá, cái gì mà thi cử chứ, tổn thương tình cảm quá! Dương Dương, làm sao đây làm sao đây, sắp thi rồi đó!”. Cô tỏ ra điệu bộ kỳ quặc bất lực, túm lấy cánh tay Lộ Dương lắc lắc lắc để.

Lộ Dương vừa lườm vừa sỉ nhục cô thậm tệ: “Cậu không biết ngưng khi chơi trò sói đội lột thỏ hả! Tổ hỏi cậu, môn này thôi, cậu có tiết nào mà “cẩn thận” không ngủ không? Hầu như tiết nào cậu cũng ngủ cả! Sợ thi hả? Đáng đời!”.

Trác Yến xị mặt, hai tay ôm đầu, ra sức kéo tóc. Một mái tóc đẹp, chỉ trong chớp mắt đã bị cô vò thành tổ quạ.

“Phải kiếm tiền rồi phải kiếm tiền rồi! Dương Dương, môn này học lại bao nhiêu tiền?”.

Lộ Dương “phì” một tiếng, cười giễu cô: “Xem cậu hay ho chưa kia! Chưa thi mà đã chờ học lại rồi. Thế này đi, tớ sẽ chỉ dẫn cho cậu một con đường sáng suốt. Thực ra môn này người học giỏi nhất lớp ta, không ai qua được lớp trưởng đại nhân, tớ nghĩ... cậu có thể tìm cậu ấy thỉnh giáo!”.

Trác Yến nhìn Lộ Dương, chớp mắt: “Cậu đùa đó hả!” Cô xĩa tay vào trán Lộ Dương: “Chẳng lẽ cậu không nhìn ra là tớ đang bị lớp trưởng đại nhân tẩy chay hay sao?”.

Lộ Dương “xùy” một tiếng, cũng đưa tay xĩa lại cô: “Cậu mới đùa đó! Chẳng lẽ cậu không hiểu có một cảm giác là ‘càng không muốn cậu đi thì càng không thêm nín kéo’ à? Phía sau sự tẩy chay ấy chưa biết chắc là gì đâu! Cậu không thử thì làm sao biết cậu ta tẩy chay cậu thật?!”.

Trác Yến nghe Lộ Dương nói, cũng bắt đầu lung lay.

Chiến tranh lạnh với Giang Sơn đã khá lâu, vốn dĩ một người anh em rất hợp cạ bỗng nhiên lại trở nên lạnh lùng xa lạ, cảm giác ấy thật không dễ chịu gì. Nếu có cơ hội hàn gắn lại mối quan hệ của cả hai, cô rất muốn thử xem sao.

Cô len lén nhìn về phía Giang Sơn. Giang Sơn như cảm thấy có người đang nhìn mình nên cũng quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau.

Trác Yến giật mình cup mắt lại, rụt cổ về, như đang làm chuyện gì xấu không dám gặp ai, chỉ mong giấu quách bản thân cho xong.

Nhưng cô nghĩ lại thì thấy mình thực ra chưa làm gì cả, hà tất phải lúng túng như vậy? Thế là thâm đếm một hai ba, rồi lại ngẩng lên nhìn.

Kết quả lại thấy đôi mắt đầy áp về giễu cợt của Giang Sơn.

Cậu nhếch mép như nửa cười nửa không, cơ hồ đang nói: Là cậu bảo tôi nên giữ khoảng cách với cậu, bây giờ lại nhìn lên tôi, là ý gì đây?

Trác Yến rùng mình, vội vàng cup mắt lại.

Cô khoát tay nói với Lộ Dương: “Thôi thôi, tớ thấy Giang Sơn, thực sự là... đường này không thông! Hừ, cậu cũng thấy đó, nhìn về mặt cậu ta lúc này thật là mĩa mai tớ biết bao! Dương Dương, cậu giúp tớ nghĩ đến người khác xem còn ai học giỏi nữa không?”

Lộ Dương mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại im lặng.

Cô rất muốn hỏi Trác Yến, “mĩa mai” mà Trác Yến nói là phán đoán dựa vào cái gì?

Từ góc độ kẻ bàng quan như cô mà nói, về mặt Giang Sơn lúc này rõ ràng là cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng và thâm mong chờ, cần bản không đáng gì đến “mĩa mai” gì cả.

Nghĩ lại thì giữa hai người này thực ra còn có một Ngô Song. Trong ba người thì cho dù xếp bất kỳ hai người nào lại với nhau, cô nghĩ mình cũng có thể hiểu được là chuyện gì. Chỉ là ba người này xuất hiện cùng lúc thì cô không thể hiểu được quan hệ của từng người với nhau.

Chuyện mà ngay cả người trong cuộc còn không hiểu nổi thì một người đứng ngoài như cô làm sao hiểu được? Nói nhiều rồi, có lẽ chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn.

Thở dài, nuốt câu nói xuống bụng, Lộ Dương vỗ vai Trác Yến, không tiếc sức sỉ nhục bạn: “Em Văn Tĩnh, tớ vô cùng khâm phục IQ của cậu, có phải chúng mọc trong dạ dày cậu, bị cậu bài tiết sạch rồi không? Xem bộ dạng ngốc nghếch của cậu kìa! Tớ hỏi nhé, Trương Nhất Định học chuyên ngành gì?”

Trác Yến nghĩ ngợi, bỗng dưng vỡ lẽ. Cô vỗ đùi, kích động kêu lên: “Đúng rồi! Sao tớ lại quên cậu ấy! Ngành cậu ấy học là thiết kế cái này cái kia, môn này đối với cậu ấy đúng là chuyện nhỏ! Ha ha ha! Chính là cậu ấy! Dương Dương đáng yêu, cậu thật thông minh, đến đây chị thơm cái nào!”. Vừa nói vừa túm lấy Lộ Dương, mặc bạn giãy giụa, cứ đòi hôn một cái cho bằng được.

Lúc sắp hôn được thì Trác Yến bỗng nhớ ra một việc.

Thế là cô lập tức từ hôn chuyển sang phun, gần như áp vào mặt Lộ Dương “phun” phì phì: “IQ của cậu mới mọc trong dạ dày ấy! Tớ chúc cho cậu ngày ngày đau bụng, bài tiết IQ của cậu với tốc độ cực nhanh!”.

Lộ Dương nhắm mắt, cố gắng vận khí. Sau đó quay sang bóp cổ Trác Yến, gầm to: “Trác Văn Tĩnh, con in này! Tớ tốt bụng giúp cậu nghĩ ra chuyện tìm Trương Nhất Định, cậu đối xử với tớ thế hả!”.

Giọng cô vang dội, những bạn chưa ra khỏi lớp học đều không hẹn mà cùng nhìn về phía họ.

Trác Yến bị mọi người nhìn đến nỗi suýt khóc.

“Lộ Dương, đồ mồm to! Tớ đánh cậu! Tớ rồi, cái miệng cậu thế ngày mai chưa biết chừng lại lan truyền scandal rồi! Họ chắc sẽ nói, Trác Yến khoa Tự động hóa mặt dày, đến giờ vẫn chưa bỏ cuộc, muốn nghĩ mọi cách dụ dỗ “hoa vương” Trương Nhất Định! Huhuhu, sự trong sáng của tớ, cả đời này bị hủy diệt trong miệng cậu rồi!”.

Lộ Dương nói “đáng đời” rồi quay đi dọn dẹp sách vở, chuẩn bị ra về.

Nhưng vừa ra khỏi lớp, cô đã bị người đằng sau gọi lại.

“Lộ Dương, cậu đợi đã!”.

Lộ Dương quay lại, nhìn thấy người gọi cô lại là Giang Sơn.

“Lộ Dương, cậu và mấy bạn nữ ở lại, giúp thầy Trình dọn dẹp lớp học. Đây là tiết cuối cùng, chúng ta không thể để lớp học bẩn thỉu cho thầy rồi bỏ về được!”. Ngừng lại, cậu dặn Lộ Dương: “Tôi phải đi họp, ở đây giao cho cậu phụ trách, nhớ đấy, dọn dẹp sạch sẽ, không sạch thì cậu phải chịu trách nhiệm làm lại”.

Lộ Dương trừng mắt nhìn cậu trong hai giây. Trong lòng cô có một cảm giác rất lạ. Nghĩ ngợi, cô chỉ Trác Yến, hỏi Giang Sơn: “Nó, có cần ở lại không?”.

Giang Sơn nhìn Trác Yến, lạnh lùng nói: “Nếu cậu không chê bạn ấy càng giúp càng bạn thì bảo bạn ấy ở lại!”. Nói xong quay người bỏ đi.

Trác Yến thè lưỡi sau lưng cậu: “Ngay cả chiến tranh lạnh cũng không quên xem thường tớ! Đúng là đồ nhỏ mọn hẹp hòi!”.

Lộ Dương liếc mắt nhìn cô: “Thôi đi cô! Tổ chỉ mong cậu ta xem thường tớ, cũng hẹp hòi với tớ đây này! Trác Văn Tĩnh cậu đúng là đồ yêu tinh gây họa! Vì cậu mà suýt nữa tớ cũng chẳng biết vì sao mình chết nữa! Vô duyên vô cớ bị trúng đạn! Dọn - dẹp - vệ - sinh! Tớ có phải tổ trưởng tổ vệ sinh đâu, tại sao tớ phải phụ trách! Đúng là lấy việc công báo thù tư mà!”.

Trác Yến nghĩ ngợi, bỗng nhiên xuýt xoa một tiếng.

Hình như cô hơi hiểu ra Lộ Dương vì sao trúng đạn rồi. Nhưng nghĩ kỹ lại thì thực ra vẫn thấy mơ hồ.

Và cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, tư duy vốn dĩ đã hơi sáng ra, cuối cùng càng nghĩ càng hỗn loạn và mơ hồ.

Cô nhớ đến một ca khúc, gọi là “Tâm tư con gái anh đừng đoán”, vì anh đoán đi đoán lại cũng đoán không ra.

Cô nghĩ bài hát ấy thực ra thích hợp với Giang Sơn hơn.

Tâm tư của cậu còn khó đoán, kỳ cục hơn cả con gái nữa.

18. Chương 11 Phần 1

Chương 11: Sao cậu lại đánh cô chứ?

Nhân lúc lên mạng, Trác Yến và Trương Nhất Định nói về chuyện sắp thi môn Vẽ kỹ thuật. Cô nhờ anh: “Cuối tuần có thể bớt chút thời gian giúp mình chùi súng không? Không cần nhanh, chỉ cần bóng! Không cần thành tích xuất sắc để được học bổng, chỉ cần có thể đủ điểm đậu là vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!”.

Trương Nhất Định không ngần ngại gì, trả lời ngay: “Ừ!”.

Cuối tuần, hai người hẹn gặp nhau ở ngôi đình nhỏ sau ngọn đồi khá vắng vẻ trong trường.

Ba tên yêu quái lười biếng trong phòng của Trương Nhất Định thì quá ồn ào; nếu đến lớp học thì lại bị quá nhiều ánh mắt mở ám thích hóng chuyện sàm soi. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có nơi này là tuyệt vời nhất.

Trác Yến nhờ vả người ta nên đã đến từ sớm.

Một lúc sau, cô nhìn thấy Trương Nhất Định đang thông thả đi tới.

Vừa nhìn thấy anh, Trác Yến lập tức nghĩ ngay đến tên một bộ phim Hàn Quốc - Tên ấy thật đẹp trai!

Thần tượng trong trường đúng không phải chỉ là hư danh, cơ thể đã luyện qua “khiêu vũ” trông khác xa người bình thường, đi đứng cũng vô cùng ung dung phóng khoáng!

Đặc biệt là đôi kính râm trên sống mũi anh, rất giống những ngôi sao nổi tiếng, lạnh lùng cực kỳ đẹp trai!

“Nhưng”. Trác Yến thầm nghĩ hoặc trong lòng: “Chỉ là một đoạn đường ngắn từ ký túc đến đây, mặt trời cũng không gay gắt lắm, sao cậu ấy phải mang kính râm chứ?”.

Trong lúc nghi ngờ thì Trương Nhất Định đã bước đến và ngồi xuống.

Trác Yến cười híp mắt vẫy tay chào: “Hi, anh đẹp trai! Hôm nay cậu...”. Cô cười khà khà một cách ngốc nghếch, ra dấu đôi mắt kính của anh: “Phong cách thế!”.

Tuy đã vào đình nhưng Trương Nhất Định không tháo kính ra.

Anh quay sang nhìn Trác Yến; trong tròng kính thủy tinh màu đen, Trác Yến không nhìn rõ mắt anh, chỉ nhìn thấy hai bóng cô đang cười ngớ ngẩn.

Anh không đáp lại, lúc mở miệng lại hỏi một câu bất ngờ: “Có biết lật mí mắt không?”.

Trác Yến ngạc nhiên: “Lật mí mắt?”. Cô chớp chớp mắt, không nói, cứ cười híp mắt.

Bỗng cúi đầu xuống, vẻ ngoan ngoãn. Rồi bất ngờ ngẩng đầu lên, đối mặt với Trương Nhất Định, cười hí hí, hỏi: “Cậu thấy mình có biết lật mí mắt không?”.

Trương Nhất Định như bị bất ngờ, không kiềm chế được giữa người bật mạnh ra sau. Nhưng chỉ trong tích tắc sau đó anh đã ngồi thẳng lại, đưa tay bịt miệng, ho dữ dội.

Hai mí mắt Trác Yến đều bị cô lật lên, phần thịt mắt đỏ hồng lộ ra, trông trắng mắt hiện rõ, trông đen vẫn còn đảo liên tục. Bộ dạng cô vừa kỳ quái vừa buồn cười, giống hệt một cô nàng ma ngốc nghếch

Trương Nhất Định ho sù sụ, kính râm trên sống mũi cũng lệch cả đi.

Anh gỡ kính ra.

Trác Yến thấy rõ những giọt nước mắt đang trào ra từ đôi mắt đỏ hoe của anh. Anh vừa ho vừa chùi nó đi.

Trác Yến kéo mí mắt lại, có phần ngượng ngùng, hít hít mũi lẩm bẩm: “Chỉ là lật mí mắt thôi mà, có cần làm cậu vui đến mức đó không?”. Sau đó ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, vẻ mặt bắt đầu có sự hứng chí và cao sâu khó đoán: “Này, cậu bây giờ... thực ra là đau mắt đúng không?”.

Trương Nhất Định vẫn đang ho, vất vả lắm mới gập đầu được: “Ừ!”.

Trác Yến lập tức cười rạng rỡ hơn hoa, vỗ vỗ ngực như dè nén sự sôi sục, nói: “Cũng may cũng may, là đau mắt! Nếu không mình cứ nghĩ nước mắt này của cậu là đang cười mình!”.

Trương Nhất Định cố sức ngừng ho, nhìn cô vẻ nghiêm túc “Mắt trái, bị đau!”.

Trác Yến luân phiên nhìn hai mắt anh, “ồ” một tiếng, hơi ngẩn ra. Một lúc sau cô mới phản ứng kịp, hơi nhú mày: “Ý cậu là...”.

“Mắt phải, đúng là cười cậu!”. Bạn Trương trả lời nhanh nhẹn dứt khoát.

Trác Yến: “...”

Trác Yến nhìn Trương Nhất Định, đáy mắt anh chứa đầy niềm vui không kiềm chế.

Nghĩ đến lời anh vừa nói, Trác Yến bỗng có cảm giác cầm nín không nói nên lời...

Trác Yến nhích lại gần Trương Nhất Định hơn, lật mí mắt lên cho anh.

Tay cô linh hoạt, vừa nắn vừa lật, mí mắt Trương Nhất Định đã được cô khéo léo lật lên cho anh.

Cô dí sát lại gần, mở to mắt nhìn, bỗng hứng chí kêu lên: “Nhìn thấy rồi nhìn thấy rồi! Một cái gì đó nhỏ nhỏ màu đen, ngoan, đừng sợ chị đây sẽ giúp cậu thổi bay nó!”. Vừa nói vừa chụm môi, thổi phù phù.

Chắc chắn vật bẩn đã bị thổi đi rồi, Trác Yến lật mí mắt Trương Nhất Định lại.

“Tốt rồi!”. Cô vỗ tay, dáng vẻ đại cáo công thành, ngồi trở lại chỗ cũ, mặt dày cười và hỏi: “Sao, có phải cảm thấy mình hơi thở như hương lan, mắt thoáng chói đã ổn?”.

Về mặt Trương Nhất Định hơi sưng sờ, có vẻ lơ đãng, nhìn cô rồi gập đầu: “Ừ!”.

Trác Yến cũng ngẩn ra: “Hừm...” Cô bối rối túm tóc: “Sao cậu lại phụ họa? Cậu không nói theo cách thông thường làm mình không biết nói gì nữa!”.

Trương Nhất Định nhắm mắt. Tròng mắt đảo đảo dưới mí mắt một lúc, cảm giác không còn vật gì cộm cộm nữa.

Anh lại mở mắt, nhìn Trác Yến, như cười như không: “Thế tôi phải trả lời cậu theo cách nào?”.

Trác Yến mở to mắt vẻ nghiêm túc, hai tay nắm tay lại trước ngực: “Cậu phải phủ định chứ! Cậu phủ định, mình kiên trì; cậu luôn lắc đầu không thừa nhận, mình tranh luận bằng lý lẽ; sau đó người kiên trì là mình sẽ giành được thắng lợi cuối cùng! Mà kết quả khó khăn lắm mới có được ấy sẽ thể hiện một điều là: mình đã kinh qua đủ mọi thử thách, quả thực hơi-thở-như-hương-lan!!!”.

Trương Nhất Định quay phắt đầu đi, không hề do dự mà ho sặc sụa.

Nắm tay anh chặn trước miệng. Nhìn từ một bên mặt, cổ họng anh đang chuyển động khê theo tiếng ho. Khóe môi anh hơi nhướn lên, đôi môi mỏng tạo nên một đường cong tuyệt đẹp.

Trác Yến nhìn anh, vỗ vỗ ngực, than thở: “Haizzz! Huynh đài này, thật muốn biết xem cậu đã ăn gì để lớn nhỉ? Tại sao lại đẹp trai hơn kẻ khác chứ! Đúng là yêu quái!”.

Trương Nhất Định quay lại, hơi cúi đầu xuống nhìn cô, rất lâu sau cũng không chớp mắt. Một lúc sau, anh mỉm cười với cô: “Ừ, thực ra cậu cũng không thua kém!”.

Trác Yến miệng há hốc thành hình chữ O.

Dần dần, hình như có chút cảm giác tim nở hoa.

Lúc này xem như cô được người ta... khen ngợi nhĩ!!!

Sự tài giỏi của Trương Nhất Định thật không hổ là danh bất hư truyền. Dưới sự chỉ dẫn của anh, Trác Yến cảm thấy mình như được khai thông, những hình ảnh trước kia không biết vẽ, bây giờ đã có thể hoàn thành nhanh chóng, gọn gàng.

Hai tiếng đồng hồ sau, thời gian ôn tập chui sủng trước khi ra trận đã kết thúc tốt đẹp.

Nghĩ đến chuyện sẽ không bị rớt, Trác Yến sung sướng vô cùng.

Cô nói với Trương Nhất Định: “Để cảm ơn cậu đã ôn tập ỉnh, mình mời cậu ăn kem nhé!”. Nói xong vuốt tóc mái, bên lên cười rồi bổ sung một câu: “Cái đó, cậu có thích ăn không?”. Không đợi Trương Nhất Định trả lời, cô lại nói ngay: “Đừng nói đừng nói! Lúc này im lặng có nghĩa là đồng ý, mình biết mình biết, chắc chắn cậu rất thích ăn!”.

Trương Nhất Định quả nhiên nghe lời cô, không nói gì, chỉ nhìn cô như cười như không, vô cùng nghịch ngợm.

Trác Yến hơi ngại ngùng, cào cào tóc, cười hề hề: “Được thôi, thực ra là mình muốn ăn! Hê hê...”. Cô cười híp mắt rụt cổ lại, bộ dạng cực giống một con mèo nhỏ tham ăn đang nịnh nọt.

Trương Nhất Định nhìn cô, tròn mắt chuyển động. Bỗng cúi đầu xuống, thu ánh mắt lại, nói với cô: “Đi thôi!”.

Đến siêu thị nhỏ, Trác Yến đi thẳng đến quầy lạnh, cúi xuống gạt cái này tìm cái kia, lấy ra một cây kem đậu đỏ đưa cho Trương Nhất Định: “Này, cho cậu, đậu đỏ!”.

Trương Nhất Định ngẩn người, nhận lấy.

Trác Yến lại vui đầu vào tìm ra ỉnh một cây kem ưa thích.

Cô vừa liếm phần vỏ của chocolate, vừa lục túi, bước đến quầy thu ngân, chuẩn bị thanh toán.

Bà chủ cười bảo với cô: “Đừng tìm tiền nữa, cậu bạn kia đã trả rồi!”.

Trác Yến quay lại trừng mắt với Trương Nhất Định: “Chẳng phải đã hứa là mình mời hay sao!”.

Trương Nhất Định cắn một miếng kem đậu đỏ: “Lần sau đi; lần này xem như tôi cảm ơn cậu đã giúp tôi lật mí mắt!”.

Hai người bước ra khỏi siêu thị, Trương Nhất Định bỗng nói như lẩm bẩm một mình: “Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ ăn một loại”. Anh quay lại, nhìn Trác Yến: “Chính là đậu đỏ!”. Mắt anh sáng lên, khóe môi nhướn lên, khê hỏi cô: “Sao... cậu biết?”.

Trác Yến cười hề hề, có vẻ đắc ý: “Mình đoán chứ sao! Lúc nhà bà mình nuôi một con mèo nhỏ cực kỳ đáng yêu, hai tên của nó đều do mình đặt! Lúc nhỏ gọi là Kem Que, lớn rồi gọi là Kem Tuyết; vì sao mình lại đặt tên cho nó như thế? Đáp án rất đơn giản, vì mình thích ăn! Ba tên yêu quái phòng cậu đã nói với mình là tên con nhím kia là do cậu đặt đó thôi? Nên mình đoán nhất định cậu rất thích ăn bánh bao đậu đỏ! Nhân trong bánh bao chẳng phải là đậu đỏ à!”. Nói xong cười híp mắt, truy hỏi với vẻ chờ mong: “Mình thông minh quá phải không?”.

Trương Nhất Định nhìn cô, ánh mắt mỗi lúc một sâu thẳm.

Anh mím môi, hơi cúi mặt xuống: “Cậu là người thứ hai đoán ra chuyện này; người đầu tiên, là người tặng tôi con nhím”. Trác Yến đang định đoán người đó là bạn gái anh, thì nhận ra anh đang nhìn cô, nở nụ cười rạng rỡ: “Chính là mẹ tôi!”.

Trác Yến và Trương Nhất Định đi về phía ký túc xá.

Trên đường đi, Trác Yến đang thè lưỡi liếm Uem, bỗng nghe thấy Trương Nhất Định nói với cô: “Đó là bạn lớp cậu đúng không?”.

Cô ngẩng lên, nhìn rõ người đến thì hơi ngẩn ra.

Lưỡi dừng trên cây kem, cùng lúc với khi nước bọt làm tan kem thì cơn tê lạnh cũng xâm chiếm vị giác nhạy cảm.

Trác Yến vừa xuyết xoa vừa vội vàng rút lưỡi lại khỏi cây kem.

Đầu lưỡi tê lạnh đến đau nhói, cô nuốt nước bọt hai lần rồi trả lời: “Cậu kia là lớp trưởng lớp mình, còn cô gái kia không phải lớp bạn mình mà là đồng hương!”.

Hai người đang đi tới, chính là Giang Sơn và Ngô Song.

Bốn người đi ngược hướng nhau rất nhanh đã thấy nhau.

Ngô Song cười cười với Trác Yến, xem như chào hỏi. Giang Sơn vẫn giữ thái độ lạnh lùng, sắc mặt nặng nề như ẩn giấu mây đen trước cơn mưa, nhìn cô rồi lại nhìn Trương Nhất Định, như chau mày rồi lại lạnh lẽo gật đầu, sau đó đi lướt qua họ.

Trác Yến không nén được thở dài, nhún vai, cười khổ sở nói với Trương Nhất Định: “Vì mình lo chuyện thiên hạ nên cậu ta giận mình, lâu rồi cũng không chịu nói chuyện lại. Nói ra thì hôm nay cũng khá lảm rồi, cậu ta còn gật đầu với mình thì xem như là có tiến bộ!”.

Nhìn vẻ mặt tạm hài lòng của cô, Trương Nhất Định nhìn xuống, hạt đậu đỏ đông cứng trong miệng đang tan ra.

Anh khẽ nói, như chỉ tiện thể nói cho vui: “Lúc này, cậu ta... là gật đầu chào tôi”. Ngược lên, nhìn cô: “Không phải với cậu”.

Vẻ mặt Trác Yến như xị ra: “Này!”. Cô choáng váng, vừa dậm chân vừa kêu: “Cậu đừng thật thà như thế được không? Mình sẽ mất mặt đó!”.

Trương Nhất Định quay đầu đi, nhìn cây kem đậu đỏ trong tay, không nói gì.

Lúc Trác Yến vừa vào đại học, trường đang xây dựng khu mới, khung cảnh rất bừa bãi, không có chỗ nào để huấn luyện quân sự cho sinh viên mới.

Bây giờ học kỳ hai đã qua quá nửa, trường cũng gần xây xong, lãnh đạo trường quyết định sẽ bớt ra nửa tháng để bổ sung đợt học quân sự.

Nghe tin này, Trác Yến vô cùng hưng phấn. Đối với cô, chỉ cần không đi học thì dải nắng dầm mưa chút chút cũng chẳng là gì.

Lúc học quân sự, mỗi chuyên ngành đều được chia ra thành một liên đội, lớp Ba Khoa Tự động hóa của Trác Yến là liên đội hai, trung đội ba, mọi người lúc này đều tự gọi lớp trưởng lớp mình là “trung đội trưởng” - chẳng hạn bạn Trác Yến trong thời gian tập huấn phải gọi Giang Sơn là “trưởng trung đội ba”.

Trác Yến hiếu động bẩm sinh, thời kỳ đầu của đợt tập huấn, các thầy cứ gọi là đau đầu vì cô nàng nghịch ngợm như khi ấy. Nhưng mấy ngày sau đó, nhờ tập luyện không ngừng với nhau mà hai thầy vốn nghiêm khắc lại bị Trác Yến làm “tan chảy” trong vô thức, họ bắt đầu nghĩ rằng cô gái này tuy nghịch ngợm thật, nhưng cũng rất thú vị, hơn nữa lại đáng yêu.

Bình thường các thầy quân sự cố gắng không nhìn về phía cô, vờ như không nhìn thấy chân tay cô đều vung về một phía trong bài tập đi đều một hai một.

Có mấy lần Lộ Dương vô cùng nghi ngại: “Tớ thấy lạ thật, sao các thầy nhìn thấy một đồng chí nào đó trong hàng chưa cài nút áo, nhưng lại không nhìn thấy cậu vung nhảm tay nhỉ? Cậu nhìn cậu đi, tay chân lung tung đến thế này! Nếu đổi là người bình thường muốn được như cậu cũng khó lắm!”.

Trác Yến cũng thấy rất lạ, nếu không phải nhân cơ hội tập huấn quân sự, cô không biết bản thân lại có tư chất đặc biệt là vung cả tay và chân cùng một bên.

Thầy có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Chẳng hạn đồng chí Giang Sơn trưởng trung đội ba.

Có lúc các thầy đi họp, dặn mọi người tự tập theo đội mình. Lúc đó Giang Sơn thường xuyên không nường tình với Trác Yến. Cậu sẽ gọi to: “Bạn kia, bạn lại thuận tay rồi, hãy chú ý!”.

Mỗi lần như thế, Trác Yến lại trở nên hoảng loạn.

Càng hoảng càng sai, cứ nổi tiếp từng bước sai lầm, cuối cùng phát hiện ra không biết Giang Sơn đã đứng cạnh cô bao giờ, gằm lên với một vẻ nóng nảy giận dữ: “Thuận rồi! Thuận rồi! Cậu lại thuận tay rồi có biết không?”.

Theo lời của Giang Sơn, Trác Yến có thêm một cái tên mới.

Tiểu Dư chọc cô: “Văn Tĩnh, lớp trưởng đại nhân ngày nào cũng hét gọi cậu ‘thuận rồi thuận rồi thuận rồi’, tớ thấy hay là cậu đổi tên luôn đi! Sau này đừng gọi là Trác Yến nữa, gọi thẳng là ‘Trác Tam Thuận’!”.

Cách gọi mới “Trác Tam Thuận” nhanh chóng nổ tung. Mỗi lần Trác Yến bị mọi người chọc là “Trác Tam Thuận”, cô đều thấy oán hận Giang Sơn vô cùng.

19. Chương 11 Phần 2

Đều do cậu gọi gằm rú với cô, khiến cô “tam thuận” đến nỗi người người đều biết!

Sau mấy hôm tập quân sự, các thầy ra khẩu lệnh tới mức khàn cả giọng, trường liên giao ôi liên đội một cái loa cầm tay để các thầy sử dụng.

Trác Yến vô cùng tò mò với chiếc loa chuyên dụng của các thầy, nảy sinh ra một niềm hứng thú mãnh liệt.

Mỗi lần giải tán và nghỉ ngơi, cô lúc nào cũng đến cạnh các thầy, cười hì hì để tiếp cận, muốn lừa các thầy cho cô mượn loa chơi một chút, tiếc là các thầy canh chừng quá kỹ, lúc nào cô cũng bó tay.

Hôm đó các thầy lại đi họp, đội ngũ giao lại cho Giang Sơn điều khiển.

Lúc tập đi, Trác Yến lại thuận tay, Giang Sơn lại không hề nường tình mà gằm lên với cô.

Trác Yến rất bức tức, chỉ mong đập Giang Sơn một cái cho hả dạ.

Lúc nghỉ, cô nhân lúc các thầy không có ở đây, hứng chí chạy ra nhặt chiếc loa bị bỏ quên ở một bên.

Vừa cầm được loa, ngẩng đầu lên, Trác Yến đã giật bắn mình. Giang Sơn đang đứng cách cô mấy bước, lạnh lùng nhìn cô.

Cô rụt cổ lại, hừ một tiếng rồi ngoan ngoãn đợi cậu ra lệnh cô dừng lại, cảnh cáo cô không được phép nghịch chiếc loa.

Nhưng đợi mãi không thấy động tĩnh gì.

Cuối cùng cô thấy cậu chỉ liếc cô một cái, không thu hồi lại loa mà đi chỗ khác.

Trác Yến thở phào, lè lưỡi. Cũng không biết đã bấm nút nào chưa mà đã bla bla hét vào micro một câu nói xấu Giang Sơn để giải hận.

Sau hai câu vẫn cảm thấy chưa hết tức, thế là lại nói thêm hai câu nữa.

Lúc tập hợp thì các thầy đã họp xong và quay lại.

Mọi người xếp hàng xong, xung quanh lặng phắc không một tiếng động. Các bạn đều nín thở đợi các thầy phát hiệu lệnh.

Thầy cầm chiếc loa vừa tịch thu của Trác Yến, bấm vào nút tự động phát - trong đó đã có khẩu lệnh đi đều bước được thu âm sẵn.

Thế nhưng khi bấm nút xong, không ai ngờ rằng từ trong loa phát ra không phải là khẩu lệnh mạnh mẽ nghiêm khắc “một hai một” của thầy, mà là một giọng nữ đang nói bằng một thanh điệu cực kỳ quái dị...

“Trường trung đội ba như hoa như ngọc à, mặt cậu sắp phơi nắng bong cả da ra rồi!”.

Một giây sau, lại vang lên câu khác.

“Giang Sơn là một tên trứng thối, mũi xấu mặt xấu thật là xấu!”.

Mọi người cười rộ lên. Tất cả đều cười tới nỗi lăn lộn nghiêng ngả trên đất.

Ngữ điệu kỳ cục đó, ngay cả thầy quân sự bình thường nghiêm túc khi nghe cũng không nhịn được cười.

Trác Yến nhất thời không hiểu nổi biến cố này, ngẩn ngơ đứng như trời trồng. Đến khi hoàn hồn lại thì mặt đã đỏ bừng bừng.

Cô dè dặt nhìn về phía Giang Sơn. Lúc ngược lên, phát hiện mặt cậu đang tái xanh, trừng mắt nhìn cô với một vẻ không thể hung dữ hơn, như chỉ muốn bóp chết cô vậy.

Trác Yến bị cậu trừng mắt đến độ sợ hãi rụt cổ lại.

Trong lúc rối loạn, cô nhìn thấy Giang Sơn đang tiến đến chỗ cô.

Trác Yến lập tức hoảng sợ hít một hơi, bắt đầu vào tư thế phòng bị.

Không phải cậu muốn đến tính sổ với cô chứ?

Cô mở to hai mắt nhìn người ấy, hai tay túm chặt vạt áo xoắn lại, nuốt nước bọt, mở miệng thăm dò: “Xin... xin lỗi... tôi... không cố ý... Tôi chỉ nói vu vơ thôi, không ngờ bị thu âm lại! Tôi thề với cái bóng đèn là chức năng thu âm của loa tôi thật không biết là dùng như vậy, tất cả đều là trùng hợp, thật đó!”. Nói xong thở dốc, không yên tâm mà bổ sung một câu: “Cậu... à... không phải muốn đánh tôi chứ...”.

Giang Sơn không nói gì, ra sức trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt hung ác.

Trùng mãi trùng mãi, đúng lúc Trác Yến bị cậu trừng mắt đến nỗi suýt khóc thì cô bỗng nghe thấy cậu thở dài.

Sau đó, “phì” một tiếng, cậu cười, gương mặt tỏ rõ vẻ bất lực.

Trác Yến dần mặt ra bởi chuyển biến bất ngờ đó.

Thấy Giang Sơn cười, cô cũng ngơ nghe cười hề hề theo.

Cậu buồn bực nhìn, ấn tay lên đầu cô, ra sức vò tóc cô qua lần mũ, mở miệng ác khẩu: “Có phải kiếp trước tôi nợ cậu không? Đúng là thua cậu thật!” .

Trác Yến trở nên vui vẻ hẳn. Cô vừa gạt tay Giang Sơn ra vừa cười toe toét: “Này, có phải cậu và tớ một nụ cười xóa sạch ân thù, khôi phục bang giao không?”.

Giang Sơn nhìn cô, hỏi: “Tôi và cậu có khôi phục bang giao hay không là điều cậu rất quan tâm à?”.

Bên tai văng vẳng tiếng thầy phát hiệu lệnh ọi người xếp hàng lại.

Giang Sơn vẫn đứng trước mặt cô, bất động, đợi cô trả lời.

Trác Yến sợ cậu bị thầy mắng nên vội vàng giục: “Mau về đi, tập hợp rồi!”. Chưa bao giờ nhận ra sức cậu lớn đến thế, cô ra sức đẩy mà cậu vẫn đứng vững ở đó, không nhúc nhích.

Cô đành nói nhanh: “Vớ vẩn! Sao có thể không quan tâm được? Cậu là heo à, tự cậu không nhìn ra hay sao? Tôi đã chủ động xin lỗi và chào cậu rồi mà, suốt cuộc chiến tranh lạnh này không ngờ cậu chẳng trưởng thành tí nào, vẫn ngờ nghệch như xưa!”.

Tuy bị cô sỉ nhục nhưng nghe cô nói xong, cậu không những không giận mà cuối cùng cũng chịu quay về hàng ngũ.

Rất lâu sau, Giang Sơn tự hỏi, lúc đầu vì sao không chịu tha thứ cho Trác Yến.

Cậu nhận ra mình không thể nói rõ nguyên nhân.

Không biết rốt cuộc là cố chấp điều gì, tóm lại là không muốn cô thanh thản.

Về sau tại sao lại chịu cười và xóa bỏ ân oán với cô?

Nghĩ mãi, cậu cũng có đáp án.

Không phải cậu thật sự muốn không đội trời chung với cô. Từ tận đáy lòng, thật sự cậu chưa bao giờ muốn mất cô.

Hôm học quân sự xảy ra chuyện buồn cười, nghe cô hỏi cậu có phải định đánh cô không, lúc ấy trên mặt cô đầy vẻ hoảng hốt và bất an.

Nhìn dáng vẻ đáng thương ấy, cậu thấy như đã trút hết cơn giận.

Thậm chí trong lòng còn dâng lên một nỗi xót thương và đau lòng.

Cô thật sự đang lo lắng, lo cậu sẽ ra tay với cô.

Đã từng có lúc giữa họ tốt đẹp biết bao, kết quả hôm nay, cô lại sợ cậu sẽ đánh cô.

Từ khoảnh khắc đó, cậu quyết định không hờn giận gì cô nữa.

Sự nghi ngại và phòng vệ của cô thật sự khiến cậu cảm thấy một nỗi xót thương và đau lòng khó tả.

Nửa tháng học quân sự qua nhanh, buổi tối cử hành nghi thức duyệt binh cuối cùng, trường còn tổ chức một buổi tiệc long trọng để tiễn các thầy.

Vì tiết mục chính mở màn do Trương Nhất Định nhảy chính, dẫn đến việc buổi tiệc lần này rất được chú ý, các sinh viên, đặc biệt là các bạn nữ, bao gồm từ năm nhất đến năm cuối, từ cao học năm nhất đến năm ba, thậm chí ngay cả nghiên cứu sinh năm nhất đến các cô trợ giảng, tâm trạng ai nấy đều háo hức, bữa tiệc tối chưa bắt đầu nhưng không khí đã náo nhiệt quá mức.

Đã nói là sáu giờ tối mới bắt đầu, kết quả là buổi trưa hôm đó, Tiểu Dư, Lộ Dương đã chạy đến hội trường chiếm chỗ, nhưng bàng hoàng nhận ra ghế ngồi toàn hội trường đã bị chiếm hết. Không chỉ thế mà ngay cả lối đi cũng bày đầy những chiếc ghế nhựa, ghế gỗ ngoài việc dán tên và lớp ra, còn trình trọng viết thêm một câu: “Các bạn đến muộn nếu không chịu thua mà định dời ghế xin hãy tự trọng, chửi vị thánh thần đang ở trên trời dòm ngó các bạn!!!”.

Ba dấu chấm than cuối câu rất trình trọng, khiến người đọc chỉ biết cười xòa.

“Có cần khoa trương thế không?”. Nghe Tiểu Dư và Lộ Dương kể lại, Trác Yến há mồm tròn mắt: “Trương Nhất Định lại có ảnh hưởng lớn vậy ư?”

Tiểu Dư vô cùng rầu rĩ: “Làm ơn đi, đừng có nói tình bơ như vậy! Cậu tưởng nữ sinh toàn trường đều biến thái được như cậu mà có cơ hội làm bạn trên mạng với Trương Nhất Định hay sao?”. Cô nàng thở dài thườn thượt: “Haizzz, lúc này đây, tớ chỉ muốn lấy số QQ của Trương Nhất Định ra để đổi lấy chỗ ngồi thôi! Làm sao đây làm sao đây! Văn Tĩnh cậu mau không chế tớ đi! Tớ sợ tớ không chịu nổi sẽ bán đứng Trương Nhất Định mất!”. Sực nghĩ ra điều gì, cô lao đến tóm lấy cánh tay Trác Yến lắc lắc lắc để: “Văn Tĩnh! Tớ nhớ

mỗi tuần vào lúc này cậu đều trò chuyện với anh ấy! Xem như tớ xin cậu! Cậu chịu khó thương lượng với Trương Nhất Định được không? Xin anh ấy cho bốn chỗ thôi!”.

Trác Yến mặt cứng đờ nhìn cô bạn: “Bà chị à, bà chị là đồ đầu heo hả? Trương Nhất Định lúc này chắc phải tập luyện rồi, trò chuyện cái gì chứ! Hơn nữa cậu biết rõ tớ chỉ bán nghệ không bán thân, thế mà cậu còn đề xuất yêu cầu bạo lực như vậy, cậu để Lộ Dương nói xem cậu có quá đáng không!”.

Lộ Dương phê bình thẳng: “Không quá đáng, không quá đáng! Văn Tĩnh, giỏi lắm! Xem như cậu bị bọn này ép một lần đi, xin cậu đó! Hôm nay nếu không được xem tiết mục của Trương Nhất Định thì ngay cả nằm mơ tớ cũng sẽ chết không nhắm mắt!”.

Trác Yến lườm trắng cả mắt, mở máy tính ra: “Được thôi tớ sẽ thử. Nhưng nói trước nhé, chỉ xin chỗ ngồi trên QQ thôi, nếu cậu ấy nhìn thấy thì xem như các cậu may mắn, còn không thì mọi người ngoan ngoan chịu đựng đi!”.

Tiểu Dư lập tức hét lên the thé: “Trác Văn Tĩnh cậu cố ý phải không! Lúc này cậu nói lúc này Trương Nhất Định chắc đang tập luyện, bây giờ anh ấy trả lời cậu được mới lạ!”.

Trác Yến tỏ vẻ mặt muốn - bị - đánh: “Tớ cố ý thì sao nào! Có oán hận gì thì đến đây bóp chết tớ đi! Tớ đỡ phải hỏi chuyện này!”.

Tiểu Dư định lao đến bóp cổ cô thì bị Lộ Dương ngăn lại.

Cô chớp mắt với Tiểu Dư, vẻ mặt có phần cao thâm khó đoán: “Được, cứ để cậu ta lên QQ thử xem sao! Tớ cược số tớ tốt, chuyện này ắt sẽ thành!”.

Nhìn màn hình máy tính, Trác Yến xuýt xoa không ngớt.

Mở quạ Lộ Dương kia không biết được thứ gì rửa sạch, lại bị cô nàng nói trúng rồi, Trương Nhất Định lúc này lại đang lên mạng.

Hít hơi, cô buzz anh.

Trác Yến: Hi, lúc này sao cậu còn ở đây? Buổi tối diễn mà? Không cần tập à?

Trương Nhất Định: Họ cần, tôi không cần.

Trác Yến: Vậy cậu cũng nên ra đó nhìn chứ, lỡ cậu nhảy quá đẹp, những người khác kém quá xa thì cảnh đó không hài hòa đâu [cười gian].

Trương Nhất Định: Tôi đang ở sân khấu mà. Lên mạng bằng wifi.

Trác Yến: Hả? Tiên tiến thế à?

Trác Yến nhất thời không biết phải mở miệng xin chỗ ngồi thế nào, đành nói...

Trác Yến: Nếu cậu bận thì làm đi, mình thấy avatar của cậu sáng nên chạy đến buzz cậu thôi.

Tiểu Dư và Lộ Dương đứng cạnh thấy cô gõ câu “Cậu bận thì làm đi”, suýt nữa thì cuống đến ngã lăn ra, mắng cô kém cỏi, không ngừng thúc ép cô tiến vào vấn đề chính.

Bên này mấy cô gái đang cãi nhau loạn xạ, bên kia Trương Nhất Định bỗng gọi Trác Yến.

Trương Nhất Định: Trác Yến

Trác Yến: A, mình đây.

Bên kia hơi khựng lại rồi hỏi...

Trương Nhất Định: Buổi tối có đến xem văn nghệ không?

Trác Yến túm tóc, trả lời...

Trác Yến: Muốn lắm! Nhưng không có chỗ ngồi. Cậu ở đó cũng thấy rồi đấy, ngay cả lối đi cũng bị chiếm đầy hết rồi [khóc].

Lần này anh nhanh chóng trả lời...

Trương Nhất Định: Tôi đã giữ mấy ghế ở hàng đầu rồi, buổi tối cậu có thể gọi mấy chị em trong phòng cùng đến.

Trác Yển nhìn màn hình, đột nhiên không thể tiếp nhận nổi chuyện tốt bất ngờ này.

Cần bản không cần cô mở miệng, tất cả đều đạt được mà không cần phí công!

Cô quay lại nhìn Tiểu Dư, Lộ Dương, Tiểu Dư cũng nhìn cô: “Ồi mẹ ơi, tớ muốn biết chúng ta đang đập phải cái vận số nào thế này!!!”. Sau đó hào hứng hét: “A... a... hàng đầu đó! Hàng đầu! Bà đây ngồi hàng đầu!!!”.

Lộ Dương cười như có thâm ý sâu xa: “Tớ đã nói mà, chuyện này ắt thành!”.

Trác Yển nhìn màn hình, Trương Nhất Định đang hỏi cô có cần mấy ghế đó không.

Trác Yển vội vàng gõ ra một hàng chữ “Cần”.

Trác Yển: Cần cần cần cần cần cần! Nhất định cần phải cần chắc chắn cần tất nhiên cần! Anh hùng, cảm ơn cậu!!!

Bên kia dừng hai giây, sau đó đáp lại bằng khuôn mặt cười.

Sau đó nói...

Trương Nhất Định: Buổi tối đến thẳng là được, bọn Đại Vĩ cũng ở hàng đầu, sẽ báo cậu biết ngồi ở đâu. Bây giờ hơi bận, tôi không nói nhiều nữa, out nhé.

Avatar bên kia xám lại.

Trác Yển vẫn chìm đắm trong cơn hưng phấn.

“Sao bây giờ tớ lại may mắn thế nhỉ? Tớ nghĩ chắc phải đi mua vé số thôi!”.

Lộ Dương liếc cô: “May mắn của cậu chưa biết chắc là do ý trời hay là do ý người đây!”.

Trác Yển phớt lờ bạn, ôm cuộn giấy vệ sinh vội vã đi toilet.

Tiểu Dư chồm đến: “Sao tớ thấy cậu như biết gì ấy nhỉ? Cứ thấy huyền bí thế nào ấy! Mau nói tớ nghe nào!”.

Lộ Dương nhe răng, nhìn theo bóng Trác Yển: “Cũng không có gì, chỉ là trên đường về thấy Trương Nhất Định mang theo laptop vào hội trường. Lúc chúng ta đến chiếm chỗ cũng nhìn thấy rõ, ở đó có thiếu máy tính đâu, cậu nói phải không?”.

Tiểu Dư sờ sờ cằm, ra chiều suy nghĩ.

Buổi tối Trác Yển đã thành công gặp được ba bạn ABC ở hội trường.

Tiểu Dư, Lộ Dương, Tôn Đình ngồi phía tay phải của Trác Yển, ngồi cạnh ba tên kia; bên trái của Trác Yển trống, không ai ngồi. Cạnh chỗ trống chính là một trong hai lối đi trong hội trường.

Phía bên kia lối đi là chỗ ngồi của diễn viên. Trương Nhất Định do nhảy mở màn nên lúc này đã vào trong chuẩn bị, không nhìn thấy anh.

Ngôi yên ổn xong; không đến mấy phút thì tiết mục đã chính thức bắt đầu.

MC bước ra, khai mạc buổi biểu diễn.

Đèn vụt tắt. Âm nhạc vang lên, đèn sân khấu mau xoay vòng, ánh đèn rực rỡ bảy sắc cầu vồng giao nhau trong bóng tối, những người xuất hiện trên sân khấu theo tiếng nhạc, trong ánh đèn chớp chờn, trông giống hệt những chàng kỵ sĩ đẹp trai bước ra từ giấc mộng, đầu ngón tay chỉ lướt nhẹ đã đốt cháy cả hội trường bằng những tiếng la hét kích động.

Trác Yến lần đầu được xem màn biểu diễn của Trương Nhất Định gần như thế, lần đầu tiên tự mình cảm nhận được thể nào gọi là “sức hút”.

Người trên sân khấu, trong tiết tấu nhạc và ánh đèn mờ ảo, rực rỡ vô cùng, xứng đáng là một chàng hoàng tử, dùng những bước nhảy hoa lệ để khơi dậy cảm xúc mãnh liệt và những suy nghĩ kỳ diệu của những thiếu nữ thích mơ mộng.

Trác Yến bất giác đặt tay lên ngực.

Trong tiếng nhạc và những bước nhảy, cô cũng giống những người khác dưới sân khấu, trở nên hưng phấn lạ thường.

Cô mở to mắt nhìn lên sân khấu.

Âm nhạc đang hồi sôi động. Cũng như những cô gái khác, trong không khí kích động như vậy, cô cũng có ham muốn được hét lên một cách mất tự chủ.

Vũ điệu dần đi đến hồi kết.

Chàng trai trên sân khấu, trong tiếng nhạc nhỏ dần, bước chân tạo nên những đường nét cực nhanh, cứ xoay người liên tục liên tục, từ một góc sân khấu đến giữa sân khấu, sau đó lao cực nhanh về trước, cho đến khi gần sát mép sân khấu mới dừng lại.

Đôi mắt anh sâu thẳm nhìn thẳng phía trước, cánh tay cũng đưa thẳng ra.

Tư thế đó, tuy không lời nhưng lại toát lên rất nhiều ý nghĩa: Cuồng nhiệt, nhấn nhay, mong ngóng, chờ đợi.

Động tác ngừng hẳn như vậy. Âm nhạc cũng dừng lại, tiếng hét tràn ngập hội trường.

Trác Yến ngồi bên dưới, mở to mắt nhìn về phía trước, bên tai chỉ nghe thấy nhịp tim mình đập thình thịch.

Sao anh lại dừng ở đây? Dừng rất gần cô, cô thậm chí cảm thấy lúc này nếu cô cũng đưa tay ra thì tay họ sẽ chạm vào nhau.

Một người nào đó đứng khuất trong một góc, so với những tiếng hét sôi sục xung quanh, lúc này người ấy tỏ ra rất yên tĩnh.

Cậu lặng lẽ nhìn lên sân khấu.

Cậu nhìn rất rõ, vị trí chàng trai trên sân khấu dừng lại, người ngồi ở vị trí đối diện, là cô gái vừa làm hòa với cậu, bị cậu gọi là “Trác Văn Tĩnh”.

Bên tai bỗng nghe thấy bạn gái đang lớn tiếng hỏi: “Giang Sơn, anh sao vậy? Sao ngẩn ngơ thế?”.

Thế là cậu thu ánh mắt lại, mỉm cười trả lời: “Không, chỉ cảm thấy hơi xúc động!”.

Cậu lại nhìn lên sân khấu, vỗ tay hoan hô như mọi người.

Nhưng lần này đến lượt cô gái bên cạnh len lén quan sát cậu.

Ánh mắt cô buồn bã, thấp thoáng vẻ xót xa.

20. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Ngồi đây với tôi thêm một chút nhé

Khi Trương Nhất Định xuống sân khấu, đầu óc Trác Yến từ trạng thái đứng hình trong phút chốc đã dần lấy lại sự minh mẫn.

Tưởng rằng anh sẽ cùng những người khác ngồi phía dành cho diễn viên ở bên kia lối đi, ngờ đâu anh đi lướt qua chỗ ngồi dành riêng cho anh, tiến đến, đến trước chỗ ngồi cạnh cô, dừng lại, quay người, ngồi xuống.

Mọi động tác đều dứt khoát nhanh gọn, bình thản như chuyện đương nhiên, không hề do dự.

Trên sân khấu đang biểu diễn tiết mục hát đơn ca, theo tiếng hát, ánh đèn trong hội trường tối dần thành một màu vàng vọt.

Trác Yển không biết rõ lúc này có bao nhiêu người nhìn rõ cử động của Trương Nhất Định, cô chỉ nghe thấy trong hội trường bỗng vang lên những tiếng xì xầm kinh ngạc.

Tuy trên sân khấu, loa đang phát ra âm nhạc rất lớn, nhưng nó hoàn toàn không át được tiếng xuyết xoa bên dưới sân khấu.

Dưới con mắt mọi người, Trác Yển cảm thấy tâm thần bất định bởi cử chỉ bất ngờ của Trương Nhất Định, cô hỏi anh với vẻ căng thẳng: “Cậu không cần ngồi... bên kia sao?”.

Trương Nhất Định quay sang nhìn cô, giọng dịu dàng nhưng kiên định: “Không cần!”.

Trác Yển nhú mày, có vẻ muốn nói gì đó.

Trương Nhất Định nhướng mày, hỏi cô: “Sao? Có chuyện gì à?”.

Trác Yển hươ tay trong không khí một vòng, lấp bắp: “Cậu không thấy là... mọi người... hình như... đều nhìn về phía này...”.

Trương Nhất Định cười: “Cứ kệ họ nhìn, tôi chỉ xem như không nhìn thấy họ”. Ngừng lại, anh có vẻ có ý gì khác: “Những thứ không có trong mắt tôi thì tôi không phiền muộn vì nó”. Anh nhìn cô không chớp mắt, nói tiếp: “Còn những thứ tôi để ý, tôi sẽ quan tâm và để ý đến”.

Trác Yển “ồ” một tiếng như hiểu mà cũng như không hiểu, quay lại cố gắng để mình tập trung xem tiếp tiết mục trên sân khấu.

Rồi khoảng thời gian sau đó, Trác Yển như ngồi trên đồng lửa vậy.

Cũng nhờ phúc người ngồi cạnh mà cả buổi tối, cô bị vô số ánh mắt soi mói từ trên xuống dưới.

Khó khăn lắm mới chịu đựng đến khi kết thúc, Trác Yển chỉ muốn phóng thẳng về ký túc với tốc độ nhanh nhất, để tránh những cặp mắt tò mò kia.

Nhưng vừa đứng dậy thì nghe Trương Nhất Định hỏi: “Buổi tối cậu đã ăn gì chưa?”.

Cô ra sức gật đầu như biểu lộ chân thật: “Rồi!”.

Nhưng cái bụng kém cỏi kia lại thành thực một cách vô nguyên tắc vào đúng lúc này, một loạt tiếng “rột rột” vang lên.

Mặt Trác Yển như dài hẳn ra.

Ba cậu chàng ABC lao đến, kéo lấy tay cô, vừa lôi ra ngoài vừa hi hi ha ha dỗ dành: “Bọn này và lão đại hẹn nhau rồi, tối nay kết thúc xong sẽ đi ăn một bữa hoành tráng! Đi đi đi, cùng đi cùng đi! Lão đại hôm nay cần phải có người ở cạnh, không có cậu thì không vui!”.

Không cho Trác Yển có cơ hội phản đối, họ kẹp lấy cô, đi theo Trương Nhất Định, cười nói vui vẻ ra khỏi hội trường.

Trác Yển có cảm giác khóc không ra nước mắt. Bị lôi lôi kéo kéo đi như thế này, thật không biết lại bị bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ quan sát nữa...

Trác Yển nghĩ, có ba tên hồn thể ma vương ABC này thì thế giới không bao giờ được yên ổn.

Vừa ngồi xuống, họ đã thi nhau rót rượu, không lâu sau ai cũng uống đến say khướt. Trương Nhất Dịch dường như có tâm sự gì đó, có vẻ lơ đãng, không nói gì nhiều.

Uống đến lúc cao hứng nhất thì A Viên bỗng đề nghị: “Hôm nay chúng ta chủ yếu đến ngồi với lão đại, tôi thấy cứ uống mãi thế này thì mất hứng quá! Hay là chúng ta chơi trò chơi đi!”.

Hai tên yêu quái kia cũng phụ họa liên tục, Trác Yến lắc đầu về vô tội: “Chơi gì chứ, tôi không biết...”.

Đại Vĩ cười trên nỗi đau khổ của cô: “Không sao, cậu chỉ cần uống được rượu là ok! Cùng lắm thì cứ thua là uống thôi!”.

Trác Yến dài mặt ra, nhìn Trương Nhất Dịch cầu cứu.

Trương Nhất Dịch nhìn cô rồi quay sang nói với ba tên kia: “Cậu ấy là nữ, thích uống thì uống, không thích thì các cậu đừng ép buộc”.

Cát Huy lại léo nhéo: “Lão đại, bọn này đến uống với cậu mà, cậu lại cho cậu ấy đặc quyền không phải uống, như thế mất hứng lắm!”.

Trương Nhất Dịch đưa tay lấy ly của Trác Yến, đặt trước mặt mình: “Tôi uống thay”, rồi thông thả nói: “Cậu ấy phải uống bao nhiêu thì tôi uống thay”.

Trác Yến vội giành lại ly của mình: “Không cần không cần! Không sao! Mình có thể uống một chút! Cũng may là mình biết uống chút chút, he he he...”. Có vẻ bối rối nói hết một câu, rồi cô cười khan lấy lại ly của mình.

Cô cứ thấy chuyện con trai uống thay cho con gái cứ có gì đó mờ ám không rõ. Tuy cách bảo vệ theo kiểu đặc biệt này khiến người ta dễ hiểu lầm, nhưng dù sao người uống rượu thay cô cũng đã là bạn trai của một cô gái khác rồi.

Trác Yến lấy lại ly rượu của mình.

Mọi người nhất thời đều im lặng.

Trương Nhất Dịch nâng ly, lặng lẽ uống hết hơn nửa phần rượu trong đó.

Trác Yến thấy mình dễ dàng khiến không khí trở nên ngưng ngưng thì bối rối đến độ chỉ muốn chui vào kẽ nứt tường để trốn cho xong.

A Viên nghĩ ngợi rồi đập bàn giải vây: “Có rồi! Tôi nghĩ ra một cách chơi mới! Bảo đảm mọi người sẽ thích!”.

Cậu ta đã thành công phá vỡ không khí nặng nề, mọi người đều quay sang nhìn.

“Mấy trò chơi chúng ta hay chơi thì chán lắm! Lần này không chơi nữa! Lần này ấy à, chơi một trò mới mà Trác Yến bắt buộc tham gia, nhưng không cần bạn ấy uống rượu!”.

Suy nghĩ của A Viên khiến mọi người đều rất tò mò,

“Đừng ốm ở nhà, mau nói cách chơi mới xem!”.

 Đại Vĩ bực bội thúc giục.

A Viên cười hề hề: “Đơn giản! Mỗi người chúng ta nói với Trác Yến một câu, nội dung là những gì chúng ta đều biết nhưng cậu ấy không biết; sau đó để cậu ấy phán đoán xem lời ta nói là thật hay giả. Nếu người nói qua mặt được cậu ấy thì không cần uống rượu; nhưng nếu bị cậu ấy đoán ra thật giả thì phạt một ly! Mọi người đồng ý không?”.

Cách chơi này nghe có vẻ rất hấp dẫn mới lạ, mọi người đều không phản đối, tỏ vẻ tán thành.

A Viên nói trước.

“Tôi là người miền Bắc”.

Trác Yến nghe cậu ta nói giọng phổ thông rất tốt, không có khẩu âm miền Nam, nghĩ rằng cậu ta nói thật nên gật gù.

“Ừ, tôi nghĩ là thật!”.

Những người khác đều cười.

A Viên tỏ ra đắc ý.

“Ha ha thực ra nhà tôi ở Phúc Kiến, tôi là người miền Nam chính cống! Ồ yeah ồ yeah, tôi không cần uống rượu, mời người tiếp theo!”.

Qua mấy vòng chơi, mọi người càng lúc càng hứng chí.

Đại Vĩ gần như lần nào cũng bị Trác Yến đoán trúng, bị phạt uống rất nhiều rượu.

Sau khi uống hết một ly nữa, cậu ta phẫn nộ trừng mắt với Trác Yến: “Trác Văn Tĩnh, cậu cố ý phải không! Bọn họ không bị chuốc rượu mà cứ nhắm vào tôi!”.

Trác Yến cảm thấy cô thực sự quá vô tội: “Này, là sự diễn xuất của cậu quá kém mà! Gương mặt cậu cứ viết ‘mau vạch mặt tôi mau vạch mặt tôi! Tôi đang nói dối!’ thì làm sao tôi không nhận ra thật giả chứ!”.

Hai tên yêu quái kia nghe Trác Yến nói xong cứ ôm bụng cười.

Đại Vĩ trợn mắt, hậm hực nói: “Được! Vậy cậu ép tôi phải nói thật rồi! Lần này, Trác Yến cậu nghe rõ đây: Tôi thích cậu!!!”.

Đại Vĩ vừa nói dứt, mọi người nhất thời không phản ứng kịp, có phần ngơ ngác nhìn cậu ta. Mấy giây sau, A Viên và Cát Huy nhảy lên khỏi ghế, vừa hét vừa huýt sáo vừa đập bàn, sung sướng không chịu nổi.

Trương Nhất Dịch lặng lẽ ngồi đó, gương mặt không có cảm xúc gì đặc biệt, vẫn bình thản, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Trác Yến chỉ vào Đại Vĩ, cũng kêu lên: “Giả! Giả! Giả!”.

Đại Vĩ cười gian xảo: “Lần này cậu đoán sai rồi, tôi nói thật đấy! Ly rượu này không còn cần tôi uống nữa!”.

Trác Yến chưa kịp phân rõ trắng đen thì Cát Huy tiếp đó đã nôn nóng lao đến, vẻ mặt hứng chí nói với cô: “Đến lượt tôi rồi đến lượt tôi rồi! Văn Tĩnh Văn Tĩnh, tôi cũng rất thích cậu tôi cũng rất thích cậu!”.

Trác Yến bị cậu ta léo nhéo đến độ da đầu tê dại.

Cô gạt tay cậu ta ra, không do dự mà phán đoán ngay: “Giả! Chắc chắn là giả!”.

Cát Huy hừ hừ: “Ghét quá! Người ta nói thật mà! Ly này tôi cũng không uống!”.

Đến lượt A Viên.

Trác Yến mong đợi cậu ta có thể hiện lành một chút, kết quả cô nhận ra mình quá ngốc nghếch quá ngây thơ, “hiền lành” căn bản là không dính dáng gì đến ba tên yêu quái kia cả.

A Viên nhìn Trác Yến, trong mắt như thấp thoáng bóng hình trái tim: “Em Văn Tĩnh, tôi nói trề là vì thứ tự của tôi không cho phép, không có nghĩa là tôi học theo họ. Cậu phải tin những gì tôi nói là thật ngàn vạn lần - tôi, thích, cậu!”.

Trác Yến kêu lên thảm thiết, điên cuồng ôm đầu hét lên: “Oh no! Ba vị đại gia, các cậu tha cho tôi đi!”.

A Viên chỉnh lại: “Sao lại là ba? Còn lão đại của bọn tôi nữa mà!”.

Trác Yến như nảy ra một ý.

Cô quay sang nhìn Trương Nhất Dịch.

Anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Trương Nhất Dịch nhìn cô, ánh mắt u buồn.

Về mặt anh mỗi lúc một trở nên dịu dàng.

Trác Yến bỗng căng thẳng, mở to mắt nhìn anh, cổ họng như mắc nghẹn lại, không dám thở mạnh.

Cô thầm lo sợ.

Anh đã có bạn gái. Trong lòng cô cũng có Đồng Thành. Quan hệ giữa họ luôn ràng buộc và cân bằng bởi từ “bạn tốt”.

Giữa họ một khi có thay đổi thì có lẽ không thể nào làm bạn được nữa.

Cô bị anh nhìn đến mức phát sợ. Cô sợ nghe thấy anh nói: Phải, Trác Yển, tôi cũng giống họ, tôi cũng thích cậu.

Không khí bỗng căng thẳng lạ thường, mọi người đều đợi Trương Nhất Dịch lên tiếng.

Trương Nhất Dịch nhìn Trác Yển, vẻ mặt trở nên dịu dàng lạ lùng.

Trác Yển gần như có ý muốn bỏ chạy.

Trong không khí như có thứ gì đó chực chờ nhảy xổ ra.

Trương Nhất Dịch cuối cùng cũng mở miệng: “Trác Yển!”. Anh gọi tên cô.

Trác Yển run lấy bầy: “... A... có... có đây!”.

Trương Nhất Dịch đang định nói tiếp thì tiếng chuông di động đã vang lên.

Trác Yển thở phào.

Chuông di động của anh vang lên thật đúng lúc. Cho dù là một giây nữa, cô cảm thấy mình sắp căng thẳng đến độ tè ra rồi.

Cô thực sự không dám nghe Trương Nhất Dịch nói.

Từ lúc Trương Nhất Dịch nghe điện thoại, anh nhanh chóng có chút chuyển biến.

Về dịu dàng trên mặt anh trong vô thức đã biến mất. Anh khẽ nhíu mày, hơi cúi mặt, hàng mi dài rung lên vẻ buồn phiền. Giọng nói tuy vẫn dịu dàng nhưng ánh mắt khó che giấu vẻ hệt hắng.

Anh nói vào trong điện thoại: “Ừ... anh vẫn khỏe, yên tâm, không sao... Ừ, họ đang ở với anh, em đừng lo... Em cũng thế, chú ý sức khỏe..! Bây giờ đông người, sau này nói tiếp nhé...”.

Nói đến đây, Trương Nhất Dịch càng cau chặt mày.

“...Đừng nghĩ lung tung! ... Được rồi, anh sẽ nhớ em!”.

Nói xong câu đó, anh cúp máy.

Trác Yển cứ cúi đầu chơi với đôi đũa của mình.

Người ta đang nói chuyện với bạn gái - không khó để đoán, bên kia đầu dây chắc chắn là bạn gái anh - sao cô lại nhìn anh mãi được, ngượng lắm.

Nên cô không thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi và lạc lõng có phần buồn bã sau khi Trương Nhất Dịch cúp máy.

A Viên nói: “Lão đại, nghe điện thoại xong rồi, một vòng chơi của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu! Đang đợi cậu đó, tiếp tục tiếp tục!”.

Trác Yển ngẩng lên trừng mắt nhìn A Viên: “Này cậu!”.

Khó khăn lắm mới gạt vấn đề sang một bên, nhưng cậu ta lại lôi nó lại.

A Viên toét miệng nhe răng với cô.

Cô quay sang nhìn Trương Nhất Dịch.

Cô dè dặt liếc anh.

Hình như anh có vẻ khác lúc này.

Ban này những bong bóng cảm tính đang nổi lên xung quanh anh bây giờ đã biến mất, lúc này anh hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, bình tĩnh, kiềm chế, không dễ dàng để lộ cảm xúc.

Cô bắt giác cau mày.

Thấy cô cau mày, Trương Nhất Định cười khê, nói ngắn gọn: “Đừng lo, chúng ta là bạn thân, tôi sẽ không đùa giỡn với cậu. Cho dù ba cậu kia thật sự thích cậu thì...”. Trác Yến thầm nín thở nghe anh nói tiếp: “... tôi sẽ không!”.

Trác Yến cảm thấy hơi thở mắc kẹt ở cổ họng bây giờ có thể thở ra nhẹ nhõm.

Cô không biết nên nói gì, chỉ cười hì hì với anh.

Đại Vĩ ngồi cạnh đã bắt đầu say bỗng lên tiếng: “Lão đại, cậu, phạt rượu phạt rượu!”.

A Viên và Cát Huy vội vàng giữ cậu ta lại, không cho cậu ta nói tiếp.

Trương Nhất Định đứng dậy, cười nhẹ rồi nói với Trác Yến đang thiếu tự nhiên: “Ra ngoài hít đi!”.

Trác Yến cùng Trương Nhất Định ra khỏi quán ăn, ngồi xuống bồn dưới ánh đèn điện bên ngoài cửa quán.

Hai người cùng im lặng.

Trác Yến thấy mất tự nhiên.

Không chịu nổi sự ngượng ngập im lặng như vậy, cô vụt đứng lên, tay chỉ về phía trước, cười khan! “À ờ, ra đây lâu quá rồi, có phải chúng ta, he he... nên về trường không?”.

Trương Nhất Định ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh đèn vàng dịu dàng chiếu lên gương mặt anh, khiến trông anh có vẻ u buồn hơn bình thường.

Trong đáy mắt anh như có ánh sáng đang lặng lẽ di chuyển.

Trác Yến bị anh nhìn đến nỗi thấy hốt hoảng một cách lạ lùng.

“Trác Yến”. Một lúc sau, anh gọi tên cô: “Ngồi đây thêm với tôi một chút, được không?”.

Trác Yến hơi sững sốt.

Giọng anh gần như là “van nài”.

“Ừm... cái đó...”. Cô túm tóc, nhìn về phía trường rồi lại nhìn gương mặt đầy vẻ mong chờ của anh, nhất thời không quyết định được.

“Hôm nay”, Trương Nhất Định buồn bã lên tiếng: “Là một năm mẹ tôi qua đời”.

Trái tim Trác Yến bỗng trĩu xuống.

Thì ra Trương Nhất Định đã mất mẹ!

Trác Yến cảm thấy cô thực sự có hơi vô tâm. Bây giờ nghĩ lại, suốt đêm nay ba tên yêu quái kia đã nói bao nhiêu lần là tối nay chủ yếu ở cạnh Trương Nhất Định.

Nghĩ đến chuyện Trương Nhất Định đã mất đi người mẹ, trái tim Trác Yến thoáng mềm đi, những ngăn ngại do dự lúc này đã biến mất; bây giờ trong lòng cô, chỉ còn lại sự xót thương chàng trai này.

Cô ngồi xuống cạnh anh, nói với vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, mình không biết hôm nay... Haizzz, mình thật vô tâm! Ba cậu kia cứ nói tối nay ở cạnh cậu, nhưng mình lại không phát hiện ra gì! Mình suy nghĩ quá chậm chạp rồi”, vừa nói, vừa lấy tay gõ vào đầu.

Trương Nhất Định nhanh tay ngăn chặn hành động tự ngược đãi của cô: “Đừng gõ nữa”. Anh nhìn cô, mấp máy môi: “Gõ nữa thì càng ngốc đấy!”.

Trác Yến ngẩn người.

Rất muốn phản bác lại là cô không hề ngốc, nhưng nghĩ lại thì hôm nay là ngày đau buồn của anh, cô nên nhường nhịn anh một chút, thế là đành nuốt câu nói đó xuống, bộ dạng như bị nghẹn, cười khan với anh mấy tiếng.

Mọi thay đổi trên gương mặt cô đều bị Trương Nhất Định nhìn thấy hết.

Anh không kìm được, tủm tỉm cười.

Trong lòng cô nghĩ gì thì gương mặt đều biểu hiện ra thế đó, không chút tính toán nào, ngây thơ vô cùng, nhưng lại không tình nguyện thừa nhận cô ngốc nghếch.

Khúc mắc đó của cô thật khiến anh cảm thấy...

Rất đáng yêu.

Trong lòng hơi rung động.

Giây sau đó, nụ cười của anh đột nhiên biến mất, hàng lông mày của cô nhíu lại.

Càng cảm thấy cô đáng yêu, thì trong lòng anh càng thấy một nỗi đau chua xót.

Như thể vấp ngã rồi chảy máu ở đâu đó nhưng bản thân thì không hề phát hiện, chỉ có điều là cảm thấy đầu đó khác lạ thôi. Song, khi vô ý cúi đầu nhìn xuống lại thấy cơ thể mình đang chảy máu ở một chỗ nào đó, thế thì ngay giây sau đó, cơn đau sẽ ập đến ngay.

Vết thương này, chỉ cần đừng phát hiện ra nó thì sẽ không thấy đau.

Thế nhưng một khi phát hiện ra thì có nghĩa là sau này - đành phải gồng mình nén cơn đau xuống.

Trác Yến e dè nín thở, quay sang nhìn Trương Nhất Định.

Anh sụp mắt xuống, hàng lông mi khẽ rung rung. Khóe môi anh không trễ xuống, nhưng Trác Yến lại cảm thấy ở đó như đang vẽ ra một đường cong bi thương.

Cô khẽ hỏi, có phần lo lắng: “Có phải cậu... muốn khóc thầm không? Nếu thực sự buồn thì... ừm... cậu cứ khóc đi! Yên tâm, mình sẽ phối hợp với cậu, tuyệt đối không nói chuyện cậu khóc ra đâu!”. Cô đưa một ngón tay lên, trịnh trọng thề thốt.

Trương Nhất Định ngược lên nhìn cô, ánh mắt trong veo, không hề có ngấn lệ.

Anh nhếch môi, xem như làm cô yên lòng.

“Đàn ông thật sự sẽ không khóc!”. Anh nói khẽ.

Trác Yến thở ra, vỗ vỗ ngực có vẻ yên tâm: “Cũng ổn cũng ổn! Lúc này mình thật sự lo chết đi được! Bảo mình dỗ dành con gái đừng khóc thì không thành vấn đề; nhưng nếu đổi lại là con trai thì mình bó tay! Mình thật không có kinh nghiệm nào để khuyên giải một chàng trai đang rơi lệ rằng đừng đau buồn nữa!”. Cô vừa nói vừa sờ tóc mái, vẻ mặt vui mừng kiểu “thật là may mắn”.

Nghe cô nói, Trương Nhất Định lại mỉm cười.

Nhìn cô cứ vuốt lấy vuốt để phần tóc mái đen mượt suôn thẳng của cô, anh có phần ngẩn ngơ, cũng không kìm được mà đưa tay lên.

Nhưng đúng khoảnh khắc sắp chạm đến trán cô, anh sức tỉnh. Cô đang nhìn anh bằng đôi mắt to đen trắng phân minh, ánh mắt hoàn toàn không lẫn chút tạp chất nào, trong sáng như một đứa trẻ mới chào đời.

Bàn tay anh không thể nào đặt xuống.

Ở một nơi khác, còn có một cô gái, với thân phận là bạn gái anh.

Anh như thế này, dựa vào đâu mà muốn vuốt ve tóc mái cô gái này? Sao anh có thể làm tổn hại cô ấy được.

Ngón giữa của anh co lại ngay, biến thành tư thế “búng”, nhưng rất nhẹ nhàng, anh búng vào trán cô, đồng thời hừ khẽ: “Đúng là cô ngốc!”.

Trác Yến “á” một tiếng, ôm lấy trán, kêu khê một cách ám ức: “Quân tử nói, đàn ông động khẩu không động thủ! Còn nữa, mình có gốc đâu cơ chứ... Tuy hôm nay cậu khá là, ừm... buồn bã nhưng cậu đừng cứ mãi nói mình gốc, coi chừng mình tàn nhẫn phản công lại bây giờ!”

Cô tuy nhe nanh gươm vuốt nhưng chẳng có tí sức uy hiếp nào cả.

Anh không kìm được lại nhướn môi cười. Nụ cười này xem như không quá miễn cưỡng.

Trác Yến hỏi với vẻ thắc mắc: “Bạn này, cậu có thể sỉ nhục nhân cách của mình, chà đạp cơ thể mình giày vò tâm hồn mình, nhưng xin đừng bao giờ hạ thấp IQ của mình! Mình là người sống nhờ vào cái đầu mà! Cậu làm thế thì mình sẽ vì không nghĩ thông mà tự tìm đến cái chết đó!”

Cô lý luận với anh, gương mặt đúng kiểu tử thân điển hình.

Cô đang cố gắng, ra sức điều chỉnh cảm xúc của anh mà không để anh phát hiện ra.

Trương Nhất Định “ờ” một tiếng không chút thành ý.

Trác Yến thở phào phều, bĩu môi cau mày: “Này cậu! Mình thật sự không nghĩ thông được đâu!”

Trương Nhất Định mỉm cười hỏi: “Định giận à?”

Trác Yến gật gật đầu, ậm ừ một tiếng.

Trương Nhất Định giấu nụ cười, căng mặt ra tỏ vẻ nghiêm túc: “Vậy thì, tôi phải bù đắp thế nào?”

Trông mắt Trác Yến đảo liên tục: “Để mình nghĩ đã... Ừm thế này nhé, kể ỉnh nghe chuyện xấu hổ nhất của cậu lúc còn bé đi!”

Trương Nhất Định quả quyết từ chối yêu cầu đó: “Đổi cái khác!” Trác Yến chớp chớp mắt: “Chuyện xấu hổ thứ hai!”

Trương Nhất Định tiếp tục từ chối: “Đổi cái khác nữa!”. “Chuyện xấu hổ thứ ba!”

“Đổi tiếp!”

“Cậu đề tiện quá! Mình quyết định nghĩ không thông đây!”. Trác Yến không kìm được chỉ trích.

Trương Nhất Định cười: “Được rồi, thế này vậy, ngoài chuyện xấu ra thì cậu cứ hỏi cái khác, lần này tôi nhất định sẽ trả lời!”

Trác Yến nghĩ ngợi rồi vỗ tay: “Có rồi! Kể về bạn gái cậu đi!”

Trương Nhất Định nhìn cô, không chớp mắt. Một lúc sau mới khê thở dài: “Cuối cùng tôi cũng tin vào câu nói đã được nghe trước kia - Chỉ cần là phụ nữ thì thật sự không ai là không nhiều chuyện!”

Vốn muốn hỏi chuyện linh tinh để tránh đề tài đau buồn kia đi, nên cô mới bắt anh kể về bạn gái mình; kết quả không ngờ là anh lại mở đầu từ mẹ của anh.

Cô đã biết rõ, hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, vì thế cho dù chuyện “hỏi về bạn gái nhưng lại bắt đầu từ mẹ” khiến cô rất ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi thẳng ra, chỉ sợ đụng đến vết thương lòng của anh.

Cô ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi yên, nghe anh kể.

“Năm tôi học lớp mười hai, bố tôi cùng bạn ông ấy đến quốc gia có nhiều mỏ vàng nhất thế giới để làm ăn. Mọi thứ vốn rất tốt đẹp, nhưng bỗng ngày kia, tôi và mẹ không thể liên lạc được với ông. Sức khỏe mẹ tôi không tốt, lúc tôi còn nhỏ, bà đã mắc bệnh ung thư hạch, tuy đã khống chế được nhưng vẫn có khả năng tái phát triển. Đến ngày thứ mười bảy mất liên lạc với bố thì mẹ tôi nói là không khỏe. Đưa đến bệnh viện thì bác sĩ nói, chuyện mà chúng tôi luôn lo lắng từ lâu, bây giờ đã xảy ra.

Ung thư hạch đã phát triển, bác sĩ nói, bà muốn làm gì hay ăn gì thì cứ theo ý bà, bà đã không còn nhiều thời gian nữa”.

21. Chương 12 Phần 2

Trác Yến thấy lồng ngực nặng trĩu, mũi cay cay.

Cô hoàn toàn hiểu được, quãng thời gian ấy Trương Nhất Định chắc lo sợ và bất lực nhường nào.

Đột nhiên mắt liên lạc với bố, cho dù đã báo cảnh sát nhưng vẫn không chút tin tức, sống chết thế nào không rõ.

Còn mẹ lại bệnh nặng, trong nỗi mong nhớ người chồng và thương yêu con trai, bà cũng đành rời bỏ thế giới này.

Trong một thời gian ngắn, anh từ một cậu bé hạnh phúc được bố mẹ bảo vệ yêu thương, thoát chốn biến thành một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

Cô như có thể nhìn thấy, một chàng thiếu niên đang độ bùng bùng sức sống, trong lúc những người khác đều vô tư vô lo với nụ cười trên môi thì anh lại cô độc dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài để che giấu nỗi đau thương trong ánh mắt, lặng lẽ thương nhớ cha mẹ.

Cũng may, lúc này có một cô gái đã phát hiện ra sự khác lạ của anh.

Cô tiếp cận anh, an ủi anh, lúc anh cô đơn nhất, cô luôn quan tâm đến anh, lúc anh hoang mang rồi bởi nhất, cô luôn ở cạnh anh.

Dần dần, cuối cùng anh đã thoát khỏi nỗi đau thương.

Trác Yến lặng lẽ nghe Trương Nhất Định nói tiếp.

“Có lẽ sau khi trải qua khổ nạn, ông trời cũng biết thương xót con người. Bỗng một ngày kia, bố tôi xuất hiện trước mắt tôi - ông ấy đã về nhà!”.

Bỗng một ngày kia, bố anh về nhà.

Trong hơn bốn tháng qua, sau khi bị đối tác bán đứng bắt cóc, giao hợp đồng giả bị phát hiện rồi bị đánh đập, bệnh nặng, hồi phục, chạy trốn, bị bắt, rồi lại bị đánh, lại trốn ra... cuối cùng ông cũng được cảnh sát cứu.

Sự kiên cường không chấp nhận cái chết của ông là để giữ lại số tiền xương máu đó, cuối cùng ông có thể để vợ và con mình được sống sung túc.

Hắn là ông rất vui mừng.

Nhưng không ngờ khi về nhà thì không bao giờ còn thấy người vợ nữa.

Người đàn ông cương nghị ban đầu lúc bị kẻ xấu đánh đập cũng không kêu cứu một tiếng, nhưng khi nghe tin vợ đã qua đời, ông không còn kiên cường được nữa, lệ đã thành dòng.

Trương Nhất Định nói: “Từ đó tôi và bố nương tựa vào nhau mà sống. Vì không được gặp mặt mẹ tôi lần cuối nên ông luôn thấy hổ thẹn, ông thề trước mộ mẹ tôi rằng, nhất định sẽ chăm sóc tôi thật tốt”.

Trác Yến nghe rất chăm chú. Nhưng cô bỗng nhớ ra: Đây rõ ràng là chuyện nhà của cậu ấy, còn bạn học của cậu ấy, tại sao đến giờ trở thành bạn gái thì chẳng thấy kể đến.

Tuy trong lòng rất nghi ngại nhưng cô không hỏi, chỉ lặng lẽ, kiên nhẫn lắng nghe, nghe chàng trai trước mặt thuật lại từng chút một.

Lúc anh cô độc và bất lực nhất, cô gái ấy luôn ở cạnh, anh rất cảm kích về điều đó.

Cô gái ấy từ nhỏ đã học violin, thường ra nước ngoài thi thố, gặt hái được nhiều giải thưởng lớn, được các tiền bối trên thế giới ngợi khen là Paganini[1] của Trung Quốc đương đại.

[1] Niccolò Paganini (1782-1840), là nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc nổi tiếng người Italia.

Sau khi họ trở thành bạn thân, có một lần cô ra nước ngoài thi đấu rồi mang giải thưởng về, trên đường về thì bất ngờ xảy ra tai nạn xe cộ.

Lúc anh nhận được tin và chạy đến bệnh viện thì cô vẫn chưa tỉnh.

Bác sĩ nói rằng có một tin rất xấu.

Một bên tai của cô đã mất đi thính lực, một bên tay cũng không còn sức để cầm nắm bất cứ thứ gì, cho dù là một ly nước, một quyển sách hay một cây vĩ cầm.

Lúc cô hôn mê luôn gọi tên anh.

Mẹ cô nói với anh, vì cô không yên tâm về anh - cô vẫn chưa biết bố anh đã về nhà - nên cuống quýt trở về nước để ở cạnh anh, nên mới bất chấp trời mưa đường trơn, nhất định đi bằng được.

Kết quả là, chiếc xe chở cô và các bạn trong đội vì đường trơn không phanh kịp nên đã xảy ra tai nạn. Cô vì bảo vệ bạn mà lúc xảy ra tai nạn đã nhào sang che chắn cho đối phương.

Thế là, không ai bị thương gì cả, còn cô thì không bao giờ còn kéo violin được nữa.

Khi cô tỉnh lại thì không chịu gặp ai, cứ khóc mãi.

Cha mẹ cô gần như suy sụp.

Nhìn cha mẹ cô đau lòng tuyệt vọng, anh bỗng nhớ đến mẹ mình.

Anh bất chấp sự cự tuyệt của cô, cứ xuất hiện trước mặt cô.

Giống như trước kia cô ở bên anh, lần này đến lượt anh chăm sóc cô, ở cạnh cô, cổ vũ cô.

Cuối cùng, cô đã dần dần chấp nhận sự thật, không còn khóc nữa.

Có một hôm, cô đặt bàn tay yếu ớt của mình lên mu bàn tay anh, tha thiết và dè dặt hỏi: “Anh có chê em không?”.

Anh biết, cha mẹ cô đang nhìn anh rất khẩn thiết, ánh mắt đong đầy van nài; cô cũng đang tha thiết nhìn anh, trong mắt ngoài ánh lệ và mong đợi ra, còn thấp thoáng nỗi sợ hãi.

Anh nắm lấy tay cô, lau nước mắt đọng trên gò má cô, áp sát vào bên tai có thể nghe được của cô, nói rằng: “Không bao giờ!”.

Thế là họ đã trở thành người yêu.

Trương Nhất Định thở ra, kể đến hồi kết.

“Về sau người nhà cô ấy nghe nói cũng có bệnh nhân giống cô ấy, sau khi tập vật lý trị liệu ở một bệnh viện nước ngoài đã gần như hồi phục, thế là sau khi tốt nghiệp cấp ba, cả nhà cô ấy đã định cư ở châu Âu. Cô ấy muốn tôi cũng ra nước ngoài du học, nhưng tôi muốn ở cạnh bố nhiều hơn, nên hẹn với cô ấy thi vào Đại học A, đến năm hai hoặc năm ba có chương trình giao lưu du học sinh thì sẽ đến tìm cô ấy”.

Trác Yến rất lâu cũng không lên tiếng.

Sau khi nhớ lại, như nhận ra điều gì, cô ngước nhìn và hỏi: “Này, đến năm thứ ba cậu sẽ đi sao?”.

Trương Nhất Định nhìn cô, gật đầu: “Có lẽ, còn có thể sớm hơn”.

Không hiểu vì sao, tin này khiến Trác Yến bỗng cảm thấy một nỗi buồn ly biệt.

“Thời gian không nhiều nữa!”. Cô bất giác than thở một cái, mở to mắt ra sức trừng trừng nhìn Trương Nhất Định: “Con người cậu không chụp hình chung với con gái, vậy mình nhân lúc này ngắm cậu cho kỹ, nhớ rõ ngoại hình cậu để sau này chia tay rồi không dễ quên mất!”.

Trương Nhất Định như sợ ánh mắt nhìn thẳng thừng của cô, chỉ nhìn cô một lúc rồi cup mắt xuống, nhanh chóng quay đầu đi.

Yết hầu anh nhấp nhô lên xuống một lúc rồi hạ giọng nói: “Mẹ tôi trước khi mất có nói, làm đàn ông phải phần đầu giống bố, bà luôn tin tưởng bố tôi nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, tuyệt đối không phải là bỏ rơi chúng tôi như người ngoài đồn đại. Bà bảo tôi không được lảng nhãng, đừng tùy tiện chụp hình với con gái, như thế bà ở trên trời sẽ không nhận ra ai là con dâu bà. Nên tôi đã nhận lời, về sau chỉ chụp hình với con dâu bà”. Nói đến đây, anh lại quay sang nhìn cô, nói như giải thích: “Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi không chụp hình chung với bất kỳ cô gái nào cả. Trước khi cô ấy ra nước ngoài cũng chỉ mang theo hình của tôi thôi”.

Trác Yến dờ dẫm chớp chớp mắt, “ồ” một tiếng: “Thực ra mình không có ý trách móc... Mình chỉ đùa... đùa thôi! A thì, cậu đừng tỏ ra hài hước đột xuất như thế chứ!”. Khựng lại, rồi cô hỏi: “Cậu đối với bạn gái... cũng lý trí thật! Vậy cô ấy không có hình chụp chung với cậu, sẽ không giận cậu chứ?”.

Trương Nhất Định lắc đầu: “Tôi đáp ứng một yêu cầu của cô ấy, nên cô ấy không giận”. Anh nhìn cô, không chớp mắt: “Tôi đã nhận lời, sẽ phớt lờ tất cả nữ sinh”.

Trác Yến sững người.

Cô chỉ vào mình, há miệng ra rồi lại khép vào, khép vào rồi lại há ra, mấy lần như vậy nhưng không nói được gì.

Trương Nhất Định lại búng vào trán cô: “Chẳng phải cậu nói, cậu là ‘anh em’ của tôi đó thôi? Anh em thì làm sao tính là con gái?”.

Anh giải thích thản nhiên, cô nghe xong bất giác cười to.

“Cậu chắc chắn rất thích cô ấy phải không?”. Cô vô thức hỏi.

Anh trầm mặc không nói.

Gò má cô vì ngượng ngùng mà hồng lên.

“He he he... Hình như mình đã hỏi một câu rất ngốc... Hai người dìu nhau bước qua ngạch cảnh, làm sao không thích được? Xin cậu đừng phiền mà mặc kệ mình nhé!”.

Cô vừa nói xong, anh ngẩng đầu lên, nhìn cô, mỉm cười nói: “Tôi cảm kích cô ấy, cũng thương xót cô ấy!”.

Rất lâu rất lâu về sau, Trác Yến khi nhớ lại chuyện cũ, người ngờ nghệch như cô - hoặc là, cô vốn có một tâm hồn quá ngờ nghệch - cuối cùng nhận ra, đêm đó Trương Nhất Định nói về bạn gái mà không hề nói rằng - anh thích cô ấy.

Mà lúc đó, cậu và cô đang cách xa ngàn trùng.

Trác Yến ngẩng lên nhìn Trương Nhất Định, ánh mắt trong veo như nước.

“Trước kia rất lâu rồi, mình đã thích một cậu bạn”. Giọng cô buồn bã nặng nề, Trương Nhất Định phải sững người một lúc mới hiểu ra, Trác Yến đang kể chuyện của cô. Anh lặng lẽ ngồi đó, lắng lẽ lắng nghe.

“Cậu ấy tên Đồng Thành, lúc học cấp ba mình và cậu ấy ngồi chung bàn. Ha, không sợ cậu cười đâu, cả thời niên thiếu của mình, mình gần như chỉ nhìn thấy một chàng trai là cậu ấy thôi”.

Trọn ba năm cấp ba, cô vốn ngỡ mình có thể dùng quãng thời gian đẹp đẽ đó viết nên một chuyện tình hạnh phúc với Đồng Thành, thế nhưng sự thực không hề phát triển theo ý muốn của cô.

“Hóa ra, bạn thân của mình cũng thích cậu ấy”. Trác Yến nhìn Trương Nhất Định, bình thản kể lại.

Anh nhìn cô, thoáng thương xót. Dưới gương mặt trầm tĩnh của cô như ẩn giấu những giọt nước mắt trong veo.

“Thế là, cậu vì tình bạn mà kìm nén bản thân, từ bỏ tình yêu?”. Anh khẽ hỏi.

Trác Yến cười, nụ cười miễn cưỡng và cay đắng.

“Còn cách nào nữa? Mình không có lựa chọn khác! Cậu có biết không, bạn thân của mình từng cứu sống mình!”.

Năm lớp tám, cô và bạn thân cùng lớp là Lâm Quyên cùng đi bơi thuyền trên hồ. Tại cô hiếu động, ngồi trong thuyền mà không chịu ngồi yên, cứ xoay tới xoay lui. Con thuyền nhỏ mong manh từ lúc khẽ chuyển sang rung lên bần bật, cuối cùng vì cô bất cẩn mà mất thăng bằng, cuối cùng rơi xuống khỏi thuyền, ngã tõm xuống nước.

Cô không biết bơi, rơi xuống hồ, vừa sắc nước vừa gào thét.

Nước hồ mùa thu lạnh lẽo thấu xương. Khí lạnh và nước lạnh xộc vào mũi, cảm giác ngạt thở khiến cô cảm nhận thấy sự đáng sợ của cái chết.

Hôm ấy trời khá âm u, ngoài họ ra thì chẳng còn ai khác. Còn Lâm Quyên cách đây không lâu vừa mới học bơi, chỉ biết bập bõm mà thôi. Hướng hồ lúc này cô còn đang gặp “bà dì”[2] phiền phức.

[2] đang đến kỳ kinh nguyệt.

Cho dù nhìn từ điểm nào thì Lâm Quyên cũng không nên xuống nước. Nhưng vì cứu cô mà Lâm Quyên không do dự, nhảy khỏi thuyền.

Suýt nữa thì cả hai đều mất mạng. Cũng may lúc nguy cấp nhất, họ còn nghĩ ra chuyện bám vào con thuyền nhỏ để gắng bơi vào bờ.

Sự cố đó cuối cùng đã trôi qua, không ai mất mạng trong buổi chiều thu hôm đó.

Sau đó cô bị cảm nhẹ. Cô muốn hỏi xem Lâm Quyên có phải cũng bị cảm lạnh không. Lúc gọi đến nhà họ Lâm, cô mới biết Lâm Quyên đang nằm trong bệnh viện truyền dịch.

Đối với Lâm Quyên, cảm lạnh chỉ là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn là, “bà dì” lại giở chứng với cô.

Trên cơ thể phụ nữ, những chuyện liên quan đến “bà dì” đều không thể xem thường, lúc đó một khi không để tâm, chưa biết chừng sẽ để lại bệnh tật suốt đời.

“Từ đó Lâm Quyên đã có di chứng, về sau ‘bà dì’ không để cho bạn ấy dễ chịu ngày nào, mà tất cả đều là do mình, nên mình rất hối hận, có lúc thấy bạn ấy la hét kêu đau, mình ước thà rằng chiều hôm đó để mình chết đuối cho xong!”. Trác Yến kể lại, vẻ mặt buồn bã.

Những chuyện này cô chưa bao giờ kể cho ai nghe mà giấu kín tận đáy lòng, vừa cảm kích, vừa hổ thẹn, vừa vì thấy mắc nợ nên không bao giờ tranh giành gì với bạn.

Trương Nhất Định nhìn cô, đôi mày khẽ chau lại.

“Khi vào cấp ba, bạn ấy học ban xã hội còn mình học ban tự nhiên, bọn mình không học chung lớp nữa. Bắt đầu từ học kỳ hai năm lớp mười mình và Đồng Thành ngồi cùng bàn. Bọn mình rất vui vẻ, rất ăn ý, rất hòa hợp, cứ như không bao giờ nói hết chuyện vậy”.

Lúc đó cô thường xuyên vừa làm bài tập vừa cười tủm tỉm một cách bất ngờ, vô duyên vô cớ và chẳng có lý do. Thực ra chỉ vì lúc đó trong lòng cô đang thầm nhớ đến cậu.

“Đối với cậu ấy, dần dần mình có một tình cảm khác lạ, thấp thoáng và mơ hồ; thực ra mình biết cậu ấy cũng thế. Nhưng bọn mình chẳng ai chọn thúng lóp giấy ngăn cách giữa bọn mình cả”.

Vào giờ nghỉ, thỉnh thoảng Lâm Quyên cũng đến tìm cô, dần dần thông qua cô, Lâm Quyên đã quen với Đồng Thành.

Mùa xuân năm ấy, cô bỗng có suy nghĩ muốn đi hội Đạp Thanh. Đồng Thành nhiệt tình nhận lời. Vì hai người sắp ở riêng bên nhau, cô bỗng cảm thấy ngượng ngùng.

Thế là khi ấy cô nghĩ: Hay là gọi cả Lâm Quyên đi cùng, hít thở không khí trong lành cũng có lợi cho sức khỏe của bạn ấy.

Chỉ là cô không ngờ, chính vì suy nghĩ đó mà con đường giữa cô và Đồng Thành mỗi lúc càng mờ hồ.

Hôm đó quay về, Lâm Quyên nói với cô, cô ấy cũng thích Đồng Thành.

Trong khoảnh khắc đó, cô nghe tai mình như có sấm dội.

Cô luôn kể lể tâm sự của mình cho Lâm Quyên, Lâm Quyên từ đầu tới cuối cũng biết rằng cô thích Đồng Thành.

Nhưng cô ấy lại nói với cô rằng: “Yến Tử, mình cũng thích cậu ấy”.

Mãi mà cô cũng không biết phải làm sao.

Một bên là chàng trai cô yêu mến, tuổi thanh xuân của cô và cậu ấy đang “mờ ám”, tươi đẹp, bắt cô đành đoạn từ bỏ và rút lui cô cảm thấy đau lòng như thể có ai đó đâm một nhát dao vào tim.

Còn bên kia, là Lâm Quyên đã từng cứu cô, hơn nữa vì cô mà bạn ấy mới mười mấy tuổi đã mang bệnh trong người. Dù thế nào đi nữa, cô không thể cự tuyệt người bạn ấy được.

Bắn khoăn rất lâu, cuối cùng cô và Lâm Quyên cũng đồng ý với nhau rằng: Không ai trong hai người họ tỏ tình với Đồng Thành, rốt cuộc ai sẽ ở cạnh cậu ấy thì phải xem cậu ấy cuối cùng sẽ chọn ai.

Bao năm nay, cô luôn hối hận rất nhiều vì sự dè dặt ngày đó. Nếu năm ấy trước khi Lâm Quyên quen với Đồng Thành, mảnh giấy mỏng che giấu tình cảm giữa cô và cậu ấy bị cô chọc thủng, thế thì bây giờ liệu đã là tình hình khác? Đồng Thành có lẽ sẽ không do dự, mờ ám không quyết giữa cả hai như thế này.

Con người có lúc vì không thể do dự mà trở nên bất chấp tất cả để tiến thẳng về phía trước.

Một khi đã có lựa chọn thì ngược lại sẽ trở nên ngần ngại e dè - không biết nên chọn cái nào thì tốt hơn, thôi thà rằng dừng ngay tại đó để từ từ suy nghĩ.

Chỉ cần không chọn, cũng có nghĩa là mất đi cái nào cũng không quan trọng.

Và ba người họ cứ mờ ám như thế. Và càng về sau, cô càng không đoán ra rốt cuộc Đồng Thành gần gũi với cô hơn, hay là với Lâm Quyên hơn.

Rất nhanh đã đến năm lớp mười hai, trước khi điền nguyện vọng Đồng Thành và cô cùng hẹn sẽ thi chung một trường. Do đó cô thấy như hoa đang nở bùng trong tim, cảm giác nổi khổ nặng nề cô phải chịu đựng bấy lâu nay cuối cùng đã kết thúc.

Thế nhưng sự việc lại không hề tốt đẹp như cô tưởng tượng. Khi giấy thông báo đã có, cuối cùng cô cũng hiểu được thế nào là “sét giữa trời quang” - người cùng Đồng Thành thi cùng một trường không phải là cô, mà là Lâm Quyên.

Cô còn nhớ Đồng Thành cầm giấy thông báo chạy đến trước mặt cô, trách cô đổi nguyện vọng quá nhanh mà không nói cậu biết, lúc đó trong đầu cô vẫn mù mờ, cô hoàn toàn không nhận ra rốt cuộc như thế là thế nào.

Rất lâu về sau, đến khi cô quyết định đối mặt với kết quả không thể thay đổi này, cô nhớ lại đêm trước khi điền nguyện vọng, Lâm Quyên đội mưa chạy đến tìm cô: “Yến Tử, mình và Đồng Thành quyết định đổi nguyện vọng rồi, cậu ấy muốn thi Đại học A, mình cũng không thi vào đại học C nữa, mình quyết định thi cùng các cậu! Mình và Đồng Thành đã sửa rồi, bọn mình sợ ngày mai nói cậu biết thì không kịp nên mình đội mưa đến đây!”.

Và thế là, cô đã tin Lâm Quyên mà không hề nghi ngờ gì, tin người bạn thân đã từng cứu sống cô, không ngần ngại thay đổi nguyện vọng thi đại học.

Chỉ là cô không bao giờ ngờ rằng, trong lúc cô băn khoăn chần chừ như vậy, cô đã đẩy mình ra xa Đồng Thành hơn, rất xa...

“Thì ra người đổi nguyện vọng thực ra chỉ có mình, ha ha, buồn cười quá phải không!”. Trác Yến toét miệng cười giễu mình: “Nực cười hơn là, về sau mình thấy nước mắt của Lâm Quyên, không hiểu sao mà không trách bạn ấy nữa, sau đó nhìn bạn ấy vừa khóc vừa cười với mình, chẳng hiểu vì đâu mà mình lại nhận lời, rằng sẽ tiếp tục giữ lời hứa - bọn mình không ai tỏ tình trước, để Đồng Thành tự chọn lựa”.

Trương Nhất Định nhìn vào mắt cô không chớp: “Thế nếu...” Anh trầm giọng: “Cậu ta chọn bạn của cậu thì sao? Dù sao bọn họ cũng gần nhau hơn”.

Trác Yến cười hi hi, cổ tỏ ra thoải mái. Thế nhưng nụ cười của cô quá gượng gạo, bán đứng mọi cảm xúc thật sự của cô.

Cô cười rất xấu, gần như đang khóc.

“Vậy thì mình thất tình thôi!”. Tổ vẽ không quan tâm, cô vừa cười vừa nói.

Trương Nhất Định nhìn cô, lông mày nhíu chặt, không nói gì.

Một lúc lâu sau, anh đưa tay đến trước mặt cô, vò tóc mái trước trán cô, mượn những sợi tóc rối bởi ấy để ngăn đôi mắt ướt ươn của cô, cũng đồng thời ngăn cả chính anh.

“Ngốc!”.

Anh buồn bã lên tiếng.

Đêm khuya tĩnh lặng bỗng vang lên một tiếng thâm trầm như vậy, nhất thời khiến người ta không nhận ra là anh đang nói ai.

Đêm đã vào khuya mà không hay, Trương Nhất Định đứng lên định đưa Trác Yến về ký túc.

Trác Yến khoát tay từ chối: “Chẳng mấy bước, tự mình về là được, không cần đưa không cần đưa, bên trong kia ba tên ấy uống say rồi, cậu cứ ở lại chăm sóc họ đi!”.

Trương Nhất Định cố chấp không chịu, Trác Yến cuối cùng đành để mặc anh.

“Vậy đưa mình đến cổng trường là được, đưa vào trường thì cậu yên tâm rồi chứ gì?”.

Trương Nhất Định nghe lời cô, đưa cô vào trường rồi quay lại quán ăn tìm ba tên yêu quái đã say khướt.

Trác Yến một mình đi chậm chậm trong trường; vừa đi vừa thở dài.

Những bí mật vừa đau khổ vừa ngọt ngào giấu kín trong lòng bấy lâu nay, cứ ngỡ sẽ giấu kín cả một đời, không ngờ lại trong một đêm thế này mà cô đã bộc bạch tất cả trước mặt một người khác.

Không thể nói là vì sao mà lồng ngực cứ có cảm giác buồn bã lạ lùng, như đang thương xót đau buồn cho quá khứ giấu kín của Trương Nhất Định, cũng như đang thương xót cho chính mình.

Cô đi rất chậm, bước chân rất nhẹ gần như không phát ra âm thanh. Vì thế lúc đến trước tòa nhà ký túc, cô không hề làm kinh động đến hai người đang đứng lặng lẽ trong một góc trước tòa nhà.

Họ không nhìn cô, nhưng cô lại tinh mắt nhìn thấy họ.

Thế là cô càng nhẹ bước, ngay cả hơi thở cũng cố ý nén lại không phát ra tiếng động, vội vã lướt qua cách họ không xa như một cái bóng rồi vào trong tòa nhà.

Vào trong rồi, cô mới thở phào.

Cô không biết Giang Sơn và Ngô Song có phải đã xảy ra chuyện gì không, từ những gì nhìn thấy ban nãy, cô cảm giác không khí giữa họ lại có phần bức bối, căng thẳng.

Giờ giấc thế này không nên quấy rầy người khác, nên cô lặng lẽ luồn vào, không dám chào họ.

Hai người trước tòa nhà đang chìm vào sự ngượng ngập nặng nề

Giang Sơn chau mày, trong lòng không thể nói rõ là buồn bực hay bất lực.

Ngô Song đứng đối diện cúi đầu, hai vai khẽ run, cổ sức không chế không để mình phát ra tiếng khóc.

Một lúc sau, cuối cùng Giang Sơn thở dài, hỏi: “Rốt cuộc em làm sao thế? Sao tự dưng lại khóc thảm thiết như vậy?”

Cả buổi tối hai người đều yên ổn, đến khi cậu đưa cô về ký túc thì cô bỗng khóc nức lên, không chịu lên lầu, cũng không chịu nói vì sao lại khóc.

Ngô Song ngược lên, nước mắt ướt đầm gương mặt, nắc nhen hỏi: “Có phải anh... đã không còn thích em nữa?”

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt ấy, trái tim Giang Sơn như nhảy thót lên, đầu óc mù đi.

Như có thứ gì đó từ hỗn độn bỗng trở nên rõ ràng.

Cậu nhìn Ngô Song, nhú chặt mày. Gương mặt lúc thì tỏ ra dằn vặt, lúc lại có vẻ tự trách.

Sao cậu lại quên mất rằng, cô gái này đây, là ban đầu cậu chủ động và tốn biết bao công sức mới theo đuổi được. Ban đầu khi thấy cô, sự rung động ngay từ ánh nhìn đầu tiên, cảm giác hưng phấn và mê mẩn, đến giờ nhớ lại vẫn thấy như mới.

Cậu đã ngỡ cảm giác này có thể kéo dài suốt đời, nhưng bắt đầu từ bao giờ mà nó đã lặng lẽ thay đổi?

Sự thay đổi này đến rất âm thầm, lặng lẽ và không kịp đề phòng, đến khi cô gái này nói: “Có phải anh đã không còn thích em nữa”, như thể một cây gậy, cuối cùng đã gõ cho đầu óc mê muội của cậu phải thức tỉnh.

Cậu, đã là bạn trai của cô gái này.

Ban đầu là cậu theo đuổi cô, cậu thực sự không nên có ý đồ gì với người khác sau khi cậu đã vất vả theo đuổi được cô.

Nghe câu hỏi của Ngô Song, Giang Sơn kéo cô vào lòng.

Cậu nhắm mắt, như hạ quyết tâm.

Lúc mở mắt ra, cúi đầu nhìn cô, cậu khẽ nói: “Đừng nghĩ lung tung, nói vớ vẩn gì thế? Làm sao anh không thích em được?”

Ngô Song dần dần thôi nức nở, cứ hỏi liên tục: “Thật không?”

Giang Sơn đưa tay lau nước mắt rơi ra từ đôi mắt cô, tiện thể che luôn cả mắt cô lại.

“Thật!”. Cậu cười nói.

Mà cậu và cô đều không nhìn thấy, trong nụ cười của cậu che giấu một vẻ cay đắng thoáng qua.

22. Chương 13 Phần 1

Chương 13: Trạm tiếp theo thiên hậu[1] là cậu

[1] “Trạm tiếp theo thiên hậu” là một bộ phim của đạo diễn Mã Vĩ Hậu được công chiếu tại Hồng Kông, Trung Quốc vào năm 2003. Bộ phim là câu chuyện cảm động về ước mơ và sự nỗ lực theo đuổi ước mơ được trở thành ca sĩ của cô gái Kim Đại Hỷ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến cuối học kỳ.

Không biết cô giáo vụ có phải mắc chứng trầm uất sau khi sinh không mà cô đã xếp lịch thi cuối kỳ vô cùng biến thái.

Một số môn sáng thi chiều cũng thi, thi liên tiếp mấy ngày rồi làm thiết kế công trình; một số môn hôm nay thi một phần ngày mai thi một phần rồi mấy ngày sau lại thi tiếp, cứ lắt nhắt như thế đến khi kết thúc.

Lịch thi chuyên ngành của bọn Trác Yến được gọi là biến thái nhất trường.

Thi trước một phần, trong quá trình đó nghỉ mấy ngày; rồi lại thi tiếp phần nữa, sau đó lại nghỉ mấy ngày; rồi tiếp tục thi, ngừng, thi, ngừng...

Những bạn bình thường học hành chăm chỉ đều bảo là lịch thi thế này thật lãng phí thời gian. Còn những người thường ngày không cố gắng, lúc này vì có đủ thời gian ôn tập mà tỏ ra thích thú một cách biến thái với lịch thi biến thái như thế.

Ví dụ Trác Yến, ví dụ Dương Lộ, ví dụ Tiểu Dư.

Những người nước đến chân mới nhảy như vậy trong mấy ngày dôi ra đều rất tích cực đến lớp để tự học. Trác Yến phát hiện ra một phòng học ở khu giảng đường số 4, ở đó không bị xếp phòng thi. Cô cảm thấy rất vui mừng, có nghĩa là cô không cần chạy đi chạy lại vất vả tìm phòng học nữa.

Cô nói cho các bạn trong lớp biết về tin tốt lành này, từ đó phòng học ấy trở thành phòng chuyên dụng để ôn tập của lớp Ba Khoa Tự Động, mọi người đến đó đọc sách làm bài.

Trong đám người đó có cả Giang Sơn.

Trong lớp, mọi người đều có vị trí ngồi cố định. Chỗ của Giang Sơn ở phía trước Trác Yến.

Bình thường khi không thi, Giang Sơn đều tổ chức ọi người đến tự học. Cậu tự khen mình là “lớp trưởng gương mẫu điển hình”.

Chiều hôm đó cậu lại không tới.

Chỗ ngồi phía trước lúc có người thì Trác Yến không thấy gì. Nhưng bỗng dưng trống hẫng thì lúc ngẩng đầu lên, tầm nhìn không bị cản trở, cô lại thấy có phần hụt hẫng.

Thế nhưng cô không nghĩ nhiều, chỉ thoáng nghĩ một chút rồi lại cúi xuống làm bài.

Không đến thì không đến, có lẽ là có việc, chuyện thường tình thôi mà, có gì lạ đâu.

Trác Yến đang ôn tập hăng say thì tư duy bỗng bị Ngô Song cắt ngang.

Ngô Song nhìn thấy cô thì tiến thẳng đến, gương mặt cô có vẻ cuống quýt.

“Yến Tử, cậu ra ngoài với tớ một lúc được không?”

Trác Yến buông bút, theo bạn ra ngoài.

“Yến Tử, cậu có nhìn thấy Giang Sơn đâu không? Buổi sáng tớ thi xong đã bắt đầu tìm anh ấy nhưng mãi không thấy, gọi điện cho anh ấy thì tắt máy! Anh ấy chưa bao giờ biến mất mà không nói tiếng nào cả, tớ lo là có chuyện gì đã xảy ra, thật cuống chết đi được!”. Ngô Song vừa ra khỏi lớp đã gấp gáp hỏi ngay Trác Yến.

Trác Yến vội an ủi: “Chắc không có chuyện gì đâu, cậu ta thông minh lắm! Có lẽ đúng lúc di động hết pin chẳng? Cậu đừng lo, bọn mình cứ chờ thử xem sao, đến tối nếu không thấy cậu ta thì bọn mình đi tìm thầy giáo!”.

Ngô Song được an ủi, hoàn hồn lại rồi mới đi về. Trác Yến vào lớp ngồi xuống.

Mắt thì nhìn sách nhưng chẳng lọt nổi chữ nào vào đầu.

Ngẩng lên nhìn chỗ ngồi trước mặt, cô bắt giắc chau mày.

Vốn dĩ cô nghĩ chuyện này chẳng có gì to tát cả, Ngô Song có phần thần hồn nát thần tính thôi. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì bắt đầu thấy có gì đó là lạ.

Giang Sơn luôn là người làm việc có trước có sau, nếu không thầy hướng dẫn đã không yên tâm mà chọn cậu ta làm lớp trưởng. Chuyện biến mất đột ngột như hôm nay, quả thật trước đây chưa bao giờ xảy ra.

Mang tâm trạng ngờ vực, Trác Yến vừa ngẩng người vừa xem sách.

Một buổi chiều đã trôi qua như vậy.

Đến tối, Trác Yến lúc vào lớp học đã nhìn thấy Giang Sơn.

Cô bắt giắc thẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Đến gần chỗ ngồi, chọc chọc Giang Sơn, giọng nói có vẻ bất mãn, cô trách móc: “Anh Giang Sơn à, anh đi đâu cả buổi chiều thế hả?”

Giang Sơn nhếch môi cười: “Bực bội, không muốn đọc sách nên ra quán net chơi game”.

Trác Yến nghe thế thì nổi giận, đưa ngón tay chọc vào vai cậu: “Cậu thật là... Tôi không biết nói cậu thế nào nữa! Chơi game thì chơi, sao không nói tiếng nào! Di động thì tắt máy, cậu có biết lúc cậu chơi game thì người ta đang lo lắng sốt ruột vì cậu không?”

Giang Sơn không phản bác gì, gương mặt vẫn nụ cười ranh mãnh: “Lo lắng sốt ruột vì tôi? Thật không? Ai thế? Cậu? Hay là người khác?”

Trác Yến nghẹn lời, suýt nữa thì cắn phải lưỡi: “Ừm...”. Cô không nhịn được, lườm cậu: “Đang nói đùa hoành với cậu, đừng đùa nữa! Bọn này đều lo lắng cho cậu! Cậu không tắt máy còn được, lần này tắt máy mà người ta không nghĩ linh tinh hay sao? Có phải di động bị mất trộm không? Hay là bị xe đâm? Có phải bị lừa gạt hay không...”

Cô nói như súng bắn liên thanh, nói ra một đống những tình huống kinh khủng.

Giang Sơn nhìn Trác Yến, nụ cười tinh nghịch bên khóe mắt bị che giấu đi.

Trác Yến vẫn đang nói tiếp.

“Có phải là bị...”

Giang Sơn bỗng cắt ngang: “Tôi hứa, lần sau tôi sẽ nhờ mở máy!”

Trác Yến bỗng ngẩng người: “Cậu đừng hứa với tôi, cậu nói với tôi thì có ích gì! Cậu phải nói rõ với Ngô Song để bạn ấy yên tâm mới đúng! Bạn ấy lo cho cậu như thế!”

Giang Sơn toét miệng cười: “Biết rồi!”. Quay đầu đi, bắt đầu xem sách.

Từ hôm ấy, chỗ ngồi của Giang Sơn không còn vắng vô cơ nữa. Nếu có lúc không đến học được, cậu sẽ làm như vô tình cố ý nói cho Trác Yến biết.

“Buổi chiều phụ ít việc với thầy”. “Ngày mai phải đến khoa sắp xếp một chút thứ với thầy chủ nhiệm”. “Buổi tối phòng bọn tôi đi ăn với nhau”.

Cậu không nói thẳng là không đến ôn tập, Trác Yến mơ mơ hồ hồ, cũng không hiểu được ý đồ cậu làm thế là gì.

Đến mãi sau này, cô mới hơi hiểu ra, thì ra chuyện mà cậu làm với cô, thực ra gọi là, khai báo.

Sau khi thi hai môn, tâm trạng vốn căng thẳng của mọi người đã trở nên lười biếng uể oải bởi lịch thi kéo dài quá

Chiều thi xong môn thứ hai, Trác Yến không đến phòng tự học.

Hôm sau cô vừa vào phòng ngồi xuống, Giang Sơn liền quay lại hỏi cô: “ ‘Trạm tiếp theo Thiên Hậu’ là gì?”.

Trác Yến vốn đang lười biếng, nghe câu hỏi của cậu thì lập tức có tinh thần, hào hứng nói: “Đó là một bộ phim rất hay, tôi cho là rất kinh điển ấy! Đáng được đề cử nhiệt liệt!”. Chiều qua cô không đi tự học là do trốn trong phòng xem bộ phim này.

Rồi Trác Yến khựng lại, bất giác nghi ngờ: “Này, sao cậu lại biết ‘Trạm tiếp theo Thiên Hậu’?”.

Giang Sơn cười giễu: “Có phải cậu đã quên rằng trong QQ của cậu có thêm một người bạn tên là ‘lớp trưởng’? Có phải cậu nghĩ người bạn này đui mù chắc, cái chữ ký dài thượt như vậy mà cậu ta không nhìn thấy?”.

Trác Yến vỗ trán, ngượng ngùng cười hì hì.

Bộ phim hôm qua cô xem, có lẽ trong mắt người khác thực ra cũng chỉ bình thường, nhưng không biết vì sao cô lại thấy rung cảm sâu sắc.

Có lẽ vì ngụ ý mà nó ẩn chứa – Cố lên! ‘Trạm tiếp theo Thiên Hậu’ chính là bạn!

Có thích điên cuồng ca khúc chủ đề cùng tên “Trạm tiếp theo Thiên Hậu”. Sau khi xem xong bộ phim này, cô lập tức chạy đến tiệm đĩa mua CD ca khúc phim. Nhưng mấy tiệm đều không thấy, cuối cùng đành buồn bã trở về phòng.

Lúc về rồi, cô viết dưới chữ ký của mình: Hầu ca vạn năng huynh mau cười căn đầu vân đến trước mặt muội nói rằng huynh sẽ tặng muội CD “Trạm tiếp theo Thiên Hậu” đi! Hầu ca tuy rằng huynh nhiều lông nhưng muội sẽ dũng cảm lấy huynh...

Trác Yến thở dài đau lòng với Giang Sơn: “Haizz, tôi tìm rất nhiều tiệm đĩa cũng không thấy CD ca khúc chủ đề phim đó, đúng là ứng với câu nói kia, có tiền mà không mua được thứ mình thích, đau buồn quá!”.

Giang Sơn cười giễu cô: “Thì đến nơi rồi mà cậu còn có tâm trạng quan tâm đến mấy thứ này, Trác Văn Tĩnh cậu đúng là có niềm khao khát mãnh liệt thật đấy! Nhớ lúc nợ môn phải mạnh mẽ lên, đừng khóc lóc nhé!”.

Trác Yến trừng mắt nhìn cậu, hậm hực: “Đồ mỏ quạ không có ước mơ! Mặc kệ cậu!”.

Nói xong cúi đầu xuống thật, không thêm đùa giỡn với Giang Sơn nữa.

Lúc gần ăn trưa, Giang Sơn vừa dọn đồ vừa hờ hững nói với Trác Yến: “Chiều nay anh đây mua phần thưởng giúp thầy, cô bé phải ngoan, phải ôn tập ngoan ngoãn có anh hay không cũng vậy, cố gắng học hành, đừng lười biếng, coi chừng nợ môn!”.

Trác Yến vừa lườm cậu vừa suyt một tiếng: “Đồ mỏ quạ!”.

Hôm sau lúc tự học, Giang Sơn bỗng quay lại.

Anh nhướn mày, có vẻ đặc ý hỏi Trác Yến: “Cậu nói xem cậu phải cảm ơn tôi thế nào đây?”.

Trác Yến ù ù cạc cạc, ngơ ngẩn hỏi lại: “Cái gì mà cảm ơn cậu? Tôi còn nợ cậu tình người mà chưa trả à? Cậu đừng hồng lừa tôi nhé, tôi tỉnh táo lắm!”.

Giang Sơn phì cười thành tiếng: “Cậu cũng nói ra được câu này mà không ngượng à! Lừa gạt bản thân đúng là siêu thật! Cho cậu thêm cơ hội, mau nghĩ cách cảm ơn tôi đi!”.

Trác Yến nheo mắt lại liếc xéo Giang Sơn: “Bạn à, hôm nay trước khi ra ngoài bạn đã uống thuốc chưa? Nếu uống rồi thì nói cái gì mà chị đây nghe hiểu được ấy?”

Giang Sơn cười khà khà: “Được thôi, mồm miệng dẻo để quá! Để xem cậu còn cứng miệng với tôi đến bao giờ!”. Vừa nói vừa đưa ra một vật có hình vuông.

Trác Yến nhìn thấy thứ mà cậu đưa ra, lập tức vui mừng kêu lên: “Wow! ‘Trạm tiếp theo Thiên Hậu!’”. Cô ngược lên hỏi Giang Sơn: “Cậu tìm ra ở đâu thế? Tôi chạy bao nhiêu tiệm đĩa mà không tìm thấy! Anh Giang, em nhận ra rồi, anh là một người tốt!”.

Giang Sơn nói về hờ hững: “Cậu ngốc, nhân phẩm không tốt nên không mua được, hôm qua lúc tôi mua đồ giúp thầy hướng dẫn thì đã nhìn thấy ngay, thứ này dù sao cũng không nặng, lúc đó tâm trạng tôi cũng tốt, nghĩ lại thì thấy có một cô ngốc thích cái này nên tiện tay mua luôn”.

Cậu đưa tay đẩy gọng kính, toét miệng cười hỏi Trác Yến: “Sao nào cô bé, vẫn không định cảm ơn tôi à? Còn nữa, lúc này cậu nói tôi gì ấy nhỉ? Uống thuốc chưa phải không?”.

Trác Yến vừa vò tóc vừa cười hả hê, vẻ mặt có chút ranh mãnh vô lại: “Ôi trời cái cậu này, sao lại nhớ chuyện vặt vãnh kỹ thế kia chứ? Làm chuyện lớn thì không nên để ý đến tiểu tiết! Những lời ban này tôi quên lâu rồi! Ha ha! Ha ha ha ha!”.

Giang Sơn nhìn bộ dạng cười ngô nghê của cô thì bất giác cũng mỉm cười theo.

Trác Yến vừa bóc đĩa CD ra vừa hỏi: “ Bao nhiêu tiền?”.

Giang Sơn lơ đãng đáp: “Không đắt, thôi tặng cậu, xem như... ừ, phần thưởng chúc mừng cậu không nợ môn vậy! Nếu cậu nợ môn thì trả nó lại cho tôi!”.

Trác Yến đảo đảo mắt, cười toe toét gật đầu: “Ừ! Nếu không nợ môn thì đến lúc đó, tôi sẽ mời cậu và Ngô Song ăn cơm!”.

Hàng lông mi khẽ rung, Giang Sơn cười với Trác Yến: “Đến đó hăng tít!” rồi quay đi, bắt đầu xem sách.

Buổi tối tự học xong về lại ký túc, chiếc di động mới mua không lâu của Trác Yến bỗng réo rất trong túi.

Nhạc chuông ngắn, chắc là tin nhắn.

Cô móc điện thoại ra, nhìn kỹ bên cạnh tin nhắn ở góc phía trên màn hình, ở đó ghi tên Trương Nhất Định – anh hẹn cô xuống lầu, anh đang đứng dưới đợi.

Trác Yến nhảy nhót xuống dưới, nhìn thấy ngay Trương Nhất Định.

Cô chạy đến trước mặt anh, hơi thở gấp gấp, hỏi: “Tìm mình có việc gì thế?”.

Trương Nhất Định đưa vật đang cầm trong tay cho cô.

Trác Yến nhận lấy, cúi đầu nhìn rồi sững sờ.

Trác Yến ngơ ngẩn nhìn đĩa CD trong tay, mãi không nói được gì.

Bìa đĩa quá quen thuộc, cô đã xem gần như cả buổi chiều.

Trương Nhất Định nói: “Biết cậu thích, lúc ra ngoài mua đồ thì nhìn thấy nên tiện thể mua nó về cho cậu”.

Trác Yến vừa nghe vừa ngơ ngẩn.

Sao lúc cô đi mua thì tốn bao nhiêu công sức, đi qua bao nhiêu tiệm cũng không thấy bán; nhưng đến Giang Sơn và Trương Nhất Định thì lại dễ dàng như vậy, hình như đều là vô tình mà nhìn thấy. Chẳng lẽ thứ CD này cũng biết trọng nam khinh nữ?

Trong lúc thất thần, cô nghe thấy giọng nói có vẻ ngần ngại của Trương Nhất Định.

“Sao vậy? Không thích à?”.

Trác Yến vội lắc đầu: “Không phải!”. Rồi cô cười thật rạng rỡ: “Vì nhất thời không nghĩ đến, quá bất ngờ! Nên không biết phải nói gì cả!” Cô lắc lắc đĩa CD trong tay với anh: “Cám ơn nhé!”.

Cám ơn xong, cô vội hỏi: “ Bao nhiêu tiền?”.

Trương Nhất Định mỉm cười: “Lần này thôi, xem như quà tặng cậu! Chúc cậu thi qua hết. Nếu có môn nào thi xong mà lại bị nợ thì đến lúc đó tôi sẽ đến thu tiền cậu!”.

Nghe anh nói xong, Trác Yến càng ngẩn ngơ.

Khoảnh khắc này, cô nghi ngờ rằng Trương Nhất Dịch và Giang Sơn liệu có phải là anh em đã thất lạc bao năm? Những chuyện hai người họ làm với cô, nói với cô, sao lại giống nhau y đúc vật!

Về chuyện CD, Trác Yến cứ ngỡ việc này cũng chấm dứt ở đây.

Kết quả bất ngờ là vẫn còn có những niềm vui khác rót xuống trúng đầu cô.

Lúc thi xong thêm một môn nữa, cô bất ngờ nhận được một gói bưu phẩm, nhìn địa chỉ thì lại là Đồng Thanh gửi đến.

Mở gói bưu phẩm ra với một tâm trạng hoài nghi, đập vào mắt là những món ăn vặt kiểu hoa quả sấy khô.

Những thứ đó Trác Yến không thích ăn cho lắm, cái mà cô thích ăn là thạch hoa quả và chocolate, những món như hoa quả sấy khô thực ra thì Lâm Quyên thích ăn hơn.

Cô tỏ ra hào hứng, đưa tay vào trong thùng khuấy đảo.

Sau khi gạt những món ăn được ở trên cùng ra, cô thoáng chờ người.

Mấy giây đầu, cô gần như không dám tin thứ mình nhìn thấy thật sự tồn tại, thậm chí cô nghi ngờ có phải mắt mình bị ảo giác hay không.

Dưới đáy thùng, một hộp đĩa CD đang nằm ngoan ngoãn. Nó như có thêm sức sống nào đó, lặng lẽ nằm yên dưới đó, cười híp mắt chờ cô nhắc nó lên.

Trác Yến nhắc đĩa CD lên.

Trên hộp đĩa CD còn có một tấm thiệp, bên trên có hai hàng chữ, là bút tích của Đồng Thành:

‘Trạm tiếp theo Thiên Hậu’ là cậu!

P/S: Đợi tôi, bọn mình hè này sẽ gặp nhau ở nhà!

Trác Yến áp đĩa CD thật sát vào lồng ngực.

Niềm sung sướng như thủy triều, trong phút chốc đã chìm cô xuống.

Nhất định là Đồng Thành đã nhìn thấy dòng chữ ký tên của cô, nên mới gửi đĩa CD này. Mà nó có ý nghĩa gì? Có phải là nói rõ ràng Đồng Thành không còn phân vân nữa?

Nghĩ đến đó, Trác Yến cảm giác tim cô như muốn nhảy ra ngoài, khóe mắt không thể nào kiềm chế mà đã bắt đầu ươn ướt.

Trong khoảnh khắc đó, cô đã quên mất đĩa CD của Trương Nhất Dịch, quên cả đĩa CD của Giang Sơn. Lúc này đây, trong mắt cô chỉ còn nhìn thấy đĩa nhạc, tấm thiệp của Đồng Thành gửi đến, trong đầu cô bây giờ toàn là câu nói mà Đồng Thành viết trên thiệp: Đợi tôi, bọn mình hè này sẽ gặp nhau ở nhà!

23. Chương 13 Phần 2

Những ngày sau đó, Trác Yến chịu đựng một cách vất vả, khổ sở.

Khó khăn lắm cuối cùng mới chờ tới lúc thi xong, cô không muốn chậm trễ thêm một buổi tối nào nữa, xách hành lý lên tàu về nhà ngay hôm đó.

Trên tàu, cô nhận được vô số tin nhắn trách móc của mọi người.

Lộ Dương cười giễu cô trọng sắc khinh bạn, Tiểu Dư mỉa mai cô không coi trọng người thân, ngay cả Tôn Đình cũng không kìm được mà sỉ nhục cô là chỉ biết có trai, không có nhân tính.

Với những lời trách móc đó, Trác Yến không hề phản bác, thậm chí còn thản nhiên trả lời: “Chị đây phải đợi bao năm rồi mới đến ngày này nào? Chờ đám mây đen cả đời rồi khó khăn lắm mới nhìn thấy mặt trăng ló dạng, đổi lại là các cậu thì các cậu có như tớ không? Các cậu có thể trọng bạn khinh sắc không? Các cậu có thể có nhân tính mà không thèm nhìn trai không? Có thể không có thể không!!!”.

Trong lúc gửi tin nhắn đầu khẩu vui vẻ với nhau thì còn có hai tin nhắn cảm xúc khác, mà Trác Yến lại không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Một tin nhắn đến từ Giang Sơn.

“Chẳng đã hẹn là cậu, tôi và Ngô Song cùng đi hay sao? Vé tàu của cậu còn ở chỗ tôi đây, nhưng tại sao Tiểu Dư nói với tôi là cậu đã lên đường một mình rồi? Trác Văn Tĩnh, cậu hay thật, xem như tôi đã tốn công mua vé cho cậu rồi! Cậu cứ đợi lúc về tôi sẽ trở mặt với cậu nhé! Nhớ trả CD cho tôi!”.

Trác Yến sau khi xem xong, suýt chút nữa thì bông bột trả lời “Được thôi, trả cậu thì trả cậu”; cũng may chỉ là nghĩ chứ không làm thật.

Cô có phần oán trách Giang Sơn hẹp hòi. Dù thế nào đi nữa cũng đừng nói chuyện mà dính đến thứ mình đã tặng chứ. Tặng thì cũng tặng rồi, thế mà hễ giận lên là đòi lại, chuyện đàn bà như thế mà cậu ta cũng nghĩ ra được.

Tin nhắn kia đến từ Trương Nhất Dịch.

“Bạn cậu nói cậu đã đi rồi. Tôi không có việc gì cả đâu, chỉ hỏi thế thôi. Đi đường bình an nhé!”.

Chỉ ba câu đơn giản thế thôi. Không than vãn không trách móc, không bất mãn nói thẳng ra như Giang Sơn, nhưng không thể nói là tại sao, mà chỉ ba câu ngắn ngủi này thôi lại khiến Trác Yến trở nên buồn bã.

Cô cứ cảm thấy hể nhấm mắt là cô sẽ nhìn thấy chàng trai ở bên kia, tuy khóe môi anh mỉm cười và bấm mấy chữ “đi đường bình an”, nhưng trong ánh mắt và trên gương mặt đẹp trai kia rõ ràng đang xuất hiện một nỗi cô độc và buồn bã.

Cứ như là, bị người ta bỏ rơi vậy.

Trác Yến lắc lắc đầu, xóa tan những suy nghĩ linh tinh khiến cô cảm thấy tội lỗi.

Cô bắt đầu tưởng tượng những chuyện sau khi về nhà.

Nghĩ rằng sau khi về đến nhà sẽ có thể nhìn thấy Đồng Thành ngay, nỗi vui mừng chờ đợi bấy lâu nay trong tích tắc đã xóa sạch mọi phiền muộn trong cô.

Mong mỗi bao lâu, trải qua bao nhung nhớ, cuối cùng Trác Yến cũng nhìn thấy Đồng Thành như ý muốn.

Đã lâu không gặp, cậu đã giống như một người trưởng thành, đẹp trai xuất chúng.

Lúc nói chuyện với cậu, cô gần như không dám nhìn vào mắt cậu.

Mới nhìn, đã không kìm được mặt đỏ tim đập, ngay cả hai mang tai cũng vừa nóng vừa tê.

Cô cứ chờ đợi Đồng Thành sẽ nói gì đó với cô.

Nhưng Đồng Thành, cậu lại không hiểu tình cảm của cô, vẫn cứ im lặng. Cậu không bao giờ hiểu rằng cô luôn chờ đợi, chờ cậu nói rõ chuyện đĩa CD và tấm thiệp với cô.

Sự mong chờ của cô từ cơn mãnh liệt ban đầu, dần dần trở nên sốt ruột, nóng nảy.

Kỳ nghỉ lặng lẽ và nhanh chóng trôi qua, cứ như thế, cô và cậu lại sắp chia xa trong mơ hồ, mỗi người lại quay về trường đại học.

Lúc sắp nhập học, Trác Yến không kìm được nữa. Nếu Đồng Thành không nhắc gì thì cô quyết định, sẽ do cô hỏi.

Mấy hôm trước khi vào học, Trác Yển cứ tìm cơ hội để hỏi Đồng Thành về chuyện đĩa CD. Nhưng tiếc là cô không được như ý.

Mấy hôm đó Lâm Quyên cứ bám theo Đồng Thành như hình với bóng, lúc nào cũng có mặt bên cạnh cậu. Cô không có cơ hội ở riêng với Đồng Thành, thế là câu hỏi cô giữ trong lòng cũng mãi không được nói ra. Cuối cùng thì kỳ nghỉ đã kết thúc.

Hôm Đồng Thành và Lâm Quyên cùng lên tàu quay về trường, Trác Yển đưa họ ra ga.

Thấy người mình thích bấy lâu nay lại sắp sửa rời xa, Trác Yển cuối cùng không nhịn được nữa, sau khi Lâm Quyên lên tàu rồi, cô kéo Đồng Thành đi sau lại, bắt cậu phải dừng bước.

Cô túm lấy vạt áo cậu không buông, nhìn cậu, ánh mắt đầy mong mỏi và sốt ruột.

Cậu quay lại nhìn cô, phì cười thành tiếng, quay lại vỗ lên đỉnh đầu cô, chọc ghẹo: “Sao lại tỏ vẻ mặt thế? Cô ngốc, vui lên, bọn mình đi học thôi mà, có phải đi đánh trận không quay về nữa đâu!”.

Mặt Trác Yển đỏ bừng lên.

Sau khi hít thở thật sâu, cô nhìn cậu hỏi: “Đồng Thành, mình muốn hỏi cậu, đĩa CD ấy...”.

Nhân viên tàu đã thổi còi bên cạnh, nhắc những người chưa lên tàu hãy nhanh chân, tàu hỏa sắp chạy rồi.

Đồng Thành ban đầu ngẩn ra, sau đó nhanh chóng trả lời: “Ồ, cậu nói đến đĩa CD tôi gửi cho cậu đúng không? Là Lâm Quyên nói nhìn thấy chữ ký của cậu, không ngờ cậu cũng giống bạn ấy, cũng muốn mua đĩa nhạc đó, còn tôi lúc đi mua dụng cụ thực hành thì nhìn thấy nó trong cửa hàng, thế là mua hai đĩa tặng ổi cậu một đĩa, không phân biệt đối xử, ai cũng có!”.

Nghe cậu nói “tặng ổi cậu một đĩa”, Trác Yển cảm thấy sức lực toàn thân trong tích tắc như bị thứ gì đó hút cạn, cô rã rời buông cánh tay này giờ vẫn níu vạt áo của Đồng Thành ra.

Ngẩn lên, cô nhìn thấy trong khoang tàu, Lâm Quyên đang mỉm cười với cô.

Cô cười rất dịu dàng khiêm tốn, cũng rất đặc ý.

Cổ họng như mắc nghẹn thứ gì đó, khiến cô chỉ muốn rơi nước mắt.

Thì ra là thế.

Thì ra người nhìn thấy chữ ký của cô, không phải cậu, mà là Lâm Quyên.

Thì ra CD là mỗi người một chiếc.

Thì ra là không phân biệt đối xử, ai cũng có.

Trác Yển cảm thấy lồng ngực đau nhói nặng nề.

Cô rất muốn lớn tiếng hỏi: Đồng Thành ơi Đồng Thành, hai người bọn tớ, rốt cuộc cậu muốn ở cạnh ai? Với ai?!

Tàu chạy rồi.

Hoàng hôn ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, mặt trời vẫn chưa khuất hẳn, trời đất vàng rực một màu.

Thế nhưng cô lại không nhìn thấy một chút tươi vui nào. Trong mắt cô, bầu trời là một màu xám, mây là một màu xám, ngay cả đám mây và hoa kia cũng một màu xám.

Tất cả mọi thứ, nhìn rộng ra, giống như bụi mờ phủ lên những giọt mưa, xám xịt, ướt đẫm, mờ mờ ảo ảo.

Có thứ gì đó mát lạnh trên mặt, rơi vào trong miệng.

Mùi vị mặn đắng lan tỏa, từng tác một, chứa đựng một nỗi buồn khôn tả.

Ngày tháng trôi đi như nước.

Từ lúc nhập học, Trác Yến vẫn tỏ ra bình thường, cũng nói cũng cười, hi hi ha ha, hết ngày này qua ngày khác. Các bạn cũng không thấy cô thay đổi gì.

Chỉ có người bên cạnh mới biết, nụ cười của cô có mấy phần là thật lòng, mấy phần là ra sức gượng gạo.

Lúc ở một mình, cô cứ thấy buồn bã, học cách ngồi im một chỗ bất động rất lâu, ngẩn ngơ mãi.

Mắt cứ mở thật to, nhìn về phía trước không chớp, nhưng nếu có người bước đến, cô lại không nhìn thấy gì.

Người đầu tiên không chịu nổi bộ dạng như sắp chết của cô là Tiểu Dư.

Khi không biết bao nhiêu lần cô đã trả lời bằng câu “Hả?” với vẻ mặt hoang mang lúc mọi người hỏi cô “Có phải không?”, chứng tỏ cô không chăm chú nghe những gì mọi người nói, Tiểu Dư cuối cùng đã không nhịn nổi mà bùng nổ.

Cô nàng ném sách xuống, gầm lên với Trác Yến: “Văn Tĩnh à, rốt cuộc cậu có cần làm ra vẻ như sắp tận thế đến nơi rồi không hả? Chỉ là một thằng con trai bắt cá hai tay thôi mà? Không có hấn thì cậu không thể sống được hay sao? Huống hồ bây giờ cậu cũng chưa chắc là không có được hấn, đúng không? Chẳng phải hấn vẫn chưa quyết định dứt khoát sẽ buông con cá nào hay sao? Có đến mức ngày nào cậu cũng tỏ vẻ sống không nổi như thất tình hay không?”.

Trác Yến dờ dẩn nhìn Tiểu Dư, nhất thời không phản ứng gì.

Cô chưa bao giờ thấy Tiểu Dư nổi giận như thế bao giờ. Hơn nữa cơn giận này đến quá bất ngờ và đầy tà khí, giống như bị ai đó chọc vào nỗi đau rồi nổi điên lên vậy.

Nhưng, bây giờ người đang đau chẳng phải là cô hay sao?

Cô nghe Tiểu Dư thở dài.

Đối phương đã dần bình tĩnh lại.

Tiểu Dư ngồi xuống, đưa tay ôm mặt, mãi không buông ra.

Một lúc sau, cô nàng mới ậm ừ gọi một tiếng: “Văn Tĩnh!”.

Lúc Trác Yến ngẩng lên, thì nhìn thấy có giọt nước đang rịn ra từ kẽ tay Tiểu Dư.

Cô dờ dẩn nhìn giọt nước lăn dài theo ngón tay của Tiểu Dư, cho đến khi chúng lăn qua mu bàn tay và rơi xuống đất, cô mới sực tỉnh, Tiểu Dư đang khóc.

Cô vội vàng đứng lên, bước đến ôm vai Tiểu Dư.

Tiểu Dư buông tay, ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt đã đỏ hoe.

“Văn Tĩnh”. Cô lại gọi Trác Yến, giọng mũi nghèn nghẹn khiến người ta phải chua xót: “Để tớ kể cho cậu nghe trong kỳ nghỉ này, đã có chuyện gì xảy ra với tớ nhé!”.

Tiểu Dư nói với Trác Yến: “Anh ấy là đàn anh ở trường cấp ba, rất đẹp trai, rất tài hoa, vẽ tranh cũng rất cừ, sau khi tốt nghiệp cấp ba đã thi vào Học viện Mỹ thuật. Cậu biết là tớ cũng biết vẽ chút ít, đó là do anh ấy dạy tớ hồi cấp ba cả. Lúc đó anh ấy là trưởng nhóm văn nghệ, còn tớ là cán sự làm việc với anh ấy, bọn mình thường xuyên ra báo tường.

Anh ấy có thiện cảm với tớ, tớ biết. Nhưng giữa hai bọn tớ, tớ luôn cảm thấy không nên xảy ra chuyện gì cả. Anh ấy là một nghệ sĩ, quá nhiều ước mơ, nên tớ nghĩ bạn gái anh ấy cho dù không phải là một nhà thơ thì ít nhất cũng không điên cuồng ồn ào như tớ. Hơn nữa người làm nghệ thuật như anh ấy thì ổn định được bao lâu? Có mới nới cũ là chuyện thường ngày ở huyện!

Thế nên tớ luôn tự nhủ, đừng bao giờ thích anh ấy. Nhưng Văn Tĩnh cậu cũng biết đó, tình cảm là thứ mà cậu càng bắt mình lý trí thì lúc đó không có nghĩa là cậu chín chắn, mà ngược lại còn chứng tỏ cậu sắp rối loạn rồi – nếu không quan tâm thì đâu cần tự nhủ lòng mình như vậy? Lúc làm như thế thì chỉ có thể chứng minh một chuyện rằng trái tim cậu đã sớm bắt đầu loạn nhịp rồi.

Anh ấy tốt nghiệp sớm hơn tớ một năm. Năm tớ học lớp mười hai, anh ấy luôn viết thư cho tớ. Trong thư anh ấy không chỉ một lần yêu cầu tớ làm bạn gái anh ấy, nhưng tớ không dám. Thế là bọn tớ cũng mập mờ như vậy. Đến khi tớ lên đại học, các cậu hỏi tớ có bạn trai chưa, tớ cũng nói là chưa. Tớ luôn nhủ lòng rằng anh ấy không tính là bạn trai tớ. Có biết từ đầu tại sao tớ lại điên cuồng muốn tiếp cận Trương Nhất Định không? Vì đôi mắt anh ấy thực sự quá giống đàn anh của tớ!

Nhưng khi thật sự tiếp xúc với Trương Nhất Định rồi, tớ nhận ra Trương Nhất Định là Trương Nhất Định, anh ấy là anh ấy, không ai có thể là cái bóng và hóa thân của ai cả. Cuối học kỳ trước vừa thi xong, anh ấy lại đề nghị tớ làm bạn gái, lần này không biết vì sao, có lẽ là do cảm thấy cô đơn nên cuối cùng tớ không chịu nổi mà đồng ý!

Mùa hè ấy, bọn mình đã gặp nhau. Một mùa hè 'lửa gần rơm'. Tớ nghĩ ý của tớ chắc là cậu hiểu! Sau đó anh ấy nhập học sớm hơn tớ nên về trường trước. Đến khi tớ sắp về trường, gọi điện cho anh ấy, cậu đoán thế nào?

Người nghe điện thoại lại là một cô gái! Một tình tiết quá tầm thường, nhưng lại xảy ra với tớ - cô ta nói rằng anh ấy đang tắm, hỏi tớ là ai; tớ cũng hỏi cô ta là ai, cô ta nói cô ta là bạn gái anh ấy!

Lúc tớ nghe câu đó, cảm thấy trời như sụp xuống! Lúc tớ tìm anh ấy đối chất, hỏi anh ấy cô ta là ai, hai người rớt cuộc là sao? Cậu đoán xem anh ấy nói gì với tớ?

Anh ấy nói: Dư Dư, anh ở một mình thật sự rất cô đơn, trước kia em lại không chịu nhận lời anh, anh thật sự rất đau lòng! Tớ nói: Vậy thì, bây giờ em nhận lời anh rồi, chuyện quá khứ bỏ đi, có nói nhiều cũng vô ích, bọn mình xóa hết món nợ này đi! Nhưng bắt đầu từ bây giờ, anh phải cắt đứt với cô ta!

Anh ấy nhận lời tớ rất hay ho. Nhưng Văn Tĩnh, cậu có biết không, hôm sau tớ nhận được điện thoại của cô gái kia, cô ta đã cho tớ một trận phủ đầu, bảo tớ đừng dụ dỗ người đàn ông của cô ta, tớ có làm gì cũng phí công thôi, vì tớ không có bản lĩnh đưa anh ấy ra nước ngoài du học, cô ta bảo tớ nên tự biết thân biết phận, đừng đợi người ta đuổi đi rồi mới đi, như thế thì nhục lắm!

Tớ không nói lại cô ta nên đến tìm thẳng anh ấy. Nhưng cậu biết lúc đó anh ta nói gì với tớ không? Anh ta nói: Dư Dư, xin lỗi!!!

Văn Tĩnh, anh ta nói với tớ là, Dư Dư, xin lỗi! Anh thật sự yêu em, nhưng anh phải ra nước ngoài! Nên Dư Dư, xin lỗi, em quên anh đi nhé!

Văn Tĩnh, cậu nói đi, nếu anh ta đã biết mình muốn ra nước ngoài thì tại sao còn đến quấy rối tớ? Cậu nói đi!!!”.

Lúc nói đến đây Tiểu Dư đã nước mắt, khó thốt nên lời.

Trong phòng, Lộ Dương và Tôn Dĩnh đều có mặt. Họ cũng như Trác Yên, mắt đã đỏ hoe tự bao giờ.

Trác Yên ôm chặt Tiểu Dư vào lòng.

“Xin lỗi, Tiểu Dư! So với cậu, chút chuyện vặt này của tớ có đáng gì chứ! Nhưng tớ lại vì nó mà thờ ơ, thậm chí còn không thể phát hiện ra cậu đã xảy ra chuyện gì!”.

Nếu cô hơi để tâm một chút thôi, có lẽ đã nhận ra học kỳ này Tiểu Dư còn thích cười hơn trước và tiếng cười cũng khoa trương hơn trước.

“Xin lỗi Tiểu Dư! Ngày nào cậu cũng buồn bã mà lại phải an ủi tớ, thật sự xin lỗi!”. Trác Yên ôm Tiểu Dư, nước mắt rơi tí tách.

Lộ Dương và Tôn Dĩnh cũng bước đến, cùng ôm lấy hai người.

“Các cậu đừng khóc nữa được không! Dù thế nào đi nữa thì bốn chúng ta mãi mãi là chị em tốt! Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ cùng nhau gánh vác!”.

Bốn cô gái ôm chặt lấy nhau, khóc nức nở.

Khoảnh khắc ấy, cho dù nước mắt đầm đìa, nhưng trái tim bốn cô gái lại cảm thấy chân thật và ấm áp hơn bao giờ hết.

Tối hôm đó, Trác Yến đã viết những lời sau trong nhật ký của cô.

“Cứ nghĩ rằng bốn đứa bọn mình là những cô gái ngốc nghếch không biết buồn, nhưng hôm nay mới nhận ra, hóa ra chúng ta cũng là những cô gái mau nước mắt.

Trước kia cứ nghĩ rằng tình yêu là thứ khiến người ta ám áp nhất, nhưng hôm nay mới thấy rõ rằng tình bạn thực ra còn đáng tin hơn tình yêu nhiều.

Trước ngày hôm nay, tôi chỉ biết đau lòng vì chuyện của mình. Nhưng hôm nay, cuối cùng tôi đã học được cách thấu hiểu nỗi đau người khác – có người còn đau hơn tôi!

Nên bắt đầu từ bây giờ, tôi phải cố lên!”.

Chuyện ban ngày đã khiến Trác Yến bình tĩnh.

Cô hiểu ra một chuyện – bất kì lúc nào cũng đừng nghĩ rằng mình thảm nhất, vì trên thế gian này lúc nào cũng có người khổ sở hơn bạn nhiều.

Nếu đã không phải là thảm nhất thì đương nhiên không có lý do gì than thân trách phận mãi, phải phấn chấn lên để sống cho thật tốt.

Rồi mơ hồ, cô hình như còn cảm nhận được, con người phải trải qua nước mắt và nỗi đau thì mới trưởng thành.

Cô nghĩ, có lẽ, đó chính là tuổi thanh xuân chẳng?

24. Chương 14 Phần 1

Chương 14: Đến cổ vũ cho tôi, được không?

Nhập học không lâu thì trường tổ chức một giải đấu thể thao lớn – Cup bóng rổ Hắc Mã.

Trường Trác Yến vốn có phong trào bóng rổ khá mạnh, đội tuyển trường thường đoạt được nhiều giải thưởng trong các kỳ thi đấu. Trong vàng hào quang đó, hoạt động bóng rổ rất được yêu thích trong trường, người chơi bóng rổ giỏi càng được các bạn học khen ngợi là ngôi sao trong trường.

Đặc biệt là Cup bóng rổ Hắc Mã mỗi năm tổ chức một lần là sự kiện lớn được mọi người chờ đợi mong ngóng nhất trong năm.

Đây là lần đầu tiên Trương Nhất Định tham gia Cup bóng rổ Hắc Mã.

Trước giải đấu, anh đã được tôn vinh là thần tượng trong trường, vì thế đối với lần thi đấu này, không biết là bao nhiêu người đã vì hâm mộ mà đến chiêm ngưỡng anh – vô số các cô gái đã bắt đầu si mê chờ đợi, bọn họ có mặt ở khắp nơi, nóng lòng muốn được nhìn thấy thần tượng trong tim mình tỏa sáng trên sân đấu.

Trương Nhất Định quả nhiên không làm những cô gái si mê anh phải thất vọng. Bắt đầu từ vòng loại, anh đã trở thành ngôi sao nổi bật, thu hút sự chú ý của mọi người nhất.

Gần như trong một đêm, tên anh lại lần nữa trở thành danh từ “hot” nhất trường. Trác Yến cảm giác quãng thời gian này, cho dù cô đi đến đâu, hình như lúc nào cũng có thể nghe thấy ba chữ “Trương Nhất Định”.

Cô không quá say mê môn thể thao này, trước kia có lẽ do thích náo nhiệt, bây giờ lại thích yên tĩnh. Lại thêm năm nay những người đến xem đấu bóng rổ quá đông, vì ghét phải chen chúc vào đám con gái điên loạn kia, bị bọn họ đẩy tới đẩy lui và phải nghe những tiếng la hét của họ, nên những trận đấu vòng loại cô đều không đến xem.

Thường thì cô chỉ xem lịch thi đấu. Nếu hôm đó có trận thi đấu của Trương Nhất Định, thì đến tối cô sẽ gửi tin nhắn cho anh, chúc anh giành được thắng lợi – cho đến hiện nay thì anh chưa bao giờ thua trận nào,

thắng lợi đối với anh mà nói, dường như là một thuộc tính bẩm sinh; những cô nàng đi trong hành lang lúc nào cũng bình luận một cách phấn khích: Trương Nhất Định thật sự làm tôi mê chết đi được! Sao lại có người thắng một cách tuyệt đẹp như thế cơ chứ! – Rồi tiếp tục chúc anh trận đấu sau cũng sẽ giành thắng lợi dễ dàng.

Và Trương Nhất Định thường chỉ nhấn lại cô sáu chữ: Cảm ơn! Tôi sẽ cố gắng!

Sau khi kết thúc vòng đấu loại mười sáu đội chọn tám, Trác Yển lại nhấn tin chúc mừng anh như thường lệ.

Một lúc sau tin nhắn của anh lóe lên. Trác Yển không xem ngay, cô nghĩ chắc vẫn là sáu chữ đó.

Cô vui đầu vào học từ vựng.

Lúc Lộ Dương quay về, thấy cô thì buột miệng hỏi: “Văn Tĩnh, cậu ở trong phòng à?”

Trác Yển ù ù cạc cạc, chau mày hỏi: “Tớ ăn tối xong đã nói là không đến phòng tự học mà quay về phòng học từ vựng, cậu quên hả? Dương Dương, có phải cậu lén tớ già thêm một tuổi không, già rồi nên trí nhớ kém đi à?”

Lộ Dương vỗ lên đỉnh đầu cô: “Sống lại rồi à? Lại bắt đầu nói bậy bạ! Lúc tớ từ phòng tự học về thì thấy Trương Nhất Định, một anh chàng lạnh lùng biết bao, nói ra cũng lạ, hôm nay nhìn kiểu gì tớ cũng thấy anh chàng cứ lăm la lăm lét thế nào ấy. Có thể cậu ta nghĩ rằng cậu ta là hiệp sĩ độc hành, thường thì chỉ cần cậu ta khiêm tốn một tí thì người khác sẽ không nhìn thấy cậu ta. Nhưng cậu ta cũng không thử nghĩ mà xem, gần đây danh tiếng nổi như cồn, đi đến đâu cũng có mấy cô bé bám theo như kiến hôi ấy, trong tiếng xì xầm bàn tán như thế làm sao tớ không thấy cậu ta cho được, cậu nói xem!”

Cô nàng nói một tràng dài, Trác Yển nghe xong vẫn hoang mang vô cùng. Cô không biết Lộ Dương rốt cuộc muốn diễn đạt trọng tâm gì nữa.

“Nói trọng tâm nào!”. Cô hét lên với Lộ Dương.

Lộ Dương gãi đầu, “ờ” một tiếng: “thì Trương Nhất Định hỏi tớ: Trác Yển có phải cùng đi tự học với cậu không? Tớ nói không; hỏi cậu ta có chuyện gì tìm cậu à, cậu ta không trả lời ngay mà nói rằng hình như cậu cũng không ở trong phòng, rồi bỏ đi”. Cô nàng bước đến dùng tay xoa vào trán Trác Yển: “Con bé này, nói thật đi, cậu và Trương Nhất Định đang bày mê hồn trận gì đó, làm tớ choáng quá!”

Trác Yển phớt lờ, chụp di động trên bàn xem nhanh.

Lần này số chữ trên màn hình nhiều hơn sáu:

Trận sau tám loại còn bốn, sẽ rất kịch liệt. Đến xem đi, cổ vũ cho tôi.

Buông điện thoại xuống, Trác Yển nằm gục lên bàn, vui mặt vào cánh tay.

Đầu óc ở trạng thái trống rỗng trong mấy giây.

Sau đó cô nhớ đến lời Lộ Dương vừa nói, lồm cồm ngồi dậy, cầm điện thoại lên bấm nhanh mấy chữ:

Ban này đi giặt quần áo, không kịp xem tin nhắn. Được rồi, lúc đó nhất định sẽ đến!

Đợi khi Trương Nhất Định đáp “Ừ”, cô lại bò ra bàn, vui mặt vào tay tiếp tục trạng thái vô hồn.

Trận đấu tám đội loại bốn đã khiến Trác Yển suýt nữa trở thành kẻ thù chung của nữ sinh toàn trường.

Thực ra với Trác Yển mà nói, cô cảm thấy mình rất ảm ức.

Cô đã y hẹn đến xem đấu bóng.

Trên sân Trương Nhất Định chơi bóng rất tuyệt. Vì anh có học nhảy nên động tác chơi bóng vừa đẹp vừa phóng khoáng, mỗi lần bóng chuyển đến tay anh, thì anh có thể dẫn bóng đi một cách đẹp đẽ như thể bàn tay diệu kỳ nở ra hoa vậy, lần nào cũng khiến đám đông la hét đến chói tai.

Những cô nàng xem đấu bóng lúc này không còn e thẹn gì nữa. Bọn họ gần như điên cuồng, không ngừng kêu gào tên Trương Nhất Dịch. Trong không khí nóng bỏng ấy, Trác Yển bất giác cũng bị “lây nhiễm” đến độ máu nóng sục sôi.

Trận đấu này gần như là trận biểu diễn cá nhân của Trương Nhất Dịch – đội bóng của họ có hai thành viên chủ lực vì bị thương không thể ra sân, nên trận đấu này hoàn toàn do Trương Nhất Dịch gánh vác.

Còn các thành viên trong đội đối phương người nào cũng to cao lực lưỡng. Nếu không phải do Trương Nhất Dịch chơi bóng giỏi thì đội của họ chắc chắn sẽ thua.

Còn hai phút nữa là kết thúc trận đấu, đội của Trương Nhất Dịch vẫn hơn bên kia hai điểm. Nhưng sau khi bị đối phương cướp bóng, tình thế đã thay đổi. Đối phương liên tục bỏ bóng vào rổ, không chỉ san bằng cách biệt mà còn dẫn trước hai điểm.

Các cô gái đồng loạt thở ngắn than dài, tỏ ra căm tức vô cùng khi bị đối phương dẫn điểm trước – như thể người ta bỏ bóng vào rổ là chuyện đại nghịch bất đạo vậy, mà tất cả những điều này là do họ quá mong mỏi Trương Nhất Dịch, quá hy vọng anh sẽ thắng. Có lúc tâm lý thương xót cho đối tượng trong mộng của mình của các cô gái còn xuất hiện một cách vô lý hơn cả đàn ông.

Bị ảnh hưởng bởi đám đông sốt ruột, tâm trạng Trác Yển cũng trở nên căng thẳng.

Lúc bóng chuyền đến tay Trương Nhất Dịch, thấy anh chạy như bay đến rổ đối phương chuẩn bị nhảy lên, lúc ấy Trác Yển không nghĩ ngợi gì mà buột miệng hét lên một tiếng: “Trương Nhất Dịch cố lên!”.

Kết quả...

Kết quả là, cô không hét lên có lẽ còn hay hơn; sau khi cô hét, mọi người đều trừng trừng mắt chứng kiến cảnh Trương Nhất Dịch đang từ một tư thế bỏ bóng vào rổ tuyệt đẹp, đột nhiên trượt chân, biến thành hai chân vấp vào nhau ngã ngồi xuống đất!

Bóng từ tay anh lăn “bộp bộp” đến chân đối phương, có người nhân cơ hội trời cho này mà ra sức chạy ngược lại để bỏ bóng, kéo giãn tỉ số ra thành bốn điểm.

Tình thế trên sân bóng đã xảy ra sự nghịch chuyển kinh thiên động địa từ sau khoảnh khắc Trác Yển hét lên.

Trong vô số ánh mắt phẫn nộ sắc bén như những ngọn dao mũi kiếm, Trác Yển rụt vai lại, co người thật nhỏ, chỉ mong mình có thể thu nhỏ lại rồi biến mất hẳn.

Cô có phần ảm ức thầm nghĩ trong lòng: Thật lạ lùng, cảnh này sao lại quen thế nhỉ?

Ở khán đài, Trác Yển rụt cổ đón nhận ngàn vạn ánh mắt sắc như dao.

Trên sân, Trương Nhất Dịch nhảy bật dậy, nhanh nhẹn chạy vút đi như một con báo.

Mọi người không nhìn rõ vẻ mặt anh đã thay đổi thế nào. Nhưng không hiểu vì sao, người ta lại cảm nhận rõ trên người anh, có thứ gì đó đã trở nên khác lạ trong tích tắc.

Có lẽ thứ đó chắc được gọi là “khí chất”.

Từ giây anh nhảy bật dậy, “chất” của anh bỗng trở nên mạnh mẽ khác thường. Như thể có một sự kiên nghị đến chết cũng không buông, như thể có một lòng quyết tâm phải giải thoát cho ai đó, anh chạy rất nhanh, ào ào như một cơn lốc.

Tuy bộc phát, nhưng không mất bình tĩnh, nhanh nhẹn và mạnh mẽ, ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng sẽ có thể bùng nổ.

Nếu bạn có một đối thủ như vậy, thế thì anh ta tuyệt đối là kẻ thù đáng sợ nhất trên thế gian này. Vì bạn mãi mãi sẽ không đoán ra cực hạn của anh ta là ở đâu.

Chẳng hạn giờ đây, chỉ trong vòn vẹn chưa đến một phút, Trương Nhất Dịch lại ném bóng ngoài vạch ba điểm và thêm một lần nhảy ba bước để bỏ bóng vào rổ, khiến kết quả trận đấu tưởng chừng không thể cứu vãn lại một lần nữa xoay chuyển.

Tiếng còi vang lên, trận đấu kết thúc.

Mọi người còn chưa kịp nhận ra chuyện gì. Đến khi họ đã hiểu ra ai là đội thắng thì tâm trạng sững sốt và vui sướng điên cuồng khiến họ bắt đầu gào thét dữ dội.

Cảnh đấu này quá căng thẳng và kích thích, khiến người ta gần như phát khóc.

Trác Yển cũng bị lây nhiễm theo, mắt bắt đầu ướt ươn ướt. Cô đứng đó trong đám người huyền não, nhìn chàng trai nổi bật hơn người kia.

Anh đưa tay gạt mồ hôi trên trán, bình thần quay lại nhìn khắp khán đài như đang tìm kiếm gì đó.

Khi ánh mắt anh chạm vào cô thì dừng lại ngay.

Anh đứng trên sân, trung tâm vạn người.

Cô đứng ngoài sân, nhỏ bé lặng lẽ.

Nhưng anh như không nhìn thấy ai khác, chỉ nhìn cô, khóe môi nhướn lên, nở một nụ cười.

Công lực thần kỳ đến choáng váng của Trác Yển không vì chuyện Trương Nhất Dịch giữ được chiến thắng mà biến mất. Ngược lại, trong trận thi đấu tám loại bốn, bốn loại hai, tình trạng tương tự lại xảy ra liên tiếp.

Trên sân đấu, mỗi khi đến giai đoạn kịch liệt nhất thì Trác Yển lại không cảm lòng được mà hét lên: “Trương Nhất Dịch cố lên!”.

Cũng không rõ có phải tại Trương Nhất Dịch có lắp đặt hệ thống lọc âm thanh hay không, mà trong bao nhiêu tiếng hét chói tai kia, anh vẫn có thể nhận ra giọng của Trác Yển, đồng thời phản ứng ngay với nó – không lần nào khác, lần nào anh cũng bị trượt chân, suýt tí nữa thì ngã; cổ tay buông lỏng, lập tức mất bóng.

Thống kê lại thì trong tình huống thế này, lại thêm hồi học năm nhất, tổng cộng đã xảy ra bốn lần. Trác Yển gần như đã trở thành kẻ thù chung của toàn trường, đặc biệt là các nữ sinh khoa Xây Dựng.

Tỏ ra vô cùng căm phẫn và chán ghét cùng cực, bọn họ lại đặt thêm cho Trác Yển một biệt danh vô cùng kích thích: Quả phụ áo đen sân bóng.

Và còn lưu truyền một câu: Quả phụ áo đen hễ cổ vũ thì Trương Nhất Dịch sẽ làm mất bóng.

Một số cô gái tình cảm khá mãnh liệt thậm chí còn không kiềm chế, lao đến trước mặt Trác Yển, thái độ vô cùng thù địch cảnh cáo cô: “Bạn này, chẳng lẽ bạn không biết giọng bạn rất đáng sợ à? Trương Nhất Dịch lần nào cũng bị bạn làm cho phát sợ lên kia! Trận đấu quyết định lần sau liên quan đến sống chết đấy, bọn này xin bạn có thể đừng hét lên đúng lúc quan trọng không? Tôi thật sự nghi ngờ rằng bạn là gián điệp bị đối phương mua chuộc, chuyên phá hoại trận đấu của Trương Nhất Dịch đấy!”.

Trác Yển cảm thấy vô cùng tủi thân.

Sau khi bị mọi người công kích, cô chạy đến trước mặt Trương Nhất Dịch, đầm ngực kêu oan: “Tại sao người khác cổ vũ thì không sao, mà cứ đến mình thì lại có chuyện này? Có phải cậu không vừa mắt mình nên cố ý dạy mình một bài học không? Cậu có biết bây giờ các bạn trong trường đang nói gì không – quả phụ áo đen hễ cổ vũ thì Trương Nhất Dịch sẽ làm mất bóng! Đây, chỉ tại cậu đó! Mình còn chưa trải qua hết thời kỳ thanh xuân của mình, ai muốn trẻ trung thế này lại phải làm quả phụ áo đen chứ!”.

Trương Nhất Dịch nhìn gương mặt ảm ức của cô đến mức mắt mũi gần như co rúm lại, ánh mắt như lóe lên một tia gì đó. Chau mày, rồi giãn ra. Môi khẽ mấp máy rồi lại ngậm chặt.

Cuối cùng, từ từ thở ra, cười nhẹ nhõm: “Tin tôi đi, đến trận quyết đấu, tôi nhất định sẽ giúp cậu phá vỡ lời đồn đó!”.

Trương Nhất Dịch nói sẽ giúp Trác Yến phá vỡ câu đồn đại tà ác kia. Tiếc là khi đấu trận quyết định, anh không thể thực hiện được lời hứa.

Giống như bị ai đó nguyên rửa, tình huống kỳ dị đó lại xuất hiện.

Vì là trận quyết đấu nên không khí trong sân căng thẳng đến cực điểm. Trong đội của Trương Nhất Dịch, hai thành viên chủ lực tuy đã ra sân nhưng chân họ vẫn không được nhanh nhẹn. Trạng thái không đạt đến đỉnh cao nhất của họ xem như đã giúp đội đối phương có thêm hy vọng – bọn họ quyết định liều mạng, quyết đấu đến cùng trong trận này.

Hai bên mau chóng đo tài với nhau sát sao, điểm số lúc thì anh cao hơn tôi, lúc thì tôi lại vượt qua anh, tình thế trên sân phải nói là thay đổi từng giây một.

Khi hai bên lại cân bằng điểm số lần thứ mười mấy, tức là chỉ còn mấy phút nữa sẽ kết thúc trận đấu, thì lúc đó bóng được chuyển đến tay Trương Nhất Dịch.

Những người xem đấu bóng như được chích máu gà vào người, đồng loạt hô vang “tốt”. Bọn họ vững tin rằng Trương Nhất Dịch sẽ bỏ lọt quả bóng này vào rổ, kéo giãn tỉ số ra!

Bị không khí cuồng nhiệt lây truyền, Trác Yến lúc đó không kiềm chế được, lại hét to: “Trương Nhất Dịch cố lên!”.

Và năm chữ này vừa thoát ra, đột nhiên như có lời nguyên ứng nghiệm.

Trương Nhất Dịch lại trượt chân, suýt thì ngã, tay buông thông, bóng rơi mất.

Đám người xem bóng lại kêu lên những tiếng tiếc nuối. Bọn họ không hện mà cùng quay lại nhìn Trác Yến.

Những người đứng gần cô hoàn toàn không che giấu vẻ phẫn nộ: “Bạn à, làm ơn đi! Đây là trận quyết định đấy!!! Nếu đã biết mình mỗi lần mở miệng là hại người ta mất bóng thì có thể xin bạn tự biết thân biết phận, không chế miệng mình, đừng tiếp tục la hét lung tung được không! Bạn sẽ hại Trương Nhất Dịch thua đấy, bạn có biết không?”.

Trác Yến cảm thấy tai mình đang kêu “ù ù”, trong tích tắc gò má nóng rực lên như bị bỏng.

Bị bao nhiêu người chỉ trích thậm tệ không kiêng nể trước mặt mọi người, cô vừa cảm thấy tủi thân lại vừa thấy xấu hổ.

Cô ngược lên nhìn sân bóng, ai oán liếc nhìn Trương Nhất Dịch.

Trên sân, Trương Nhất Dịch dù đang bận rộn cũng đang nhìn về phía cô.

Trong tích tắc ánh mắt giao nhau, sự ầm ục trong lòng Trác Yến trong tích tắc tăng lên gấp bội, suýt nữa thì vỡ òa, cô tí nữa thì không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Cô vội vàng thu mắt lại, cúi đầu xuống, ngậm miệng hít thở rồi lặng lẽ quay người, lẳng lặng rút lui khỏi đám đông.

Cô muốn về ký túc.

Qua đám đông, cô lại nghe thấy tiếng còi vang lên tuyên bố tạm dừng trận đấu.

Lại đi thêm hai bước, cô bỗng cảm thấy cánh tay mình bị siết chặt.

Quay lại, nhìn thấy gương mặt đầm mồ hôi quen thuộc của Trương Nhất Dịch; nhìn kỹ lại thì chạm phải đôi mắt đen nhánh sáng rực đang nhìn cô chăm chăm.

“Đừng đi!”. Anh thở gấp, thốt ra hai tiếng.

25. Chương 14 Phần 2

Trác Yến đưa tay dụi mắt, hỏi Trương Nhất Định đang nắm tay cô: “Sao cậu lại xuống đây?”. Cô nhìn sau lưng Trương Nhất Định, không biết có bao nhiêu cặp mắt hận thù và đổ kỵ đang trừng trừng nhìn cô.

“Cậu xin tạm ngừng?”. Cô hỏi, có vẻ không hiểu.

Trương Nhất Định không nói gì, kéo cô sải bước thật nhanh về phía sân bóng.

Trác Yến cảm giác, khi anh dẫn cô xuyên qua dòng người, trên người anh có một luồng khí lạnh âm u, luồng khí này có một sức mạnh cực lớn không cho phép nghi ngờ - cho dù anh đang làm gì, có phải là một hành động sai lầm, rất không sáng suốt trong mắt mọi người hay không, bọn họ đều chỉ dám lặng lẽ nhìn theo mà không dám lên tiếng kháng nghị.

Vì quen biết anh, không biết đã lần thứ mấy cô trở thành tiêu điểm của đám đông rồi.

Trương Nhất Định kéo cô đi thật nhanh, đến tận khu vực dành cho thành viên đội bóng mới ngừng.

Bị bao nhiêu cặp mắt nhìn chằm chằm, đầu óc Trác Yến đã không còn vận hành nữa. Cô đỡ đầu nhìn anh, đỡ đỡ để mặc anh muốn làm gì thì làm, đỡ đỡ bị anh ấn ngồi xuống vị trí đặc biệt dành cho anh để nghỉ ngơi.

Cô ngược lên, đôi tay anh đặt lên vai cô, hơi cúi người xuống nhìn vào mắt cô.

“Trận đấu sắp kết thúc rồi”. Anh nói: “Hiện giờ, chúng ta còn thua năm điểm”.

Nghe tỉ số đó, Trác Yến cảm thấy tim cô như bị treo hẫng lên.

Sự hối tiếc dâng tràn đến tận cổ họng.

Bàn tay đặt trên vai cô của Trương Nhất Định ấn xuống, không cho cô lên tiếng.

“Lát nữa”. Anh nhìn cô, chậm rãi nói, mạnh mẽ: “Cố vũ cho tôi”.

Trác Yến ngậm miệng, lập tức lắc đầu lia lịa như đánh trống trận.

Trương Nhất Định giữ lấy đầu cô, hơi cúi xuống thêm một chút, nhìn thẳng vào mắt cô, dần mạnh từng chữ để an ủi: “Đừng sợ, nhớ phải cố vũ cho tôi! Chỉ cần cậu chịu cố vũ thì tôi đảm bảo trận này tôi sẽ thắng!”.

Trương Nhất Định nói xong, đứng bất động, hơi cúi xuống, đợi Trác Yến trả lời.

Không đếm nổi có bao nhiêu người đang nhìn phía này. Trác Yến chỉ thấy gò má nóng rực; bên trên còn có hơi ấm ẩm ẩm của lòng bàn tay Trương Nhất Định.

Anh đang đợi cô trả lời.

Ánh mắt anh nhìn cô trong veo, khiến người ta bỗng cảm thấy yên lòng.

Cô nhìn anh, gật mạnh đầu.

“Được! Mình cố vũ cho cậu!”.

Thời gian tạm ngừng đã kết thúc; trận đấu tiếp tục căng thẳng.

Trên sân, bóng được tranh cướp dữ dội từ tay cả hai đội; bên ngoài, thần kinh mọi người đều căng lên theo quả bóng.

Còn cách ba mươi giây nữa là hết giờ, tuy bọn Trương Nhất Định đã đuổi kịp ba điểm nữa, nhưng vẫn còn thua đối phương hai điểm.

Thời khắc cuối cùng này, trong đội dù ai có được bóng đều không suy nghĩ mà chuyển ngay cho Trương Nhất Định.

Hai mươi, mười chín, mười tám...

Ba người bên đối phương cùng lao đến bao vây, trước mặt Trương Nhất Định như vừa dựng lên một bức tường thịt kín mít.

Anh chuyển bóng cho bạn.

Mười bảy, mười sáu, mười lăm...

Bức tường người bung ra để bít kín chỗ hở khác.

Anh nhân cơ hội đó chạy nhanh vượt lên phía trước.

Mười bốn, mười ba, mười hai...

Đồng đội định chuyển bóng cho anh, nhưng đối phương liều mạng che chắn, lấp kín mọi khe hở có thể chuyển bóng.

Mười một, mười, chín...

Cuối cùng Trương Nhất Định lừa đối phương bằng động tác giả, nhận được bóng.

Năm người đội bạn lao đến chỗ anh như điên cuồng, ép anh mỗi lúc một xa băng rổ. Bọn họ gần như bắt chấp tất cả, chỉ để anh không có cơ hội làm bàn.

Tám, bảy, sáu...

Thời gian nhảy qua từng giây từng giây, không hề chờ đợi.

Bên ngoài đã có người vừa kêu: “Đừng thua mà!” vừa đưa tay lên che mắt như trốn tránh sự thực, không dám nhìn nữa.

Năm, bốn, ba...

“Trương Nhất Định cố lên!”.

Tiếng hô cổ vũ của Trác Yến bỗng vang lên.

Trương Nhất Định đang bị ngăn cản lại ngoài vạch ba bước bỗng nhảy lên.

Hai, một...

Bóng lao vút về phía rổ.

Tuyệt....

Tiếng còi một ngắn một dài liên tiếp vang lên; trận đấu đã chính thức kết thúc.

Sau một hồi sững sốt và bàng hoàng ngắn ngủi, ngoài sân bỗng bùng lên tiếng hoan hô như sấm rền.

Trong hai giây cuối cùng, Trương Nhất Định như có thần trợ giúp, ba điểm định mệnh, thắng được trận đấu!

Sau khi rơi xuống đất, Trương Nhất Định làm động tác chiến thắng với Trác Yến ngồi ngoài.

Trác Yến nhảy bật lên khỏi ghế, hét lên hoan hô, không kìm được vừa hét vừa chạy ra ngoài sân, lao đến chỗ anh.

Khoảng cách không ngắn không dài, chỉ mấy bước đã đến nơi.

Như chỉ giây sau đó, cô đã chạy đến ngay cạnh anh.

Cô chạy quá nhanh, không kịp dừng lại mà lao bổ đến, gương mặt mang theo nụ cười rạng rỡ.

Anh đứng đó, dang rộng tay, sau khi cô đâm sầm vào lòng anh thì khép lại, siết chặt.

Môi nở nụ cười, trong đó như che giấu một sự hài lòng và vui vẻ chỉ dành riêng cô.

Trác Yến ôm lấy Trương Nhất Định, sung sướng điên cuồng, vừa hét vừa nhảy: “Hay quá rồi! Hay quá rồi! Mình không còn là quả phụ áo đen nữa! Cuối cùng mình đã thoát được danh hiệu sao chổi rồi!”.

Khóe môi Trương Nhất Định, rất lặng lẽ, lại nhướn lên một nụ cười.

Các bạn học đều biết Trương Nhất Định không thích gần gũi với người lạ, càng không thích chụp hình với kẻ khác.

Nên khi nhìn thấy trên sân, cô nàng ngốc nghếch Trác Yến đang ôm chầm lấy thần tượng trong lòng mà không hề biết, những cô gái bên ngoài không ai là không cảm thấy hâm mộ lẫn ghen tị, bọn họ nghiêng răng kèn kẹt, phần nộ oán than: “Cái con bé sao chổi kia, nó dựa vào cái gì chứ!”.

Trác Yến không hề biết gì về những chuyện đó.

Cô còn đang mải mê đắm chìm trong niềm vui gỡ bỏ được tên xấu “quả phụ áo đen”.

Thậm chí đối với cái ôm lúc này, cô cũng chẳng hề thấy gì khác lạ - không nhận ra lúc cô lao đến, ánh mắt anh chàng đẹp trai ấy ẩn chứa biết bao niềm vui và mãn nguyện, càng không nhìn thấy sau khi cô buông anh ra, khóe môi khẽ động đậy của anh lại giấu đi biết bao nỗi cô đơn trống trải.

Có mấy người bước đến.

Trong đó có một người cầm bút và sổ, một bạn đứng cạnh còn ôm một máy ảnh có ống kính dài, trông có vẻ rất đắt giá.

Bọn họ tự giới thiệu với Trương Nhất Định: “Chúng tôi là phóng viên tờ báo trường, rất muốn phỏng vấn cậu, xin hỏi có được không?”.

Trương Nhất Định nhìn Trác Yến, cô cười híp mắt nhìn anh rồi gật đầu.

Trầm tư một lúc sau, anh gật đầu.

“Được”.

Mất khoảng mười phút thì phóng viên trường đã hỏi xong những điều cần hỏi.

Cuối cùng sau khi phỏng vấn xong, cậu bạn luôn cầm máy ảnh đứng lặng lẽ một bên đã không kìm được, dè dặt hỏi: “Tôi có thể chụp một bức hình cho cậu không?”.

Theo những hiểu biết về Trương Nhất Định thì mọi người đều ngỡ hắn là anh sẽ từ chối.

Nhưng không ngờ anh lại nhận lời: “Được thôi!”.

Cánh phóng viên trường nghe câu trả lời đó đều tỏ ra kinh ngạc, anh chàng cầm máy ảnh vội vàng tìm góc đẹp nhất, rất hào hứng chụp cho Trương Nhất Định mấy tấm thật hoàn hảo.

Lúc đó mọi công việc đều hoàn thành, cánh phóng viên thu dọn giấy bút, đẩy nắp ống kính, định rời đi.

Trương Nhất Định đột nhiên lên tiếng: “Có thể nhờ các bạn giúp tôi một việc không?”.

Mọi người đều không hẹn mà ngược lên nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

“Có thể giúp tôi chuyện này không”. Trương Nhất Định vừa nói vừa kéo Trác Yến đang ngơ ngẩn lại gần, đẩy cô đến trước ngực anh: “Giúp chúng tôi chụp một tấm hình nhé!”.

Trác Yến ngẩn người.

Trác Yến nghiêng đầu nhìn Trương Nhất Định, miệng há ra rồi ngậm lại, sững sờ đến độ không nói nên lời.

Cánh phóng viên sau khi ngẩn người một lúc thì vội vàng gật đầu lia lịa, cười nói: “Không vấn đề không vấn đề!”.

Người cầm máy ảnh càng nhiệt tình chỉ đạo Trương Nhất Định và Trác Yến đứng thế nào: “Sát hơn vào sát hơn vào... đứng đứng... anh bạn đừng căng cứng thế, tay có thể đặt lên vai cô bạn mà... Bạn nữ cũng đừng ngẩn ra như vậy, dựa vào ngực cậu ấy đi... Đúng đúng... Rất đẹp, cười nào, cười đi nào... Tốt quá rồi... Một hai ba – đẹp lắm!”.

Trác Yến chỉ thấy một luồng sáng lóe qua.

Cô và anh đã được thu vào trong ống kính nhỏ tròn tròn kia.

Ba ngày sau, Trác Yến nhận được hình.

Trong hình, cô và Trương Nhất Định đứng cạnh nhau, tay anh đặt trên vai cô, cô đứng trước ngực anh, cười ngốc nghếch.

Lúc này tay cầm tấm hình, cô dường như có thể nhớ lại bộ dạng lúng túng vì kinh ngạc mà không nói nên lời của mình khi Trương Nhất Định kéo lại.

Theo tiếng “tách tách” bấm máy, cô cảm thấy hình như có thể nghe thấy nhịp tim đập thình thịch.

Trong tích tắc, tai nóng rực.

Bàn tay đặt trên vai cô như một lò lửa có thể thiêu đốt người khác, nóng tới nỗi toàn bộ giác quan của cô như đều tập trung vào mỗi phần vai.

Chẳng phải anh đã nói, anh không chụp hình với con gái...

Chẳng phải anh đã nói, cô gái có thể chụp hình chung với anh, chỉ có thể là...

Cô đang nghĩ ngợi linh tinh thì bỗng nghe anh nói khẽ với cô: “Tôi sắp ra nước ngoài trao đổi học sinh rồi; cái này, xem như là quà kỷ niệm của chúng ta vậy!”.

Nghe anh nói thế, cô lập tức dẹp tan mọi nghi vấn trong đầu.

Nhưng tiếp đó, một nỗi buồn vô cớ bỗng dâng lên.

Anh nói anh sắp ra nước ngoài rồi...

Trác Yến cúi đầu nhìn kỹ tấm hình trong tay.

Sau lưng hai người là một cây dương cao lớn rậm rạp, xanh rì. Những cành cây thẳng tắp kiêu ngạo phô diễn sức sống mạnh mẽ, không hề có dấu hiệu sợ hãi run rẩy vì mùa thu sắp tới.

Nhiều năm về sau, khi cô lật tấm hình này ra xem lại, nhìn tán cây xanh um, sum suê sau lưng, cô bắt giác bụi ngùi khôn xiết.

Nó giống với tuổi thanh xuân của họ biết nhường nào.

Đã từng tươi trẻ bừng bừng sức sống, không biết con đường phía trước gặp ghềnh chông gai thế nào, không biết rằng có thể sẽ hợp tan trong vui vẻ hay đau buồn; trong quãng thời gian khó quên nhất, thoải mái đáng hiển cuộc sống, trong tuổi hoa niên đẹp nhất, yêu thật mãnh liệt, hận cũng sâu đậm, cố gắng cảm nhận tất cả, bằng trái tim chân thật nhất, viết nên quãng ký ức quý giá khó quên nhất trong cuộc đời vào những năm tháng ấy.

Trước lúc vào lớp, Trác Yến đang xem tấm ảnh thì bỗng cảm nhận có một bóng đen bao phủ.

Cô ngẩng lên, thấy Giang Sơn đứng cạnh chỗ cô ngồi, cúi xuống nhìn vật trong tay cô.

Thấy cô nhìn, khóe môi cậu hơi mấp máy, tỏ vẻ kỳ dị: “Ồ hô, đúng là cậu làm được thật rồi!”.

Trác Yến có vẻ hoang mang: “Cái gì mà làm được?”.

Giang Sơn cười cười: “Trò cá cược của chúng ta; trước kia chẳng phải đã cược rằng, nếu cậu có thể bắt Trương Nhất Định chụp hình chung thì tôi sẽ nhận lời cậu một việc hay sao; thật không biết đầu óc cậu ta kết cấu thế nào mà lại chịu chụp chung với cậu!”.

Trác Yến lúc này mới nhớ ra chuyện cá cược.

Giang Sơn nhìn cô, bỗng nói: “Cậu thắng rồi, sẵn sàng đánh cược chấp nhận chịu thua, tôi nợ cậu một yêu cầu, cậu có thể bắt tôi làm một việc gì đó”.

Trác Yến cười ngô nghê mấy tiếng, hai tay hươ vòng vòng: “Thôi bỏ đi bỏ đi! Chuyện cũ rích rồi! Chị đây tấm lòng bao la cao cả, không tính toán với cậu đâu!”.

Giang Sơn nhìn cô toét miệng cười.

Cậu như muốn nói gì đó nhưng tiếng chuông vào học bất ngờ vang lên.

Trong tiếng chuông, cậu nhìn Trác Yến, môi mấp máy.

Như đang đợi tiếng chuông ngừng lại, nhưng cũng như đang do dự.

Cuối cùng, cậu chỉ cười cười; trong khi tiếng chuông chưa ngừng lại, cậu sai bước, đi ra phía sau.

Trác Yến cất ảnh đi, cầm sách lên, chăm chú nghe giảng.

Cô không hề biết rằng Giang Sơn ngồi phía sau, nhìn theo lưng cô, trong lòng hụt hẫng và buồn bã biết bao.

Cậu hy vọng cô sẽ tìm ra việc gì đó bắt cậu làm; cậu hy vọng mình còn có thể làm gì đó cho cô.

Ngày ngày lên lớp, ăn cơm, tự học, đi ngủ. Ngày tháng cứ lặp đi lặp lại như vậy, đơn điệu nhưng trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã qua nửa học kỳ.

Cuối tuần đó là sinh nhật của Trương Nhất Dịch. Trác Yến và mấy cậu bạn cùng phòng anh đã hẹn nhau ra ngoài ăn mừng.

Học hết hai tiết buổi chiều thứ Sáu, Trác Yến lập tức về phòng.

Mở máy tính, nhìn thấy Trương Nhất Dịch đang online.

Cô kéo chuột, bấm vào avatar sáng lấp lánh đó:

Hello, anh Nhất Dịch~

Đối phương rất nhanh đáp lại:

Hello

Hai người cứ thế chát chít qua lại.

Cứ chuyện trò thế, Trác Yến dần dần phát hiện ra có gì đó không ổn.

Giọng điệu đối phương cứ biến hóa khôn lường, lúc thì nũng nịu, lúc thì ngang ngược, lúc lại đặc biệt lắm lời, rõ ràng lại là ba tên yêu quái kia dùng QQ của Trương Nhất Dịch để trêu chọc cô rồi.

Trác Yến tức tối quát họ:

Này! Ba cậu làm ơn đừng hoành xem nào! Đừng đùa giỡn nữa! Lần nào cũng chơi trò tâm thần phân liệt, các cậu có chán không hả! Mau nói chuyện chính đi, bảo tôi biết tối nay tụ tập ở đâu!

Đối phương khựng lại một lúc.

Một lúc sau, bên kia nhảy ra bốn chữ:

Tôi rất thích cậu!

Trác Yến cảm thấy như phát điên.

Ba cậu đủ chưa! Lần nào cũng chơi trò này, có biết điểm dừng không hả! Các cậu phải uống thuốc rồi đó! Được rồi được rồi, tôi biết rồi, các cậu đều thích tôi, được chưa? Mau nói tôi biết tối nay tụ tập ở đâu đi! Không được đùa nữa! Bà cô đây sẽ giận đấy!

Đối phương lại khựng lại, sau đó lại gõ một hàng chữ:

Ở quán mà chúng ta thường đến đi!

Trác Yến gõ một biểu tượng gật đầu “ừ ừ”:

Biết rồi! Sẽ xuất hiện đúng giờ, không gặp không về, chị đây phải đi học từ vựng rồi, không đi chơi với các cậu nữa. Tôi sẽ đợi sau khi thi qua cấp sẽ cười to nhìn các cậu khóc thảm nhé!

Cô chỉnh QQ sang trạng thái “busy”, ôm quyển sách tiếng Anh bắt đầu học từ vựng.

Trong list bạn thân trên màn hình máy tính, có một avatar ở đó, im lìm, trông có vẻ rất cô độc.

Buổi tối, Trác Yến đến điểm hẹn rất đúng giờ.

Cô đã mua bánh sinh nhật cho Trương Nhất Định.

Thấy cô đến, Trương Nhất Định dường như rất vui.

Anh đón lấy bánh kem rồi nói: “Hay là ăn cái này trước”.

Trác Yến ngạc nhiên, cười phá lên: “Hả? Làm gì lại có chuyện ăn bánh kem trước? Hình như đều để dành đến cuối cùng mà...” Cô đá mắt với Trương Nhất Định: “Này có phải cậu... đói rồi không?”.

Bộ dạng gian xảo của cô khiến Trương Nhất Định phì cười.

“Ừ, coi như là vậy đi! Nào, giúp tôi cầm nến, chúng ta ăn bánh trước!”.

Trác Yến cười hí hí đón lấy cây nến màu sắc: “Cậu là chủ bữa tiệc, cậu lớn nhất, được thôi, nghe theo cậu; cậu nói ăn bánh trước thì ăn bánh trước!”.

Ba tên yêu quái kia chỉ đứng mỉm cười, không thấy nói gì, hai con mắt gian xảo nhìn Trác Yến, khiến Trác Yến thấy nổi cả da gà.

Cầm nến xong, Trác Yến đập bàn chất vấn ba tên yêu quái: “Ba tên kia! Nói mau, cười gian cái gì? Không nói thì tôi bảo lão đại đánh các cậu!”.

Ba người nhìn nhau, cuối cùng bạn Cát Huy hay làm nũng đã đứng ra làm người phát ngôn.

Cậu ta nheo mắt nhíu mày phát ra giọng kì quái: “Em Văn Tĩnh - cậu có biết - lão đại của bọn này - tại sao lại - ăn - bánh - kem - trước - không? Không không không không?”.

Trác Yến lườm cậu ta: “Đừng có nghĩ bậy bạ lung tung! Có gì nào, mau nói đi! Đừng lải nhải lảm lờ, cậu không sợ kéo dài giọng quá, không hít hơi nổi sẽ bị tắt thở chết à?”.

Cát Huy phớt lờ câu ác mồm của cô, vẫn cố tình nheo mắt nhíu mày kéo dài giọng: “Đó là vì - lão đại của chúng tôi ấy lúc nào cũng đặt - thứ - quan - trọng - nhất lên - đầu - tiên...”.

Cậu ta vẫn đang cố sức kéo dài giọng, bỗng dừng giọng nói lại trở nên nghèn nghẹn – giống như chiếc loa đang phát thanh bị ai đó dùng khăn bông nhét vào vậy.

Trác Yến ở bên cạnh cười lăn lộn.

Thì ra là Trương Nhất Định cắt một miếng bánh không nhỏ tí nào, rất hung hăng, rất bạo lực nhét nó vào miệng Cát Huy.

“Ai bảo cái miệng cậu chỉ biết nói bậy nói bạ! Bịt kín nó, xem cậu còn tác quái thế nào!”. Trác Yến không tiếc sức sỉ nhục Cát Huy.

Cát Huy bỏ mặc tất cả, ra sức nuốt miếng bánh và kem đầy ắp ở miệng xuống, vừa nuốt vừa gùm gùm nhìn, bộ dạng thê thảm không tả nổi.

Hai tên yêu quái kia ôm nhau tỏ ra sợ hãi, run giọng dặn dò đối phương bằng vẻ run rẩy giả vờ: “Nhớ đó, tối nay đừng bao giờ nói thật với lão đại và Văn Tĩnh, chúng ta sẽ bị chết no!”.

Hát bài chúc mừng sinh nhật và ước nguyện xong, mọi người nhanh chóng xử hết chiếc bánh kem.

Trương Nhất Định lặng lẽ gói lại đóng nến đã cầm xuống và vừa rút ra.

Trác Yến nhìn thấy, không kìm được hỏi: “Sao còn giữ lại? Cháy còn một đoạn ngắn rồi!”.

Trương Nhất Định mỉm cười: “Đây là kỷ niệm hai mươi tuổi, đồng thời đã chứa đựng ước mơ của tôi, không thể bỏ đi được”.

Trác Yến ù ù cạc cạc gật đầu: “Ồ!”. Đến khi Trương Nhất Định dọn xong nên thì vỗ mạnh lên vai anh: “Bạn à, hôm nay là ngày vui của bạn, hay là chúng ta không say không về nhé!”. Cô cười hi hi, chớp chớp mắt với anh: “Chúng ta uống rượu đi! Thế nào?”.

Trương Nhất Định nhìn đôi mắt sáng rực của cô, hồi lâu cũng không rời mắt.

Đến khi Trác Yến đẩy anh, anh mới cười và gật đầu: “Được, tối nay, không say không về!”.

26. Chương 15 Phần 1

Chương 15: Cậu không biết là tôi yêu cậu

Vì trước đó đã ăn bánh kem nên khi chính thức khai tiệc, mọi người đều không đụng nhiều đến thức ăn. Năm người ai cũng ôm chai bia, hoàn toàn giải phóng tư tưởng, vui vẻ thoải mái uống hết mình.

Một lát sau, trên bàn đã bày đầy một hàng chai rỗng.

Trác Yến dần dần có cảm giác hơi rượu xộc lên đầu. Mọi thứ trong tầm mắt đều có vẻ nhòa nhạt. Ý thức mơ hồ khiến thần kinh trở nên hưng phấn. Cô hào sảng cạn ly với bốn anh chàng kia.

Ba tên yêu quái phòng Trương Nhất Định còn cao hứng hơn cả Trác Yến.

Mượn hơi men, bọn họ lại bắt đầu quậy phá, giành nhau chen đến trước mặt Trác Yến tỏ tình mãnh liệt.

Trác Yến đã chuếnh choáng say. Cô gạt hết ba tên kia ra, chau mày bực bội nói: “Ba cậu thật phiền phức! Buổi chiều chẳng phải đã nói rồi hay sao, lại nữa? Đổi trò chơi khác mới mẻ hơn được không!”.

Cô nói xong, dường như nghe có ai đó đang nói gì đó.

Hơi men mỗi lúc một bốc, trong đầu có vô số những chú lùn đang đập lên những sợi dây thần kinh và nhảy múa, nhảy đến độ cô thấy văng vát từng hồi.

Cô không nghe rõ câu đó là gì, vì tai cứ ù ù, là tiếng còi tàu.

Cô nhắm nghiền mắt lại, trước mặt như bỗng xuất hiện cảnh tiễn Đồng Thành đi trước khi nhập học.

Trương Nhất Định thấy cô uống say thì bước đến dìu cô ra ngoài, tìm một góc khuất đỡ cô ngồi xuống, muốn để cô hóng gió cho bớt ngột ngạt.

Trác Yến dựa nửa người vào vai Trương Nhất Định, kéo cánh tay anh, bắt đầu nhớ lại từng chút ký ức vụn vặt giữa cô và Đồng Thành, kể từng chuyện một cho người bên cạnh nghe, mỗi chuyện đều bắt đầu bằng câu “cậu có còn nhớ không?”.

Trương Nhất Định nhíu chặt mày, lặng lẽ nghe, khóe môi thoáng nụ cười khổ sở, ánh mắt vương đầy nét đau thương.

Hôm nay là sinh nhật anh. Anh sắp đi rồi. Nhưng trong tim cô miệng cô, người mà cô lúc nào cũng nhớ nhung, không phải anh...

Trác Yến kể mãi cũng không thấy người ngồi cạnh đáp lại – cô tưởng nhầm anh là Đồng Thành, cô không hề biết rằng mình đã làm anh tổn thương biết bao – cô có vẻ tức tối ngẩng lên khỏi vai anh, xoay đầu anh lại, kề sát mặt vào anh, tuy hoàn toàn không tìm thấy tiêu cự nhưng vẫn ra sức mở to mắt, cách một làn sương mù dày đặc, nhìn anh hỏi: “Sao cậu phớt lờ tôi? Cậu lúc nào cũng phớt lờ tôi! Tại sao?”. Càng hỏi càng thấy tủi thân, cuối cùng, cô sắp khóc.

Ánh mắt Trương Nhất Định thoáng một nỗi đau.

Nếu cô gái này là của anh, anh nhất định sẽ không để cô tủi thân như thế, đau buồn như thế. Anh có thể cố gắng hết sức làm mọi việc, chỉ cần khiến cô vui.

Anh khẽ vỗ đỉnh đầu cô, dịu giọng an ủi: “Ngoan, tôi đâu phốt lờ cậu!”.

Trác Yến cố gắng tập trung nhìn lấy gương mặt nhạt nhòa trước mặt, dần yên tâm, thở ra một hơi dài rồi cười toe toét: “Đồng Thành, mình biết cậu sẽ không phốt lờ mình mà!”.

Trương Nhất Định càng chau mày, nỗi đau trong ánh mắt càng sâu hơn.

Cười mãi cười mãi, Trác Yến càng thấy không nhìn rõ được mặt đối phương. Cô bất giác nhích lên gần hơn nữa.

Mặt cô áp sát anh; hơi thở của anh vương vít hơi thở của cô.

Cô mở to đôi mắt long lanh, lại nhích vào gần anh hơn.

Trong tích tắc chớp mũi chạm nhau, anh nghe thấy nhịp tim đập mạnh như sấm của mình.

Trác Yến đưa tay sờ chớp mũi của Trương Nhất Định, muốn xem xem thứ gì đã ngăn mình lại gần anh, không để cô nhìn rõ Đồng Thành mà cô thương nhớ.

Cô vừa mở miệng, định hỏi: “Đây là gì?”, môi vừa hé mở thì chạm phải một thứ mềm mại mát lạnh.

Nhất thời không biết là gì, đôi môi khẽ động đậy, định tìm hiểu rõ điều mình thắc mắc.

Bên tai như vang lên tiếng ai đó khẽ thở dài, trong cơn say mơ màng, mang một chút do dự, một chút tình cảm, một chút bất lực.

Giây sau đó, thứ mềm mại mang theo sức mạnh, áp xuống cô, ép vào môi cô, xoay chuyển.

Trác Yến nhắm mắt. Cô không trốn tránh. Cô cảm thấy rất dễ chịu.

Một lúc sau, cô cảm thấy có người đang đút cho cô ăn thứ gì đó qua làn môi hé mở của mình.

Khi nhắm nháp, cứ ngỡ đó là thạch hoa quả.

Thạch vừa tròn vừa mềm, trong mùi vị ngọt ngào còn có hương rượu đặc biệt, lúc nếm thử thấy rất hợp khẩu vị. Điều duy nhất không ổn là nó có vẻ không ngoan ngoãn, cứ luồn lách qua đầu lưỡi cô, khiến cô không bắt được nó.

Cô ra sức mút lấy hai cái. Thạch hoa quả quả nhiên ngoan hẳn, ở yên đó không động đậy.

Nhưng sự ngoan hiền đó chỉ trong tích tắc; giây phút sau đó nó lại trở nên cuống quýt không yên, ra sức khuấy đảo trong miệng cô, luồn lách không ngừng.

Trác Yến cố gắng tiêu hóa miếng thạch đó. Cô vừa khẽ mút vừa nghĩ, món thạch đối phương đút cho cô ăn mỗi lúc một nhiều, cảm giác mát lạnh trơn tuột đó lúc nào cũng đầy ắp trong miệng, rất lâu cũng không thấy biến mất.

Trác Yến rất muốn biết rốt cuộc là ai đang đút thạch cho cô ăn? Là ai?

Là Đồng Thành chẳng?

Nhất định là Đồng Thành!

Suy nghĩ đó khiến cô cười vui vẻ.

Tuy miệng vẫn bị thạch hoa quả chiếm dụng, nhưng cô vẫn ậm ừ kêu lên một tiếng “Đồng Thành”.

Không ai đáp lời. Cô hơi thất vọng.

Dần dần cô cảm giác món thạch đối phương đút cho cô ăn hình như đã đổi mùi vị.

Không còn là vị ngọt mê đắm nữa; dường như ngoài nó ra, còn vương thêm một chút mặn mặn, đắng đắng. Đó là mùi vị khiến người ta không tìm được muốn thử dài, có phần buồn bã, có phần chơi vơi.

Hôm sau Trác Yến tỉnh dậy, nhận ra cô đang nằm yên lành trên giường trong phòng ký túc.

Trong phòng, các chị em đều có mặt.

Thấy cô tỉnh, họ đều xúm lại chọc ghẹo: “Em Văn Tĩnh à, cậu thật là, xem như tớ đã biết được bộ dạng ngốc nghếch khi cậu say khướt rồi! Cậu có biết hôm qua cậu hành hạ Trương Nhất Định đến mức nào không?”.

Trác Yến mở to đôi mắt, trong đầu trống rỗng.

Cô không nhớ gì cả.

“Hôm qua tớ... về đây bằng cách nào?”. Cô dờ dẫm hỏi.

Lộ Dương xĩa vào trán cô: “Cậu đúng là say thành ỉn luôn rồi! Trương Nhất Định đưa cậu về! Cậu tiêu rồi, để lại vết nhơ chỗ dĩ quản lý ký túc rồi! Nếu không phải do dĩ ấy thích Trương Nhất Định đẹp trai thì hôm qua cậu đã bị tịch thu thẻ sinh viên rồi đó!”.

Trác Yến phớt lờ cô bạn, hỏi Tôn Dĩnh và Tiểu Dư: “Hôm qua tớ... giày vò Trương Nhất Định à?”.

Tiểu Dư lườm cô, Tôn Dĩnh cứ xuýt xoa mãi.

“Cậu chẳng giày vò kiểu bình thường nữa... Cậu kéo tay người ta, sống chết cũng không cho người ta đi, cứ gọi cậu ta là Đồng Thành, cứ bắt người ta cùng nhớ lại chuyện cũ xưa xưa. Không ngờ Trương Nhất Định lại tốt tính thế, cứ im lặng ngoan ngoãn hết lần này đến lần khác đắp lại chăn cho cậu ngủ ngon, còn nhờ bọn tớ chăm sóc cậu nữa. Bọn này lúc ấy đứng một bên nhìn mà còn thấy đau tận thay cho cậu ta. Không phải, Văn Tĩnh tớ hỏi cậu sao cậu lại mượn rượu làm tổn thương người ta? Trương Nhất Định cũng thật đáng thương, người ta dù đi tới đâu cũng được nâng niu chiều chuộng, sủng ái hết cỡ, nhưng đến lượt cậu lại trở thành thể thân của kẻ khác! Văn Tĩnh cậu đúng là làm lãng phí tài nguyên thiên nhiên quá!”.

Mặt Trác Yến xị xuống.

Hôm qua uống rượu là do cô đề nghị, không ngờ uống xong cô lại mất mặt đến thế.

Cô gục đầu, ảo não hét lên: “Tớ không uống rượu nữa! Chuyện mất mặt thế này đều do tớ làm sao? Trời ơi!!!!”.

Sau vụ say rượu, Trác Yến vô cùng xấu hổ. Cô gửi tin nhắn cho Trương Nhất Định để cảm ơn và xin lỗi.

Đối phương trả lời rằng không sao.

Còn hỏi cô có nhớ chuyện đã xảy ra đêm đó không; Trác Yến trả lời thành thật: Không nhớ gì cả.

Sau đó khi Trương Nhất Định gửi tin lại, giọng điệu đã bắt đầu trở nên lạnh nhạt.

Trác Yến rất nghi ngại về sự thay đổi thái độ đó, nhưng không tìm ra nguyên nhân.

Hai tuần sau, Trương Nhất Định hẹn Trác Yến ra ngoài.

Họ gặp nhau ở ngôi đình nhỏ trước kia từng ôn tập.

Chỉ nhìn phớt qua, Trác Yến đã cảm thấy Trương Nhất Định dường như gầy hảnh đi.

Cô hỏi anh: “Cậu sao vậy? Có phải bị ốm không? Gầy đi nhiều quá...”.

Trương Nhất Định cười nhẹ, lắc đầu: “Không, có thể lúc thu dọn đồ đạc hơi lo lắng quá”.

Trác Yến nghe anh nói bốn chữ “thu dọn đồ đạc” thì hơi xúc động.

Cô hỏi anh: “Tìm mình có việc gì sao?”.

Trương Nhất Định hiếm khi có vẻ tâm trạng trùng trùng như vậy, hỏi ngược lại: “Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu à?”. Nhìn thấy Trác Yến rụt vai lại vẻ đáng thương, anh lặng lẽ thở dài, dịu giọng xuống: “Cảm giác lâu quá không nhìn thấy cậu rồi, muốn nói chuyện với cậu thôi”.

Trác Yến lập tức vỗ ngực cười đáp: “Trò chuyện phải không? Không vấn đề gì! Cái này là sở trường của mình!”.

Trương Nhất Định bị cô chọc cười.

Cười xong, anh bỗng khẽ hỏi: “Trác Yến, anh chàng mà cậu thích... cậu và cậu ta, thế nào rồi?”.

Nghe hỏi đến khúc mắc trong lòng, nụ cười Trác Yến không giữ được nữa, vụt tắt: “Haizzz, còn thế nào được? Vẫn là như cũ, như gần như xa”.

Trương Nhất Định trầm tư, lại hỏi: “Cậu... vẫn thích cậu ta như xưa à?”.

Anh nhìn cô không chớp mắt, đợi cô trả lời.

Trác Yến gật đầu rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên định: “Đương nhiên”. Ánh mắt cô trong veo, nhìn Trương Nhất Định và nói từng chữ: “Trừ phi cậu ấy chọn người khác trước, nếu không mình sẽ tiếp tục thích như thế này!”.

Trương Nhất Định chau mày, quay đầu đi, cụp mắt xuống.

Im lặng một lúc, anh mở lời hỏi: “Trác Yến”, sau đó ngẩng lên, nhìn cô: “Tháng sau tôi phải ra nước ngoài trao đổi sinh viên rồi!”.

Nói xong anh nhìn chăm chú vào mắt cô, như muốn tìm thấy chút thay đổi mà anh hy vọng trong đó.

Thế nhưng sự thực lại khiến anh vô cùng buồn bã.

Trác Yến ngẩn người, như không ngờ thời điểm anh đi lại sớm hơn nhiều so với dự định là năm thứ ba. Cô nhanh chóng nhoẻn cười trở lại: “Vậy thì tốt quá, cuối cùng cậu đã có thể đoàn tụ với bạn gái rồi”.

Hàng lông mày của Trương Nhất Định nhíu chặt.

Giọng anh bỗng trở nên khàn đặc: “Cậu đối với tôi... chẳng lẽ không có chút lưu luyến nào hay sao?”.

Trác Yến cố gắng nặn một nụ cười: “Đương nhiên là lưu luyến rồi! Nhưng... nói sao bây giờ... chẳng có bữa tiệc nào là không tàn...”.

Nghe cô nói xong, Trương Nhất Định lặng lẽ nhìn cô đến mấy giây.

Tích tắc sau, anh lẳng lặng đứng dậy, quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng anh, Trác Yến cảm thấy Trương Nhất Định đã giận cô.

Nhưng dù có giận thì sao?

Cô nhớ đến một câu thơ trong “Mạch Thượng Tang”[1] : Sứ quân đã có vợ, La Phu đã có chồng.

[1] Mạch Thượng Tang (hái dâu bên đường): Một bài thơ Nhạc Phủ đời Hán, kể về một cô gái hái dâu cự tuyệt yêu cầu của viên thái thú.

Tuy cô không có chồng như La Phu, nhưng cô thực sự đã có người trong mộng.

Tuy Trương Nhất Định không có vợ như sứ quân, nhưng ở bên kia bờ đại dương xa xôi, luôn có một cô gái ngày đêm mong nhớ anh.

Cô ấy mới là bạn gái anh, không phải sao?

Quãng thời gian tiếp theo, Trác Yến hằng ngày vẫn ăn cơm, đi học, tự học, ngủ nghỉ đúng giờ, ngày tháng đơn điệu đến mức muốn hét lên thảm thiết.

Trương Nhất Định không tìm cô nữa.

Có lẽ anh bận làm đủ mọi thủ tục nên không có thời gian; hoặc là có lẽ anh thực sự cố ý làm thế - cô khiến anh không vui, thế là anh không muốn quan tâm nữa, định đặt cô sang một bên.

Trong khoảng thời gian không có Trương Nhất Định, Trác Yến dần dần thấy khó chịu.

Càng gần lúc anh đi cô càng cảm thấy lưu luyến, càng cảm nhận rõ ràng sắp có một người bạn thân thiết sẽ rời xa cô.

Tâm trạng u sầu khi ly biệt, cảm giác buồn thương trong lòng, lúc nào chúng cũng vây bám cô.

Cô tự nhủ: Thoải mái lên nào, giống như trước đây có nói với anh, không có bữa tiệc nào là không tàn.

Tuy rằng mọi người hôm nay có thể gặp nhau, ở bên nhau, nhưng vì cuộc sống riêng ngày mai, mỗi người đều phải cố gắng thích ứng với những cuộc chia ly hết lần này đến lần khác sẽ xuất hiện trong cuộc sống sau này.

Cô tự an ủi: Không sao, tạm biệt không có nghĩa là lãng quên nhau, chia tay cũng là để chào đón sự trùng phùng mới.

Thế nên thật sự là không sao, không sao...

Thời gian trôi vèo như nước chảy, trong âm thầm, tháng cũ đã qua, tháng mới vừa tới.

Một ngày đầu tháng, Trác Yến nhận được điện thoại của Trương Nhất Định.

Trong tích tắc nhìn thấy cuộc gọi đến, tim cô đập rất nhanh.

Cô biết sau cuộc điện thoại này đang ẩn giấu sự biệt ly gần kề của họ.

Anh hẹn cô gặp ở chỗ cũ. Cô y hẹn chạy đến ngôi đình nhỏ ấy.

Lần này, anh đến trước cô.

Anh ngồi quay lưng lại với cô trong ngôi đình. Nghe tiếng bước chân, anh lập tức quay đầu lại, đón cô bằng ánh mắt.

Trác Yến không biết anh có còn giận cô không; khuôn mặt anh vẫn bình thản, cô không thể nhận ra điều gì.

Thế là cô đành cười bẽn lẽn, rụt rè đưa tay lên, “Hi” một tiếng chào anh với vẻ thận trọng.

Tuy gương mặt Trương Nhất Định không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng hàng lông mày khẽ nhíu và nét buồn trong ánh mắt đã tiết lộ một số điều – có lẽ, anh thực sự không muốn đi; có lẽ anh muốn ở lại vì ai đó hơn.

Anh bắt bản thân phải nở nụ cười với Trác Yến: “Ngày mai tôi đi rồi, hôm nay gọi cậu ra là muốn nhờ cậu hai việc”.

Rõ ràng anh cười rất đẹp, nhưng Trác Yến lại cảm thấy lòng chua xót.

“Chuyện gì vậy, cậu cứ nói, nhất định là được! Dù là núi đao biển lửa, mình nhất định sẽ nhận lời hết!”. Cô nhận lời không chút do dự.

Trương Nhất Định vẫn cười: “Không nghiêm trọng như núi đao biển lửa, sẽ không khiến cậu khó xử lắm đâu. Chuyện đầu tiên là... tôi hy vọng ngày mai cậu có thể đưa tôi ra sân bay”.

Anh nói xong lặng lẽ nhìn Trác Yến, ánh mắt lộ ra vẻ mong chờ.

Trác Yến cũng lặng lẽ nhìn anh.

Anh mong cô tiễn anh.

Thực ra, cô sợ nhất là tiễn ai đó.

Đối với cô mà nói, thực sự là một dạng khổ hình – nhìn người ta sải bước mỗi lúc một xa, cô lại đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng ấy mà tự thấy đau buồn; mỗi lần như thế, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác bơ vơ không nơi nương tựa, hoang mang và bất lực.

Nhìn Trương Nhất Định, cô nghiêng rằng, ra sức gật đầu: “Được, ngày mai mình tiễn cậu đi!”

Ánh mắt Trương Nhất Định lóe lên một tia sáng rực rỡ. Ánh sáng ấy như bộc lộ niềm vui và sự an ủi.

“Còn một việc nữa”. Anh cúi xuống nhặt chiếc giỏ tre đặt ở cạnh lên, đưa đến cho Trác Yến: “Cậu giúp tôi chăm sóc Bánh Bao Đậu Đỏ nhé!”

Trác Yến nhìn con nhím đang sợ hãi nhìn cô trong giỏ, tim bỗng rung lên.

“Đây chẳng phải là vật mà mẹ cậu tặng hay sao?”

Chẳng phải đã nói lúc đầu rằng ngay cả bạn gái anh đòi mà anh cũng không cho ư? Bây giờ, lại giao cho cô nuôi?

“Nhưng... không... không hay lắm đâu...” Cô lắp bắp nói: “cậu đem nó sang đó, hai người cùng nuôi thì tốt hơn... Chẳng phải sẽ đáng tin hơn là giao ỉnh nuôi sao; bản thân mình còn thường xuyên quên ăn cơm, mình nuôi bản thân mình còn không xong, cậu yên tâm giao Bánh Bao Đậu Đỏ ỉnh sao...”

Trương Nhất Định cắt ngang: “Nó đã quen khẩu vị ăn ở đây, đồ ăn nước ngoài không hợp với nó đâu, đi theo tôi sang đó, nó sẽ không hợp với môi trường sống bên đó”. Anh đặt giỏ lên tay Trác Yến bằng một vẻ không cho phép từ chối, nói với cô như đang đùa: “Huống hồ có Bánh Bao Đậu Đỏ ở đây, có nó gắn kết chúng ta, tôi sẽ không lo là cậu sẽ quên mất tôi!”

Trác Yến nghe anh nói mà trong lòng cảm thấy có phần buồn bã.

“Nói linh tinh! Chúng ta thân với nhau như thế, làm sao mình quên cậu được! Mà là cậu đấy, đừng có bạn gái rồi quên bạn thân đấy nhé!”. Cô ôm giỏ vào trước ngực, lẩm bẩm: “Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ chăm sóc tốt Bánh Bao Đậu Đỏ! Mình nhất định sẽ không quên cậu đâu...”

Mãi một lúc sau Trương Nhất Định mới đáp lời cô: “Ừ!”.

27. Chương 15 Phần 2

Hôm sau Trác Yến dậy từ sớm để tiễn Trương Nhất Định.

Họ cùng xuất phát từ trường.

Trên đường, ngồi trong xe taxi, Trác Yến cố ra vẻ thoải mái, tìm kiếm đề tài trò chuyện.

Cô hỏi Trương Nhất Định: “Sao chỉ có mình mình đưa cậu đi? Bố cậu có đến không? Ba tên yêu quái kia đâu?”.

Trương Nhất Định trả lời ngắn gọn: “Bố tôi mấy ngày nữa sẽ đến thẳng đó thăm tôi; còn về ba tên kia, hôm qua tôi đã chào tạm biệt họ rất lâu rồi, hôm nay không bắt bọn họ đưa đi nữa”. Anh quay sang nhìn Trác Yến, nhìn vào mắt cô, nói: “Tôi không nghĩ là còn có người khác đi tiễn tôi”.

Trác Yến không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của anh, nhanh chóng quay đi.

Trên đường hơi đông xe, lúc họ đến sân bay thì không còn nhiều thời gian nữa.

Trác Yến tranh thủ thời gian dặn dò Trương Nhất Định: “Cậu nhớ tự chăm sóc lấy bản thân, phải chú ý ăn uống, còn phải chăm liên lạc với mọi người...”.

Trương Nhất Định bỗng ngắt lời cô.

“Trác Yến”. Anh nhìn cô chăm chú, gương mặt không một nụ cười, tỏ vẻ nghiêm túc và chân thành: “Hay là cậu thử giữ tôi lại, xem tôi có chịu ở lại không?”.

Trác Yến sững người.

Cô gượng gạo nặn ra một nụ cười: “Ha ha... cậu... đừng đùa nữa! Máy bay sắp cất cánh rồi!”. Trong nụ cười của cô tỏ rõ sự bất an: “Hơn nữa khó khăn lắm cậu mới được gặp lại bạn gái, mình không thể thất đức mà giữ cậu lại được... Vả lại... vả lại...”. Cô lắp bắp, nghiêng răng, cuối cùng nói ra hết: “Vả lại cậu cũng biết, mình đã có người trong lòng...”.

Không đợi cô nói tiếp, Trương Nhất Định đã nở nụ cười, như có vẻ rất nhẹ nhõm thoải mái, đưa tay vò rối tóc mái trước trán cô: “Cô bé ngốc! Tôi đùa với cậu thôi, xem cậu căng thẳng kìa!”.

Trác Yến muốn đáp trả anh bằng nụ cười; nhưng cô nhận ra, cho dù cố gắng thế nào cũng không cười nổi.

Môi cong lên thành một đường gượng gạo. Cô đoán bộ dạng mình bây giờ hẳn rất khó coi.

Loa phát thanh đã nhắc nhở hành khách nhanh chóng chuẩn bị lên máy bay.

Họ nhìn nhau.

Đã không còn mấy thời gian nữa.

Trương Nhất Định thôi cười, nhìn Trác Yến, nói khẽ: “Cho tôi ôm cậu một chút nhé!”.

Ánh mắt anh chứa đựng bao điều; chúng dường như chỉ chạm khẽ là sẽ bộc phát.

Lần này anh không đợi cô trả lời “được” hay là “không”, anh tiến thẳng đến, dang rộng tay kéo cô vào lòng.

Anh cúi người xuống, cảm gác lên vai cô, nhắm nghiền mắt.

Cánh tay vòng ôm cô, ra sức siết mạnh rồi lại siết mạnh.

Loa phát thanh lại lặp lại. Nó hối thúc hành khách mau chuẩn bị khởi hành để đừng làm chậm trễ chuyến bay.

Thế là anh biết, đã không thể tiếp tục được nữa, bắt buộc dừng lại ở đây.

Cho dù luyến tiếc thế nào, thời khắc ly biệt đã đến, rốt cuộc anh cũng phải buông cô ra.

Hít một hơi thật sâu, anh cúi xuống thì thầm vào tai cô, rất dịu dàng, rất tình cảm, một câu nói gì đó.

Mấy âm tiết kỳ quặc, du dương nhẹ nhàng.

Trác Yến đã nghe rõ, nhưng lại không hiểu.

Sau đó, anh từ từ, bịn rịn, dần dần buông cô ra.

Trước khi Trác Yến kịp nhận ra chuỗi hành động đó rốt cuộc là xảy ra thế nào, rồi kết thúc ra sao, đờ đẫn đứng tại chỗ, thì Trương Nhất Định đã khoác túi, quay người sải bước vào lối lên máy bay.

Anh không nói tạm biệt; cũng không đợi cô nói.

Anh quay người đột ngột bỏ đi như thế, nói đi là đi.

Nhìn theo bóng anh xa dần, cuối cùng khuất sau lối rẽ, nước mắt Trác Yến không kìm chế nổi mà tí tách rơi xuống.

Khoảnh khắc ấy, cuối cùng cô đã cảm nhận rõ ràng sự chia ly giữa cô và anh.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu cô xuất hiện nhiều cảnh tượng.

Họ chơi cờ với nhau trong tiết tiếng Anh, anh là OO, cô là XX.

Lúc anh chơi bóng đã đập bóng trúng cô, khiến cô gãy chân.

Thi tiếng Anh, anh giúp cô copy.

Anh bị đau mắt, cô lật mí giúp anh; cô làm mất hẻ chọc anh cười suýt sặc.

Trong hội trường, trên sân khấu, anh nhảy điệu nhảy đẹp như mộng ảo.

Trong trận đấu bóng rổ, chỉ cần cô cổ vũ là anh sẽ mất bóng; anh khiến cô mang tội danh “quả phụ áo đen”. Nhưng vẫn may, cuối cùng sức chiến đấu điên cuồng của anh đã khiến cô rửa sạch tội danh đó.

Còn nữa, con nhím nhỏ. Nó là do mẹ anh để lại. Nó tên là Bánh Bao Đậu Đỏ, anh không mang nó theo. Anh để nó lại cho cô.

Nước mắt Trác Yến ròng ròng.

Những chuyện xảy ra giữa cô và anh, bắt đầu từ lúc này, bắt đầu từ lúc anh quay người đi, đều đã trở thành quá khứ, trở thành hồi ức.

Những ngày tháng sau ngày, anh sẽ không còn ở bên cô, anh vẽ OO cô vẽ XX trên bàn cờ; lúc thi cũng sẽ không có ai chuyển đáp án đúng cho cô nữa; có lẽ cô cũng không còn lật mí mắt ột chàng trai đeo kính râm vào khi trời nắng; trên sân bóng cũng không còn một người mà chỉ cần nghe cô cổ vũ là sẽ làm rơi ngay bóng trên tay.

Trong cuộc sống của cô, không còn anh nữa.

Gò má lạnh ngắt.

Nhìn theo lối đi dài đã nuốt trọn bóng anh từ lâu, Trác Yến nhìn bầu trời, hơi nấc nghẹn, khe khẽ, khẽ nói:

Tạm biệt, Trương Nhất Định!

Tạm biệt!

Mấy hôm đầu Trương Nhất Định đi rồi, Trác Yến cứ dờ dẩn, không có nổi tinh thần làm gì.

Cô lười nói chuyện với mọi người, trốn luôn trong phòng đọc sách, không đến lớp tự học.

Tiểu Dư cũng ở trong phòng, dùng máy tính của cô xem một bộ phim Pháp.

Xem rồi cô hỏi Trác Yến: “Có thể bật to không? Tai nghe tự nhiên hỏng mất rồi!”.

Trác Yến uể oải đáp: “Tùy!”.

Tiểu Dư tháo tai nghe ra.

Những âm tiết kỳ quặc văng ra từ loa.

Du dương trầm bổng, tuy không hiểu nhưng rất hay.

Bỗng nhiên Trác Yến kêu to: “Dừng! Tạm dừng ngay!”.

Tiểu Dư bị cô dọa hết hồn, vội hỏi: “Sao vậy? Sao vậy sao vậy hả?”.

Trác Yến không thèm mang giày, vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, chạy đến cạnh Tiểu Dư, cướp lấy chuột vi tính, kéo lùi đoạn phim lại.

Trong không khí lại vang lên những âm tiết kỳ lạ: Je t’aime!

Du dương trầm bổng.

Cô lại lần nữa nghe rõ, nhưng vẫn không hiểu.

Vội vàng bấm tạm ngừng.

Ánh mắt quét qua phía dưới màn hình, tìm phụ đề.

Chỉ ba chữ ngắn gọn, lặng lẽ nằm dưới đó...

Anh yêu em.

Trác Yến như mất hết sức lực, mềm nhũn người ngồi xuống giường.

Trong đầu có thứ gì đó, vốn hỗn độn, lúc này lại như được thông suốt, thoát chốc trở nên rõ ràng.

Cô nhớ lại hôm sinh nhật Trương Nhất Dịch, sau khi uống rượu, bọn Cát Huy tỏ tình với cô; cô nói với họ: Ba cậu đúng là phiền thật! Buổi chiều chẳng đã nói rồi sao, lại nữa à? Đổi trò mới hơn được không!

Sau đó có người nói gì đó.

Lúc đó cô văng vất, nghe thấy, nhưng uống nhiều rồi; thế là những câu đó, cô đã nghe, nhưng không để ý.

Bây giờ nhớ lại, lúc đó thực ra Cát Huy đang nói: “Văn Tĩnh cậu nói gì? Buổi chiều từ khi bị cậu vạch mặt, bọn này không chọc cậu nữa mà; bọn này ra ngoài đặt phòng cho lão đại! Lúc đó trong phòng chỉ có một mình lão đại, có chuyện gì cậu cứ tìm cậu ta mà nói, cảm ơn nhé!”.

Trác Yến ngồi bên giường, bất động, chờ đợi rất lâu.

Thì ra người hôm ấy nói “Tôi thích cậu” không phải là ba anh chàng kia.

Mà là anh.

Sau khi Trương Nhất Dịch ra nước ngoài, anh tuyệt nhiên không hề liên lạc với Trác Yến.

Không điện thoại, cũng không gửi tin nhắn QQ, không có gì cả, cảm giác như anh đã đến một hành tinh khác.

Về sau có lần Trác Yến gặp Cát Huy, từ cậu ta mà nghe được một số chuyện Trương Nhất Dịch đã gặp khi ra nước ngoài.

Anh từng gọi điện về cho các bạn cùng phòng.

“Bạn gái của lão đại hình như bị thương gì đó, lão đại gần đây rất bận đưa bạn gái đi tập vật lý trị liệu ở các bệnh viện nổi tiếng, cậu ấy có vẻ rất vui, có lẽ vết thương của bạn gái cậu ấy chắc rất có khả năng được chữa khỏi!”. Cậu ta nhìn thấy Trác Yến có vẻ ngần ngại thì bất giác buộc miệng hỏi: “Văn Tĩnh, lão đại không liên lạc với cậu à?”.

Trác Yến cười cười trả lời: “Không! Chắc cậu ấy... bận lắm!”.

Cát Huy túm tóc, lắp bắp có vẻ cuống quýt: “Văn Tĩnh à, cái này... cậu cũng đừng nghĩ ngợi nhiều... Dù sao lão đại bây giờ cũng ở nước ngoài rồi... Cái này cậu nên từ bỏ thì từ bỏ đi...”

Trác Yến lập tức lườm cậu ta: “Nói gì thế hả! Tôi thấy cậu nghĩ nhiều thì có! Cái gì là từ bỏ, căn bản là tôi không nín giữ gì với ai cả! Từ bỏ gì mà từ bỏ!”.

Cát Huy há miệng ra như muốn nói, do dự một lúc lại không nói gì.

Nếu người trong cuộc đã cảm thấy “giữa bọn này chẳng có gì cả, bọn này là quan hệ nam nữ trong sáng”, cậu là người ngoài cuộc cũng không nên chen vào. Ba người các cậu đã sớm nhìn ra tình trạng này rối loạn đến nhường nào; chỉ có cô gái gốc gác quê nhà vẫn còn ngây thơ.

Trác Yến lại về ký túc. Máy tính vẫn mở. Cô nhìn avatar xám xịt trong danh sách bạn bè trên màn hình, không đụng tay mở hộp tin nhắn, chỉ lặng lẽ hỏi thăm nó một câu: “Cậu vẫn khỏe chứ Trương Nhất Dịch? Mong rằng mọi việc vẫn thuận lợi.”.

Nếu anh đã gọi điện cho bọn Cát Huy mà không gọi cho cô, cô nghĩ chắc anh cố ý làm thế.

Có lẽ sau khi gặp bạn gái đã khiến anh nhớ đến trách nhiệm của bản thân; thế là cảnh cáo mình rằng, bắt đầu từ lúc này, nên giữ khoảng cách với cô.

Trác Yến tự nhủ, anh làm thế là đúng.

Lại nhìn avatar xám xịt kia, cô quả quyết tắt máy.

Học kỳ hai năm thứ hai đã vội vã qua đi trong sự học hành cần mẫn khổ sở của Trác Yến. Lúc mọi người vẫn chưa cảm nhận được thời gian trôi nhanh như thế nào thì học đã bắt giắc bước vào năm thứ ba đại học.

Còn hơn năm nữa thì sẽ tốt nghiệp, các sinh viên bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về tương lai của mình.

Mục tiêu của Trác Yến rất rõ ràng, cô định học tiếp lên cao học, thi vào trường mà Đồng Thành đang học – kỳ nghỉ hè về nhà, cô nghe thấy Đồng Thành nói sẽ tiếp tục học thạc sĩ, vì thế cô cũng đã xác lập mục tiêu ình.

Thời gian có lẽ xóa nhòa được mọi vật. Từ nỗi nhớ Trương Nhất Định khi mới ra đi, đến nay hai, ba tháng đã đi, Trác Yến thấy cô đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống không có anh.

Lúc cảm thấy cô đơn, cách tốt nhất chính là đọc sách. Từ khi lên đại học, cô chưa bao giờ nhận ra bản thân lại có nhiều nhiệt tình học tập như thế. Có lúc cô nghĩ, nếu Trương Nhất Định đi từ năm nhất, thế thì theo mức độ vất vả cực nhọc của cô bây giờ, chưa biết chừng năm ba đã có thể thi vượt cấp. Thi cao học sớm một năm cũng có thể.

Tuy có vài thứ đã dần dần thay đổi theo thời gian, nhưng cũng có những thứ vẫn luôn luôn cố định.

Cô và Giang Sơn vẫn gặp nhau là đấu khẩu, đùa giỡn vui vẻ.

Cô và Đồng Thành vẫn như gần như xa, như có như không.

Còn bản thân cô, vẫn ngốc nghếch như trước, biết rõ tương lai không hề sáng sủa, nhưng vẫn cố chấp tiếp tục chờ đợi sự lựa chọn của người đó.

Vốn dĩ năm ba không có tiết thể dục, không biết bỗng dưng bị trùng gió kiêu gì mà nghe nói là do hội đồng giáo viên yêu cầu, tất cả sinh viên bao gồm cả năm thứ ba, năm thứ tư, đều phải tiến hành thi kiểm tra sức khỏe.

Đã lâu lắm rồi không vận động, Trác Yến sau khi chạy hết hạng mục tám trăm mét, đã thở nặng nhọc đến độ như sắp đứt hơi.

Cô cảm thấy vừa nóng vừa khát, mặc kệ lời dặn dò của giáo viên thể dục trước khi thi đấu đã dặn: “Sau khi vận động mạnh thì đừng uống ngay nước hoặc ăn đồ lạnh”. Cô không thể chịu được mà chạy ngay đến siêu thị nhỏ, không do dự gì mua ngay một que kem.

Cảm giác khát cháy nóng nực lập tức được giải phóng. Nhưng ngay sau đó lại có một cảm giác giầy vò khác ập đến – cô cảm thấy đói bụng vô cùng.

Nghĩ rằng kỳ thi này đã tiêu hao một lượng năng lượng cực lớn, Trác Yến quyết tâm đãi ngộ bản thân – cô định hôm nay không đến nhà ăn mà ra quán ăn ngoài trường ăn một bữa thật ngon lành.

Nghĩ thế nên cô vừa ăn kem vừa thảnh thơi đi ra ngoài trường.

Đến quán ăn, cô bất ngờ phát hiện ra Giang Sơn và Ngô Song cũng ở đó. Thấy hai người chắc cũng vừa đến, chưa kịp chọn món.

Họ gọi cô đến ngồi cùng một bàn.

Trác Yến vừa ngồi xuống đã lúng búng nói do miệng vẫn đầy kem: “Hay quá hay quá! Học kỳ trước tớ không nợ môn, thiếu các cậu một bữa cơm, hôm nay đừng giành với tớ, bữa này tớ khao!”.

Giang Sơn hơi rung động trong lòng, cậu bất ngờ vì người vô tư như cô lại còn nhớ chuyện đã qua lâu quá rồi.

Cậu nhướn mày, không nói gì.

Ngô Song lại tỏ ra nghị hoặc: “Chuyện gì thế? Hình như mình không hiểu lắm!”.

Trác Yến nghĩ không tiện kể chuyện CD nên nói với Ngô Song: “Tớ và bạn trai cậu từng đánh cược, nếu tớ qua hết các môn thì mời các cậu ăn cơm!”.

Ngô Song nghe xong càng kỳ lạ: “Yến Tử, cậu không sao chứ? Sao mình nghe kiểu gì cũng thấy cậu thiệt thòi vậy? Nếu cậu không nợ môn thì phải lột anh ấy một bữa cơm chứ?”. Cô chỉ Giang Sơn, hỏi Trác Yến.

Trác Yến đáp ứng: “Ừm... cái này à... là vì, lớp tớ bị một tên lớp trưởng trái khoáy lãnh đạo trường kỳ, dẫn đến quy tắc đánh cược của bọn tớ cũng rất ngược đời rất khác người! He he... Cậu nói phải không, lớp trưởng Giang?”. Trác Yến nghiêng răng hỏi Giang Sơn.

Giang Sơn liếc cô: “Phải không cái gì, xem bộ dạng ngốc nghếch của cậu kìa! Chính vì cậu mà IQ tổng thể của lớp ta không biết đã bị kéo thấp xuống bao nhiêu! Cậu xem cậu đấy, thầy vừa dặn vận động mạnh xong đừng uống nước lạnh đừng ăn đồ lạnh, cậu đều xem như gió thổi qua tai cả! Vừa quay đi đã gặm kem đi lung tung, lát nữa lại ăn cơm ngay, cậu không sợ đau bụng à!”.

Trác Yến lập tức bực bội phản bác cậu: “Haizzz cái cậu này miệng mồm sao độc thế! Tôi đang yên đang lành sao lại nguyên rửa tôi bị bệnh chứ! Tôi nói cậu biết hôm nay tôi mà đau bụng thật sẽ bắt đền cậu đó! Đồ mỗ quạ! Chỉ biết nói bậy!”.

Giang Sơn lại tiếp tục sỉ nhục cô. Hai người cứ đấu khẩu như vậy, không hề biết mệt là gì.

Ngô Song nhìn họ, nụ cười dần dần biến mất.

Cô cúi xuống xem thực đơn.

Vốn đã nghĩ ra sẽ ăn món gì, nhưng bây giờ lại chẳng nghĩ ra nổi món nào. Trong đầu như có hồ dĩnh, trong tai đầy áp tiếng hai người đấu khẩu.

Cô bỗng cảm thấy vô cùng bực bội. Lớn tiếng gọi phục vụ, chỉ đại một món ăn: “Cái này đi, bò kho đậu hũ, miến. Mau lên, không nhìn thấy chúng tôi đói đến nỗi đánh nhau rồi à!”.

Cô cười và nói câu cuối, nhưng Trác Yến lại cảm thấy sự tỉnh.

Phục vụ đã quay người xuống nhà bếp.

Trác Yến như nhớ ra gì đó, gọi lại: “Phiền chị đợi một chút!”. Cô quay sang nói với Ngô Song: “Song à, hay là chúng ta chọn món khác nhé, đậu lúc phơi khô sợ không sạch, có kiến gió hay gì đó, ăn xong dễ bị đau bụng lắm!”.

Ngô Song liếc cô rồi cười: “Lúc này cậu còn nói Giang Sơn mỗ quạ, bây giờ cậu cũng mỗ quạ rồi đó! Cậu ăn kem còn không sợ đau bụng, ăn đậu thì làm sao uy hiếp được cậu? Cậu nói đúng không?”.

Trác Yến chưa bao giờ thấy bộ mặt gần như ức hiếp người khác như thế này của Ngô Song, cô bạn bao giờ cũng có dáng vẻ dịu dàng ngoan hiền. Cô như ý thức ra gì đó, lập tức im lặng, không phát biểu gì nữa.

Giang Sơn muốn hòa hoãn không khí nên nói với Ngô Song: “Hay là chúng ta chọn món khác, không sợ gì, chỉ sợ ‘lỡ như’ thôi, nếu ăn mà đau bụng thật thì đến lúc đó chỉ có chính mình thấy khó chịu!”.

Ngô Song lập tức nhếch mép cười, nói bằng giọng lạ lùng: “Chúng ta có phải đại thiếu gia đại tiểu thư ẻo lả đâu, làm gì phải kiêng kị thế? Lúc này đợi hai người chọn món mà ai cũng bận đấu khẩu với nhau từng tí một, đợi sau khi mình chọn xong lại nói ăn rồi sẽ đau bụng, đòi đổi món, hai người nói xem hai người có phải cố tình phá tôi không?”.

Sắc mặt Giang Sơn vụt thay đổi.

Trác Yến sợ họ căng thẳng nên vội vàng xuống nước: “Thôi, đừng nói nữa, bây giờ mình thấy thèm món đậu thật rồi!” Cô khoát tay với phục vụ: “Mau lấy món chúng tôi vừa gọi lên nhé!”.

Trác Yến “bị” dạy dỗ nên sau khi thức ăn lên, cô phớt lờ Giang Sơn, chỉ nói chuyện với Ngô Song. Ngô Song lại tỏ ra uể oải, chỉ ậm ừ đáp bằng một, hai chữ, không chịu nói gì nhiều.

Giang Sơn cảm thấy phản ứng của Ngô Song thật sự khiến người khác ngượng ngập, thế là chủ động nói nhiều với Trác Yến để làm dịu bầu không khí xuống.

Nhưng không ngờ cậu càng như thế thì Ngô Song càng tỏ ra uể oải lười nhác.

Trác Yến bị hai người làm cho chóng cả mặt, chỉ thấy bữa ăn này như nhai rơm khô, thực sự không có hứng thú gì.

Ăn xong thanh toán tiền, cô nói mình còn có việc, rồi vội vàng bỏ đi trước.

Buổi tối vẫn ổn, không có gì lạ. Đến khi sắp tắt đèn đi ngủ, Trác Yến bắt đầu thấy khó chịu.

Cô cảm thấy bụng hơi đau.

Lúc đầu nghĩ uống chút thuốc thì có thể giảm xuống, nhưng không ngờ mười phút sau, cơn đau không những không giảm mà còn nặng hơn.

Cô thấy bụng như bị đâm một mũi dao, cứ mấy giây mũi dao đó lại khuấy đảo trong ruột cô rất mạnh.

Một lúc sau tình trạng càng tệ hơn.

Không chỉ là đau bụng, cô bắt đầu nôn dữ dội.

Đến khi nôn hết mọi thứ trong bụng ra, không còn gì để nôn nữa, cô vẫn không kiềm chế được mà nôn khan.

Lộ Dương đến nhà vệ sinh định dìu cô về phòng.

Khi cô sờ trán Trác Yến, bất giác hoảng hốt kêu to: “Văn Tĩnh, cậu sao thế? Hả? Sao lại sốt đến mức này?!”.

28. Chương 16 Phần 1

Chương 16: Bánh bao đậu đỏ, mà có nhớ tao không?

Trác Yến thấy có một câu nói xưa như trái đất nhưng rất đúng: Bệnh đến như núi sụp.

Từ lúc này tới giờ, thời gian chưa dài nhưng cô lại từ một người khỏe mạnh biến thành một kẻ yếu ớt, đừng nói là đi đứng, ngay cả sức để dựa tường cô cũng không còn.

Lộ Dương phải rất vất vả mới dìu cô về phòng được.

Tiểu Dư thấy tình hình không ổn, lập tức tìm nhiệt kế.

Tôn Dĩnh nhìn đồng hồ, căng thẳng đo thời gian.

Năm phút sau, ba người đều tỏ ra chờ đợi trước mực thủy ngân trong chiếc nhiệt kế.

Lộ Dương há mồm trợn mắt hỏi hai người kia: “Có phải kẹp hơi lâu nên mới nóng thế không?”

Tiểu Dư vỗ đầu bạn: “Sao Văn Tĩnh sốt mà đầu cậu lại hồng thế hả! Nhiệt độ cao này liên quan khi gì đến chuyện kẹp hơi lâu?”

Tôn Dĩnh sau khi nhìn lại nhiệt kế, lên tiếng vẻ nặng nề: “Không được, phải đi bệnh viện! Cứ để thế này thì Văn Vĩnh hôn mê mất!”. Cô tiến đến cuối xuống khẽ gọi: “Văn Vĩnh, cố nhịn một chút ngồi dậy, bọn mình đưa cậu đi bệnh viện!”.

Trác Yến đang trùm chăn trên giường.

Tôn Dĩnh vừa nói vừa kéo chăn. Chăn vừa mở ra, cô và Lộ Dương, Tiểu Dư đều hoảng hốt.

Chẳng trách ngay cả cặp nhiệt độ mà Trác Yến cũng trùm chăn nhận, trùm chăn đo xong lại trùm chăn luôn ra.

Trác Yến nấp trong chăn bây giờ sắc mặt tái nhợt, trán đỏ mồ hôi lạnh, nước mắt đầm đìa gò má. Cô cắn chặt môi đến độ như mất hết sắc máu.

Lộ Dương lập tức thấy mũi cay cay, cô bò lên nắm tay Trác Yến hỏi: “Văn Tĩnh cậu sao rồi?”. Nắm tay mới biết, tay Trác Yến lạnh đến nhường nào: “Trời ơi! Rốt cuộc cậu bị sao vậy? Ăn bậy bạ cái gì phải không?”. Cô hơi hoảng hốt.

Trác Yến hít hơi, cố gượng mở miệng: “Hơi đau! Hơi khó chịu! Không sao! Thật đấy, đau hết cơn này là ổn thôi.”

Tôn Dĩnh, Tiểu Dư cứ thở dài thườn thượt.

“Cậu nói xem cậu có ngốc không! Đã đau đến mức này rồi còn im lặng! Bình thường mồm mép lắm sao không phát huy vào lúc này chứ!”. Tiểu Dư xót xa trách móc rồi quay sang bàn bạc với Tôn Dĩnh: “Tình trạng này thì ba chúng ta không ổn rồi, không duy chuyển nổi đâu, phải tìm con trai; bây giờ sắp tắt đèn rồi, chắc chắn phải để lớp trưởng đến nói, nên chúng ta tìm Giang Sơn đi!”

Trác Yến vừa nghe Tiểu Dư bảo đi tìm Giang Sơn thì cuống quýt ngồi dậy: “Không được!”. Cô ôm bụng thở dốc, không mấy chốc lại mềm nhũn ngã người xuống giường: “Không được! Muộn thế này rồi, không tiện!”

Tiểu Dư không kìm được vừa thấy tức vừa cuống quýt: “Con người cậu có thể nào biết điều tí được không! Bình thường tươi cười vui vẻ tức giận thì chẳng sao, mà đến lúc bệnh sắp chết thì bảo không tiện, cậu chê bản thân cậu chưa đủ đau hay sao?”

Trác Yến muốn giải thích - trước kia không để ý, cô không nhận ra Ngô Song có vẻ không thích gì cho lắm, nhưng hôm nay thì khác, lúc này ăn cơm bộ dạng của Ngô Song rõ ràng không được vui.

Cô muốn khai rõ tình huống hôm nay, nhưng bụng quá đau, lại vì lúc này cuống quá bụng lại quặn lên, cuối cùng cô không nói nổi gì cả, chỉ có thể ôm bụng cuộn người trên giường, nghiêng chặt rằng không để mình rên rỉ.

Lộ Dương thấy cô đau đớn thì cuống lên: “Còn lè mề nữa! Đầu nó bị ngựa đá nặng lắm rồi, ai có thời gian mà nghe nó nói! Chúng ta mau gọi Giang Sơn tới, lúc này mà muốn ra khỏi trường cũng khó lắm đó.”

Mọi người phớt lờ sự phản đối của Trác Yến, vội vàng vàng vàng gọi cho Giang Sơn.

Giang Sơn nhanh chóng xuất hiện. Bà di quản lý ký túc xá nhanh chóng dẫn cậu lên lầu.

Lúc vừa nhìn thấy Trác Yến – sau việc đó Lộ Dương đã kể cho Trác Yến nghe “Ngay cả dì ấy cũng nhận ra là tên kia đã thay đổi sắc mặt thế nào, sợ hết vía!” – thần sắc Giang Sơn bỗng trở nên nặng nề.

“Sao nặng thế này, con gái các cậu sức đề kháng kém quá, ăn chút đậu cũng đau đớn rồi!” Cậu bước tới đỡ Trác Yến dậy.

Trác Yến nghiêng rằng cổ treo lên lưng Giang Sơn, mãi một lúc lâu sau mới thở nổi.

Lúc xuống lầu, nhớ lại lời Giang Sơn nói lúc này, cô cố gắng hỏi một câu “Ngô Song cũng bệnh rồi sao?”

Giang Sơn muốn gạt đầu, nhưng vừa nhúc nhích đã nhận ra lúc này mà cử động thì thật khó khăn – cổ của cậu bị cô nàng trên lưng ghì chặt.

“Ừ”. Anh dùng thẳng giọng mình để trả lời “Lúc này tôi đến thăm cô ấy, cô ấy đang bị đau bụng; cũng nói là bụng đau, nhưng không nôn không sốt, chưa nặng bằng cậu. Haizzzz”. Nói đến đây Giang Sơn như đang thở dài: “Ai còn có thể nặng như cậu chứ, người ta trước khi ăn cơm có ăn một cây kem to như cậu đâu!”

Trác Yến không còn sức đấu khẩu với cậu, nhưng nghe cậu giễu mình, cũng không cầm được đáp trả một câu: “Tại cái mỏ quạ của cậu đó!”

Vì Trác Yến đau bụng nên Giang Sơn không dám xuống lầu quá nhanh. Cậu bảo bọn Lộ Dương đi trước, ra cổng trường gọi Taxi.

Cậu công Trác Yến đi chậm chậm.

Dù là thế thì Trác Yến vẫn thấy động tác đi chậm ấy đối với cô thực sự là cực hình, mỗi một bước đi đều khiến ruột cô cuộn lại theo nhịp chân.

Cô gục trên lưng Giang Sơn, cảm giác mình sắp đau đến ngất đi.

Cô cắn răng nhắm nghiền mắt, nước mắt từ hàng mi dài cứ từng giọt từng giọt trào ra.

Giang Sơn cố gắng đi thật chậm, thật vững.

Cậu cảm thấy cô gái trên lưng quá yên lặng, yên lặng đến nỗi không giống cô, khiến cậu gần như hoảng hốt.

Cậu muốn chọc cho cô nói chuyện.

Nhưng bỗng nhiên, cảm thấy sau gáy mát mát, bắt giác hiểu ra.

Sau đó là từng giọt, từng giọt lại tiếp nối từng giọt.

Sau mấy giọt nước, cuối cùng cậu cũng hiểu rõ đó là gì – trong tích tắc, cậu thấy tim mình như bị ai xoắn lại.

“Văn Tĩnh” Cậu gọi cô, khẽ hỏi: “Sao vậy, có phải công sau lưng thấy không thoải mái? Hay là đổi ra bế phía trước nhé!”

Trác Yến sực sật, yếu ớt đáp: “Công thì dễ chịu hơn!”

Giang Sơn dè dặt, đẩy cô lên cao hơn.

Trác Yến thấy cậu đã toát mồ hôi, đành nói: “Gọi thêm một bạn nam đến đi, đổi phiên công tôi với cậu, chỉ mình cậu thì mệt lắm!”

Giang Sơn quả quyết bác bỏ ý kiến của cô: “Không cần!”. Cậu nói: “Tôi công mà cậu còn thế này, đổi người khác công thì tôi càng không yên tâm! Cậu không cần lo tôi có mệt hay không, với cơ thể gần như xác ướp Ai Cập của cậu thì đừng nói là một lúc, công cậu cả đời anh đây cũng không mệt!”. Nói đến đây cậu dừng lại, sau đó hỏi Trác Yến: “Văn Tĩnh, cậu bảo tôi cứ công cậu cả đời thế này có được không?”

Trác Yến cứng người.

Mãi sau cô mới trả lời: “Đừng đùa nữa! Cô nàng Song mà biết được cậu chọc tôi thì đánh cậu chết đấy!”

Sau đó Giang Sơn không nói gì nữa, hì hục công Trác Yến ra cổng trường.

Lúc đến cổng, bọn Lộ Dương đã gọi sẵn taxi ở đó.

Cậu rất cẩn thận đặt Trác Yến xuống, đỡ cô ngồi vào ghế sau. Sau đó cậu cũng lên xe từ phía bên kia.

Lộ Dương chui vào phía trước, Tiểu Dư và Tôn Đình vì không còn chỗ nên đành về ký túc xá chờ đợi.

Trên đường không ai nói gì, không khí nặng nề đến mức người ta thấy bút rút không yên.

Đến bệnh viện, lúc khám bệnh, bác sĩ hỏi Trác Yến: “Ban ngày có ăn gì không vệ sinh, hoặc đồ ăn lạnh, có tính kích thích dạ dày không?”

Trác Yến gật đầu yếu ớt.

Bác sĩ hỏi đã ăn gì; Giang Sơn bực bội đáp thay cô: “Bạn ấy lợi hại lắm, chạy xong tám trăm mét thì ăn kem, rồi lại ăn cơm với thịt bò hầm và đậu khô xào miến!”.

Bác sĩ nghe xong cười phì ra: “Thảo nào nặng thế này, những gì không nên ăn đều ăn hết! Thời tiết này những món ăn khô nên hạn chế, rất dễ dẫn đến đau dạ dày”. Ông kê cho cô mấy bình nước truyền bảo: “Để y tá đưa cháu đến giường bệnh trông, nằm truyền nước. Đến sáng mai nếu hạ sốt thì không sao, có thể về trường đi học; nếu vẫn sốt thì phải ở lại đây kiểm tra!”

Truyền nước rồi, Trác Yến nằm trên giường nghỉ ngơi.

Cô nhìn Giang Sơn ngồi bên ghế cạnh giường.

Cậu còn khá tỉnh táo, có vẻ không buồn ngủ lắm.

Lại nhìn Lộ Dương.

Lộ Dương đã hơi gật gà gật gù, cô cuộn mình ở cuối giường ngủ gục.

Truyền xong một bình, Trác Yến cảm thấy dạ dày bắt đầu ổn, không còn đau đớn khó chịu như trước nữa.

Cô ngẩng lên nói với Giang Sơn: “Tôi khỏe rồi, không khó chịu lắm, ở đây không cần nhiều người, hay là cậu về đi, có Lộ Dương ở lại với tôi là được rồi!”

Giang Sơn liếc nhìn Lộ Dương đang cuộn mình lại ngủ như một con mèo ở cuối giường thì bĩu môi: “Giữ cô nàng ấy lại?” Cậu lại quay sang bĩu môi với Trác Yến: “Hai người một thì cầu thả, một thì vô lo, không ở đây trông chừng hai người thì tôi không yên tâm. Hay thế này, cậu cứ để bạn ấy về trước, tôi ở lại”.

Trác Yến suy nghĩ thì sặc.

“Đại ca à, làm ơn đi, suy nghĩ tí coi!”. Cô hỏi, hơi thở gấp gáp: “Lỡ tôi truyền được nửa bình lại muốn đi vệ sinh thì cần có người đi theo suốt đó! Cậu có được không? E rằng ngay cả cửa nhà vệ sinh nữ cậu còn không vào được nữa là”.

Giang Sơn cười: “Biết đâu khẩu rồi à, xem ra sắp khỏe rồi! Cậu đấy, tập trung sức lực vào cây kim trên tay, chiến đấu với bệnh tật đi, đừng có lãng phí tính toán với tôi làm gì!”.

Trác Yến vốn định đáp trả một câu là cậu còn phiền hơn cả bệnh tật; nhưng chưa kịp nói đã thấy Lộ Dương nằm dưới chân lồm cồm bò dậy, mơ mơ màng màng dụi mắt và lẩm bẩm: “Tớ muốn đi vệ sinh!”

Giang Sơn khoái chí trước bộ dạng ngốc nghếch của cô nàng: “Đi đi! Lốp trưởng phê chuẩn! Xem xem cô nàng này ầm ỨC thế nào kìa!”. Cậu quay sang nói với Trác Yến: “Cậu xem kìa, hoặc bạn ấy ngủ, hoặc là đi vệ sinh, nếu quãng ấy đúng lúc cậu truyền xong một bình và phải thay bình mới, thế phải làm sao?”

Trác Yến chỉ muốn thở dài.

Cô muốn đuổi cậu đi chỉ vì một nguyên nhân, đó chính là Ngô Song; nhưng lý do cậu kiên quyết ở lại dường như còn nhiều hơn trăm ngàn.

Một đấu với trăm ngàn, tỉ lệ ấy khiến người ta phải bất lực.

Lộ Dương đi vệ sinh vẫn chưa về thì Giang Sơn đã có điện thoại gọi.

Muộn thế này còn gọi, là ai?

Trác Yến nghĩ cô đại khái cũng đoán ra người đầu dây bên kia là ai rồi.

Cô chú ý thấy Giang Sơn nhăn mặt lúc nhìn điện thoại, hình như có vẻ không vui lắm.

Cậu nói với cô là ra ngoài nghe điện thoại.

Trác Yến muốn nói: “Nhìn đi, thực ra cho dù cậu ở lại đây cũng vậy thôi!”

Nhưng đã không kịp, cậu đã bước đi thật nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó Lộ Dương đi vệ sinh quay về.

Lúc cô vào, vẻ mặt đầy nghi hoặc, nói với Trác Yến: “Giang Sơn hình như đang cãi nhau với Ngô Song!”

Trác Yến bàng hoàng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lộ Dương nhún vai: “Tớ đâu biết là chuyện gì? Lúc nãy tớ từ nhà vệ sinh ra, lúc đi ngang qua cầu thang thì nghe có người đang nói chuyện điện thoại, giọng rất quen, rất giống Giang Sơn; để chứng thực tớ có nghe nhầm hay không, giọng nói đó có phải là của Giang Sơn không, tớ liền cẩn thận đi chậm lại... Thế là vô tình nghe một đoạn đối thoại khá là kịch liệt, chẳng hạn, giọng nói quen thuộc đó to tiếng nói: Em đừng nói là bạn ấy ăn kem nên mới bị thế này, em phải biết món ăn đó cũng là nguyên nhân... Ngô Song em thế

này có phải là vô lý không? Bạn ấy cũng là bạn thân của em mà? Hơn nữa anh cũng là lớp trưởng đúng không? Anh ở đây chăm sóc bạn ấy thì sao? Không phải là chuyện lớp trưởng nên làm à? Huống hồ anh ở đây trông nom bạn ấy chẳng phải cũng là giúp đỡ bạn bè em hay sao...Phải, anh biết...Nhưng bạn ấy bệnh nặng, lúc này sốt đến nổi suýt ngất đi...”

Nghe Lộ Dương kể lại xong, tim Trác Yến như vỡ ra.

Đội Giang Sơn gọi điện xong, cô kiên trì bắt cậu về trường, nói gì cũng không chịu để cậu ở lại bệnh viện nữa.

Giang Sơn chau mày không chịu; Trác Yến cố gắng ngồi dậy làm động tác muốn rút kim ra khỏi tay.

“Không truyền nữa, cùng về trường!” Cô bực tức nói.

Giang Sơn sa sầm mặt, ánh mắt như lóe lên cơn giận: “Mọi người đều lo cho bệnh của cậu, còn cậu thì sao? Lại hờn dỗi à? Tôi thật không hiểu cả buổi tối nay đã bận bịu vì ai nữa! Không ngờ đối lại là cậu chẳng biết quý trọng bản thân, bệnh chưa thấy đỡ hơn mà đã rút kim ra ọ ọ hiếp tôi!”

Trác Yến không hề chịu thua, cô nhìn Giang Sơn, tuy yếu ớt nhưng nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng: “Giang Sơn, cậu phải biết là, thời buổi này, đàn ông mà không thương bạn gái mình đều là loại khốn nạn; đừng quên là Ngô Song là do bạn đầu cậu cố gắng lắm mới theo đuổi được, đừng bao giờ vì “người anh em” là tôi mà biến mình thành tên khốn nạn của bạn gái cậu!”

Những lời ấy nghe có vẻ không lộ liễu lắm, nhưng ngay sau đó – sắc mặt Giang Sơn lập tức thay đổi.

Mọi điều mờ ám chua xót ngọt ngào bấy lâu thâm giấu trong lòng như đều phơi ra dưới ánh nắng mặt trời trong thoáng chốc, ánh sáng ấy quá đột ngột, đột ngột đến nỗi khiến người ta không muốn chấp nhận, cậu gần như không biết phải ứng phó thế nào.

Cậu nhìn Trác Yến, mãi lâu sau mới buồn bã thở dài: “Đội cậu truyền xong bình này, nếu không sốt nữa thì tôi đi. Những chuyện khác đừng nói, tôi không muốn nghe.”

Trác Yến chẳng phải chưa từng chiến tranh lạnh với cậu, từ lâu đã hiểu được tính khí ngang bướng của cậu. Nghe cậu nói thế, cô biết cho dù có rút kim ra thật để uy hiếp cậu thì cậu cũng không đi, ngược lại quan hệ của họ sẽ thành ra không thể giải quyết được nữa.

Đành nghe theo cậu.

Cô mặc kệ, nằm lại trên giường, nhắm mắt bắt mình nghỉ ngơi.

Cảm giác bất lực như một tấm lưới đen kín mít, từ bốn phương tám hướng ập đến đè xuống người cô, khiến cô sắp ngạt thở.

Trong phút mơ màng, cô cảm thấy rất chua xót.

Dường như từ bấy lâu nay, lúc cô bệnh chưa bao giờ thấy buồn phiền như lúc này.

Chẳng hạn lúc gãy chân, tuy ngày nào cũng nằm trên giường, không nhúc nhích được, nhưng lúc đó tâm trạng và tinh thần của cô đều khá, không bức bối kìm nén như lúc này.

Khi ấy là Trương Nhất Định đang chăm sóc cô.

Mỗi ngày anh đều chạy từ trường đến bệnh viện, ngay cả khi thi cũng không ngoại lệ.

Lúc đó, là Trương Nhất Định chăm sóc cô...

Trong lúc mơ màng, Trác Yến nghĩ đến Trương Nhất Định. Lúc sắp ngủ thiếp đi, tư duy của cô càng trở nên rời rạc và vụn vặt.

“Trương Nhất Định ơi Trương Nhất Định, cậu bỗng nhiên mất tâm mất tích, cũng không biết ở đó cậu có ổn hết không...”

“Bên này mọi người đều như xưa, ba tên yêu quái vẫn quái, mình vẫn ngốc nghếch...”

“Chỉ có Bánh Bao Đậu Đỏ không khỏe lắm...”

“Nó nhất định là rất nhớ cậu, cậu đi rồi, nó không thiết ăn uống. Càng lúc càng gầy, càng lúc càng gầy, mọi người đều nói nó sắp gầy đến mức giống...giống....giống gì ấy nhỉ...”

Trác Yến cảm thấy cơ thể mỗi lúc một nặng, thần kinh cũng trở nên chậm chạp.

Cô vất vả nhớ lại; giây trước khi rơi vào giấc ngủ, trong lúc đó cô đã nắm bắt được một câu, cô cảm giác câu này rất quen như đã từng nghe ai đó nói...

“Phải rồi...là gầy đến nỗi giống một con khỉ nhỏ không được nuôi dưỡng đàng hoàng....Haizzz...”

Giây sau đó, cô đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Cô không biết rằng trước khi cô ngủ, cô đã thở dài một tiếng.

Cũng không biết rằng cô đã rút ra một kết luận sai lầm.

Nhím cho dù gầy đến mấy thì làm sao lại giống một con khỉ được.

Thực ra sự so sánh đó phải dùng để hình dung con người...

Nằm trong ký túc ba ngày, Trác Yến dần dần bình phục.

Ngày thứ tư cô bỏ khỏi giường để đi học.

Sau mấy hôm không gặp, các bạn trong lớp thấy cô đều xuýt xoa.

Một cậu chàng bình thường mồm mép tép nhảy hay chơi với các cô gái, thấy còn mấy phút nữa mới có chuông reo vào lớp thì không kìm được, sán lại chọc Trác Yến: “Ôi trời ơi này Văn Tĩnh, cậu sao thế? Mới có mấy hôm mà, sao lại gầy ra nông nỗi này? Ôi chà! Ngắm thân hình như cây gậy kia, làm người ta thương quá! Tôi thấy thương xót, tôi thấy thương xót quá! Văn Tĩnh Văn Tĩnh, tôi nói nghe này, khí chất cậu bây giờ thật là tuyệt! Làm ơn đi nhé, đừng bao giờ mở miệng nhé, cứ để tôi chìm đắm thêm một chút trong khí chất tuyệt đẹp của em Lâm mà cậu nhờ đột biến gene mới có được nhé!”.

Trác Yến lườm cậu, gần giọng hỏi: “Miệng tôi thì sao nào?”

Cậu chàng kia nhe nanh giơ vuốt định ngăn cản cô nói: “Chẳng đã bảo cậu đừng mở miệng hay sao, còn hỏi à! Nếu cậu mở miệng, tôi nói cậu biết, đúng là rách việc đấy! Làm tôi giật mình tỉnh dậy khỏi cơn ảo mộng, rơi xuống 18 tầng địa ngục luôn! Haizzz! Tạo hóa trêu ngươi! Sao ông nhẩn tâm đem dáng vẻ yêu kiều mong manh này gán ghép ột tên giả nam hệt như con khỉ nhỏ thế kia!”

Trác Yến vẻ mặt bình thản liếc nhìn cậu ta, neho mắt lại rồi hét: “Biến ngay cho bà đây nhờ! Biến càng xa càng tốt!”

Tên kia như bị kích thích, hai tay ôm đầu kêu la thảm thiết: “Thôi toi rồi, thôi toi rồi! Đã nói rồi, đã nói rồi. Vỡ mộng rồi, vỡ mộng rồi! Ôi...”

Trác Yến đáp cậu ta một cái: “Cậu là cái máy đọc đó à! Bệnh quá!”

Cậu kia vừa ôm đầu, vừa ôm hông, vừa bỏ chạy vừa kêu thảm thiết chạy xuống cuối lớp.

Trác Yến đứng tại chỗ, quay sang hỏi Lộ Dương: “Tớ gầy lắm à?”

Lộ Dương đang cười trộm rất đắc ý. Nghe Trác Yến hỏi thì lườm cô một cái.

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết thế? Bị yêu quái heo ám rồi à? Ngốc chết đi được! Cậu không nhận ra gần đây cậu đã có thói quen xấu là đi tới đâu cũng liên tục xé quần hả?”

Trác Yến không phản bác: “Quần rộng không kéo lên thì tuột”.

Lộ Dương suýt tí nữa ngã lăn: “Bà cô ơi, cầu xin cậu suy nghĩ một tí được không? Quần rộng có nghĩa là gì?”

Trác Yến vỗ tay, đáp: “Tớ nên mua một chiếc thắt lưng!”

Lộ Dương không nén được, vỗ lên trán cô, gầm lên: “Thất lưng cái đầu cậu! Có nghĩa là cậu gầy đi, gầy đi rồi đó bà cô của tôi! Ôi trời ơi tớ thật không hiểu từ khi Tr...Hừm, trong học kỳ này, cậu cũng không chịu ăn uống gì y hệt như con nhím cậu nhận nuôi, thật không hiểu hai đứa có phải đang chơi trò tự ngược đãi mình không nữa?”

Trác Yến vừa đi xuống hàng ghế phía dưới vừa cười hì hì: “Thì càng tốt chứ sao, dạo này mọi người đều kêu gào đòi giảm cân, ai nấy hành hạ bản thân muốn chết mà có thấy gầy được mấy cân đâu, nhưng cậu nhìn chị đây, vô tình đi đầu trào lưu! Dương Dương, nào, nói cho chị nghe, có phải cậu hâm mộ chị đây muốn chết được phải không?”

Lộ Dương lúc bước vượt qua cô, “xì” một tiếng vào tai cô: “Cậu cứ tìm hai cái bánh bao lót vào ngực ấy, rồi hãy lên mặt với tớ nhé, hứ!”

Trác Yến nhăn mũi theo bóng Lộ Dương, rồi cúi xuống nhìn ngực mình, sau khi ưỡn thẳng lên, cô lẩm bẩm nghi hoặc: “Nhỏ à? Không nhỏ mà? Rõ ràng là vun cao thế này, xì!”

Bên cạnh có người phì cả nước ra.

Trác Yến quay lại, là Giang Sơn đang ngồi uống nước.

Cô liếc xéo cậu, bực tức hỏi: “Tại sao phun nước?”

Giang Sơn nhin cười khoác tay: “Không tại sao cả! Tôi không nghe gì đâu, thật đấy!”. Nói xong giả vờ không có chuyện gì, bưng ly nước lên tiếp tục uống.

Trác Yến cảm thấy rất không vui trước bộ dạng bình thản như không có gì xảy ra đó.

Cô ho một tiếng, đằng hắng vừa bước đến chỗ ngồi, vừa ngân nga một bài hát.

“Tôi là một con chim nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ...”

Giang Sơn lập tức phun cả nước ra...

Có hôm lên mạng, Trác Yến bắt ngờ nhận ra avata luôn xám xịt kia lại đang phát sáng.

Cô hơi ngỡ vực, hơi ngạc nhiên và cả không dám tin.

Tưởng mình nhìn nhầm, sau đó dụi mắt mới chắc chắn đó không phải là ảo giác.

Bấm vào avata, cô nhìn thấy tin nhắn rất ngắn trong khung chat vừa nhảy ra:

Hình như đã rời xa lâu quá rồi, không biết Bánh Bao Đậu Đỏ còn nhớ tôi không?

Gần đây có khỏe k?

Có ăn uống đúng giờ k?

Nhớ.

Bốn câu ngắn gọn đọc lên rất bình thản, không có chút cảm xúc nào, ngoài câu đầu tiên chỉ rõ đối tượng là con nhím ra, mấy câu kia giống như câu rút gọn, không có chủ ngữ.

Trác Yến bất giác chống cằm nhìn màn hình, lặng lẽ suy nghĩ: Hai câu giữa rốt cuộc là hỏi cô hay Bánh Bao Đậu Đỏ? Câu cuối cùng là nhớ ai? Liệu cô có nghĩ nhiều không? – Thực ra, từ đầu chí cuối anh chỉ hỏi về con nhím chứ không phải người chẳng? Cô phải trả lời anh thế nào đây?

Nghĩ một lúc sau, cô bắt đầu gõ bàn phím.

Bánh Bao Đậu Đỏ rất khỏe, yên tâm nhé ^__^

Đương nhiên sẽ không quên cậu rồi! Làm sao quên được, đúng không? ^__^

Nhưng... hơi gầy một tí... Chẳng sao, dần dần cũng mập lại thôi. ^__^

À, ở nước ngoài vẫn ổn chứ? ^__^

29. Chương 16 Phần 2

Sau khi gửi tin nhắn, Trác Yến ngẩng đầu thở dài.

Bắt đầu từ bao giờ, cô cũng học cách nói lấp lửng rồi.

“Ở nước ngoài vẫn ổn chứ?”. Câu này nếu là trước kia, cô nhất định sẽ không nói mập mờ như vậy, mà sẽ thẳng thắn hỏi: Cậu và “cô ấy” vẫn ổn chứ?

Bây giờ lại cố ý không nói rõ chủ ngữ, hình như chỉ cần không nhắc đến thì cả hai sẽ không thấy ngượng ngùng.

Trác Yến không nén được lại thở dài.

Không hiểu vì sao, cô bỗng cảm thấy hình như cô và Trương Nhất Định đã trở nên khách sáo.

Có một nỗi buồn lạ lùng trào dâng trong lòng cô.

Có phải hai người đã lâu không liên lạc, thì dần dần sẽ bắt đầu trở nên xa lạ?

Nghĩ đến đó, trong lòng cô bỗng cuộn lên một nỗi sợ hãi.

Cô và Trương Nhất Định mấy tháng không liên lạc thôi mà cô đã nhận ra giữa cả hai xuất hiện khoảng cách rồi, thế còn Đồng Thành thì sao? Ba năm nay họ có liên lạc với nhau nhiều đâu?

Họ một năm chỉ có thể gặp nhau vài lần, nhiều nhất là mỗi tuần một cuộc điện thoại, tin nhắn cũng không thường xuyên gửi, thỉnh thoảng sau khi cô gửi cho cậu, nếu cậu trả lời thì cô thấy mãn nguyện lắm rồi.

Cô luôn ở cách xa cậu, người có thể xuất hiện mọi lúc bên cạnh cậu, xưa nay chưa bao giờ là cô.

Trong lòng cô bỗng dấy lên một nỗi đau chua xót.

Ba năm nay cô chịu đựng, kiên trì và nỗ lực, cho dù bao nhiêu lần cảm thấy con đường phía trước mù mịt cũng không bao giờ bỏ cuộc; cô giống một con trâu cày đầu, một khi đã chắc chắn phương hướng thì cứ đi mãi, đi mãi, cho dù đi đến cuối đường, đến khi trời tối sầm, và đầu chảy máu, cũng tuyệt đối không lùi một bước – cô là một người ngốc nghếch như thế, khờ khạo như thế, cố chấp như thế.

Chỉ không biết người cố chấp như cô, cuối cùng trong đầu Đồng Thành, liệu có phải chỉ là hình bóng bị thời gian và khoảng cách dần mài mòn, cho đến khi trở nên xa lạ hay không...

Cô không dám nghĩ tiếp; đột ngột chớp lấy di động trên bàn, như túm lấy một ngọn cỏ cứu mạng, thấp thỏm và căng thẳng.

Hít một hơi sâu, nhanh chóng bấm 11 số mà cô đã thuộc lòng.

Đến khi bên kia có người nghe máy, cô mới thở phào.

“Đồng Thành!” Cô gọi tên người ấy, bắt bản thân cố gắng cười thật nhẹ nhàng thoải mái: “Dạo này có khỏe không? Ừ... Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là, bỗng dưng cảm thấy rất nhớ... Hừm bỗng dưng cảm thấy mình nên nói chuyện nhiều hơn với cậu, nếu không chắc cậu sắp không nhớ ra mình là ai rồi... Cậu đừng cười, mình nghĩ thế thật đấy...”

Nghe bên kia vừa cười, vừa nói: “Sao thế được?”. Cô cảm thấy rất mãn nguyện và an lòng.

Dù thế nào đi nữa, trước khi cậu chọn lựa, vất vả mấy mình cũng sẽ kiên trì, nhất định!

Chỉ là xin cậu đừng bao giờ...

Đừng bao giờ, khi mình đang khổ sở kiên trì, cậu lại bắt đầu cảm thấy xa lạ với mình...

Mấy ngày sau, Trác Yến lên mạng, lại nhìn thấy tin nhắn Trương Nhất Dịch gửi.

Chỉ một câu ngắn gọn, chủ ngữ vẫn là con nhím nhỏ.

Bánh Bao Đậu Đỏ có ngoan k?

Trác Yến nhắn lại:

Đâu chỉ là ngoan? Sắp hiền lành chết đi được đấy...

Mấy ngày sau, Trương Nhất Dịch lại lên QQ nhắn tin cho cô. Nội dung vẫn ngắn gọn, nhân vật trung tâm vẫn là con vật bé nhỏ ấy.

Không biết bao giờ mới có thể quay về thăm Bánh Bao Đậu Đỏ. Nhớ.

Trác Yến phát hiện hễ nhắc đến “nhớ”, Trương Nhất Dịch chưa bao giờ thêm chủ ngữ.

Ngẫm nghĩ, cô gõ một câu thế này:

Bánh Bao Đậu Đỏ nếu biết cậu muốn về thăm nó, nhất định sẽ vui chết đi được.

Mong chờ.

Cô vẫn ậm ờ như cũ, cũng không thêm chủ ngữ.

Hai người cứ một hỏi, một trả lời, anh nhắn tôi đáp, cho dù cả hai đều nói rất ngắn, nhưng cũng xem như đã khôi phục liên lạc.

Con nhím nhỏ u sầu buồn bã suốt ngày co mình trong chiếc giỏ kia, chắc chắn nó không biết tỉ lệ được nhắc tên của mình cao đến bất ngờ - nó sẽ không biết thì ra thế giới nhân loại thông minh lại tồn tại hai kẻ ngốc, lần nào họ cũng lấy tên của nó ra làm đề tài trò chuyện; ai biết “Bánh Bao Đậu Đỏ” trong lòng họ rốt cuộc là đang nói đến con nhím nhỏ, hay là trong vô thức đã ám chỉ một tên ngốc nào đó.

- Bánh Bao Đậu Đỏ khỏe không? Có ăn uống đàng hoàng không?
- Bánh Bao Đậu Đỏ rất khỏe, chỉ hơi gầy một chút
- Bánh Bao Đậu Đỏ có ngoan không?
- Bánh Bao Đậu Đỏ nào chỉ có ngoan, nó hiền lành đến chết đi được ấy...
- Thật muốn quay về thăm Bánh Bao Đậu Đỏ. Nhớ.
- Bánh Bao Đậu Đỏ nếu biết cậu muốn quay về thăm nó chắc sẽ mừng lắm. Mong chờ.

Mấy chữ “Bánh Bao Đậu Đỏ” này thật sự là đang nói đến con nhím nhỏ đó sao?

Chuyện này làm sao nó biết được? Nó chỉ là con nhím. Chuyện này phải đi hỏi kẻ ngốc kia mới đúng.

Có lẽ chênh lệch múi giờ nên Trác Yến và Trương Nhất Dịch chưa bao giờ gặp nhau trên mạng.

Lúc nào cũng cách vài ngày, anh để lại tin nhắn hỏi bạn Bánh Bao Đậu Đỏ dạo này thế nào? Còn cô sau khi xem xong cũng lập tức trả lời ngay rằng Bánh Bao Đậu Đỏ lúc nào cũng khỏe.

Họ luôn xuất hiện trong những khoảng thời gian khác nhau; tuy quỹ đạo của cả hai đều hướng về phía đối phương, nhưng trong quá trình tiến tới chưa bao giờ xuất hiện giao điểm.

Họ cách xa nhau ngàn trùng, ban ngày của người này, mãi mãi là đêm tối của người kia, khi một người sắp sửa đón chào ngày mới; thì người kia đang chìm vào giấc ngủ êm đềm.

Trác Yến bỗng nhớ đến một câu chuyện về tai trái và tai phải nghe được từ hồi còn nhỏ.

Tai trái và tai phải chúng ở rất gần nhau, từ khi sinh ra đã ở bên nhau, cùng nghe âm thanh, cùng xác định những mối nguy hiểm, cùng chia sẻ nỗi ái ố cho chủ nhân chúng; có thể nói rằng trên thế giới này, không có thứ gì hòa hợp ăn ý hơn chúng cả.

Một ngày nọ, tai trái nói với tai phải : Tôi muốn gặp cậu. Còn cậu?

Tai phải nói : Tôi cũng vậy.

Thế là hai bên tai rất hào hứng bắt đầu cố gắng di chuyển về phía đối phương.

Nhưng lúc này chúng lại nhận ra, chủ nhân của chúng rất cương quyết chia cách chúng, chúng cố gắng đến thế nào cũng không cách nào gặp được nhau.

Chúng mới nhận ra suy nghĩ trước kia của chúng sai lầm thế nào.

Chúng từng cho rằng khoảng cách gần đến mấy trên thế gian này cũng không gần bằng khoảng cách giữa chúng ; nhưng sự thật lại ngược lại, giữa chúng mãi mãi có một khoảng cách vĩnh hằng...

Tôi có thể cảm nhận được bạn ở ngay bên cạnh tôi, tôi có thể nghe thấy bạn, thế nhưng, tôi lại không thể nhìn thấy bạn.

Trác Yến nghĩ cô và Trương Nhất Định lúc này cũng có chút giống tai trái và tai phải – giữa họ dường như không xa cách quá nhiều, anh lúc nào cũng có thể xuất hiện ngay trước mắt ; thế nhưng cái cô nhìn thấy chỉ là những lời nói ngắn gọn anh để lại vào thời gian sớm hơn, chứ không phải chính anh ; hai người họ chưa bao giờ giống nhau về thời gian, biến những tin nhắn hồi đáp kia thành cuộc chuyện trò cả.

Dù sao Trác Yến tự nhủ: “Chúng ta cũng không phải gần nhau thực sự, đó chỉ là ảo giác do mạng internet mang lại mà thôi.”

Điều cô biết là, từ cô đến anh, ở giữa cách 43.200 giây, mười hai tiếng đồng hồ và khoảng cách 127.560.000 mét đường kính của trái đất.

Thực ra khoảng cách thời gian và không gian giữa họ rất xa, rất xa.

Thế nhưng điều cô không biết là, từ anh đến cô, sau khi gửi tin nhắn đã luôn ở bên cạnh máy tính, từ ban ngày đến đêm khuya, luôn chờ đợi, luôn chờ đợi, khi thấy avatar của cô sáng lên, đến khi thấy avatar của cô nhấp nháy nhảy múa, đến khi đọc hết lần này đến lần khác câu trả lời của cô, sau khi bắt bản thân nhấp nại, nhấp nại, nhấp nại.... Tỉnh thoảng có thể nhìn thấy một câu nói từ cô, đối với anh lúc này, đối với anh bây giờ, đã là một đặc ân bất ngờ, khi không thể hứa hẹn với cô, không thể gánh vác trách nhiệm vì cô, làm sao anh có thể ích kỷ mong đợi một cuộc trò chuyện vô tư với cô cơ chứ?

Cô không biết rằng, từ anh đến cô, chưa bao giờ xa vời thật sự. Khoảng cách giữa họ, ở chỗ anh, bao giờ cũng chỉ cách một lớp ngăn bí mật trong ví tiền mà thôi.

Cô không biết rằng, từ sau trận bóng rổ, anh đã hình thành một thói quen, anh luôn đặt ví tiền trong túi áo ngực phải.

Cô không biết, ví tiền của anh không cho phép bất kỳ, bất kỳ ai được động vào nó.

Cô không biết, trong ngăn bí mật của chiếc ví ấy anh đã giấu một tấm hình, một tấm hình chụp chung duy nhất của anh và cô.

Cô không biết, thực ra từ anh đến cô, luôn rất gần, rất gần như thế; khoảng cách giữa họ chẳng qua chỉ là một lớp ngăn bí mật trong ví tiền mỏng manh của anh mà thôi.

Trác Yến cảm thấy sau lần bệnh nặng vào nửa đêm lần đó, thái độ của Ngô Song với cô càng lúc càng lạnh nhạt.

Từng là những người bạn thân thiết, mọi người cùng từ quê ra, ngày thơ non nớt bước chân vào đại học, cảm giác bất lực trong hoàn cảnh xa lạ vào khoảng thời gian ban đầu, đều dựa vào sự cổ vũ và động viên nhau mới có thể biến mất.

Vì trong lòng luôn hoài niệm một quá khứ như thế, nên Trác Yến rất muốn níu kéo tình bạn giữa cô và Ngô Song.

Cô đã thử chủ động gần gũi với Ngô Song, muốn hòa hoãn quan hệ lạnh nhạt giữa họ. Nhưng Ngô Song không chịu hợp tác, lúc nào cũng tỏ ra bất cần.

Trác Yến nhất thời trở nên lúng túng.

Một hôm học xong tiết buổi chiều, nhân lúc cùng ra cầu thang, Trác Yến dặn Giang Sơn: “Anh Giang à, nói chuyện này nhé, sau này đừng nói quá nhiều về những chuyện có liên quan đến tôi trước mặt phụ nhân, coi chừng làm phụ nhân không vui đó!”

Giang Sơn rất bức bối trước chuyện đó: “Vậy phải làm sao? Thế tôi không thể nhắc đến cậu phải không? Không thể vì việc này mà tôi và cậu tuyệt giao chứ?”

Trác Yến nhìn cậu, cười hí hí: “Này này! Lớn dần này rồi, bốn, năm người cậu gộp lại cũng hơn trăm tuổi chứ ít gì, tính khí cộc cằn thế, xùy xùy! Thanh niên nhiệt huyết à, lửa giận lớn quá, một câu thôi cũng đủ chết rồi!” Cô sỉ nhục Giang Sơn xong, lại hào phóng đưa tay vỗ vai cậu: “Nhưng còn may, cậu cũng còn biết nghĩa khí huynh đệ, không trọng sắc kinh bạn! Nhưng nói đi nói lại thì nếu đổi lại là tôi ấy à, tôi nghĩ tôi chắc chắn sẽ mong bạn trai mình trọng sắc khinh bạn đó. Haizzz, làm sao đây, vương mắc quá...”. Nói rồi cô lại tự đẩy mình vào trong vấn đề.

Giang Sơn nhìn cô không chớp mắt, cứ mỉm cười.

Nụ cười ấy, nhìn thì có vẻ hồ hững, nhưng khi nhìn ánh mắt cậu lại nhìn thấy có một thâm ý nào đó.

Cậu cứ cười như thế, rồi nhìn cô và nói: “Đừng nói chứ nếu là cậu thật, thì tôi chắc sẽ trọng sắc khinh bạn mất thôi!”

Trác Yến lườm cậu một cái: “Cút đi! Cứ cọt nhả mãi, ngay cả chị đây mà cậu còn dám lợi dụng, không sợ tội danh loạn luân rồi bị cảnh sát nhốt vào chuồng à!”

Giang Sơn tỏ ra không quan tâm, hất tóc, lại đẩy kính lên, sau đó bỗng đưa tay dồn Trác Yến vào giữa tường và cậu.

Trong giảng đường bậc thang lớn, tiếng người và tiếng chân nhộn nhịp, mọi người đều chen lấn nhau để ra khỏi lớp, không ai kịp chú ý đến lúc này, ở một góc phòng, có một chàng trai đột nhiên giở trò chặn đường một cô gái. Cậu ép cô vào một góc tường khiến cô tiến lùi đều không được.

Giang Sơn bỗng giơ tay chống vào tường giữ Trác Yến lại.

Cậu cuối người xuống, hơi chồm vào phía trước, nhìn thẳng vào mắt Trác Yến, nửa cười nửa không hạ thấp giọng hỏi: “Văn Tĩnh, tù là phải có gian tình; nếu tôi là gian phu, thế ai là dâm phụ? Cậu hả? Phải không? Hử?”

Giọng cậu càng lúc càng có vẻ mờ ám. Trác Yến cảm giác sau lưng như có một luồng gió lạnh thổi qua.

Cô đẩy Giang Sơn ra, không nghĩ gì mà đá cho cậu một cước: “Đồ khốn này! Càng giỡn càng hăng phải không? Dám mắng tôi là dâm phụ! Mồm miệng toàn nói bậy bạ, xem tôi đá cậu cho tìm thuốc đây đất để uống!”

Giang Sơn không tỏ vẻ nửa đùa nửa thật như ban nãy nữa, vừa nhảy tránh vừa chỉ vào Trác Yến, hậm hực nói: “Trác Văn Tĩnh, đủ chưa! Nãy giờ cứ đá tôi, không biết dừng à? Cần thận chộc tức tôi, tôi đánh trả lại đấy!”

Trác Yến nghe xong càng đá mạnh hơn: “Ha, còn kiên nhẫn à? Còn muốn ra tay với tôi hả? Tôi đá này, đá này, tôi không dừng lại đấy! Xin cậu tức lên cho chị đây mở mắt đi, nhất định phải cho cơ hội để tôi học hỏi lớp trưởng ra tay đánh bạn nữ học cùng lớp thể nào nhé!”

Giang Sơn bị Trác Yến sỉ nhục, không còn giả vờ cứng cỏi được nữa, cười phì ra.

“Miệng lưỡi sắc nhọn, không chịu thua ai bao giờ!” Cậu vừa nhảy tránh vừa tiếp tục nói linh tinh với bộ dạng chẳng chút đúng đắn: “Này cô bé, cậu có thể chín chắn tí được không? Đừng có chưa gì đã động tay động chân như con trai thế được chứ, con trai như tôi là một người đàn ông hoàng đấy!”

Trác Yến chỉ ao ước, xé nát cái mồm nhanh nhẩu của cậu ta.

“Tôi đánh chết cậu! Đồ khốn! Ai bảo nói vậy!” Cô đỏ bừng mặt, vừa tức vừa cuống, không nghĩ gì mà giờ sách lên đập mạnh vào Giang Sơn.

Giang Sơn giật mình, vội vàng đưa tay chụp lấy tay Trác Yến: “Đồ con gái bạo lực, muốn mưu sát gian phu hay sao? Ra tay nặng như vậy mà cậu cũng dám à!”

Trác Yến vẫn là một cô gái, da mặt mỏng, nghe Giang Sơn nói mãi về những câu đùa cợt không biết xấu hổ là gì, cô đã không chống cự nổi.

Hai tay bị giữ chặt không thể nhúc nhích, vùng ra cũng không được, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, vừa đá chân loạn xạ vừa mắng Giang Sơn: “Cậu mau buông tôi ra! Ghét quá! Không được nói vậy nữa!”

Giang Sơn nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ bừng của cô, ánh mắt lưu luyến không rời.

Tình cảnh đó không biết đã lén lút mơ tưởng bao nhiêu lần; hôm nay cuối cùng cậu cũng có thể nắm tay cô – sao cậu lại nỡ dễ dàng buông tay cô ra được?

Bỗng nhiên cậu thấy, sắc mặt Trác Yến vụt thay đổi, vừa ra sức chau mày chớp mắt với cậu, vừa tỏ ra hoảng hốt thì thào: “Mau buông tôi ra, nhanh lên!”

Giang Sơn nhìn Trác Yến mà không buông tay, cười với vẻ xấu xa: “Văn Tĩnh sao thế? Sao mặt rúm ró như bánh bao thế hả, đau khổ vậy? Ai đập phải đuôi cậu chứ gì? Hử?”

Trác Yến nhìn ra sau lưng Giang Sơn với vẻ mặt như trời sắp sụp xuống.

Khoảnh khắc này cô thật chỉ mong mình ngất đi cho xong.

Trác Yến nhắm mắt, muốn khóc mà không nổi.

Lúc mở mắt ra, cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Hi” một tiếng với người đứng sau lưng Giang Sơn.

Nhân lúc Giang Sơn phân tâm nhìn ra sau, cô gắng sức rút cánh tay ra, sải một bước dài sang bên cạnh như chạy trốn, kéo dài khoảng cách với ai kia.

Sau đó nhìn người đứng ở cửa, lại ra sức ép mình nhất định phải nở nụ cười tự nhiên, trấn tĩnh, quang minh chính đại: “Hi, Song... Ngô Song, cậu đến đây à...”. Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của bạn, lối xưng hô thân mật trước kia ghen trong cổ họng, khiến cô không thể nào nói nên lời.

Từ giây phút đó, khoảng cách giữa họ càng trở nên xa vời.

Ngô Song cảm nhận rõ ràng, trong tích tắc Giang Sơn thấy cô xuất hiện ở cửa, niềm vui phát ra từ đáy lòng cậu trong thoáng chốc đã bị dập tắt trong lặng lẽ.

Cậu như thay đổi thành một người khác, không còn thấy sự đùa cợt kiêu căng trong nụ cười nữa, mà trên môi chỉ còn lại sự dịu dàng nho nhã thường thấy.

Nụ cười của cậu rất đẹp, rất mê người, nhưng cô nhìn thấy chỉ đau lòng.

Bắt đầu từ bao giờ mà trước mặt cô, cậu đã bắt đầu mang mặt nạ? Rồi bắt đầu từ bao giờ, gương mặt thật sự của cậu chỉ lộ ra ột người con gái khác thấy?

Càng nghĩ, tim càng thấy đau.

Mãi rất lâu về sau, Ngô Song cuối cùng cũng thừa nhận, thực ra ngay từ đầu, Giang Sơn đã đối xử đặc biệt với cô gái ấy.

Bọn họ nói chuyện với nhau, cười đùa với nhau, không hề kiêng kỵ.

Khi ấy mọi người đều nghĩ rằng cậu xem cô gái ấy là con trai, nên mới thoải mái tự nhiên như vậy, không kiêng dè gì cả.

Lúc đó cô và mọi người đều có suy nghĩ giống nhau – có lẽ lúc đó, thực ra đến cả Giang Sơn cũng nghĩ như vậy chẳng, nếu không tại sao đến tận lúc làm lành với cô rồi, cậu mới đột ngột tỉnh lại, thì ra người cậu thật lòng yêu, không phải là người dịu dàng như cô, mà là người mà cậu thấy không e ngại gì kia.

Cô biết người đó luôn khờ khạo, không hề biết gì, người trong lòng cô ấy thích là người khác; cô không nên trách cứ gì cô gái ấy.

Nhưng cô có thể làm gì đây?

Ai bảo trong vô thức cô đã yêu sâu đậm chàng trai luôn mang mặt nạ trước mặt cô?

Không kịp nữa rồi, mặc kệ người mà ai đó thích là ai, mọi thứ đều đã trễ rồi, cô đã trao trọn trái tim cho cậu rồi.

Nên Trác Yến, ngoài cậu ra tôi không biết còn có thể oán hận ai.

Ngô Song đứng ở cửa lớp, gương mặt cười rạng rỡ như rất vui.

Nhưng đối với sự hiểu biết của Giang Sơn với cô, cậu biết lúc này nụ cười ấy là giả tạo – cô cười rất vui, có nghĩa là sự bức tức trong lòng càng mãnh liệt.

Ngô Song cười tươi chào lại Trác Yến: “Hi!”, lại quay sang nhìn Giang Sơn, giọng rất bình thản, dịu dàng như trước: “Chúng ta chẳng đã hẹn sau khi tan học sẽ đi nhà sách sao? Em đợi anh mãi mà không thấy anh đến, lo anh quên mất nên đến tìm anh. Không ngờ anh vẫn ở đây!” Cô nhìn quanh giảng đường không còn lại mấy người: “Đều đi gần hết rồi, chỉ còn hai người là chưa về thôi!”.

Giang Sơn nghĩ nếu nói nữa thì tình hình càng tệ hơn nên vội vàng ngắt lời Ngô Song: “Ít người thì đỡ phải chen chúc, đi thôi, chúng ta đi nhà sách!”

Ngô Song nhìn Trác Yến, cười rất thâm ý, nói như có ẩn ý: “Ngại quá Yến Tử, vậy bọn này đi trước nhé, đợi anh ấy về rồi sẽ trò chuyện tiếp với cậu!”.

Trác Yến bối rối đến mức luống cuống tay chân, vừa túm tóc vừa hươ tay: “Không đâu, không phải... Chuyện đó không nói nữa không nói nữa, mình và cậu ta có gì để nói đâu...”

Ngô Song cười rất ôn hòa, dịu dàng từ tốn nói: “Không sao, trò chuyện với nhau là rất tốt! Anh ấy à, ở với mình một tuần cũng không nói nhiều bằng mười phút ở bên cạnh cậu! Không sao, để anh ấy nói nhiều với cậu một chút cũng rất hay, nếu không về lâu về dài mình lại sợ anh ấy ở bên mình chịu đựng đến nội thương mất. “

Nghe xong, sắc mặt Trác Yến tái nhợt.

Cô cắn môi nhìn Ngô Song, không nói câu nào.

Cô không biết lúc này trong lòng cô rốt cuộc là hổ thẹn hay xấu hổ, là lúng túng hay oán trách nữa.

Sao cô lại không hiểu ẩn ý trong câu nói của Ngô Song? Những câu cười đùa ấy, mỗi thứ đều là một con dao sắc nhọn, đâm vào tim khiến cô cảm thấy hoảng hốt và bất an.

Có lẽ vì lúng túng nên Giang Sơn này giờ vẫn giữ im lặng.

Đến khi nghe Ngô Song nói những lời này, cậu bất giác chau mày.

Cậu kéo tay Ngô Song ra ngoài, vừa đi vừa không kìm được lăm lăm oán trách: “Còn nói anh à, em thì không có chắc. Chẳng thấy em nói nhiều với anh như vậy, mà hôm nay lại cũng nói linh tinh rồi...”

Trác Yến đứng bất động sau lưng họ.

Cô nhìn thấy Ngô Song giằng tay ra như muốn vùng thoát gọng kìm của Giang Sơn, tiếc là không thành công; Giang Sơn luôn giữ chặt cánh tay cô ấy, sải bước thật nhanh.

Cứ mỗi bước, cô nàng lại vùng vẫy nhưng không cách nào thoát được; mỗi lần vùng ra thì cậu càng nắm chặt hơn, bước chân cũng sải dài hơn.

Hai người cứ lôi lôi kéo kéo, loạng choạng đi xa dần, bóng họ chồng lên nhau, hòa vào nhau, cuối cùng biến mất ở góc rẽ hành lang.

Xung quanh trở nên yên tĩnh.

Trác Yến bất ngờ nhận ra không biết tự bao giờ, chỉ còn lại một mình cô.

Nỗi cô đơn ập đến, giây phút này đây, cô cảm thấy cô đơn đến nỗi dường như cả thế gian này chỉ còn lại một mình cô.

Cả buổi tối, cô đều buồn bã, không có chút tinh thần.

Trước khi ngủ, cô sửa chữ ký trong QQ thành:

Bánh Bao Đậu Đỏ không vui....

Tất máy tính cô quỳ trước giỏ tre, chọc con nhím nhỏ bên trong rì rầm với nó: “Bánh Bao Đậu Đỏ ơi, tao biết mày rất cô độc, mày không vui, nhưng chẳng sao, mày còn có tao mà! Hai chúng ta làm bạn, mọi điều không vui rồi sẽ qua nhanh thôi!”.

Con nhím nhỏ trong giỏ mở đôi mắt to tròn như hạt đậu, nhìn Trác Yến với vẻ tủi thân vô cùng, ai oán vô hạn.

Ai sẽ đến cứu nó.

Nó đang cuộn tròn lười biếng, đột nhiên bị cô nhấc lên...

Nó chỉ là một con nhím, nó có biết thế nào là cô độc, cô đơn, không vui đâu..

Cô lại “lấy danh nghĩa con nhím” rồi, haizzz...

30. Chương 17 Phần 1

Chương 17 : Bánh bao đậu đỏ bị bỏ rơi

Hôm sau lên mạng, Trác Yến thấy Trương Nhất Định nhắn lại cho cô.

Anh kể cho cô nghe một câu chuyện cười :

Ngày xưa có một vị hoàng tử, chàng bị một ả phù thủy để ý.

Ả muốn lấy hoàng tử, nhưng hoàng tử không nhận lời.

Vì hoàng tử đã có người chàng yêu, đó là một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần.

Ả phù thủy bị từ chối nên cảm thấy rất tức giận, giáng lời nguyền xuống chàng hoàng tử - mỗi năm chàng chỉ có thể nói nhiều nhất là một từ.

Cho dù thế, hoàng tử vẫn không khuất phục.

Để tỏ tình với người chàng yêu, chàng đã đợi năm năm không hề mở miệng.

Đến năm thứ năm, cuối cùng chàng đã có thể đến trước mặt công chúa.

Chàng tỏ tình với nàng: “Công chúa, ta yêu nàng!”.

Nhưng kết quả công chúa chỉ nói một từ đã khiến hoàng tử suýt nữa thì ngất đi.

Đoán xem công chúa đã nói gì?

Công chúa nói: “Gi?”.

Kể xong Trương Nhất Dịch hỏi:

Bánh Bao Đậu Đỏ xem xong có thấy vui không?

Trác Yến xem xong, phản ứng đầu tiên là đập bàn cười ha hả.

Cô thấy rất thú vị.

Nhưng cười mãi rồi, nước mắt tự dưng rơi xuống.

Lời tỏ tình của chàng hoàng tử, không phải ai muốn cũng có, ả phù thủy cho dù uy hiếp chàng bằng lời nguyền nhưng vẫn không thể có được tình yêu của chàng.

Chàng chỉ để lại cho nàng công chúa chàng yêu.

Lời tỏ tình của chàng, tuy chỉ năm từ ngắn ngủi – năm từ này đối với kẻ khác thật sự là quá tầm thường, nhưng đối với chàng, đó lại là những lời chàng khổ tâm chờ đợi năm năm ròng rã mới có thể nói ra.

Trong năm năm đó, ai có thể hiểu được chàng đã chịu đựng bao nhiêu nỗi buồn và cô đơn?

Nhưng nàng công chúa ngốc nghếch không biết gì kia, chỉ dùng một từ đã dập tắt năm năm của chàng trong tích tắc.

Cô bỗng thấy mình có phần giống nàng công chúa khờ khạo khiến người ta bực mình kia, hoặc thực sự cô còn đáng ghét hơn nàng ta – thánh lực của công chúa chỉ kém ở tai, còn cô, lại kém ở trái tim.

Quãng thời gian đã qua, rất nhiều việc cô đều không lắng nghe bằng trái tim; có lẽ rất nhiều lần trong vô ý, cô đã làm tổn thương trái tim chàng hoàng tử kia.

Cô nhìn mẫu chuyện cười rất lâu rất lâu.

Sau đó di chuột, lại thay đổi chữ ký...

Bánh Bao Đậu Đỏ muốn nói lời xin lỗi...

Mấy hôm sau Trác Yến lại nhận được tin nhắn của Trương Nhất Dịch.

Bánh Bao Đậu Đỏ không cần xin lỗi. Bánh Bao Đậu Đỏ chỉ cần vui vẻ là được.

Bánh Bao Đậu Đỏ không có lỗi, thứ có lỗi chính là thời gian.

Trác Yến lặp đi lặp lại trong lòng câu cuối.

Bánh Bao Đậu Đỏ không có lỗi, thứ có lỗi chính là thời gian.

Lắm nhảm mấy lần, cô bỗng thấy lòng mình thật bình thản. Mọi buồn bã phiền toái, đau khổ oán hận trước kia đều được giải tỏa trong tích tắc.

“Phải, có lẽ thực ra chúng ta đều không có lỗi, thứ có lỗi chỉ là thời gian”.

Dù là Đồng Thành, Lâm Quyên, hay Ngô Song, họ và cô đều đã từng có quãng thời gian vui vẻ.

Khi ấy, thời gian của họ chưa phạm lỗi, nên đều để lại cho họ những hồi ức tươi đẹp; là thời gian đã xảy ra chút vắn vỏi, nó không sắp xếp ổn cho sự xuất hiện của từng người, mới dẫn đến quá nhiều những điều không vui.

Thực ra thứ sai lầm chỉ là thời gian, còn họ, có sai gì đâu? Mỗi người đều chỉ đang theo đuổi cuộc sống bản thân muốn, không phải sao?

Trác Yến bỗng cảm thấy cô đã trưởng thành hơn.

Cô cảm thấy tuổi thanh xuân một năm nay có chút nặng nề; nó khiến cô hiểu rằng thế nào là buồn, cũng vô thức dạy cô khoan dung như thế nào – mỗi người đều không thể xem là có lỗi, thứ có lỗi, chỉ là thời gian.

Năm thứ ba vội vã trôi qua không để lại chút dấu vết nào, chớp mắt Trác Yến đã lên năm thứ tư.

Có lúc cô thấy mình như đang mơ, ban đầu cô vẫn còn là một nửa đứa trẻ chưa hết non nớt, không biết bao giờ mới tỉnh; nhưng cũng chính trong giấc mơ này, cô phát hiện ra dáng vẻ của bản thân bất giác đã dần dần thay đổi – từ bao giờ mà cô đã giống một người trưởng thành rồi?

Nhưng khi tỉnh cơn mơ này, có phải cô đã tóc bạc da mồi? Khi đó bên cạnh cô có phải vẫn còn một người, cũng tóc trắng như nhau, cũng da dễ nhăn nheo như nhau, cũng đi đứng chậm chạp không vững như nhau? Họ có phải mỗi ngày đều nắm tay nhau đứng trước cửa sổ, qua đôi mắt đã kèm nhèm nhìn mặt trời tuyệt đẹp xuất hiện trên bầu trời trong xanh bao la?

Cô rất mong sẽ có một người như thế có thể luôn ở cạnh cô, rất mong hai người có thể từ từ già đi trong cơn mơ dài của thời gian, rất mong rằng hai người họ với gương mặt nhăn nheo khi nhìn nhau, ánh mắt vẫn còn ánh lên tình cảm.

Cô rất mong, người đó là Đồng Thành.

Từ học kỳ hai của năm thứ ba, mọi người đã bắt đầu bàn tính cho tương lai của chính mình.

Trác Yến luôn chuẩn bị học lên thạc sĩ sau khi tốt nghiệp, không hề quan tâm kỹ đến những chuyện như tìm việc, đi du học... Cô cảm thấy những việc đó không liên quan gì đến cô.

Nhưng một cuộc điện thoại của Đồng Thành đã làm rối loạn mọi kế hoạch của cô.

Có lúc cô thật sự không hiểu, tại sao Đồng Thành đã quyết định rồi mà còn luôn thay đổi; còn điều khiến cô không hiểu hơn nữa là chính cô – tại sao cô lúc nào cũng luôn thỏa hiệp và khoan dung với mọi thay đổi của cậu?

Thực ra không khoan dung thì sao? Quyền lựa chọn chưa bao giờ nằm trong tay cô.

Đối với cô, ngoài cam chịu ra, thì là rút lui.

Đã kiên trì bao lâu rồi thì làm sao có thể nói lui là lui? Nên đành tiếp tục cam chịu.

Đồng Thành đã nói qua điện thoại thế này: “Học kỳ sau tôi có cơ hội đi du học ở Úc, nên tôi muốn thay đổi kế hoạch học cao học ban đầu. Yến Tử, lúc cậu về nhà chẳng có nói trường cậu vừa thiết lập quan hệ bạn bè với một trường đại học ở Úc sao? Tôi nhớ cậu còn nói là trường các cậu và các trường ở các nước có thể trao đổi sinh viên; thế nào, có muốn thử không? Chúng ta cùng đi du học ở Úc nhé!”

Đồng Thành nói rất hào hứng, như thể tương lai xán lạn tuyệt đẹp đã trải thảm ngay trước mắt mà không vấp phải cản trở nào.

Trong lúc cao hứng, cậu như không hề nhận ra sự bất ngờ và khó xử của Trác Yến.

Nếu muốn trao đổi du học sinh để đi Úc thì cuối học kỳ trước đã phải chuẩn bị rồi; đến lúc này mới thay đổi ý định không học cao học mà đi du học, trừ phi có quan hệ với lãnh đạo trường, nếu không thì đừng mơ mộng hão huyền trong danh sách đi du học có tên mình.

Gia đình của cô là một gia đình bình thường không thể bình thường hơn, bắt cô tìm một chút quan hệ với lãnh đạo nhà trường, đối với cô mà nói chẳng dễ hơn việc bảo cô giữ gìn hòa bình cho toàn thể giới.

Cô phải làm sao đây? Một quyết định thay đổi vào phút chót thế này, thực sự khiến cô cảm thấy trở tay không kịp.

Cô vẫn đang ngần ngại thì Đồng Thành bên kia đã có vẻ sốt ruột.

“Yến Tử, sao cậu không nói gì? Thế nào, có muốn cùng đi du học Úc không?”. Đối phương bên kia hỏi dồn.

Trác Yến nghĩ ngợi, hỏi: “Lâm Quyên thì sao? Bạn ấy... cũng đi chứ?”

Đồng Thành đáp: “Bạn ấy vẫn chưa nghĩ xong. Còn cậu?”

Trác Yến bỗng thấy mừng rỡ.

Không kịp nghĩ gì nhiều, cô lập tức gật đầu nhận lời: “Mình đi! Mình đi!”

Hơn ba năm rồi, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy giữa cô và Đồng Thành vẫn còn có chút cơ hội khi có thể thoát được Lâm Quyên như cái bóng luôn đeo bám theo.

Cho dù con đường phía trước chông gai đến mấy, cho dù không dễ có tên trong danh sách, vì cơ hội hiếm có này, cô nhất định phải vận toàn lực thử một lần!

Trác Yến bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị mọi việc.

Cô tìm kiếm một khối lượng lớn tài liệu, nghiêm túc nghiên cứu xem phải bắt tay vào chỗ nào thì mới nắm được cơ hội đi Úc nhiều hơn.

Vì đây là năm đầu tiên thiết lập quan hệ hữu nghị với trường bên Úc, nên những người muốn đi rất nhiều, ngược lại danh sách được đi sẽ càng ít; lại thêm thời gian chuẩn bị của Trác Yến trễ hơn người khác, nên cô rất lo là cuối cùng mình sẽ không đi được.

Khi cô khổ sở đến mức gần như ăn uống không nổi vì chuyện này, Tiểu Dư cuối cùng đã chỉ ra một con đường sáng suốt cho cô.

“Văn Tĩnh, cậu có nhớ hồi năm nhất có lần Ngô Song đến phòng chúng ta trò chuyện, khi nói chuyện bạn ấy hơi hên, nói rằng ông cậu của bạn ấy có làm việc trong trường chúng ta không?”

Trác Yến nghe mà miệng chữ O mắt chữ A: “Thật hay giả đó? Có chuyện này nữa à? Sao tớ chưa từng nghe? Chắc cậu không nằm mơ ra đó chứ?”

Tiểu Dư muốn bóp chết Trác Yến.

“Làm ơn đi! Tớ thật không biết IQ của cậu ở đâu nữa?” Cô nàng thuận tay chỉ Lộ Dương, hỏi: “Lộ Dương nói xem, Ngô Song có phải đã từng hơi miệng không?”

Lộ Dương gật đầu không do dự: “Ừ! Bạn ấy nói ông cậu làm ở phòng Hợp tác quốc tế!”

Lộ Dương nói xong, Tiểu Dư và hai người còn lại nhìn Trác Yến chằm chằm, đợi cô phản ứng.

Phải đến mấy giây sau, Trác Yến mới hiểu ra là chuyện gì.

Cô “à” một tiếng, vỗ đùi nhảy cẫng lên: “Trời ơi! Tớ bị gì thế này! Đúng là ‘liều ám hoa minh khổ tận cam lai’ [1] rồi!”. Cô liền đến cạnh Lộ Dương và Tiểu Dư, nắm tay họ đặt lên ngực với vẻ cảm động vô vàn, sôi nổi nói: “Tiểu Dư, Lộ Dương! Cảm ơn các cậu! Cảm ơn lỗi tai ngoan ngoãn lúc nào cũng dựng lên nghe ngóng, trái tim tràn đầy sự nhiều chuyện của các cậu!”

[1] Có nghĩa là: Lúc đen tối nhất đã gặp được thời cơ chuyển biến tốt, những tháng ngày khổ ải đã qua.

Tiểu Dư mặt không biểu cảm rút tay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: “Làng quê nhà cậu cảm ơn người ta thế này hả? Còn nữa, đừng vui mừng quá sớm, có thời gian nói nhảm với bọn mình ở đây thì chỉ bằng nghĩ thử xem nên thuyết phục Ngô Song giúp cậu thế nào đi! Cậu còn nghĩ hai người vẫn tốt đẹp như hồi năm thứ nhất à? Đừng nghĩ tốt thế! Tớ thấy là bây giờ chưa biết chừng cô nàng rất ghét cậu đấy!”

Lộ Dương lúc lắc đầu lặp lại như một cái máy đọc: “Không phải đâu, không phải đâu. Nghĩ kẻo đi, nghĩ kẻo đi, ha! Nghĩ kẻo thật hay vào! Cô ta chắc chắn rất ghét cậu, rất ghét cậu!”

Mặt Trác Yến xị xuống.

Phải rồi, cô thực sự vẫn nghĩ rằng cô và Ngô Song vẫn thân mật như hồi mười chín tuổi; nhưng trên thực tế Ngô Song hai mươi một tuổi của ba năm sau đó nhìn Trác Yến hai mươi một tuổi, thì trên gương mặt đã không còn nụ cười chân thành nữa.

Trác Yến buồn bã thở dài.

Dù sao đi nữa, cô vẫn phải thử.

Chỉ ít thì có lẽ Ngô Song sẽ nghĩ thế này: Nếu cô đi Úc, thì sau này không còn ai có thể phân tán sự chú ý của Giang Sơn nữa.

Nghĩ như thế, Ngô Song có lẽ sẽ chịu giúp cô.

Trác Yến tự an ủi mình như vậy.

Đồng thời cô cũng bắt đầu trách móc bản thân.

Cổ nhân đã nói, cá và gấu không thể có được cả hai, cô lại cứ không tin, cho rằng cô và Giang Sơn, Ngô Song nhất định có thể tìm thấy một sự cân bằng hài hòa, giữ vững tình bạn giữa cô và họ với cả tình yêu của họ nữa.

Nhưng thực tế là không chỉ không tìm thấy cân bằng, mà thậm chí cả hài hòa trước kia cũng bị phá vỡ hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, cô bỗng thấy khổ sở vô cùng.

Chẳng lẽ cô chỉ có thể giữ lại tình bạn với một trong số họ? Chẳng lẽ thật sự không thể vui vẻ hòa hợp cả ba người như trước kia?

Hai người họ đều là bạn thân của cô, cô thật sự không muốn mất đi bất kỳ ai....

Qua một đêm trằn trọc suy nghĩ, hôm sau Trác Yến quyết định liều gặp Ngô Song để thử một lần.

Dù thế nào thì cũng phải liều thôi.

Giờ nghỉ trưa cô gọi Ngô Song ra ngoài.

Ngô Song vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

Cô gồng mình kể mọi chuyện, nói ra suy nghĩ trong lòng như sắp phải chịu án tử hình: “Song Song, mình muốn nhờ cậu một việc... Cậu có thể giúp mình tìm chút quan hệ chỗ cậu của cậu, cố gắng một chút, mình... mình muốn đi du học ở Úc... Vì.. vì Đồng Thành cũng đến đó...”

Những điều cần nói đã nói hết. Trác Yến như phạm nhân sắp bị đưa đi chặt đầu – không dám hy vọng gì, kìm nén ảo tưởng rằng sẽ có kỳ tích xảy ra – nôn nóng đợi Ngô Song trả lời.

Cô quan sát tỉ mỉ biểu hiện của Ngô Song.

Ngô Song vẫn luôn mỉm cười, nụ cười đó như một bức bình phong che chắn rất tốt, vừa hoàn hảo vừa kín kẽ, ngăn cản mọi biểu cảm thực sự của chủ nhân.

Trác Yến thấp thỏm không yên.

Trong lúc chờ đợi, cô nghĩ mình thực sự mặt dày. Biết rõ không được người ta yêu mến mà vẫn bất chấp tất cả đến tìm người ta xin giúp đỡ.

Thậm chí cô còn có cảm giác mất mặt – cô nghĩ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải nịnh nọt cầu cạnh ai như thế này bao giờ.

Ngô Song mãi không nói gì, Trác Yến càng lúc càng thấy tuyệt vọng, căng thẳng cao độ khiến miệng cô thoát khỏi tầm kiểm soát của đại não – khi cô chưa phản ứng ra mình đang nói gì, thì mấy câu này đã vượt sự khống chế nhảy ra:

“Song Song cậu... cậu biết đó... mình... xưa nay mình nằm mơ cũng muốn ở bên cạnh Đồng Thành; mà lần này thật sự là cơ hội cuối cùng của mình rồi! Xin cậu nhất định phải giúp mình! Đợi mình đi Úc rồi sẽ không còn gây phiền phức cho các cậu nữa...”

Sau khi tỉnh lại, Trác Yến đã mấy lần muốn tát vào miệng mình.

Cô hận cái miệng ngốc nghếch của mình. Rõ ràng là muốn đối phương biết cô không có ý xen vào, nhưng kết quả lại nói như thể đang uy hiếp người ta vậy.

Những câu này nghe như cô là một kẻ vô lại xấu xa – như thể một khi cô không đi được, thì sẽ làm những chuyện phá hoại Giang Sơn và Ngô Song vậy, thế nên Ngô Song nhất định phải tính toán rõ thiệt hơn và giúp đỡ cô mới được.

Tuy cô nói năng có phần bộc trực, nhưng cũng may Ngô Song là người giỏi kiềm chế.

Khi nghe những lời không ra làm sao của cô, Ngô Song chỉ cười cười, không có ý định muốn trở mặt.

Cô nói với Trác Yến: “Yến Tử, thoải mái đi, nói với mình mà sao căng thẳng đến thế? Cậu xem cậu cứng người đến độ sắp bị chuột rút rồi kìa! Đừng lo, chuyện này mình nhất định sẽ giúp cậu! Tặng quà hay gì đó mình thấy thôi, trưởng phòng Hợp tác quốc tế là cậu của mình, mình đích thân đứng ra nói giúp cậu thì nhất định sẽ không vấn đề gì!”

Nghe bạn trả lời như vậy, Trác Yến cảm động đến nỗi không biết phải nói gì.

Kỳ tích lại xảy ra thật rồi.

Cô bỗng dưng muốn khóc, hơi nghẹn ngào cảm ơn Ngô Song rồi rít.

“Cảm ơn cậu Song Song! Cảm ơn cậu! Thật sự cảm ơn cậu rất nhiều!”

Một tháng sau, Trác Yến tham gia kỳ thi du học Úc, đồng thời vượt qua cấp trung bình với điểm số rất tốt.

Không lâu sau là phỏng vấn. Cô cảm thấy cô phát huy cũng rất tốt.

Sau khi thi viết và phỏng vấn xong rồi là bắt đầu thời gian dài chờ đợi đằng đằng.

Danh sách mãi vẫn không thấy, cô không yên tâm, cứ cách mấy ngày lại chạy đến hỏi Ngô Song, có phải đã xảy ra chuyện gì không, hay có gì phát sinh? Có cần tặng chút quà gì đó không?

Ngô Song lần nào cũng nhún vai an ủi cô: “Đừng cuống, cũng đừng sợ, yên tâm đi, tuy chuyện này rất phức tạp, nhưng cậu phải tin mình, mình nhất định sẽ nhờ cậu mình giúp được!”.

Lúc cô nói câu này, vẻ kiên quyết trên gương mặt gần như mang một nét tàn nhẫn.

Trác Yến bắt mình phải tịnh tâm chờ đợi, nghe theo sự sắp xếp của Ngô Song.

Chớp mắt mà cuối học kỳ đã lặng lẽ đến gần, nhưng đến trước khi nghỉ, danh sách du học vẫn chưa công bố.

Cả kỳ nghỉ, Trác Yến đều thấp thỏm không yên, ăn uống không nổi.

Kỳ nghỉ này Ngô Song không về quê, cô ở lại trường, hành tung bí ẩn, hình như đã đăng ký học thêm hay gì đó.

Trong kỳ nghỉ Trác Yến nghe một tin rất xấu - Lâm Quyên cũng quyết định đi Úc tiếp tục học lên cao, đồng thời đơn xin đi du học đã được trường chính thức phê chuẩn.

Tin này đối với Trác Yến mà nói, rõ ràng là một áp lực vô cùng lớn.

Lâm Quyên lại một lần nữa đi trước mặt cô! Mà lần này, cô nhất định phải đuổi kịp, nhất định!

Nếu không, sẽ không còn cơ hội ở bên Đồng Thành nữa...

Trong sự sốt ruột và bất an, cô đã chịu đựng đến lúc nhập học.

Việc đầu tiên khi về lại trường là tìm Ngô Song.

Thấy Trác Yến nôn nóng, Ngô Song chỉ đáp một câu rất bình thản: “Đừng cuống, cứ yên tâm không phải lo gì, sắp có kết quả rồi!”

Thế là Trác Yến kìm nén, tiếp tục đợi, đợi mãi...

Cô dần dần cảm thấy có gì không ổn.

Chính là gần đây, cô như mấy lần nghe thấy có người đang thảo luận vấn đề làm visa.

Về sau có một ngày, khi đang ăn cơm trong nhà ăn, cô nghe thấy rõ ràng có người đang nói với một bạn nào đó đã cùng cô tham dự kỳ thi viết và phỏng vấn rằng: “Chúc mừng cậu! Nghe nói cậu sắp được đi du học Úc rồi!”.

Giây sau đó, mặc kệ có quen biết người ta hay không, cô lao đến hoảng loạn hỏi họ: “Đi du học Úc gì thế? Chẳng phải danh sách chưa có hay sao?”

Cô bạn được chúc mừng nhìn cô không che giấu vẻ ngạc nhiên: “Đâu có, danh sách đã có trên trang web của trường hai hôm nay rồi!” Sau đó cô nàng nói với vẻ mỉa mai: “A, tôi nhận ra cậu rồi, cậu là Trác Yến ‘góa phụ áo đen trên sân bóng’ của khoa tự động Hóa đúng không, lúc nào cũng khiến Trương Nhất Định mất bóng đây mà; nói ra thì, tôi nhớ trong danh sách hình như không có cậu...Nhưng rất lạ, trong đó lại có thêm một người tên Ngô Song; tôi nhớ rõ là lúc thi không có người đó. Trác Yến cậu nghĩ sao? Cậu có nhìn thấy người đó và chúng ta cùng thi hay không?”

Trác Yến căn bản không biết cô ta đang hỏi gì.

Khi cô nghe trong danh sách không có cô mà lại có Ngô Song, cô cảm thấy máu trong người đột nhiên dồn hết lên đỉnh đầu.

Cô không nghe rõ tiếng người khác nói, chỉ nhìn thấy môi đối phương mấp máy không ngừng; trong đầu hoàn toàn không thể suy nghĩ, trong tai chỉ có tiếng ù ù trống rỗng.

Cô bỗng muốn cười to.

Cười vì cuộc đời đã mặc định mối quan hệ với Đồng Thành sẽ gặp khó khăn; cười vì Ngô Song lại hận cô đến thế; cười vì thì ra từ đầu chí cuối cô chỉ là một con ngốc.

Trác Yến không biết cô đã chạy đến phòng Ngô Song như thế nào.

Trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, bất chấp trong phòng có người khác hay không, sắc mặt tái nhợt cô lao đến trước mặt Ngô Song.

Cô không biết chắc mình có khóc không, chỉ nghe giọng vừa run vừa khàn. Cổ họng như bị nhét một miếng bông, cô phải vận hết sức lực mới nói được.

Cô đến trước mặt Ngô Song, run rẩy nói: “Tớ vừa đi đến nhà ăn, nghe có người nói... có người nói danh sách hai hôm trước đã có! Trong đó không có tớ, nhưng lại có cậu!... Ngô Song, rốt cuộc là chuyện gì? Có... có phải sai sót chỗ nào không? Là nhầm lẫn, đúng không?”.

So với vẻ thẳng thốt hoảng loạn của cô, Ngô Song tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Những người khác trong phòng đều biết ý mà vội có rút lui.

Là những kẻ bàng quang, nửa năm nay bọn họ đã quen nhìn thấy vì Trác Yến mà Ngô Song trở nên tâm sự trùng trùng, Giang Sơn trở nên hồ hững; họ cũng tiên đoán từ sớm rằng trước khi tốt nghiệp, rồi cũng có ngày giữa Ngô Song và Trác Yến sẽ xảy ra cảnh ngựa bài lật mặt nhau như bây giờ.

Trong phòng chỉ còn lại Trác Yến và Ngô Song.

Nhìn gương mặt trắng bệch như không có chút sắc máu nào của Trác Yến, trong lòng Ngô Song thoáng một vẻ vui sướng.

Những ngày tháng trước kia, cô đã không đếm nổi đã có bao nhiêu lần cảm thấy ruột đau như cắt, mà tất cả, đều là do người này!

Cô cười nhạt, nụ cười thản nhiên, vẻ mặt ung dung, tâm trạng không hề rối loạn vì Trác Yến. Từng chữ, từng chữ, cô trả lời Trác Yến rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng: “Chuyện này không hề nhầm lẫn, là thật đấy; trong danh sách quả thực không có cậu mà có tôi!”

Nghe câu trả lời của Ngô Song, Trác Yến chỉ thấy mọi thứ trước mắt đảo lộn. Cô đưa tay lên nắm lấy cánh tay Ngô Song với vẻ không kiềm chế, giọng nắc nhen hỏi: “Nhưng vì sao lại thế? Sao lại không có tớ? Ngô Song à, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Ngô Song tức giận hất tay Trác Yến ra, giọng vẫn bình thản, trả lời lạnh lùng: “Có lúc tôi thật sự thấy cậu rất đáng ghét, không biết ngốc thật hay là giả ngốc; đã đến nước này rồi, thì thôi chúng ta cũng đừng giả vờ nữa, tôi không tin cậu không nhìn ra chuyện gì!”

Trác Yến thấy trước mặt mọi thứ đều nhạt nhòa. Lời Ngô Song từng câu như một lưỡi dao sắc, phóng đến đâm vào người cô, mang đến cho cô một cơn đau rất thật, máu me đầm đìa.

Cô không thể tin rằng mọi thứ là thật, trước kia người ấy từng là chị em thân thiết với cô, mà nay người ấy lại nói ra những lời bạc bẽo phũ phàng với cô như vậy.

“Ngô Song, tớ không tin! Tớ không tin cậu thật sự muốn đi Úc!”. Cô thật lòng mong rằng sau câu này, Ngô Song sẽ nở nụ cười tươi, dịu dàng như ngày cũ, mềm mỏng nói với cô rằng: “Ừ mọi thứ đều không phải là thật, mình chỉ là đang đùa với cậu mà thôi”.

Thế nhưng rõ ràng đó chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của cô, sự thật và chân tướng mãi mãi tàn khốc hơn hy vọng ở trong lòng.

Ngô Song quả có cười, nhưng không phải là nụ cười dịu dàng tuyệt đẹp, mà chứa đựng sự châm biếm mỉa mai: “Cậu tin hay không thì liên quan gì đến tôi? Cho dù cậu có tin hay không thì chuyện tôi đi Úc cũng chắc như đinh đóng cột rồi”.

Trác Yến không kiềm chế nổi mà khóc to: “Nhưng vì sao chứ? Cậu và Giang Sơn thì sao? Bạn trai cậu còn ở đây, cậu chưa chắc là phải đi nước ngoài mới được, tại sao cứ phải cướp đi cơ hội của tôi? Ngô Song, cậu biết rõ đây là cơ hội cuối cùng của tôi và Đồng Thành mà!”

Lần này nếu không thành, cô không còn cơ hội đi du học nữa; đồng thời cô cũng hiểu, Đồng Thành một khi đi rồi sẽ không bao giờ quay về đây nữa.

E rằng họ không còn cơ hội nào nữa.

Nhìn Trác Yến khóc lóc trách móc, Ngô Song cũng không còn bình tĩnh nữa, cô ta đột ngột trở nên tàn nhẫn.

Cô ta áp sát mặt Trác Yến, trừng mắt nhìn, vẻ mặt gần như giảo hoạt.

“Cậu dựa vào đâu mà trách tôi không tác hợp cho cậu? Cậu có tư cách gì?”. Thở hổn hển, hít thở rồi tiếp tục nói: “Trác Yến ơi Trác Yến, chẳng lẽ cậu thật sự không nhận ra tí nào hay sao? Tôi thật sự, thật sự, thật sự rất rất rất ghét cậu!!! Cậu có biết tôi chỉ mong là không bao giờ nhìn thấy cậu nữa hay không? Vậy mà cậu còn chạy đến trước mặt tôi, nhờ tôi giúp đỡ! Cậu có biết cậu mặt dày như thế khiến tôi vừa hận vừa buồn nôn không? Lúc nãy cậu cũng nói, Giang Sơn là bạn trai tôi, nhưng tôi hỏi cậu, tại sao cậu biết rõ anh ta là bạn trai của ‘tôi’, mà cậu không những không tránh xa anh ta ra mà còn thường xuyên đùa giỡn hả? Cậu thật sự không biết vì sao tôi làm thế này ư? Được, xem như cậu ngốc thật đi, tôi sẽ nói cậu biết vì sao? Nếu cậu khiến tôi không thể có được trái tim người tôi yêu, thế thì tôi cũng phải cho cậu nếm cảm giác tương tự! Cậu đừng có mơ có được người cậu thích! Đừng có khóc lóc làm bộ đáng thương trước mặt tôi, nếu nói về nỗi đau thì tôi còn hơn cậu gấp ngàn vạn lần! Cậu nghe đây, những gì hôm nay cậu nhận lấy, mọi thứ đều là báo ứng cậu đáng phải nhận!”

Trác Yến khóc đến nỗi gần như không đứng vững, lời Ngô Song thật sự khiến cô shock vô cùng.

“Ngô Song, không như cậu nghĩ đâu, tôi thật sự chỉ là anh em với Giang Sơn, bọn này chỉ là anh em thôi! Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dụ dỗ cậu ấy, cậu biết đó, người tôi thích từ đầu đến cuối chỉ có một mình Đồng Thành, cậu biết rõ mà!”.

Ngô Song cười lạnh lẽo: “Ha! Không sai, tôi biết cậu thích Đồng Thành, tôi cũng biết cậu xem Giang Sơn là anh em, nhưng thế thì sao? Thế có nghĩa là cậu vô tội, cậu trong sáng, cậu là hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn hả? Ha! Cậu xem Giang Sơn là anh em, nhưng Giang Sơn không hề xem cậu là anh em! Cậu đừng nói với tôi là cậu không hề nhận ra sự thay đổi của Giang Sơn nhé! Khi cậu cảm nhận rõ anh ta không đơn giản chỉ xem cậu là anh em tốt, tại sao cậu không tránh xa anh ta ra? Tại sao còn cho anh ta cơ hội để anh ta tiếp tục mơ mộng về cậu?”

Ngô Song dừng lại, ánh mắt lóe lên nét thù hận.

“Trác Yến, cậu biết không, hôm cậu bị đau bụng đi bệnh viện, tôi cũng đang đau bụng! Anh ta vốn đang ở đây chăm sóc tôi, vừa nghe nói cậu bệnh đã lập tức chẳng nói chẳng rằng chạy ngay đến chỗ cậu, mà nguyên nhân lại là tôi không bị nặng bằng cậu!!! Đến khi cậu tới bệnh viện rồi, tôi gọi điện muốn anh ta quay về nhưng anh ta không chịu lại còn cãi nhau với tôi! Trác Yến, cậu dựa vào đâu?! Tôi mới là bạn gái của anh ta! Tôi nói để cậu biết, bắt đầu từ hôm đó, không có ngày nào là tôi không hận cậu, không ghét cậu!”

Cô ta nhìn Trác Yến chăm chăm, hỏi giễu cợt: “Cậu khóc cái gì? Cậu có cái gì mà phải khóc? Cậu và Đồng Thành chưa từng ở bên nhau thật sự, cậu có đau thì đau đến mấy nào? Cậu có thể hiểu cảm giác người đã ở bên cậu mà còn phản bội cậu không? Xin cậu đừng tỏ vẻ ngây thơ yếu đuối giả vờ đáng thương vô tội được không? Hôm nay mọi kết quả này đều là sự trừng phạt cậu đáng phải nhận!”

Cuối cùng đã nói hết những lời giấu kín trong lòng bấy lâu, Ngô Song không còn muốn nhìn thấy Trác Yến thêm một giây nào nữa. Cô ta kéo cô ra cửa, mở cửa, rất quyết liệt, không hề do dự đóng sầm cửa lại.

Trác Yến hoàn toàn quên hết những chuyện sau đó.

Cô chỉ nhớ cô đã quỳ trước cửa phòng Ngô Song khóc to.

Sau đó làm thế nào quay về ký túc, làm sao nằm trên giường rồi làm sao ngủ thiếp đi, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng gì cả.

Cứ như khóc mãi không ngừng. Khóc đến khi thiếp đi, không muốn tỉnh lại, như thế chỉ cần ngủ mãi thì trái tim sẽ không còn đau.

Mà cô đã ngủ một giấc thật dài thật dài, một cơn mộng mị mà thôi, thế mà lâu như mấy ngàn năm đã trôi qua, đến khi tỉnh lại thì thật sự có cảm giác như cách biệt hẳn thế giới.

Quả thực là, xung quanh vật thì còn, nhưng người đã mất.

Lộ Dương kể cô nghe, khi cô chìm trong giấc mơ để trốn tránh hiện thực, đã xảy ra hai chuyện.

Chuyện đầu tiên là, mọi người đều chứng kiến Ngô Song “đá” Giang Sơn – trước mặt mọi người, cô ta đề nghị chia tay.

Chuyện thứ hai là, ngày thứ ba sau khi họ chia tay, Ngô Song đã lên máy bay đi thẳng đến Úc, một đi không trở lại.

Và sau đó không lâu lại xảy ra một việc nữa – Đồng Thành và Lâm Quyên cũng bay đi Úc du học.

Trước khi đi, Đồng Thành đã nói thế này với Trác Yến qua điện thoại: “Trác Yến, cậu không thể cùng đi, tôi thực sự cảm thấy rất tiếc nuối. Tôi cứ nghĩ chúng ta còn cơ hội, nhưng bây giờ xem ra... Có lẽ đó là ý trời! Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau, suốt đời là thế!”.

31. Chương 17 Phần 2

Từ những câu đó, Trác Yến mơ hồ như nghe ra điều gì. Nhưng cô không muốn mình nghĩ kỹ hơn, vì chỉ cần nghĩ một chút thì trái tim sẽ đau đến không thể kiểm soát.

Như thế chỉ cần cô không nghĩ, không thừa nhận, thì mọi tình huống xấu sẽ không phải là thật.

Thế nên cho dù trốn tránh thế nào thì cuối cùng, hiện thực tàn khốc vẫn ập đến trước mặt cô mà không cho phép từ chối.

Hai tuần sau, cô lên mạng đã nhìn thấy email Đồng Thành và Lâm Quyên gửi.

Ngoài việc báo bình an, trong email còn có một tấm hình của họ. Lần này tấm hình không giống trước kia – giữa họ không còn khoảng cách nào nữa; lần này, họ ôm chặt nhau cùng chụp hình.

Bên dưới tấm hình có một hàng chữ: Bọn mình yêu nhau rồi, chúc phúc cho bọn mình nhé!

Hôm đó Trác Yển ngồi thẫn thờ trước máy tính suốt một ngày.

Không bao giờ còn cơ hội nữa; lần này, cô đã hoàn toàn rời khỏi cuộc chơi.

Mùa xuân năm cuối cùng của đại học đến khá sớm so với những năm trước. Nhưng Trác Yển vẫn luôn cảm thấy trái tim rất lạnh, rất lạnh.

Mùa xuân năm ấy, cô học thuộc một bài hát, lúc ở một mình cô thường hát đi hát lại.

Hát rồi sẽ rơi nước mắt, sau khi rửa mặt thì vừa hay có thể dựa vào nỗi mệt mỏi đó mà ngủ thiếp đi, cũng có thể mượn nó để ngăn mọi nỗi phiền não.

Bài hát đó có một cái tên rất buồn, rất đau thương.

Khi cô đơn, em nhớ đến ai?

Gần đến ngày tốt nghiệp, trường tổ chức một trận bóng chuyền hữu nghị mang ý nghĩa kỷ niệm.

Mọi người cơ bản đều không có tiết, ngoài những học sinh đi thực tập sớm ở những nơi khác thì những người có thể tham dự trận đấu đều có mặt đầy đủ.

Từ sau khi ba người họ đi Úc, trạng thái tinh thần của Trác Yển luôn khiến bọn Lộ Dương và những người cạnh cô lo lắng.

Cô hoàn toàn không có vẻ buồn bã không vui như tưởng tượng, cô vẫn như xưa, thoải mái cười nói, thậm chí có lúc còn tỏ ra khoa trương hơn trước.

Giống như cô không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng họ đều biết, đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Trác Yển càng tỏ ra như không có chuyện gì, họ càng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Nỗi buồn và đau lòng vốn cần được giải phóng đã bị cô tích lũy lại hết ngày này qua ngày khác trong nơi sâu thẳm ý thức, không bộc phát, họ thực sự lo lắng cứ thế này thì sẽ có ngày cô không còn chịu đựng nổi và suy sụp mất.

Họ luôn thấp thỏm dè chừng, lúc nào cũng chuẩn bị, rất sợ hễ bất cẩn thì Trác Yển khi suy sụp, mọi người sẽ không ứng phó kịp.

Người khác cứ lo, còn Trác Yển lại tỏ ra như chưa có gì xảy ra, suốt ngày cười nói hi hi ha ha, sống vui vẻ.

Người có cùng trạng thái đó thực ra không chỉ có cô – còn Giang Sơn nữa.

Trong mắt người xung quanh, người bị bạn gái đá trước mặt mọi người là cậu thực sự không nhìn thấy buồn bã và đau lòng là bao; có người khi muốn an ủi cậu mấy câu thì nhiều nhất cậu cũng chỉ thở dài, tỏ ra luyến tiếc buồn bã, ngoài ra thì không thấy cậu có biểu hiện đặc biệt sâu khổ buồn thương.

Mọi người đều cảm thấy cậu cũng giống Trác Yển, đang cố gượng cười để kìm nén bản thân.

Trong trận đấu bóng chuyền chiều hôm ấy, hai kẻ ‘đau khổ’ trong mắt mọi người đã gặp nhau.

Sau khi chào nhau bình thản như không có chuyện gì, cả hai đứng một bên xem đấu bóng.

Lúc đang cổ vũ, Giang Sơn đã gọi chuyện trước.

“Tốt nghiệp rồi cậu có dự định gì?”. Cậu hỏi Trác Yến.

“Tôi đã xin học lên cao học”. Cô đáp, rồi hỏi lại: “Còn cậu?”

Giang Sơn nhún vai, nhướn mày, ánh mắt như trở nên khác lạ: “Cậu nghĩ sao? Tôi nên về nhà hay ở lại thành phố A này?”

Trác Yến ngẩng lên nhìn cậu không nói gì.

Bỗng cô mở miệng hỏi một câu chẳng liên quan gì: “Sao cậu không giữ Ngô Song ở lại?”. Gương mặt cô bắt đầu hiện lên vẻ hoang mang lẫn nhảm nói với Giang Sơn như đang nói chuyện một mình: “Như thế thì người được đi chẳng phải là tôi hay sao?”

Bộ dạng cô khiến Giang Sơn chau mày.

“Cậu hỏi tôi vì sao không giữ cô ấy ở lại à?”. Giọng cậu run rẩy lạnh lùng: “Được, Trác Yến, tôi cũng hỏi cậu, tại sao tôi không giữ cô ấy lại, cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

Trác Yến cười có vẻ ngơ ngẩn: “Đương nhiên là không biết thật, tôi ngốc mà!”

Ánh mắt Giang Sơn lóe lên tia giận dữ: “Có lúc cậu không hề ngốc, chẳng qua cậu chỉ giả vờ ngốc với tôi!”.

Hai người đã chia tay trong sự bức bối ở sân bóng.

Lúc về phòng, Trác Yến lên mạng, nhìn thấy Trương Nhất Định gửi tin nhắn cho cô.

Bánh Bao Đậu Đỏ dạo này ổn không?

Cô mới sực nhớ, cô đã lâu rồi không trò chuyện với Trương Nhất Định.

Cô gõ bàn phím:

Bánh Bao Đậu Đỏ lần này bị bỏ rơi rồi...

Hôm sau cô nhận được câu trả lời của anh.

Đối với Bánh Bao Đậu Đỏ chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Thử nghĩ xem, nó bị một tấm lưới ảo vây bọc quá lâu, nó luôn không được nhìn ngắm kỹ những phong cảnh khác.

Lần này cuối cùng nó đã có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài rồi.

Nó sẽ nhận ra, kỳ thực bầu trời còn bao la hơn nó tưởng tượng, kỳ thực hạnh phúc không chỉ gói gọn trong ấn tượng ban đầu, kỳ thực có rất nhiều rất nhiều người xứng đáng được nó yêu hơn, cũng có rất nhiều rất nhiều người yêu nó nhiều hơn chủ nhân tấm lưới đó.

Bánh Bao Đậu Đỏ cố lên!

Trác Yến đỏ hoe mắt.

Những lời này vừa kín đáo, vừa có ẩn ý, nhưng từng câu từng chữ lại sưởi ấm trái tim rỉ máu của cô.

Cô đáp lại Trương Nhất Định:

Cảm ơn cậu, mãi mãi không chê bai Bánh Bao Đậu Đỏ! Mãi mãi dịu dàng, khoan dung, đối xử tốt với nó như vậy! Bánh Bao Đậu Đỏ cảm thấy thật may mắn vì có cậu trên thế gian này!

Sau lần đó, mãi lâu sau Trác Yến cũng không nhận được tin nhắn của Trương Nhất Định.

Cô vừa cảm thấy kỳ lạ, vừa cảm thấy buồn bã.

Ngỡ rằng thế gian này có một người không chê bai bỏ rơi cô, kết quả người ấy cũng bắt đầu phớt lờ cô.

Lại mấy hôm sau, lúc cô lên mạng, avatar của Trương Nhất Định bất ngờ lóe sáng lấp lánh.

Trác Yên ngăn người, sau đó tìm đập thành thịch.

Anh ra nước ngoài bấy lâu, bọn họ đều không thể gặp nhau vì chênh lệch thời gian, mỗi lần đều dựa vào việc gửi tin nhắn cho người kia để giữ liên lạc với nhau.

Cảnh gặp nhau trực tiếp trên mạng như bây giờ, từ khi anh ra nước ngoài tới nay, đúng là chưa bao giờ xảy ra.

Họ dường như đã hình thành một kiểu thỏa thuận, trong tiềm thức hai người đều cố ý trốn tránh các cuộc nói chuyện trực tiếp với nhau.

Mà lần này, avatar của người ấy lại đang nhấp nháy sáng với cô.

Trác Yên di chuột bấm mở khung chat.

Bên trong là một đoạn rất dài.

Trác Yên sau khi xem xong đã thần thờ rất lâu.

Chữ trong đó hóa thành những cái bóng chui vào trong mắt cô, tiến thẳng vào đầu cô.

“Trác Yên chào cậu, mình là bạn gái của Trương Nhất Dịch. Mình biết bao lâu nay anh ấy đều liên lạc với cậu bằng cách này, mình cũng đã nhìn nhận gần ba năm rồi. Bây giờ xin hãy tha thứ cho sự nhẫn nại của mình đã đến cực hạn, mình hy vọng cậu sẽ không liên lạc với anh ấy nữa.

Mình và anh ấy, bọn mình đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, bọn mình đã dìu nhau vượt qua những lúc đau khổ nhất để đến ngày hôm nay, bọn mình đã từng giúp đỡ nhau vượt qua hoạn nạn, những trải nghiệm và tình cảm như thế rất đáng để trân trọng, cậu nói xem có phải không?

Thế nên, vẫn xin cậu nương tay, đừng phá hoại bọn mình! Xem như mình cầu xin cậu, xin cậu nhận lời!”

Xem xong đoạn này, cảm giác đầu tiên của Trác Yên là nhớ đến chính cô.

Bấy lâu nay, cô luôn phải chịu đựng nỗi đau khổ khi một chàng trai cứ đóng đưa bất định giữa hai cô gái; đồng thời nỗi đau ấy cuối cùng hóa thành tổn thương.

Nên nhìn mình mà nghĩ đến người, nếu cô không sớm cắt đứt quan hệ với Trương Nhất Dịch, cô gái ấy sớm muộn gì cũng bị tổn thương như cô.

Cô từng nghĩ rằng, cô và Trương Nhất Dịch chỉ là bạn thân – nếu chỉ là bạn thì tại sao lại không thể quang minh chính đại giữ liên lạc chứ?

Nhưng những lời Ngô Song nói trước khi đi lại như một cây gậy đập mạnh vào đầu cô.

Cô xem họ là bạn, là anh em, nhưng đối phương liệu có như cô, cũng xem cô là bạn là anh em chứ?

Nếu trong lòng đã biết họ không hề xem cô là bạn bè và anh em đơn thuần, nhưng cô vẫn tỏ ra như không có gì mà tiếp tục xưng anh em với họ - nên thực ra Ngô Song nói đúng, cô đã không tốt, cô quả thực đang cho họ cơ hội, khiến họ mới nảy sinh tình cảm nhớ nhung với cô.

Lúc này cô cảm nhận được, thực ra cô không hề vô tội, cô thực sự đã làm tổn thương Ngô Song

Có lẽ cô không định giết Bá Nhân[2], nhưng không thể phủ nhận rằng Bá Nhân cuối cùng đã chết vì cô.

[2] Trong sách “Tư trị thông giám”, phần “Tần Ký” có chép: Trọng thần Vương Đông trong triều thời Tấn Trung Tông khởi binh làm loạn, anh là Vương Đạo và gia quyến đều bị liên lụy, chờ xử tội bên ngoài cung. Chu Bá Nhân vào cung, Vương Đạo nhờ ông bẩm rõ sự tình. Chu Bá Nhân bề ngoài không thêm để ý, nhưng lại bẩm xin tha tội cho Vương Đạo trước mặt hoàng thượng, còn dâng thư xin tha mạng cho Vương Đạo. Vương Đạo không biết, nên ghim hận trong lòng. Sau Vương Đôn nắm được đại quyền, hỏi Vương Đạo có muốn giết Chu Bá Nhân không, Vương Đạo không nói gì, cuối cùng Chu Bá Nhân bị giết. Sau Vương Đạo nhìn thấy tấu chương của Chu Bá Nhân trong văn khố mới hiểu ra, khóc mà than rằng: “Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân vì ta mà chết, trong cõi u minh, đã phụ người bạn tốt này!”

Cô vô tình đã làm tổn thương một người, lần này, cô nhất định phải rút kinh nghiệm.

Trác Yến hít thật sâu, hạ quyết tâm.

Cô không nhiều lời, chỉ gõ một chữ:

Được.

Sau đó, tắt khung chat, cuối cùng nhìn avatar quen thuộc đến mức cho dù nhắm mắt cũng có thể nhớ được mỗi một chi tiết của nó, di chuột, kéo nó vào danh sách đen xóa sạch.

Trái tim bỗng đau nhói.

Từ nay về sau, lại có một người bị cắt đứt khỏi cuộc sống của cô.

Cô quỳ xuống cạnh Bánh Bao Đậu Đỏ nhìn nó đến ngây người, lẩm nhẩm: “Bánh Bao Đậu Đỏ à, sau này chỉ có hai ta nương tựa nhau mà sống, may nhất định phải ngoan nhé, nếu không ngay cả tao cũng sẽ mặc kệ mày, mày sẽ chỉ còn có một mình đấy! Mày sẽ rất đáng thương!”.

Hai mắt cô nhìn chăm chăm con nhím nhỏ đang cuộn mình trong giỏ, không dám chớp lấy một cái.

Hễ chớp, nước mắt sẽ không tìm được mà rơi xuống.

Hôm sau Trác Yến đổi số điện thoại di động. Cô trình trọng nói với bọn Lộ Dương và cả ba tên yêu quái phòng Trương Nhất Dịch rằng, không được truyền số điện thoại của cô đến bên kia bờ đại dương.

Nếu nói ra, cô sẽ tiếp tục đổi số.

Tiểu Dư thở dài: “Văn Tĩnh, cậu có cần khổ sở thế không? Trương Nhất Dịch có chỗ nào làm lỗi với cậu mà cậu phải tuyệt tình như vậy?”

Trác Yến bác lại: “Chính vì cậu ấy không có lỗi nên tớ càng không thể hại cậu ấy và... bạn gái. Ngô Song nói đúng, có lẽ thật sự là tớ đã cho bọn con trai xung quanh quá nhiều không gian để mơ mộng. Nếu không thể thì nên dập tắt ý đồ của bọn họ.”

Ánh mắt Lộ Dương nhìn cô tràn ngập vẻ thương xót: “Còn cậu thì sao? Cậu nghĩ cho người khác còn bản thân cậu thì sao? Cậu không cần có người ở cạnh ư?”

Trác Yến quay đi, không cho ai thấy vẻ mặt cô lúc này như thế nào: “Tớ? Tớ chẳng phải lúc nào cũng một mình sao? Chẳng phải vẫn nhảy nhót vui vẻ, đâu nhất thiết phải có ai ở cạnh! Hơn nữa cho dù thật sự muốn tìm ai đó thì cũng không thể ra tay với một người đã có bạn gái được!”

Cô như đang nói đùa, giọng rất nhẹ nhàng thoải mái! Nhưng bọn Lộ Dương nghe thấy, khi cô nói câu cuối cùng rõ ràng giọng đã nghèn nghẹn.

Tiểu Dư lắc đầu, thở dài.

Cô nhớ lại lúc cô và anh chàng nghệ sĩ kia chia tay, có người từng nói với cô một câu: Khi bạn hiểu được những tổn thương vì tình cảm, chứng tỏ bạn đã bắt đầu trưởng thành.

Phải đến khi nào thì cô ngốc kia mới tỉnh ngộ, rằng trên thế gian này người không làm tổn thương cô nhất, đã bị cô dễ dàng bỏ qua.

Trong quãng thời gian thi đấu bóng chuyền, một hôm trong phòng ký túc Trác Yến đột nhiên tuyên bố một chuyện rất nghiêm túc: “Tớ quyết định theo đuổi Hứa Khôn lớp ta!”

Ba người kia nghe tin này xong đều sững sốt.

Tiểu Dư và Lộ Dương hỏi dồn: “Văn Tĩnh, cậu không sao chứ? Sao tự nhiên lại nảy ra suy nghĩ này?”

Tôn Đình chấn động đến độ suýt không nói được. Mãi lâu sau trên gương mặt cô vẫn còn vẻ bàng hoàng.

“Văn Tĩnh cậu làm thế là vì sao?”. Cô hỏi mẩu chốt vấn đề.

Trác Yến ngồi xuống ử rử nói: “Dáng vẻ cậu ấy khi chơi bóng và cả góc mặt nhìn nghiêng của cậu ấy, khi cười trông rất giống Đồng Thành...”

Tiểu Dư nghe xong nguyên nhân của cô chỉ muốn đập đầu vào tường: “Cậu... Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, sao cậu còn nhớ đến cậu ta chứ! Rốt cuộc cậu ta có gì hay ho mà khiến cậu có thể si mê mãi không tỉnh thế này!”

Lộ Dương dậm chân vẻ như hận thép không thể thành gang: “Thật không hiểu Đồng Thành kiếp trước đã cho cậu ăn thứ gì để cậu ngang ngạnh cổ chấp đến thế nữa! Đúng là tội lỗi!”

Hai người bực tức mở cửa bỏ ra ngoài.

Trác Yến nhìn Tôn Dĩnh còn ở lại, cười khổ hỏi: “Có phải tớ rất kém cỏi không?”

Tôn Dĩnh có vẻ rất buồn bã, như thể trong lòng đang đấu tranh rất dữ dội: “Không, đã đến thế này thì ai cũng như nhau cả thôi! Với tình cảm thì không thể nói đến chuyện kém cỏi được!”

Trác Yến nhìn bạn không chớp mắt: “Tôn Dĩnh!” Cô bỗng van xin bạn với vẻ tràn ngập mong đợi: “Giúp tớ, được không?”

Đôi mắt cô u buồn van nài, trong đôi mắt trong veo kia lấp lánh một vẻ đau thương khiến không ai có thể nhẫn tâm từ chối.

Tôn Dĩnh lặng lẽ nuốt xuống cổ họng sự cay đắng, gật đầu nhận lời với vẻ khó nhọc: “Được, mình giúp cậu!”.

Trác Yến đến tìm Giang Sơn, nhờ cậu giúp tạo cơ hội gặp Hứa Khôn.

Giang Sơn tái xanh mặt, dứt khoát từ chối yêu cầu đó.

Trác Yến nhắc cậu với vẻ không vui: “Cậu đừng quên là cậu còn nợ tôi vụ cá cược nhé – cậu đã từng hứa rằng nếu tôi có thể chụp hình chung với Trương Nhất Định, cậu sẽ đáp ứng một yêu cầu của tôi mà!”

Giang Sơn nghe cô nói thế thì gương mặt bất giác tỏ ra sững sờ.

Cậu nhìn vào mắt cô chằm chằm, đôi mắt bắt đầu dâng lên vẻ buồn bã nặng nề như không thể tin được cô gái đang bình thản uy hiếp cậu lúc này là cô nàng Trác Yến ngốc nghếch thích cười, thích đùa giỡn, ấm áp và đáng yêu lúc trước.

“Văn Tĩnh sao cậu lại trở thành thế này?” Cậu hỏi cô, giọng hơi khàn đi.

Trác Yến bình thản: “Tôi trở thành thế nào đó là chuyện khác nữa. Cứ nói xem cậu có giúp tôi không? Đừng quên là chính cậu đã từng nói, sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua!”

Giang Sơn nhìn cô, vẻ đau đớn trên gương mặt mỗi lúc một nặng nề.

“Được!”. Một lúc lâu sau, cậu lạnh lùng trầm giọng nhận lời: “Tôi giúp cậu!”

“Cảm ơn!”. Trác Yến bình thản cảm ơn rồi quay đi.

Giang Sơn nắm lấy cánh tay cô khi cô vừa quay lưng đi.

Trác Yến dừng lại, quay đầu, nhướn mày nhìn cậu.

“Còn việc gì à?”

Giang Sơn chau mày, trên gương mặt vốn tuấn tú thư sinh, lúc này không biết vì giận hay vì cuống mà đã đỏ bừng bừng.

“Văn Tĩnh!”. Cậu khàn giọng, khẽ gầm lên: “Cậu cố ý phải không? Cố ý giày vò tôi, trừng phạt tôi chứ gì?”

Trác Yến “phì” một tiếng cười lớn, không kiềm chế được, đến mức nước mắt cũng sắp trào ra.

“Tôi giày vò cậu? Tôi trừng phạt cậu? Giang Sơn, cậu xem phim Quỳnh Dao quá nhiều rồi! Tôi giày vò trừng phạt cậu để làm gì? Cậu đã làm sai gì à?”

Cô hất tay Giang Sơn ra, quay đầu đi thẳng.

Bỏ lại một mình Giang Sơn đứng sau lưng cô, nhìn theo bóng cô mỗi lúc một xa, gương mặt chất ngất đau khổ và buồn thương.

Thực ra cậu không nói sai. Trác Yến quả thực đang oán hận cậu.

Cô oán hận cậu không giữ vững lập trường, nếu không thể chung thủy với Ngô Song thì hà tất phải kéo cô vào cuộc đời cậu?

Nếu không phải do cậu thì Ngô Song sẽ không giận cô;

Nếu không phải do cậu thì người đi du học Úc đã là cô;

Nếu không phải do cậu thì có lẽ cô và Đồng Thành vẫn còn hy vọng được ở bên nhau;

Đều là do cậu!

Trác Yến oán trách Giang Sơn trong lòng một cách cố chấp.

Bấy lâu nay, nỗi đau của cô vẫn không tìm được lối thoát để giải tỏa.

Dường như mọi người đều oán trách cô, nói rằng cô sai lầm. Mọi kết quả không tốt đều dè xuống cô, để mặc cô gánh vác một mình.

Bị bạn oán hận, bị tình yêu đá ra khỏi cuộc đời, bị bạn gái người khác van xin tránh xa, mọi người đều nghĩ cách để cô trở nên cô đơn, một mình, cô cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi nữa rồi.

Dưới sự chèn ép lớn như thế, ngoài Giang Sơn ra, cô không biết bản thân còn có thể tìm ai để làm lý do giải tỏa nữa.

Trong sự hỗ trợ giúp sức của Giang Sơn, Trác Yến nhanh chóng hẹn được Hứa Khôn.

Nhưng mỗi lần hẹn hò đều không chỉ có mình cô, mà lúc nào cô cũng kéo theo Tôn Dĩnh cùng đi.

Lần hẹn hò mỗi lúc một tăng, thì sương mù u ám trên gương mặt Giang Sơn mỗi lúc một dày.

Tiểu Dư và Lộ Dương nhìn thấy hết, không kìm được phải nhắc Trác Yến: “Văn Tĩnh đừng làm quá, Giang Sơn cũng khổ lắm, cậu xem cậu ta ức chế đến mức sắp phát điên rồi!”

Trác Yến chỉ cười cười cho qua: “Không đâu, nếu điên thì cũng là tở điên trước.”. Từ đó tiếp tục bình thản kéo Tôn Dĩnh đi hẹn hò với Hứa Khôn.

Tiểu Dư đành chuyển sang nói Tôn Dĩnh: “Cậu cũng chẳng chịu quản nó, còn ngoan ngoãn phá với nó nữa!”

Gương mặt Tôn Dĩnh hiện lên một nỗi khổ khó nói.

Lộ Dương đành lên tiếng giảng hòa: “Cậu ấy cũng có nỗi khổ, thôi đi Tiểu Dư, tở thì thấy sự việc vẫn còn có khả năng xoay chuyển!” Cô như đã nhìn thấy điều gì đó.

Tiểu Dư đành bất lực.

Chớp mắt các trận đấu bóng chuyền đã kết thúc, mọi thủ tục tốt nghiệp cũng đã làm xong, mọi người đều chuẩn bị đợi lãnh bằng tốt nghiệp xong sẽ chính thức rời khỏi trường.

Trước khi rời đi, Trác Yến hẹn Hứa Khôn đến quán ăn ngoài trường để gặp mặt.

Lần này cô nói thế nào thì Tôn Dĩnh cũng không chịu đi cùng cô.

Trác Yến sống chết cũng không chịu, gần như bắt ép cô đi chung với một sự cứng cỏi cố chấp xưa nay chưa hề thấy bao giờ.

Trên đường đi, gương mặt chịu đựng của Tôn Dĩnh có vẻ đau buồn như sắp khóc.

Lúc họ đến thì Hứa Khôn đã ngồi trong quán.

Thấy họ cậu đứng lên chào, lúc ánh mắt lướt qua Tôn Dĩnh, cậu trở nên luống cuống và sốt ruột.

Ba người ngồi xuống.

Trong quán không có ai khác.

Họ ngỡ lúc này chỉ có 3 người họ ở đây.

Nhưng thực ra trong gian phòng bên trong còn có một người khác. Lúc này cậu đang buồn bã uống rượu giải sầu cho tâm sự trùng trùng của mình.

Nghe động tĩnh bên ngoài, cậu lén lút đẩy hờ khe cửa.

Qua khe hở, cậu nghe rõ cô gái kia nói: “Hứa Khôn, chúng ta sắp rời khỏi trường rồi, thôi thì đừng ai che giấu nữa, có gì thì cứ nói thẳng ra nhé: Quảng thời gian này, cậu cảm giác thế nào?”

Cậu nín thở đợi câu trả lời của người bị hỏi; sau khi nghe được đáp án, ly rượu trong tay không cầm chắc, nửa ly sóng sánh ra ngoài, sau khi thấm ướt tay cậu tiếp tục rỏ xuống bàn.

Nghe câu hỏi của Trác Yến, Hứa Khôn đỏ mặt đáp: “Rất...rất tốt!”

Trả lời xong, cậu loáng thoáng nghe như có tiếng động, hình như văng ra từ gian phòng bên trong.

Trác Yến lại hỏi: “Vậy mình lại hỏi cậu, cậu sẽ là một người đàn ông tốt chứ?”

Câu hỏi này Hứa Khôn không hiểu lắm, cậu lắp bắp hỏi lại: “Cậu... ám chỉ điều gì?”

Trác Yến nói: “Gánh vác trách nhiệm?”

Hứa Khôn lập tức gạt đầu hứa: “Ừ! Tôi nhất định sẽ chịu mọi trách nhiệm. Xin cậu yên tâm!”

Trác Yến cười vui vẻ.

Người ngồi trong gian phòng bên trong, khi nghe câu nói đó, bàn tay cầm ly rượu xiết chặt, những đốt ngón tay đều trắng bệch.

Cậu nghe thấy Trác Yến cười, thở ra: “Tốt, tốt, như thế thì mình yên tâm rồi!”

Trong lòng cậu dâng lên nỗi chua xót và đau đớn.

Thật muốn bất chấp tất cả để lao ra ngoài, nói với cô rằng, cậu cũng có thể đối xử tốt với cô! Cả đời này! Tốt hơn bất cứ ai khác!

Nhưng ...

Cô nhất định sẽ không tin cậu.

Trong tích tắc, cậu cảm thấy vô cùng bị ai cho chính bản thân mình.

Cậu vụt đưa cao ly rượu, cùng với nỗi cay đắng nghẹn lại trong cổ, ngửa đầu uống cạn.

Nghe Hứa Khôn đảm bảo xong, Trác Yến yên tâm cười vui vẻ.

“Được, như thế thì tôi yên tâm rồi!”

Cô đưa tay kéo Tôn Dĩnh lại, hơi kéo dài giọng: “Được rồi! Cậu đừng giả bộ làm người ngoài cuộc nữa! Từ bao giờ mà cậu học cái kiểu ngoài mặt gượng tươi cười, trong lòng lại khóc thầm thế hả? Bình thường cứ nói thẳng, chê thẳng khờ khạo, cậu xem cậu có hơn gì tớ không?”

Cô đá mắt với Tôn Dĩnh, chỉ vào Hứa Khôn, hỏi: “Cậu nghĩ tớ thích cậu ấy thật hả? Haizzz mắt cậu mọc ở đâu thế! Đến bây giờ lẽ nào cậu vẫn không nhận ra, tớ đang mưu lợi cho hai cậu hay sao?” Cô nhìn người này rồi lại nhìn sang người khác, xuyết xoa: “Hai người, rõ ràng đều có ý với nhau, mà ai cũng tằm ngấm tằm ngấm, sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, nếu tớ không chơi chiêu này, hai người đợi đến hôm ra trường thì kẻ rẽ trái, người rẽ phải, để lại nỗi nuối tiếc khôn cùng à!” Cô đẩy Tôn Dĩnh đã há mồm trợn mắt: “Đừng tiếp tục giả ngây với tớ nữa, mau đến đó đi!”

Tôn Dĩnh vẫn chưa hoàn hồn bởi cơn bàng hoàng cực độ.

“Văn Tĩnh sao cậu... nhưng cậu chẳng đã nói, gương mặt nhìn nghiêng nghiêng của cậu ấy..”

Trác Yến cười hì hì: “Ừ, góc mặt của cậu ấy rất giống Đồng Thành! Nên cậu nhất định phải biết là, mỗi lần vì muốn tác hợp cho hai người, lúc tớ giả vờ đóng đưa với cậu ấy, nhìn góc mặt cậu ấy là mình lại thấy giầy vò biết bao, khổ sở biết bao! Cứ cho là vì tội nợ mà tớ phải chịu, nên hai người sau này phải ở bên nhau hạnh phúc vào, hòa thuận vào đây! Nếu dám chia đôi thì tớ chính là kẻ đầu tiên nhảy ra giết chết hai người cho xem!”

Hứa Khôn tiến lên một bước, lấy hết can đảm nắm tay Tôn Dĩnh, đỏ mặt nói với Trác Yến như đảm bảo: “Cậu yên tâm! Tôi... tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy!”

Tôn Dĩnh không còn kìm được nữa, rơi nước mắt.

Cô nắc nhen nói với Trác Yến: “Văn Tĩnh, tớ... tớ không biết nên nói gì! Tớ... Văn Tĩnh, cảm ơn cậu!”

Trác Yến cố ý tỏ vẻ bức bối, phẩy tay: “Được rồi được rồi, có tí chuyện, đừng cảm ơn mãi thế, không thấy phiền à!”. Cô đẩy vai hai người ra khỏi quán, vừa nói bằng giọng rất khoa trương: “Ôi ôi, ngày vui mà khóc cái nỗi gì! Được rồi được rồi, cô nàng đa sầu đa cảm đừng làm nũng với tớ nữa, đi đi đi, có thời gian thì hai cậu tìm chỗ tối tăm mà xây dựng tình cảm đi!”

Hai người bị đẩy ra khỏi quán, Tôn Dĩnh cứ cảm kích cô mãi.

Nhìn hai kẻ yêu nhau đi xa, Trác Yến lặng lẽ thở dài.

Trước ngày tốt nghiệp, mọi người đã sắp chia tay, lúc này còn có thể nhìn thấy hai người yêu nhau được ở bên nhau, xem như cũng là một việc khiến người ta cảm thấy an ủi.

Trác Yến quay lại, một mình vào quán.

Ngồi xuống chiếc bàn vừa này, gọi món.

Cô định lấp đầy bụng rỗng.

Món ăn vừa lên, rõ ràng rất đói nhưng lại chẳng muốn ăn.

Cổ họng cứ như có gì đó chặn ngang, tất cả những thứ đi qua đó đều bị nhiễm một vị đắng nghét.

Không nuốt nổi cơm, cô buông đũa, gọi chủ quán mang hai chai bia đến, hoàn toàn vứt bỏ vẻ kiêu cách của con gái, tự uống một mình để giải sầu.

Cũng may là mọi người đều bận rộn việc ra trường, lúc này trong quán vắng vẻ lạnh lẽo, cả quán ngoài cô ra thì chẳng còn ai.

Cô vứt bỏ hết mọi băn khoăn và giả tạo.

Bình thường nụ cười vui vẻ chuyên dùng để lừa gạt người khác, thậm chí cả bản thân cô, lúc này không thể cố nặn ra nữa; ngoài mặt và trong lòng đều giải phóng hết những nỗi huyệt hẫng, đau buồn mà cô vẫn cố che giấu bấy lâu.

Lúc này, cô rất muốn khóc.

Cứ từng cốc từng cốc, cô mời chính mình.

Tư duy như một ngọn cỏ khô cuối thu, khô héo cô độc.

Men rượu dần dần ngấm vào, lệ cũng dâng đầy trong mắt.

Lại đầy một cốc.

Lúc đang định ngửa đầu uống cạn, thì bên tai bỗng vang lên một giọng nói:

“Cứ uống một mình như thế, không thấy mất hứng à?”

Trác Yến lập tức quay lại.

Cô nhìn thấy sau lưng mình là một gương mặt vô cùng quen thuộc.

32. Chương 18 Phần 1

Chương 18: Văn Tĩnh, anh sẽ đối xử tốt với em

Trác Yến nhìn Giang Sơn đột ngột xuất hiện sau lưng, sững sốt nói: “Sao cậu lại ở đây?”.

Giang Sơn kéo ghế ngồi xuống, cầm một chai bia, xoay xoay trong tay, nhếch mép cười khổ sở, hỏi ngược lại: “Cậu nói thử xem? Sao tôi lại ở đây?”.

Mặt cậu cũng đỏ hồng vì hơi men.

Trác Yến vỗ vai cậu: “Hai hôm nữa là ra trường rồi, đừng nói nhiều nữa, chỉ bằng uống bia với tôi đi!”. Cô lại đặt tay lên ngực:

“Ở đây, rất khó chịu! Cứ tức ngực! Nên ớn say một tí để vui vẻ! Còn cậu?”.

Giang Sơn không nói, bảo chủ quán cho thêm một chai bia, lạng lẽ rót đầy rồi chạm vào cốc chỉ còn một nửa bia của Trác Yến, ngửa đầu uống cạn.

Hai người lạng lẽ uống, hết cốc này đến cốc khác, một lúc lâu sau cũng chẳng ai lên tiếng trước.

Thời gian dần dần lại đến giờ dùng bữa, lại có hai người nữa vào quán.

Họ nhìn thấy Trác Yến và Giang Sơn ngồi đối mặt nhau uống bia thì nhìn bằng cặp mắt tò mò, len lén quan sát.

Giang Sơn bỗng đứng dậy, kéo Trác Yến đi vào trong: “Chúng ta vào trong!”.

Trác Yến vẫn đang mơ hồ, bị Giang Sơn kéo vào gian phòng nhỏ vốn cậu ngồi lúc nãy.

Bia lại được mang đến.

Hai người sau khi rót đầy, Giang Sơn bỗng mở miệng.

“Thực ra, cậu thật sự ớn ở bên Hứa Khôn phải không?” Cậu bắt thần hỏi.

Trác Yến khép hờ mắt, “Ừm” một tiếng.

“Ừ! Ha... bị cậu phát hiện rồi!”.

Gương mặt Giang Sơn thoáng một vẻ đau khổ, chỉ là Trác Yến cứ cụp mắt xuống không nhìn thấy thôi.

“Vậy sao còn nhường cho người khác?”.

Trác Yến vẫn cúi mặt chăm chú nhìn cốc bia.

Giang Sơn nhìn từ một góc mặt của cô, chỉ thấy hàng mi dài của cô hơi rung, cứ chớp chớp, đâm thẳng vào ngực cậu, xát muối trái tim cậu.

“Haizzz, ai bảo không may mắn, tôi vừa thích người này thì lại phát hiện ra Tôn Dĩnh đã thích từ lâu, còn vô cùng thích nữa là khác!”. Trác Yến lẩm bẩm đáp như thở dài.

Sau việc đó cô nhớ lại, lúc năm nhất có lần mọi người bàn xem chàng trai nào đẹp trai trong lớp, khi đó Tôn Dĩnh không nghĩ gì mà đã nhắc ngay đến tên Hứa Khôn.

Thì ra khi ấy cô nàng đã dần dần nhen nhóm tình cảm rồi.

Giang Sơn nhướn mày cười giễu: “Nên cậu mới vô tư cao thượng mà thuận nước đẩy thuyền, hy vọng tác hợp lương duyên cho họ chứ gì?”.

Trác Yến đưa tay dụi mắt: “Ừ, số tôi là vậy đó, mặc định là sẽ không có những thứ mình cần, mặc định là cả đời sẽ làm bà mai cho người khác. Thôi, tôi cũng không ớn gì nhiều, nếu đã có thể tác hợp cho người ta thì chi bằng cứ tích chút đức này đi. Chỉ mong bà mai tôi đây đừng làm đi làm lại rồi cuối cùng lại như trước kia, lại trở nên mất công mà bị người ta ghét cho!”.

Nghe cô nói xong, Giang Sơn xúc động bắt ép cô phải ngẩng đầu lên.

Cậu nhìn vào mắt cô, ánh nhìn nóng bỏng, khàn giọng hỏi: “Bao giờ cậu nhìn tôi mới cảm thấy tôi là người cậu cần?”. Anh mắt cậu lóe lên tia đau khổ, nắm chặt vai Trác Yến, bắt lực và đau khổ gọi tên cô: “Văn Tĩnh, Văn Tĩnh! Cậu nói tôi nghe xem!”.

Trác Yến mắt say mơ màng nhìn cậu, không nói gì. Chớp mắt một cái, nước mắt cứ từng giọt từng giọt lăn xuống.

Cô im bật không nói khiến Giang Sơn bắt đầu nổi giận.

Cậu nắm lấy vai cô, lắc mạnh, không cho cô nhìn đi nơi khác.

“Tại sao không nói? Trả lời tôi! Văn Tĩnh, tôi và Ngô Song vì sao chia tay, cậu thật sự không biết sao? Hả??”.

Cậu không cho Trác Yến trốn tránh câu hỏi, cứ thúc ép cô trả lời.

Trác Yến không tránh né được, vừa khóc vừa gào: “Nhưng người tôi thích là Đồng Thành!”.

Giang Sơn hoàn toàn nổi giận với câu trả lời của cô.

“Cái tên Đồng Thành kia rốt cuộc có gì tốt? Đáng để cậu nhớ hần bao năm nay hả? Trác Yến cậu có trái tim hay không? Cậu ngốc hay là giả ngốc hả? Cậu biết rõ tôi thích cậu, nhưng cậu như không biết gì, bắt tôi giúp cậu theo đuổi người khác, bắt đầu chịu đựng sự hờ hững và lạnh lùng vô lý của cậu! Văn Tĩnh, tôi thích cậu vô cùng, thích cậu vô cùng! Nhưng tại sao cậu cứ phải chà đạp trái tim tôi!”.

Trác Yến không biết mình phải trả lời thế nào, chỉ khóc mãi không ngừng.

Giang Sơn không còn nhẫn nại nữa, cao giọng nói: “Cậu đừng giả vờ ngốc mãi với tôi nữa, mau trả lời tôi!”.

Trác Yến cuối cùng cũng nín khóc khi nghe cậu gầm lên.

Cô vừa khóc vừa tủi thân kêu lên: “Sao cậu lại mắng mỗ tôi! Người cậu thích chẳng phải là Ngô Song hay sao?”.

Cô ớn thoát ra khỏi tay Giang Sơn, nhưng dù ra sức thế nào cũng không được.

Cô bắt đầu đánh Giang Sơn: “Rõ ràng là cậu bắt tôi giúp theo đuổi bạn ấy! Rõ ràng là cậu thích người ta, bây giờ lại nói cậu thích tôi! Cậu bắt tôi trả lời cậu trả lời cậu, nhưng dựa vào đâu mà tôi phải trả lời cậu!”.

Giang Sơn ghì chặt hai tay cô, chặn cơn mưa đòn tức giận của cô lại.

“Phải! Ban đầu đúng là tôi nhờ cậu giúp tôi theo đuổi cô ấy!”.

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô tránh né: “Tôi thừa nhận, ban đầu, tôi thực sự thích cô ấy, cô ấy dịu dàng, xinh đẹp, chín chắn. Tóc dài, ngoại hình ấy gần như là mơ ước về người yêu trong mộng của tất cả con trai! Có tên nào không thích cô gái như vậy?”.

Cậu thở dốc, đau đớn nhìn Trác Yến: “Vậy nên Văn Tĩnh, đừng trách tôi được không? Đừng trách tôi! Xin cậu đấy! Tôi thực sự đã từng thích cô ấy, nhưng đó là một sự nhầm lẫn! Tôi không biết rằng sự yêu thích của tôi với cô ấy chỉ là chiếu theo tiêu chuẩn của mọi chàng con trai, thích một hình mẫu bị tiêu chuẩn hóa mà thôi!”.

Chuyện này, ngay cả Giang Sơn cũng không biết đã hiểu ra từ bao giờ.

Cậu không biết giải thích thế nào để Trác Yến hiểu rõ hơn. Cậu nghĩ có lẽ nói những lời này, cô có thể hiểu hơn.

“Giống như con gái các cậu đều thích Tạ Đình Phong[1], vậy nếu như ngày nào đó nhìn thấy một anh chàng giống anh ta về ngoại hình lẫn khí chất, các cậu liệu có động lòng không?”. Cậu hỏi cô.

[1] Tạ Đình Phong (sinh năm 1980) là ca sĩ, diễn viên, nhạc sĩ, đạo diễn... Hồng Kông, quốc tịch Canada.

“Nhất định là có!”. Cậu lại trả lời thay cô.

Cậu tiếp tục giải thích: “Nhưng cậu nói xem, đó có phải là yêu thật không? Văn Tĩnh, tôi thật sự nghĩ rằng tôi thích Ngô Song, nhưng dần dần tôi nhận ra, tôi đã sai, tôi sai lầm quá lớn! Mỗi lần ở cạnh cô ấy, lúc nào tôi cũng bất giác lơ đãng, rõ ràng theo đuổi cô ấy cuồng nhiệt, nhưng khi ở cạnh và nhìn cô ấy, trong đầu tôi lại hiện ra khuôn mặt một người con gái khác!”

Giang Sơn nâng gương mặt cô lên, nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, giọng trở nên dịu dàng hơn: “Tôi luôn nhớ dáng vẻ cô ấy nháy mắt với tôi, nghịch ngợm đáng yêu chết đi được! Lúc nào cũng thích đấu khẩu với tôi, khi thắng sẽ cười đến nổi híp cả mắt, khi thua thì bắt mồm bịu môi, lầm bầm rằng thực ra cô ấy nhường nhịn tôi, cô ấy không hề dịu dàng, cô ấy tuyệt đối không phải là mẫu người yêu trong mộng của con trai. Nhưng tôi không biết mình thế nào mà cứ mãi nhớ đến cô ấy! Nhớ mãi, nhớ mãi! Càng lúc càng nhớ, nhớ đến nỗi trái tim bắt đầu đau nhói! Nhớ đến mức dù là nhìn thấy hay không nhìn thấy cô ấy, đều sẽ thấy rất buồn! Nhưng buồn thế nào đi nữa, tôi vẫn không tìm được mà len lút nhớ đến cô ấy, cho dù thế nào cũng không quên được!”

Trác Yến rung động bởi những lời thổ lộ của Giang Sơn.

Cô nhìn cậu, nước mắt đầm đìa, mãi sau mới khó nhọc mở miệng: “Nhưng... tôi... tại sao cậu lại... Nhưng bao năm nay, trong lòng tôi cũng chỉ có một người! Tôi không thể nào buông cậu ấy ngay được!”. Cuối cùng, nỗi đau thương vì Đồng Thành đã hoàn toàn bùng phát, cô khóc rất thương tâm.

Thấy cô khóc khổ sở như thế, trái tim Giang Sơn như bị thứ gì đó vặn xoắn, méo mó ép lại với nhau, nhói đau.

Cậu không còn kiềm chế nổi tình yêu sâu đậm với cô gái này nữa, cậu ôm cô vào lòng, ra sức ôm chặt lấy cô.

“Văn Tĩnh, đừng nhớ đến hần nữa, được không? Đừng nhớ nữa!”. Cậu thì thầm dịu dàng bên tai cô như một kẻ câm: “Nếu cậu ổn mượn ai đó để quên hần đi, đừng tìm Hứa Khôn, cũng đừng tìm người khác, cứ để tôi giúp cậu! Văn Tĩnh, để tôi giúp cậu!”

Trác Yến sòng tay ôm cậu, áp mặt vào ngực cậu, khóc to.

Mọi kiên cường giả tạo trước kia, lúc này đã nát vụn.

Tâm trạng bị kiềm chế, nén chịu bấy lâu, cuối cùng đã được giải phóng hoàn toàn.

Khóc một lúc sau, cô buông cậu ra, ép một tay lên ngực mình, nghẹn ngào nói với Giang Sơn: “Ồ đây... rất đau, rất đau! Tôi sắp không thở được nữa!”

Giang Sơn lại ôm cô vào lòng, siết chặt.

Một tay cậu vòng ra sau lưng cô, một tay đặt sau gáy cô dịu dàng ve vuốt, khẽ môi sát tai cô, thì thầm lặp đi lặp lại như đọc thần chú: “Văn Tĩnh ngoan, có anh ở đây! Không sao đâu... Sau này anh sẽ chiều chuộng em, không để em buồn nữa! Văn Tĩnh ngoan... anh sẽ rất thương, rất thương em! Không sao đâu...”

Cậu đưa Trác Yến ra khỏi quán ăn, đứng bên đường gọi một chiếc taxi.

Trác Yến uống rượu rồi còn khóc quá nhiều, tâm trạng thất thường sau khi bị men rượu ngấm vào càng khiến thần trí cô trở nên mơ hồ, không tỉnh táo.

Lúc được Giang Sơn dìu vào trong xe taxi, cô đã hoàn toàn say khướt, gần như không biết gì.

Người cô mềm nhũn tựa vào Giang Sơn.

Người như đang nằm mơ, nhẹ bẫng.

Trong mơ, cô dường như nghe thấy Giang Sơn nói với tài xế gì đó.

Sau đó tài xế khởi động 6e và lái đi.

Giang Sơn lúc này cũng không khỏe hơn Trác Yến là mấy.

Dùng chút lý trí tỉnh táo còn sót lại để nghĩ thoáng qua, cậu nghĩ bộ dạng say khướt của hai người lúc này thực sự không hợp để 8è trường, thế là nói với tài xế tên một khách sạn gần đó.

Chiếc xe lao vút đi.

Trác Yến mềm nhũn, dựa vào người cậu.

Cô chưa bao giờ ngoan ngoãn như lúc này. Cậu cũng chưa bao giờ có cơ hội gần gũi cô đến thế, được nhìn cô kỹ như thế.

Ánh mắt cậu tham lam ngấm gương mặt cô.

Cô nhắm mắt, hàng mi dài gần như vẫn còn đọng nước mắt, khe run rẩy rất nhẹ, run đến mức khiến người khác mềm lòng.

Gương mặt đỏ hồng ánh lên tia sáng, cậu chưa hề biết rằng một cô gái giống con trai như cô lại có làn da đẹp đến vậy, mềm mịn đến mức như chạm khe vào là sẽ vỡ tan.

Không kìm được, không kìm được nữa! Cậu quay sang, khe áp đôi môi lên gò má cô.

Mềm mại như thế, trơn nhẵn như thế, thơm mát như thế. Cậu không dám hôn mạnh, chỉ sợ kinh động đến cô rồi cô sẽ tan biến mất trong khoảnh khắc.

Đôi môi đỏ của cô căng mọng, mềm mại, ẩm ướt khép hờ, tạo ra một khe hở nhỏ, cậu thoáng nhìn thấy những chiếc răng nhỏ đáng yêu, trắng ngần, nhỏ nhắn của cô.

Những chiếc răng trắng ngần ấy phát ra ánh sáng yếu ớt qua môi hé mở của cô.

Ánh sáng ấy giống như một ngọn đuốc được thắp sáng, kích thích toàn bộ thần kinh của cậu, đốt cháy máu trong cơ thể cậu.

Nhìn gương mặt hồng hào dựa trên vai mình, khoảnh khắc ấy Giang Sơn không còn kiềm chế bản thân được nữa, cậu bắt chắp hai người vẫn còn ở trên xe, cũng bấp chắp tài xế ngồi phía trước đang quan sát họ qua kính chiếu hậu - cậu nâng cằm Trác Yến lên, hôn mạnh lên đôi môi hé mở của cô, không cho cô trốn tránh.

Trác Yến định tránh ra sau theo bản năng.

Giang Sơn giữ chặt gáy cô, không cho cô rời khỏi môi cậu một ly nào.

Hôn cô say đắm như thế này, cậu không biết đã từng mơ mộng biết bao nhiêu lần rồi.

Cậu hôn cô như điên như dại, lặp đi lặp lại, không cho cô trốn tránh.

Đến khi tài xế ngừng xe, ho khe và nhắc cậu “Đến khách sạn XX rồi”, cậu mới rời khỏi môi cô, không cam tâm, rất quyến luyến...

Hôm sau lúc Trác Yến mở mắt tỉnh dậy, mãi mà vẫn không nhớ ra được rốt cuộc cô đang ở đâu.

Động dậy cơ thể dưới tấm chăn, đau nhức vô cùng. Đặc biệt là giữa hai đùi, còn có một cơn đau nhói kỳ lạ.

Cô bắt giác nhăn mặt.

Một cảm giác không lành xuất hiện.

Cô vạch chăn ra.

Quả nhiên, dưới chăn, cô không mặc quần áo.

Quay sang nhìn bên cạnh, trái tim như rơi xuống tận đáy vực.

Giang Sơn đang ngủ cạnh cô.

Cậu cũng như cô, trần như nhộng, không mặc gì cả.

Trác Yến cảm thấy trong cổ họng như có vị đắng.

Cô không biết liệu mình có ổn khóc hay không.

Nhắm nghiền mắt, rồi mở ra, cô lấy hết can đảm tốc hết chân ra để nhìn giữa hai đùi mình.

Thấp thoáng thấy có vết máu.

Trên ga trải giường cũng có vệt máu tươi.

Cô hoàn toàn đờ người.

Quần chặn mông quanh người, Trác Yến ngồi ngơ ngẩn trên giường.

Giang Sơn dụi mắt, tỉnh dậy.

Nhìn thấy bộ dạng thất thần của Trác Yến, cậu bỗng trở nên sợ hãi vô cùng.

Cậu ngồi bật dậy, ôm lấy cô hỏi: “Văn Tĩnh, em sao vậy? Đừng như thế, đừng làm anh sợ! Em nhúc nhích một chút đi! Văn Tĩnh nghe anh nói này, thật ra chúng ta...”

Nói đến đây, cậu bỗng dừng lại.

Trong tích tắc như hạ quyết tâm.

Sau khi ổn định lại tinh thần, cậu lại mở lời: “Xin lỗi, Văn Tĩnh!”. Lần này cậu thẳng thắn xin lỗi ngay.

“Văn Tĩnh, xin em đừng thế! Hôm qua là anh... anh uống say, anh... đối với em... thực sự là không thể kiềm chế, nên...”. Ấp úng khai hết quá trình rồi, giọng cậu bỗng thay đổi, rất cuống quýt, rất thành khẩn và ôm lấy Trác Yến như cầu xin, nhìn vào mắt cô dè dặt nói: “Văn Tĩnh, chúng ta yêu nhau nhé! Xin em hãy để anh chịu trách nhiệm với em được không? Anh sẽ thương em, sẽ yêu em, sẽ đối xử thật tốt với em! Em biết mà, anh thích em lâu lắm rồi! Em biết mà, đúng không? Nên anh nhất định sẽ đối xử tốt với em! Xin em nhất định phải tin anh, anh sẽ yêu em chiều chuộng em cả đời này, suốt đời!”

Trác Yến vẫn không nói câu nào.

Cô nhắm nghiền mắt.

Không nói rõ được cảm giác trong lòng lúc này.

Như mọi thứ đều xám xịt, cũng như thể cát được gánh nặng.

Gia đình cô từ nhỏ đã bảo thủ, cha mẹ nghiêm khắc cảnh cáo con gái nhất định phải biết giữ thân, tuyệt đối không được để nảy sinh quan hệ tình dục trước hôn nhân.

Nên cô chưa bao giờ nghĩ rằng, cô lại thất thân với người khác trước khi cưới như vậy.

Ngày một là lễ tốt nghiệp rồi.

Cô càng không ngờ rằng trước khi tiến hành lễ tốt nghiệp, cô lại diễn “lễ trưởng thành” sớm như thế.

Việc đến nước này còn làm thế nào được? Ngoài nhận lời anh ra, cô không biết mình còn lựa chọn nào khác.

Dù sao đi nữa, nếu có Giang Sơn ở cạnh, cô cũng không còn phải cô đơn nữa chẳng?

Trác Yến nhắm mắt, chậm rãi gạt đầu với Giang Sơn đang nóng lòng chờ đợi.

Giây sau đó, cô được anh ôm siết thật chặt, những nụ hôn như mưa bão điên cuồng rơi xuống người.

Còn cô như một con búp bê đất sét không có xương sống, không hưởng ứng cũng chẳng phản kháng, đờ đẫn nằm xuống, mặc anh ôn làm gì thì làm.

Cô tưởng anh sẽ đề nghị làm thêm lần nữa.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ là, ngoài những nụ hôn và ve vuốt như điên dại ra, anh không hề tiến thêm một bước nào.

Trong lòng cô cuối cùng cũng thấy chút an ủi.

Cũng may, anh biết thông cảm với cô.

Có lẽ vì quãng thời gian này cô đã đè nén bản thân quá dữ dội, lại thêm traten say khướt khóc lóc tối qua và chuyện thất thân hôm nay, mà tâm trạng cô biến động khá nhiều, nên trước khi trả phòng, Trác Yến phát hiện ra cô đã gặp kỳ kinh nguyệt.

Chẳng trách cô cứ cảm thấy đau nhức giữa hai đùi.

Đang khổ sở không biết nên mở lời với Giang Sơn rằng lúc này cô rất cần một gói băng vệ sinh ra sao, thì giây sau đó, cô lại nhìn thấy chúng trong phòng vệ sinh.

Cô hơi thở phào nhẹ nhõm.

Xem như không ngại ngừng lảm, vẫn chưa đến nỗi xảy ra chuyện khó xử khi mới thất thân với anh đã lại yêu cầu anh đi a băng vệ sinh cho cô.

Cô cứ tưởng băng vệ sinh là do khách sạn cung cấp.

Nhưng thực ra đó chính là do Giang Sơn đã lén cô chạy ra ngoài a về.

Chỉ là anh không ỏn cô biết rằng, anh đã biết cô gặp kỳ kinh nguyệt.

Thế là, cả đời cô cũng không thể biết được, là anh đã a băng vệ sinh cho cô.

Hai hôm sau, Trác Yến chính thức tốt nghiệp.

Sau khi cử hành xong lễ tốt nghiệp, mọi người bắt đầu tụ tập trước cổng trường chụp hình lưu niệm.

Giang Sơn luôn ở cạnh cô, chăm sóc chu đáo, bảo vệ rất kỹ lưỡng.

Anh không ngại để ọi người nhìn thấy, rằng Trác Yến 8à anh đã yêu nhau.

Mọi người chụp hình xong, Giang Sơn vội chạy đến khoa giúp thầy phụ trách làm thủ tục ra trường cuối cùng cho tất cả.

Trước khi đi, anh quyến luyến nhìn Trác Yến, chỉ mong cô có thể đi cùng anh.

Trác Yến cười nhẹ một cách bất lực, từ chối anh.

“Sao anh lại dính lấy em như keo thế? Mau đi đi, các thầy các bạn đang đợi đó! Em ỏn ở lại đây thêm lát nữa!”.

Giang Sơn đành miễn cưỡng bỏ đi.

Mọi người lục tục ra về, một lúc sau chỉ còn lại mình Trác Yến.

Cô ngẩng lên nhìn mấy chữ Đại học A trên cổng trường, bất giác ngơ ngẩn.

Bốn năm đã vội 8a qua đi như thế.

Trong bốn năm, sau cánh cổng này, cô đã từng cười vui vẻ, khóc đau khổ, cố chấp một cách ngốc nghếch, tuyệt vọng một cách bất lực.

Từ cánh cổng này, cô đã từng tiễn một người bạn rất tốt rất thân với cô, anh là thần tượng bao người sùng bái, cô chưa bao giờ dám nghĩ rằng bản thân lại có ngày gần gũi với anh đến thế.

Anh ấy tên Trương Nhất Dịch.

Từ cánh cổng này, cô cũng nhìn thấy người bạn đã từng thân thiết với cô ôm hận mà bỏ đi. Cô ấy vốn là một cô gái dịu dàng hiền lành, nhưng lại vì bạn thân và bạn trai mà trở nên hung dữ và gai góc.

Cô ấy tên Ngô Song.

Từ cánh cổng này, cô và một chàng trai, từ bạn học trở thành “anh em”, từ bạn bè biến thành người yêu. Trước kia anh từng thuộc về người bạn thân của cô, cô cũng luôn nhung nhớ một chàng trai khác. Làm sao nghĩ được rằng hôm nay, người đi bên cạnh cô đây lại là anh?

Anh ấy tên Giang Sơn.

Mọi người đều đã đi ra từ cánh cổng này.

Từ đây, mỗi người đều phải vất vả lo toan để nuôi sống bản thân.

Không bao giờ còn vô tư lự, không bao giờ có thể ngốc nghếch ngây thơ, cũng không bao giờ còn trẻ trung để nông nổi, bông bột.

Từ đây, họ sắp trở thành những người trưởng thành bận rộn cho cuộc sống mưu sinh.

Nhìn kỹ những chữ vàng sáng rực treo cao trên cổng trường, Trác Yến cảm thấy lưu luyến vô cùng.

Cô lặng lẽ chào từ biệt cuộc sống đại học...

Tạm biệt nhé, trường đại học của tôi;

Tạm biệt nhé, các bạn học của tôi;

Tạm biệt nhé, tuổi xuân của tôi, của các bạn.

Giang Sơn vốn định sau khi tốt nghiệp sẽ về quê để giúp cha anh quản lý công ty gia đình. Nhưng Trác Yến đã ở lại tiếp tục học thạc sĩ, Giang Sơn vừa được cô gạt đầu đồng ý làm bạn gái, tình yêu trong lòng đang độ mãnh liệt, nên nói gì cũng không nỡ rời xa.

Cha mẹ cứ giục anh về, anh cứ lần lữa kéo dài, đến cuối cùng mới năn nỉ gia đình rằng phải ở lại tìm việc, sau hai năm đợi Trác Yến tốt nghiệp xong sẽ đưa cô cùng về.

Đối với việc này, ông Giang không phản ứng gì.

Tuy trong lòng rất mong con trai nhanh chóng quay về, nhưng dù sao nó còn trẻ, lại vừa tốt nghiệp đại học, thỉnh thoảng quyết định bướng bỉnh một chút thì ông vẫn chấp nhận được.

Bà Giang thì khác.

Nghe nói con trai vì một cô gái mà ngay cả gia đình cũng không cần, bà rất đau lòng.

Tuy không nói những lời khó nghe như “có bạn gái quên cả mẹ” nhưng mấy hôm Giang Sơn về nhà nghỉ, lúc nào bà cũng ủ rũ mặt mày

Về buồn bã của mẹ khiến anh vô cùng áp lực, Giang Sơn gần như đã ổn nhanh chóng thoát khỏi nhà.

Về sau khi bà Giang biết cô gái khiến con trai bà không chịu về nhà không phải Ngô Song, mà là bạn thân của Ngô Song, ấn tượng của bà với Trác Yến đã hoàn toàn xấu đi.

“Con gái tốt sẽ không làm những chuyện ăn trong nồi này còn dòm ngó nồi khác! Con gái tốt cũng sẽ không ủng hộ chuyện mặc kệ cảm nhận của cha mẹ của bạn trai mình!”. Bà Giang đã nói với Giang Sơn như vậy.

Giang Sơn vô cùng bất lực.

Trong mắt mỗi bà mẹ, con trai lúc nào cũng là người xuất sắc nhất. Nên bà căn bản sẽ không đổi góc độ khác để nghĩ, rằng thực ra mọi thứ không tốt đều do tự tay anh tạo ra, thực sự là anh ổn ở bên cạnh Trác Yến mỗi giây mỗi phút, một khác cũng không xa rời cô.

Trước kia khi anh với Ngô Song là một cặp, đối với Trác Yến, anh chỉ dám nhớ thầm trong lòng.

Lặng lẽ giấu cô trong sâu thẳm trái tim, hóa thành một khao khát không dám đụng đến nhưng lại không kìm được ổn chạm tới, mỗi lần nhớ đến cô sẽ thấy chua xót và đau lòng mà không thể kiểm soát được.

Về sau Ngô Song bỏ đi, cuối cùng cô đã trở thành bạn gái anh, anh cảm thấy như đang nằm mơ vậy.

Không cần kìm nén bản thân nữa, không cần che giấu cảm xúc nữa, mọi tình cảm từ đó đã có thể đường hoàng bộc lộ.

Anh chưa bao giờ cảm thấy như bây giờ, muốn nhìn thấy cô, ổn quần lấy cô, ổn cảm thấy cô Sào mọi lúc.

Đến bây giờ anh mới hiểu, thì ra đây mới thật sự là tình yêu - không cần cố ý nhắc mình phải chịu trách nhiệm với cô, vì suy nghĩ ôn mang lại hạnh phúc cho cô đã thấm sâu vào từng giọt máu trong cơ thể.

33. Chương 18 Phần 2

Thực ra thì Trác Yến không hề đòi Giang Sơn phải ở lại với cô. Đối với mối tình bất ngờ này, tuy hai người đã xảy ra chuyện đó, nhưng kỳ thực cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để yêu đương, mà vẫn luôn dừng ở trạng thái hoang mang mơ hồ.

Về sau nghe nói gia đình Giang Sơn cũng lời ra tiếng vào khi anh ở lại, cô cũng từng khuyến khích anh về. Nhưng Giang Sơn không chịu, anh sợ cô bị kẻ khác cướp mất.

Cô có phần buồn cười, cũng thấy cảm động.

Không ngờ khi cô bị người ta đá, trên thế gian này vẫn còn có người trân trọng cô đến thế.

Cô làm gì có sức quyến rũ lớn như vậy? Có lúc ngay cả chính cô cũng có phần không hiểu, tại sao trên thế giới này lại có người xem cô như bảo bối đến vậy.

Khi cô nhập học thì Giang Sơn thuận lợi tìm được một công việc có mức đãi ngộ rất tốt.

Không còn áp lực về mặt tiền bạc, Giang Sơn đề xuất một số ý kiến chuyện nhà ở, anh muốn thuê một căn chung cư rộng rãi thoải mái, để Trác Yến dọn ra khỏi trường, sống chung với anh.

Về chuyện này, Trác Yến và anh đã nảy sinh bất đồng khá lớn, hai người có dạo cãi nhau dữ dội.

Trác Yến cho rằng chuyện lần đó chỉ là sự cố sau khi say rượu, từ nhỏ cha mẹ đã bảo rằng con gái chưa kết hôn thì tuyệt đối không thể “làm bậy” với bạn trai.

Cô rất phản đối hành vi tình dục trước hôn nhân, cô nói với Giang Sơn: “Trước kia là do bọn mình đều uống say, nên chẳng ai đủ lý trí để kiểm soát bản thân. Nhưng bây giờ thì khác, chúng ta đều tỉnh táo, chúng ta tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra nữa! Nếu không... mẹ em mà biết sẽ đánh gãy chân em mất.” Nói đến đây, gương mặt cô lộ vẻ buồn bã.

Giang Sơn biết cô thật sự để tâm đến chuyện đó, thấy cô buồn, anh cũng bắt giác mềm lòng.

“Giang Sơn, anh có thể chấp nhận em một việc không? Nếu... nếu anh coi trọng em, trước khi chúng ta kết hôn thì đừng nhắc đến chuyện này, được không? ... Lần đầu tiên đã đánh mất một cách hồ đồ như vậy rồi, trong lòng em thấy rất buồn, em muốn lần thứ hai có thể trong sạch, giữ lại toàn bộ cho đêm động phòng, đến lúc đó, chúng ta lại... được không?”

Thấy gò má đỏ bừng và đôi mắt đầy mong đợi của cô, ý chí kiên định của Giang Sơn cứ mềm ra từng chút một.

Anh lại lĩnh ngộ được thế nào mới là tình yêu chân thực.

Cho dù ham muốn mãnh liệt đến mấy, nhưng chỉ vì cô nói “không” thì anh nhất định sẽ không cưỡng ép cô.

Anh ôm Trác Yến vào lòng, trịnh trọng hứa với cô:

“Văn Tĩnh, em nói gì anh cũng nhận lời hết! Anh sẽ yêu em, trân trọng em suốt đời! Vì anh yêu em!”.

Trác Yến vui mặt vào lồng ngực anh, lặng lẽ thở dài.

Có một người yêu cô thương cô như vậy, hơn nữa người này và cô quan hệ xưa nay đã không bình thường, cô còn có thể không mãn nguyện được ư?

Đưa tay lên ôm lại anh.

Thầm nhủ lòng, đã đến lúc buông bỏ tạp niệm, toàn tâm toàn ý cho vai trò bạn gái anh rồi.

Lần đầu Trác Yến tỉnh táo hôn Giang Sơn, trong lòng cô cứ có một cảm giác kỳ quặc khó tả.

Cảm giác khi môi lưỡi quấn lấy nhau, khiến cô cảm thấy quen thuộc lạ lùng.

Nghĩ mãi, cô mới hiểu cảm giác đó là gì - giống như... như đang ăn thạch hoa quả...

Ký ức bị niêm phong trong tích tắc ập đến bất ngờ như thủy triều...

Cô nhớ đã từng có một đêm, cô và chàng trai ấy sau khi uống say, anh cũng từng đút cho cô ăn “thạch hoa quả”.

Hôm sau, cô nhắn tin xin lỗi anh vì đã làm phiền khi say rượu; cô nhớ anh nói rằng không sao, sau đó anh hỏi cô có nhớ chuyện tối qua không.

Cô đáp: Không nhớ nữa, mọi việc đều không nhớ nổi.

Bây giờ cuối cùng cô cũng biết lúc đó vì sao thái độ của Trương Nhất Định với cô lại đột nhiên trở nên lạnh nhạt.

Thì ra đêm hôm trước họ đã hôn nhau, nhưng đến ngày sau, cô lại viện cớ say rượu mà quên sạch sẽ.

Nhớ lại chuyện trước kia, Trác Yến lại lặng lẽ thở dài.

Anh chưa bao giờ chủ động nhắc nhở cô, rằng giữa họ đã từng xảy ra chuyện hôn nhau.

Anh lúc nào cũng chôn giấu trong lòng, không cho cô biết cũng không nhắc cô.

Đến khi cô nhận ra, ngoài việc rung động sâu sắc và ngạc nhiên tiếc nuối, chuyện gì cũng không kịp làm nữa.

Anh lúc nào cũng thế. Anh luôn khiến cô cảm thấy cô lại nợ anh thêm lần nữa.

Từ khi trở thành người yêu của Giang Sơn, Trác Yến cảm thấy có những chuyện mà sau khi ở bên nhau trở nên không tự nhiên, thoải mái bằng khi làm bạn với anh.

Trước kia, cho dù cô nói chuyện cười đùa với cậu bạn nào trong lớp, anh cũng không can thiệp vào.

Nhưng bây giờ cho dù là cô nghe điện thoại của đàn anh khóa trên, anh cũng sẽ hỏi đến cùng, xác định rằng là đàn anh chứ không phải bạn trai nào khác, anh mới chịu thôi.

Ban đầu Trác Yến không tỏ ý kiến hay thái độ gì. Cho dù hơi thấy kỳ cục nhưng cô cũng giấu cảm xúc trong lòng, không nói ra.

Cô ngỡ Giang Sơn nhiều nhất cũng chỉ đa nghi mà hỏi thế thôi. Nhưng về sau, cô nhận ra Giang Sơn càng lúc càng quá đáng.

Thậm chí có hai lần, cô vô tình nhìn thấy anh đang lén lút kiểm tra di động của cô, một lần anh đang xem trộm email của cô.

Trác Yến nghĩ, cho dù là người yêu với nhau, có một số chuyện không nên che giấu nhau, nhưng cũng không đến nỗi phải công khai tất cả như thế - anh thực sự xem cô như một người gian tà không đáng tin, lúc nào cũng đề phòng, sợ hãi.

Trác Yến không nhịn được nữa, lại có lần phát hiện ra Giang Sơn đang xem trộm email của cô, cô không còn giả vờ không biết, mà đã hỏi thẳng anh rốt cuộc tại sao anh làm thế.

Cô rất giận, rất đau lòng, hỏi Giang Sơn: “Nếu ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất mà anh cũng không có thì giữa chúng ta có thể đi được bao xa chứ?”.

Sợ cô nói câu tiếp theo sẽ là chia tay, Giang Sơn hoảng hốt ôm cô vào lòng, bắt chắp cô vùng vẫy chống cự, anh ôm ghì lấy cô trước ngực.

Trong giọng anh có sự hoảng sợ và suy sụp mà gần như chính anh cũng không nhận ra, lảm nhảm giải thích với cô: “Xin lỗi Văn Tĩnh! Xin em hãy tha thứ cho anh! Anh hứa sau này sẽ không thế nữa, được không? Đừng bao giờ nhắc hai chữ chia tay, xin em đấy! Anh... không thể nào chấp nhận em nói như thế với anh! Anh làm thế này, thật sự, là vì anh quá yêu em, anh quá sợ mất em!”.

Trác Yến dần dần yên lặng trong lòng anh.

Còn làm sao được? Khi anh nói với cô rằng mọi điều đều chỉ vì anh yêu cô, thì cô làm sao có thể tiếp tục cứng cỏi với anh?

Cô dựa đầu vào ngực anh, đưa tay ôm lấy anh.

“Vậy anh nhận lời em là sau này đừng thế nữa, được không? Hai chúng ta, nếu bây giờ đã bắt đầu không tin tưởng nhau, thế thì sau này còn lâu dài thế nào được?”. Cô vượt ra khỏi lòng anh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, khẩn thiết nói: “Giang Sơn, anh nhìn đây này, em chính là em! Em vẫn là em! Em lúc nào cũng là Trác Yến trước kia, không thay đổi! Tại sao anh lại nghi ngờ em? Chẳng lẽ trong lòng anh, em đã biến thành một người biết lừa gạt kẻ khác, khiến anh không có cảm giác an toàn hay sao?”.

Giang Sơn nhìn cô, mày nhíu chặt, trong mắt như lấp lánh nước.

Anh lại ôm chặt cô vào lòng, ấn đầu cô vào ngực, cúi xuống kề sát tai cô, khàn giọng nói: “Xin lỗi Văn Tĩnh! Anh thật sự quá quan tâm đến em! Anh lúc nào cũng lo sẽ có người cướp em khỏi anh! Anh rất sợ. Anh thật sự xin lỗi em!”.

Trác Yến thở dài.

Cô vòng tay ra sau lưng anh, vuốt ve dịu dàng.

Giờ phút này, trong lòng cô đầy ắp sự thương xót với Giang Sơn.

Một quãng thời gian dài sau đó, cô không còn phát hiện thấy Giang Sơn tra tìm đồ đạc của cô nữa.

Cô tưởng giữa hai người không còn nảy sinh mâu thuẫn gì nữa.

Thế nhưng khi cô sắp buông hết mọi cảnh giác, cô lại thất vọng. Giang Sơn cư xử kỳ quặc, đồng thời quá đáng nhất là, lúc cô không để ý, anh lại lén lút bắt nạt Bánh Bao Đậu Đỏ.

Cô trở nên rất thất vọng.

Anh chỉ nói hay mà thôi, từ đầu chí cuối anh chưa hề tin tưởng cô, luôn nghi ngờ rằng cô vẫn thầm thương trộm nhớ Trương Nhất Định.

Cô định nói với anh rằng chỉ bằng hai người nên xa nhau, bình tĩnh lại một quãng thời gian. Nhưng mỗi lần cô chỉ nói câu mở đầu là anh sẽ bắt chấp tất cả để ôm chặt cô, không ngừng xin lỗi, không ngừng nhận lỗi, không ngừng hứa hẹn rằng sau này nhất định sẽ không phạm lỗi nữa, sau đó nói với cô bằng giọng buồn bã và khẩn thiết khiến cô không thể cứng cỏi được, rằng anh chỉ là quá yêu cô.

Đối mặt với Giang Sơn như thế, cô luôn không thể quyết tâm nói câu chia tay.

Cô quá biết, nổi cay đắng và hụt hẫng khi bị người khác xem là chuyện thường tình mà không mấy để tâm sau khi dốc hết tấm chân tình, quá biết nỗi đau khi tâm ý bị kẻ khác ném ra sau lưng.

Thế nên khi có người trân trọng yêu quý cô như vậy, cô thực sự không cách nào làm ngơ trước tấm chân tình đó được.

Thế là không biết bao lần, họ cãi nhau liên tục chỉ vì một vấn đề, nhưng cho dù cãi to mấy cũng không chia tay được, sau đó lại liên tục làm lành.

Cô cứ nghĩ đi nghĩ lại rằng: Lần này nhất định phải ngừng bài với anh, hai người phải chia tay một thời gian để bình tĩnh lại; nhưng khi anh cứ xin lỗi và hứa hẹn mãi, khi anh hết lần này đến lần khác lời gan rút ruột nói “anh yêu em”, rốt cuộc cô vẫn không thể quyết định đi đến bước cuối cùng, mỗi lần như vậy cô đều bắt lực thỏa hiệp rồi lại thỏa hiệp trong vòng tay anh.

Những ngày cãi cọ làm hòa khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô thấy sinh mệnh của mình sắp cạn kiệt trong những tiếng cãi nhau vô hạn rồi.

Về sau cô nghĩ, liệu có phải vấn đề xuất phát từ Bánh Bao Đậu Đỏ? Liệu có phải nhìn thấy nó sẽ khiến anh bất giác nghĩ đến Trương Nhất Định, nên anh mới trở nên không yên tâm với cô như thế?

Vậy có khi nào cô đem cho Bánh Bao Đậu Đỏ đi thì giữa họ sẽ không còn cãi vã?

Nghĩ như vậy nên cô đưa Bánh Bao Đậu Đỏ đến chỗ Lộ Dương cách đó mấy con phố để nhờ bạn nuôi hộ.

Nhưng một tuần sau Lộ Dương đã gọi điện thăm thiết cho cô: “Bà cô Văn Tĩnh ơi, tớ xin cậu cứ mang con nhím tổ tông này về đi! Nó suốt ngày buồn bã u sầu ở đây, nằm trong giỏ bất động, dứt cho nó ăn nó cũng không thèm, đôi mắt to như hạt gạo lúc nhìn tớ lại còn như sắp chảy nước mắt ấy, buồn bã kinh khủng! Bà cô Văn Tĩnh ơi, tớ xin cậu tha cho tớ đi, con nhím ấy căn bản không chịu theo tớ đâu!”.

Trác Yển bó tay, đành đón Bánh Bao Đậu Đỏ về.

Khi đón về, nó gầy đi rất nhiều, trông thấy cô liền vui vẻ xoay vòng vòng trong giỏ.

Thấy bộ dạng sung sướng được về nhà của nó, một nỗi buồn chua xót khó tả dấy lên trong lòng cô.

Nhìn Bánh Bao Đậu Đỏ, cô hạ quyết tâm trong lòng: không bao giờ đưa nó cho người khác nữa!

Có lẽ trước kia, cô nuôi nó là vì Trương Nhất Định.

Nhưng bây giờ, sau khi đã ở bên nhau lâu rồi, sau khi nó chia sẻ tâm sự và vui buồn sướng khổ vụn vặt của cô, con nhím nhỏ này đã dung hòa vào cuộc sống của cô, trở thành một phần trong sinh mệnh cô.

Cô không thể nhẫn tâm đưa nó cho người khác, không bao giờ.

Cô thử nói với Giang Sơn để anh hiểu, cô nuôi Bánh Bao Đậu Đỏ không phải là vì nhớ nhung chàng trai ấy, mà là không nỡ xa rời chính nó.

Nhưng tiếc rằng Giang Sơn dường như không chấp nhận cách giải thích đó của cô.

Anh vẫn cố chấp đối xử tệ với Bánh Bao Đậu Đỏ, không bao giờ cho nó ăn, không bao giờ tỏ ra vui vẻ với nó. Thậm chí về sau Bánh Bao Đậu Đỏ hề nhìn thấy anh là ra sức trốn vào tận góc sâu, run rẩy bấy mãi.

Nhìn dáng vẻ nhỏ bé đáng thương đó của nó, Trác Yển thấy buồn vô cùng.

Thực sự cô không hiểu, cô có thể không thắc mắc chuyện ban đầu tại sao anh theo đuổi Ngô Song, rồi về sau tại sao lại tham lam chuyển sang yêu thương cô; nhưng anh lại cứ lẩn tránh về chuyện cô và Trương Nhất Định.

Anh và Ngô Song dù sao vẫn từng ở bên nhau; nhưng cô và Trương Nhất Định thì sao? Giữa họ, từ đầu đến cuối đều là lướt qua nhau, không kịp nảy sinh bất kỳ chuyện gì.

Thế nên cô thật sự không hiểu, Giang Sơn rốt cuộc đang sợ hãi điều gì.

Có lúc cô rất muốn hỏi anh, trí thông minh hơn người xưa kia của anh đi đâu rồi? Chẳng lẽ anh không hiểu, con người có lúc đi đến cực đoan đều là do những điều vô thức chèn ép, cô thật sự muốn hét to để nhắc anh: Mai sau nếu có ngày giữa cô và Trương Nhất Định nảy sinh ra chuyện gì đó, đó cũng hoàn toàn là do anh đã bức cô thành ra như vậy.

Thế nhưng dù sao đó cũng là những lời dễ gây tổn thương. Nên suy nghĩ đó sau khi lóe lên trong đầu, cô đã hoàn toàn dập tắt nó.

Sắp đến cuối tuần, Giang Sơn bỗng nhận được điện thoại của nhà...

Bà Giang khóc không thành tiếng báo con trai biết một tin xấu - công ty của ông Giang gặp nguy hiểm, vì ông mệt mỏi quá độ mà bị trúng gió, bây giờ đang hôn mê trong bệnh viện.

Bà Giang còn khóc lóc trách móc Giang Sơn trong điện thoại: “Đều tại con hết, nếu ban đầu con tốt nghiệp xong về nhà giúp bố con thì bố con có mệt đến mức này không? Vì một đứa con gái mà cả gia đình cũng

không cần! Mẹ thấy lần này tính mạng bố con sắp nguy hiểm rồi, nửa đời sau của con có thanh thản được không?”.

Giang Sơn bị bà mắng đến độ đầu óc rối bời, nhất thời cũng không hiểu bản thân có sai lầm hay không.

Cúp điện thoại rồi, anh lập tức thu dọn hành lý.

Trác Yến thấy sắc mặt anh thay đổi nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì nên bước đến hỏi: “Sao vậy Giang Sơn? Hoảng hốt thu dọn đồ đạc như thế, đã xảy ra chuyện gì rồi ư? Anh sắp đi công tác à?”.

Nghĩ đến cha đang nằm trên giường bệnh hôn mê chưa tỉnh, Giang Sơn lúc này vừa thấy tự trách lại vừa phiền muộn. Lúc này nghe giọng Trác Yến, anh gần như nóng nảy quát lại một câu: “Hỏi gì mà hỏi, có cái gì mà hỏi! Sao em hỏi nhiều thế! Những gì anh hỏi em đều nghiêm túc trả lời hay chưa?”.

Trác Yến bàng hoàng, mọi lời nói đều nghẹn trong cổ họng, không phát ra được tiếng nào.

Thấy cô ngẩn ngơ đứng đó với dáng vẻ bị tổn thương, trong đầu Giang Sơn như nổ vang một tiếng - mọi thứ có liên quan gì đến cô đâu? Mọi quyết định đều do một mình anh, không phải sao? Sao bây giờ lại nổi giận với cô?

Nhìn vẻ mặt như muốn khóc song lại cố gắng kiềm chế của cô, anh thấy rất thương xót.

Trên thế gian này, nguyện vọng anh muốn đạt nhất chính là mang đến hạnh phúc cho cô.

Nhưng vì sao bây giờ trong vô thức, lúc nào anh cũng nóng nảy quát tháo to tiếng với cô?

Là do quá yêu cô chăng?

Lúc trước khi ở cạnh Ngô Song, cho dù bị cô ta khóc làm phiền đến mấy, anh vẫn có thể nhẫn nhịn.

Nhưng bây giờ ở cạnh Trác Yến, anh chẳng bao giờ kiểm soát tốt cơn nóng giận của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy do bản thân đã quá quan tâm đến cô.

Vì không thích Ngô Song sâu đậm, nên mọi nhẫn nại đối với cô ta ở một mức độ nào đó, thực ra chính là một dạng cân bằng.

Nhưng với Trác Yến, anh thật lòng yêu thương cô, nên mọi yêu cầu đối với cô cũng gần như là hà khắc, anh không thích cô trò chuyện vui vẻ với những gã con trai khác, cũng không thích những tên ấy nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, càng không thích cô nuôi con nhím của người mà anh đề phòng nhất.

Anh không chỉ một lần hỏi nguyên nhân vì sao cô không thể bỏ rơi con nhím xấu xí kia, cô lúc nào cũng không chịu trả lời thẳng, chỉ nói con nhím đó bây giờ đã không còn là vật sở hữu của Trương Nhất Dịch, mà đã hoàn toàn thuộc về cô.

Anh không hài lòng cũng không thể hiểu câu trả lời của cô. Nhưng cô kiên trì đòi nuôi con nhím, thế thì ngoài việc anh che giấu sự không vui trong lòng ra, còn có thể làm gì cô đây?

Dù sao, anh cũng yêu cô đến thế.

Nhìn Trác Yến gắng sức kìm nước mắt, anh mềm lòng, bước đến ôm cô vào, thở dài xin lỗi: “Xin lỗi Văn Tĩnh, xin lỗi! Anh không cố ý! Em đừng buồn, nếu cảm thấy trong lòng không vui thì cứ đánh anh đi! Lúc này mẹ anh gọi, nói bố anh bị trúng gió, bây giờ vẫn đang hôn mê, anh phải về nhà ngay!”.

Trác Yến nghe anh nói thế thì mọi tủi thân ảm ức đều biến mất. Cô nói ngay: “Nếu anh thu xếp xong rồi thì đợi em, bây giờ em về trường xin nghỉ, thay quần áo rồi em về cùng anh!”.

Nói xong cô lập tức quay lưng định đi.

Giang Sơn kéo cô lại.

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt lộ ra vẻ xúc động.

“Văn Tĩnh! Em...”.

Trác Yến biết anh định nói gì nên ngắt lời: “Đừng nói nhiều nữa! Lúc này em phải ở bên anh!”. Cô nắm chặt tay anh, nhìn anh và chân thành nói: “Giang Sơn, chúng ta chẳng phải đã quyết định ở bên nhau hay sao? Nên anh định đi đâu, em sẽ đi theo anh đến đó! Anh gặp khó khăn, em sẽ cùng anh đối mặt với nó! Em không sợ khó khăn vất vả, em chỉ sợ chúng ta cứ cãi nhau vô lý thôi!”.

Giang Sơn kéo cô vào lòng, ôm chặt: “Văn Tĩnh! Xin lỗi! Sau này anh sẽ không bao giờ nổi giận với em nữa! Không bao giờ!”.

Trác Yến về cùng Giang Sơn.

Bà Giang nhìn thấy cô, tỏ ra không vui vẻ gì.

Trác Yến biết bà đang oán trách cô, cho rằng cô bắt con trai bà ở lại thành phố không về nhà vì cô.

Dù sao ông Giang vẫn đang trong cơn hôn mê, dù sao bà Giang cũng là bề trên, nên cho dù trong lòng rất tủi thân nhưng Trác Yến vẫn lặng lẽ chịu đựng mọi thứ.

Bây giờ chẳng phải lúc mình oan ình, lúc này cô vẫn còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Cô phải khích lệ Giang Sơn, để anh lấy hết can đảm mạnh mẽ chèo chống công ty đang rối loạn, khích lệ anh dù bất cứ tình huống nào cũng phải lạc quan cố gắng, bảo anh rằng ông Giang nhất định sẽ tỉnh lại, bảo anh rằng bà Giang nhất định sẽ cải thiện cách nhìn về cô, bảo anh rằng công ty nhất định sẽ khởi sắc.

Cô lúc nào cũng ở cạnh anh mà không hề than vãn, cho dù đối mặt với áp lực nặng nề bà Giang mang đến, cô vẫn không nhắc chữ nào, ngày ngày nở nụ cười tươi rọi như ánh mặt trời để lên tinh thần cho Giang Sơn.

Cuối cùng, mấy ngày sau, bệnh viện mang đến tin vui.

Ông Giang đã tỉnh lại.

Mấy ngày sau nữa, ông Giang đã khỏe lại cứ nằng nặc đòi ra viện.

Tuy khi ông nói, khỏe môi sẽ không kiểm soát được mà rơi nước bọt, nhưng bà Giang đã sung sướng đến mức muốn khóc.

Trác Yến luôn ở cạnh bên Giang Sơn, cổ vũ tinh thần cho anh.

Sự dựa dẫm của Giang Sơn với cô mỗi lúc một nhiều. Hôm cô về trường để viết cho kịp luận văn, anh giống như người mất hồn, dù làm gì cũng vụng về sai sót, lơ đãng không chú tâm.

Bà Giang nhìn thấy hết bộ dạng hồn xiêu phách lạc của con trai, cũng nhìn thấy hết không sót một hành động nào của Trác Yến trong quãng thời gian đó.

Cuối cùng bà thở dài bất lực.

Tuy ấn tượng ban đầu về cô gái đó không tốt, nhưng mấy hôm đó biểu hiện đúng mực và sự quan tâm thật lòng của cô gái ấy với con trai bà đã khiến thành kiến của bà dần dần thay đổi, thiện cảm bắt đầu tăng lên.

Đến khi Trác Yến từ trường quay trở lại, cuối cùng bà đã nở nụ cười đầu tiên với cô.

Kỳ nghỉ hơn tháng chớp mắt đã trôi qua.

Khi đến học kỳ mới, nguy cơ của nhà họ Giang cuối cùng đã được hóa giải.

Tuy cực kỳ không rời xa Trác Yến, nhưng Giang Sơn cũng biết rằng khó khăn đã qua, anh không thể tiếp tục kéo Trác Yến chậm lại khóa học được, đành nhường cho cô về trường.

Anh cũng biết mình không thể về thành phố A ở bên cô nữa.

Anh phải ở nhà trông nom công ti, bắt buộc phải nghĩ cách làm cho tâm huyết cả đời của cha anh trở nên phát triển hơn nữa.

Tuy mọi đạo lý anh đều hiểu, nhưng lúc đưa Trác Yến ra sân bay anh vẫn thấy đau buồn vô cùng mà không thể kiểm soát được.

Lúc cô sắp lên máy bay, anh cứ ôm chặt lấy cô thật lâu, dù thế nào cũng không muốn buông tay.

Ban đầu Trác Yến để mặc anh, muốn ôm thì cứ để anh ôm vậy.

Nhưng sau đó thấy thời gian máy bay cất cánh mỗi lúc một gần, nếu không lên máy bay sẽ không kịp, cô đành hạ quyết tâm gỡ tay anh ra: “Giang Sơn, anh đừng thế mà! Hai ta có phải là sinh ly tử biệt đâu, anh thấy đó, từ đây đến thành phố A đã có đường bay thẳng rồi, sau này nếu muốn gặp nhau thì mấy chục phút là đến, tiện lắm! Anh mau cười lên, đừng bĩu môi thế nữa, bọn mình cộng lại số tuổi cũng nửa đời người rồi, mà anh còn học cách bĩu môi của trẻ con nữa! Sắp làm em cười anh rồi này!”.

Giang Sơn lưu luyến buông tay.

Nhưng lúc Trác Yến quay người định đi thì anh lại túm lấy cô, kéo nhanh vào lòng.

“Văn Tĩnh!”. Anh mặc kệ Trác Yến kêu lên, đập vào tay anh, anh chỉ nhìn cô đắm đuối, buột miệng nói ra lời từ đáy lòng: “Văn Tĩnh, khi em tốt nghiệp xong thì đến đây ngay, lấy anh, được không?”.

Anh cuống quýt đợi cô trả lời.

Trác Yến nhìn anh chăm chú, như đang đánh giá xem lời anh nói rốt cuộc là một phút bông bột, hay là đã suy nghĩ lâu lắm rồi.

Một lúc sau, cuối cùng cô gật đầu: “Vâng!”.

Trên máy bay, khi đang mơ màng ngủ, Trác Yến nghĩ với một vẻ hoang mang thoáng qua rằng: Thực ra, họ còn gì để do dự nữa đâu?

Anh một lòng một dạ với cô, cô cũng nên chuyên tâm với anh thế nên có gì để mà do dự chứ.

Hai người bắt đầu cuộc sống ở hai nơi khác nhau.

Ban đầu cứ mỗi cuối tuần, hoặc là Trác Yến đáp máy bay đi thăm Giang Sơn, hoặc là Giang Sơn bay đến thăm cô.

Về sau dần dần Trác Yến cũng bận rộn làm luận văn, Giang Sơn cũng vì phát triển quy mô công ty nên hiếm khi rảnh rỗi.

Thế là khoảng cách thời gian hai người gặp nhau, bắt giắc lại càng lúc càng dài.

Sau đó mấy lần đi thăm Giang Sơn, Trác Yến ngẫm cảm thấy bên anh đã có thêm một cô gái xinh đẹp kiều diễm.

Giang Sơn nói rằng cô ta là thư ký anh mới tuyển, trong giọng nói cũng cố ý tỏ ra khen ngợi: “Đừng thấy cô gái này ít tuổi mà xem thường, rất giỏi đấy!”.

Trác Yến nghĩ anh rất muốn nhìn thấy cô ghen.

Cô cảm thấy cô gái kia không đơn giản.

Cô bình thường vốn khờ khạo, nhưng đối với cô gái viết rõ ràng rành rành ý đồ trên mặt thế kia, cô biết rằng cô ta đang che giấu một âm mưu với Giang Sơn - cho dù bạn gái chính thức là cô có ở đây hay không, thì cô ta cũng không kiêng dè gì; khi cô ta nhìn Giang Sơn, ánh mắt lúc nào cũng trở nên cực kì dịu dàng nhu mì, bên trong chứa đầy sự chờ đợi và quyến rũ, đợi đối phương sớm muộn gì cũng cảm nhận được tình cảm của cô ta.

Có lần Giang Sơn lại cố ý khen thư ký của anh có bản lĩnh, Trác Yến cuối cùng đã không kìm được.

Cô tỏ ra không quan tâm lắm, hỏi anh: “Anh cứ khen cô ta vừa giỏi lại trẻ trung xinh đẹp, chắc anh sẽ không thay lòng đổi dạ đó chứ”.

Giang Sơn lập tức cười rất rạng rỡ, bao nhiêu chiêu thức bấy lâu nay đem ra vận dụng cuối cùng đã thu được kết quả.

Anh kéo cô vào lòng, kề sát tai cô thì thầm: “Sao thế được? Cô em ngốc nghếch! Chẳng lẽ em không biết, trái tim của anh Giang đây đã bị em trói chặt từ lâu rồi sao?”. Hôn cô đắm đuối một lúc sau, lại cười một cách đặc ý: “Nói thật, lúc đầu trong hơn một trăm người đến ứng tuyển, anh chọn người như thế làm thư ký cũng chọn đúng thật! Người có thể khiến em lo lắng, khiến em ghen tuông cũng đúng là khó tìm!”. Nói đến đây, anh nhẹ nhàng mút môi cô, lặng lẽ thở dài một tiếng: “Văn Tĩnh, trước kia anh cứ nghĩ em sẽ chẳng bao giờ ghen với anh!”.

Trác Yến lườm anh, tức tối đâm vào ngực anh:

“Phải rồi! Em biết anh vẫn cảm thấy thực ra anh đang yêu một thằng con trai chứ gì?”.

34. Chương 19 Phần 1

Chương 19: Cô ta nói anh đang tắm

Đến học kỳ cuối của năm thứ hai cao học, vì bận viết luận văn nên Trác Yến nhắm tính có khoảng hai tuần chưa gặp Giang Sơn rồi.

Hôm ấy sau khi ra khỏi phòng thí nghiệm, cô gọi điện cho anh.

Kết quả, điều khiến cô bất ngờ là, người nghe điện thoại chính là cô gái nhu mì kia.

Cô ta nói: “Tổng giám đốc Giang đang tắm”.

Trác Yến bỗng thấy tim đập nhanh, hỏi ngược lại đối phương: “Cô là ai?”.

Đối phương như đã chuẩn bị sẵn câu hỏi này, thông thả đáp: “Tôi là thư ký của Tổng giám đốc Giang”.

Sau khi cúp máy, Trác Yến lặng lẽ ngồi rất lâu.

Di động đặt cạnh bên.

Cô đang chờ nó reo, chờ Giang Sơn gọi lại, chờ anh giải thích.

Nhưng hôm ấy cô ngồi từ chiều đến khi chạng vạng, di động chỉ nằm trên bàn, lặng lẽ.

Trái tim Trác Yến, vô thức như treo lơ lửng.

Cho dù hôm sau cô vẫn làm những việc nên làm như thể không có gì xảy ra, nhưng trái tim vẫn treo ở đó, không còn vững tâm nữa.

Đến hai hôm sau Giang Sơn mới gọi đến.

Anh rất sung sướng nói với Trác Yến rằng qua hai hôm gian khổ vừa qua, cuối cùng anh đã đàm phán xong một mối làm ăn mới.

“Vợ yêu, sau này chồng nuôi em, em cứ chuyên tâm ở nhà hưởng phúc của bà vợ trẻ đi nhé!”.

Anh hứng khởi đến độ buột miệng nói ra hai tiếng “vợ yêu”.

Trác Yến lại không thấy vui lây với anh.

Một lúc lâu sau cô mới khẽ thở dài.

Dù rất nhẹ, nhưng vẫn bị Giang Sơn nhận ra.

“Văn Tĩnh, em sao vậy? Sao có vẻ không vui thế? Anh đã đàm phán thành công vụ mua bán này mà em không vui mừng cho anh à?”. Vì bận gái không thể chia sẻ niềm vui thắng lợi, Giang Sơn thoáng cảm thấy

mất hứng: “Đừng buồn phiền nữa, để anh kể em nghe chuyện này đã đàm phán thành công thế nào nhé, đặc biệt là sự khó khăn...”

Trác Yến lại lặng lẽ thở dài.

Cô vốn không muốn tạt gáo nước lạnh vào lúc anh đang vui sướng. Nhưng chuyện này nếu là trước kia, giả như cô vẫn không quan tâm đến quan hệ của hai người, ở bên nhau cũng được mà chia tay cũng chẳng sao, giả như là thế thì có lẽ sẽ mất nhăm nhăm mở cho qua, không truy cứu làm gì.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cô đã quyết định sẽ sống cùng anh suốt quãng đời còn lại.

Nên cô vẫn không thể nhẫn nhịn.

“Giang Sơn, em có thể hỏi anh một việc không?”. Cuối cùng cô cắt ngang lời anh.

Giang Sơn dường như vẫn còn rất nhiều điều chưa nói hết, khựng lại giữa chừng: “Hả?”. Anh ngừng lại rồi đáp: “Đương nhiên là được! Văn Tĩnh, hai chúng ta có gì cứ nói, còn phải khách sáo thế ư?”. Anh cũng tỏ ra buồn buồn.

Trác Yến day day ấn đường, trong tích tắc cô cảm thấy mệt mỏi rã rời.

“Hai hôm trước, em gọi di động cho anh, thư ký anh nghe máy, cô ta nói rằng anh đang tắm”.

Bên kia, Giang Sơn rõ ràng đang ngẩn ra.

Hẳn nhiên là anh không biết Trác Yến đã từng tìm anh.

Anh nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đúng, trước hôm đó anh tăng ca không ngủ nghỉ gì, buổi chiều lại hẹn gặp mặt người phụ trách bên đối phương, nên trước khi xuất phát anh đã tắm trong văn phòng để tinh thần tỉnh táo - Văn Tĩnh, có phải em nghĩ sai lệch đi không? Em vẫn biết là phòng vệ sinh trong văn phòng anh có chỗ để tắm mà!”

Trác Yến cảm thấy lồng ngực rất nặng nề, như có gì chặn ở đó mà không gỡ ra nổi.

“Đúng, em biết, em biết văn phòng anh có phòng vệ sinh, trong phòng vệ sinh có chỗ tắm, nhưng vấn đề là, thư ký của anh bắt đầu từ lúc nào đã có thể đường hoàng, thản nhiên nghe di động của anh?”.

Giang Sơn im lặng.

Một lát sau, anh nói: “Văn Tĩnh, anh nghĩ cô ta sợ anh sẽ bỏ lỡ điện thoại của người phụ trách bên kia”.

Trác Yến cuối cùng cũng không kìm được nụ cười lạnh lẽo: “Di động của anh chắc không đến nỗi không có số của em chứ? Chắc cô ta cũng không đến nỗi không biết tên em chứ? Chẳng lẽ di động của anh không hiển thị tên người gọi?”.

Giang Sơn thở dài, dịu giọng: “Văn Tĩnh, đang yên đang lành chúng ta đừng bực mình vì chuyện này nhé, sau này anh chú ý là được mà? Sau này anh không cho cô ta nghe điện thoại của anh nữa, được không? Anh nhớ em quá, cuối tuần đến đây nhé, để anh nhìn thấy em!”.

Trác Yến nghĩ ngợi rồi nói: “Cuối tuần em phải làm cho kịp báo cáo!”.

Giang Sơn lại lặng thinh.

Sau đó như cố kiên nhẫn, anh trầm giọng nói: “Văn Tĩnh, có phải em đang giận anh không? Đạo này anh bận quá, khó khăn lắm mới nghỉ được một tí, khó khăn lắm chúng ta mới có thời gian gặp nhau, chúng ta đừng giận hờn nhau nữa, được không? Anh thật sự rất nhớ em, đến đây nhé!”.

Trác Yến bắt lực nhăm mắt lại.

Anh nói, đạo này, anh bận. Anh nói, khó khăn lắm, anh mới có thể nghỉ ngơi. Anh nói, để cô đến chỗ anh, anh nhớ cô.

Bắt đầu từ bao giờ mà góc nhìn của anh chỉ còn có chính anh? Bắt đầu từ bao giờ, thái độ của anh đã trở nên ích kỷ như thế?

“Em thật sự phải viết báo cáo, không gạt anh đâu”. Cô hơi mệt, không muốn lằng nhằng nữa, giọng điệu cũng có vẻ lạnh nhạt.

Giọng Giang Sơn bỗng trở nên lạnh lùng: “Văn Tĩnh”. Anh không cười nói nữa, mắt mờ: “Anh không năng nặc bắt em xử lý con nhím kia, nhưng em vì một cuộc điện thoại mà hờn giận anh à?”.

Giọng anh mang một vẻ lạ lùng, khó hiểu.

Trác Yến hoàn toàn bất lực.

Cô cảm thấy dở cười dở mếu: “Em bận thật mà, thật sự phải viết báo cáo, thật sự không đi được, thật sự không hờn dỗi gì anh cả! Anh không tin cũng đành chịu vậy, nhưng tại sao cứ phải lôi Bánh Bao Đậu Đỏ vào chuyện này? Em đã nói với anh là nó và chủ nhân trước kia của nó đã cắt đứt mọi quan hệ không chỉ ngày một ngày hai, em cũng thế! Chủ nhân của nó hiện giờ chỉ có một, đó là em! Không đáng gì đến người trước kia cả! Nó và chuyện thư ký của anh có thể nghe điện thoại của anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Em không biết sao anh lại có thể lấy nó ra để nói em như đang cò kè mặc cả vậy! Thôi không nói nữa, lúc này chúng ta nên bình tĩnh lại. Em phải đến phòng thí nghiệm rồi, thầy hướng dẫn đang đợi em đi đo số liệu đây. Anh... cũng nên chú ý sức khỏe, đừng làm mệt quá!”. Bất chấp Giang Sơn như vẫn muốn nói, cô đã gấp điện thoại, ngắt cuộc gọi.

Sau khi cúp máy, Trác Yến cảm thấy cảm giác trong lồng ngực càng nặng nề hơn.

Cô ra sức hít thở một hơi thật sâu, như thể không làm thế thì sẽ ngạt thở ngay.

Từ chỗ thầy hướng dẫn quay về, Trác Yến bất ngờ nhận được cuộc gọi của Cát Huy.

Cát Huy báo cô biết một tin khiến cô không biết rằng rốt cuộc là rung động hay là kinh động nữa.

“Em Văn Tĩnh, lão đại cuối tuần này về, mọi người đi ăn cơm với nhau nhé!”.

Trác Yến cầm điện thoại, mãi mà không nói gì.

Tinh thần cô hoàn toàn lơ lửng, bồng bềnh, không thể kiểm soát được.

Một lúc sau nghe Cát Huy cứ gọi mình, Trác Yến mới định thần lại.

Cô trả lời Cát Huy: “Cuối tuần này tôi phải viết cho kịp hạn nộp báo cáo, rất quan trọng, tôi... không có thời gian”.

Cát Huy ở đầu dây bên kia rõ ràng tỏ ra không vui: “Trác Văn Tĩnh, lão đại bao năm nay khó khăn lắm mới về nước một lần mà! Cậu ta quay về để giỗ mẹ đấy! Lần này quay về rồi chưa chắc bao giờ mới xuất hiện lại nữa đâu! Cậu nhẩn tâm thế hả!!!”.

Lòng ngực lại thấy từng tức.

Trác Yến cắn môi, nắm chặt tay hạ quyết tâm: “Xin lỗi Cát Huy, tôi thật sự... không có thời gian!”.

Cát Huy có vẻ tức giận, cúp máy.

Trác Yến cầm điện thoại, dờ dẫm đứng tại chỗ.

Cô thầm nhủ mãi một câu: Trác Yến, mày là bạn gái của Giang Sơn! Nhớ lấy! Mày là bạn gái của Giang Sơn!

Cát Huy cúp máy không lâu sau thì tiếng chuông cài riêng cho Giang Sơn lại reo vang.

Trác Yến nghe máy mà lòng thoát vui thoát buồn.

“Văn Tĩnh, cuối tuần đến nhé!”. Anh thật sự đang van nài, nói tâm nguyện của mình.

Trác Yến cười, thở dài: “Em thật sự có báo cáo phải làm gấp, thật đấy, không phải đang hờn dỗi mà gạt anh đâu!”.

Giang Sơn bên kia lại im lặng.

Im lặng khiến bầu không khí giữa hai người bị đè nén rất thấp, rất ngột ngạt, rất lúng túng.

Trác Yến muốn phá vỡ sự căng thẳng đó, cô muốn Giang Sơn tin mình không nói dối. Nhưng không hiểu vì sao mà khi mở miệng, cô lại đột ngột nói ra những lời này: “Sao anh không tin em? Lúc này Cát Huy gọi điện bảo em đi gặp mặt mà em cũng không đi, là vì cuối tuần này phải làm báo cáo. Chẳng lẽ như thế anh cũng không tin em thật sự phải làm báo cáo hay sao?”.

Giang Sơn trở nên cảnh giác: “Tại sao cậu ta gọi em đi?”. Một suy nghĩ thoáng qua, giọng anh lập tức trở nên sắc nhọn: “Có phải tên Trương Nhất Định kia về rồi? Phải không?”.

Trác Yến chỉ muốn tát mình một cái.

Cô không muốn dối anh, ấp úng đáp: “... Vâng”.

Giang Sơn nổi giận.

“Đều là cái cớ phải không? Từ đầu chí cuối đều chỉ là cái cớ chứ gì? Nào là thư ký của anh tự tiện nghe điện thoại, nào là có báo cáo phải làm, đều là thủ đoạn và viện cớ phải không? Nào là con nhím chết tiết đã cắt đứt mọi quan hệ và liên hệ với chủ cũ! Em đang lừa anh hả? Mới quay đi đã biết người ta cuối tuần về nước rồi? Ha! Anh biết rồi, có phải vì hấn ta quay về nên em mới tìm cớ cãi nhau với anh, tìm cơ hội chia tay anh, sau đó chạy vào vòng tay hấn phải không? Hả?! Trác Yến anh nói em biết, em là người của anh rồi! Em dựa vào đâu mà còn nhớ hấn ta?! Em đã ngủ với anh rồi, em nói xem em dựa vào đâu mà còn nhớ hấn!”.

Nghe tiếng quát mắng quá đáng và vô lý của Giang Sơn, Trác Yến giận đến nổi sắp không thở nổi.

“Giang Sơn anh có biết mình đang nói gì làm gì không? Có biết không hả? Anh... Sao anh lại ra nông nổi như bây giờ chứ!”. Cô chất vấn anh đầy đau khổ.

Giang Sơn cười lạnh: “Em hỏi anh sao lại ra nông nổi này à? Sao em không tự hỏi mình đi! Được, em muốn đi cứ đi, anh cho em toại nguyện! Em muốn tìm hấn thì cứ đi đi, muốn gặp thì cứ gặp đi, muốn làm lành với hấn thì cứ đi! Em chớ có nghĩ rằng anh không có em thì không được! Đi đi, đi đi! Xem xem anh không có em thì có ổn không!”. Nói những lời sau cùng, anh gầm lên đến độ giọng khàn đặc hấn đi.

Trác Yến tức đến độ rơi nước mắt.

“Em phải nói gì thì anh mới tin em đây?! Em và cậu ấy, thật sự đã cắt đứt mọi liên hệ trước khi tốt nghiệp rồi, thật sự đã cắt đứt rồi!”.

Giang Sơn mĩa mai châm biếm cô mất hết lí trí: “Muốn anh tin lời em à? Dễ lắm, em nói thẳng trước mặt hấn rằng, em đã là người của anh, em đã “cùng” với anh rồi; chỉ cần em dám nói thì anh tin là em nói thật!”.

Trác Yến vô cùng bàng hoàng: “Anh thật sự muốn em nói những lời... hạ lưu như thế sao? Anh không nghĩ rằng đó là chuyện riêng tư của chúng ta, không liên quan đến người ngoài hay sao?”. Làm thế chẳng lẽ anh không thấy ngượng ngùng ư? Chẳng lẽ anh không nghĩ rằng đó là sỉ nhục cô sao?

Giang Sơn như đã quyết tâm, nói như đinh đóng cột: “Đúng! Nói như thế! Đó là sự thực, nếu trong lòng em không có tật giật mình thì sao sợ phải nói ra!”.

Trác Yến liên tục hít thở, lồng ngực đau như thể có ai đâm mạnh một cú, nước mắt muốn kìm cũng không được.

“Được! Em sẽ nói với cậu ấy! Không sao, em sẽ nói, nhất định sẽ nói! Nhưng Giang Sơn anh nhớ lấy, đây là do anh bắt em đi, là anh bắt em đi!”.

Nói xong cô lập tức dập máy, tắt luôn điện thoại.

Sau đó, người như mềm nhũn ra, mệt mỏi đến độ không còn sức dù chỉ để nhúc nhích một chút.

Cảm giác bất ổn ập đến nhấn chìm cô. Cô cảm thấy cả đời mình cũng chưa bao giờ gào thét dữ dội như thế.

Tim thoáng lạnh.

Chẳng lẽ giữa mỗi cặp tình nhân đều phải như thế sao?

Cô cảm thấy tim rất đau, người cũng rất mệt, rất mệt...

Trác Yến thật sự không muốn hẹn với Trương Nhất Dịch.

Cô thật sự phải làm báo cáo.

Nhưng cuối tuần, khi cô đang tính toán số liệu thì một cuộc điện thoại hoàn toàn không ngờ tới đã gọi thẳng đến phòng thí nghiệm.

Một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vang đến.

“Trác Yến, tôi là Trương Nhất Dịch”.

Nghe giọng nói ấy, Trác Yến bất giác chờ người.

Rốt cuộc là đã bao lâu không nghe thấy giọng nói này rồi?

Đối phương nói với cô: “Ra ngoài gặp nhau, ăn cơm, được không?”. Giọng anh vẫn bình thản như trước. Nhưng nghe kỹ sẽ không khó để phát hiện ra, trong sự bình thản ấy thấp thoáng ẩn chứa rất nhiều sự mong chờ và van nài.

“Ngày mai tôi đi rồi, cho tôi... gặp Bánh Bao Đậu Đỏ đi!”. Như sợ bị từ chối, cuối cùng anh đề nghị như thế.

Yêu cầu đó đã đánh trúng nơi mềm yếu nhất trong tim Trác Yến.

Anh về là để gặp mẹ.

Còn Bánh Bao Đậu Đỏ là do mẹ anh để lại.

Anh nhất định là rất nhớ mẹ...

Cũng không biết Bánh Bao Đậu Đỏ còn sống được bao năm, cũng không biết đến khi anh quay về lần nữa, nó có còn hay không...

Nhưng nhớ đến Giang Sơn... Trác Yến lại thấy tim nhói đau.

Dần vặt một lúc sau, cuối cùng cô quyết định.

“Vây... muộn một chút được không? Mình... mình phải biết xong báo cáo, ỉnh biết địa điểm, các cậu đến trước, mình viết xong báo cáo sẽ đến ngay!”.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Trương Nhất Dịch, Trác Yến không thể nói rõ trong lòng cô rốt cuộc là cảm giác gì.

Anh như cao hơn và đẹp hơn xưa.

Lúc anh nhìn thấy cô, nói theo kiểu của bọn Cát Huy chọc ghẹo là: “Mắt lão đại “soạt” một cái sáng hẳn lên, lóe lên những tia sáng xanh rực rỡ!”.

Anh mỉm cười nhìn cô không chớp mắt.

Cô như có vẻ căng thẳng, lại như cuống quýt, bản thân cô cũng không biết cánh tay mình có run lên hay không, “Hi!” cô vẫy tay, cố gắng tỏ ra tự nhiên, lên tiếng chào anh.

“Hi!”. Anh chào lại, tiến đến đón cô: “Trác Yến, lâu quá không gặp! Vẫn ổn chứ?”.

Trên gương mặt anh là nụ cười nhẹ nhàng, dường như có một niềm vui và xúc động phát ra từ tận đáy lòng ẩn chứa dưới nụ cười đó.

Nhìn anh tiến dần đến gần, Trác Yến bỗng cảm thấy một áp lực vô hình.

Áp lực ấy khiến cô căng thẳng, thậm chí sợ hãi.

Cô đưa cao chiếc giỏ trong tay lên, đẩy đến trước mặt Trương Nhất Định.

“Bánh Bao Đậu Đỏ!”. Khi cô nói bốn chữ này, gần như là thở gấp: “Mau nhìn Bánh Bao Đậu Đỏ đi! Cậu xem này, nhìn thấy cậu nó cứ vụn vẹo sung sướng lắm!”.

Ánh mắt Trương Nhất Định như tối xuống.

Chầm chậm dừng lại, anh đón lấy Bánh Bao Đậu Đỏ từ tay cô.

Anh đưa con nhím lên ngang tầm mắt, lẩm bẩm như đang trò chuyện với nó, lại như đang hàn huyên với “Bánh Bao Đậu Đỏ” khác ngoài nó: “Bánh Bao Đậu Đỏ, sao mày gầy đi nhiều thế? Lâu quá không gặp, tao rất nhớ mày, rất nhớ mày!”.

Khoảnh khắc ấy, Trác Yến thấy khóe mắt cay cay.

Lúc ăn cơm, Trác Yến nhân cơ hội nói với Trương Nhất Định bảo anh mang con nhím về nuôi.

Trương Nhất Định không đồng ý.

“Thôi cậu cứ nuôi đi, nó sắp không nhận ra tôi nữa rồi”. Lúc nói nửa câu sau, giọng anh rõ ràng có vẻ hụt hẫng: “Nó đã giữ khoảng cách với tôi rồi”. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, không chớp, cũng khóa chặt ánh nhìn của cô không cho rời đi.

Tim Trác Yến đập thình thịch.

Rốt cuộc là anh đang nói con nhím vô tội kia, hay là thông qua nó để chỉ ai đó?

Cô không dám nghĩ tiếp.

Hôm nay đã khác hôm qua, cô không còn tư cách nghĩ ngợi gì nữa, cũng không có tư cách khiến người ta nghĩ ngợi về mình.

Cô hào sảng nâng ly rượu: “Minh mời cậu!”, bắt ngờ và đường đột chúc rượu.

Đáy mắt Trương Nhất Định như phủ một màn sương mờ. U buồn lặng lẽ, nhẫn nhịn và kiềm chế.

Qua đôi mắt đen như van nài ấy, như có rất nhiều tâm trạng đang dâng trào đang bị anh khổ sở đè nén.

Anh lặng lẽ nâng ly, cố nở nụ cười, giữa đầu uống cạn.

Trong đầu anh thoáng hiện lên câu thơ:

Khoảng cách xa nhất trên thế gian này không phải là sự sống và cái chết, mà là anh đứng trước mặt em nhưng em lại không biết rằng, anh yêu em.

- Trác Yến, anh đang ở trước mặt em, rốt cuộc là em không biết, hay là không muốn biết, rằng anh yêu em?

Một bữa cơm kéo dài rất lâu, lúc xong thì trời đã tối.

Ba tên yêu quái kia cứ không chịu tan cuộc, đòi phải đi hát cho bằng được.

Trác Yến nói với họ rằng có báo cáo chưa làm xong, không muốn đi, nhưng kết quả là bị ba tên yêu quái tấn công tập thể.

Họ sống chết cũng không cho cô về.

Bó tay, một người không chống nổi ba người, cuối cùng cô đành để họ kéo đi.

Trên đường, Trác Yến cảm thấy bọn Cát Huy có vẻ kỳ quặc.

Ba tên đó tỏ ra như đang cố ý - hình như họ đang cố ý tạo cơ hội gì đó cho cô và Trương Nhất Định.

Trác Yến bắt lực, cười khỗ sở.

Cô và Trương Nhất Định, hai người họ lần này đã thực sự là “Sứ quân đã có vợ, La Phụ đã có chồng”, ba tên kia xem như đã phí công.

Trong phòng hát, ba tên yêu quái cứ chọn hết bài hát rồi thay phiên nhau giành micro.

Trương Nhất Định sau khi chọn một bài thì đến ngồi cạnh Trác Yến.

Anh ngồi rất gần cô, cô cảm thấy một sự căng thẳng kỳ lạ ập đến.

Cô cúi đầu đùa với Bánh Bao Đậu Đỏ để trốn tránh ánh mắt nóng bỏng của người ngồi cạnh.

Bỗng cô nghe thấy anh lên tiếng.

“Bất cần một chút mà chúng ta đã trưởng thành rồi. Cứ như đang hôm qua, chúng ta vẫn là những cậu bé cô bé ngốc nghếch không biết gì, nhưng trong chớp mắt mà chúng ta đã trải qua nhiều chuyện quá rồi”. Anh buồn buồn ngậm ngùi.

Trong phòng ồn ào như thế nhưng giọng anh vẫn rất rõ ràng. Anh không cần ra sức hét lên, mà cô còn có thể nghe thấy cả hơi thở của anh.

“Đúng thế”. Trác Yến bất giác bị anh dẫn dụ tư duy: “Tuổi xuân của chúng ta đều không ở cạnh ta nữa; chúng ta tốt nghiệp rồi, nhưng nó vẫn bị giam giữ trong trường. Cứ như đang nằm mơ vậy, chỉ trong một đêm chúng ta đã trở thành người lớn, trong vô thức đã mất đi quyền lợi được ngây thơ rồi”.

Trương Nhất Định trầm tư một lúc mới hỏi cô: “Trác Yến, cậu nghĩ tuổi xuân của chúng ta là gì?”.

Trác Yến sau khi suy nghĩ rất nghiêm túc liền trả lời anh: “Một đoạn hồi ức tràn đầy sự tươi đẹp lạc quan và không thể thực hiện, vui vẻ và đau khổ xen lẫn nhau”. Sau đó cô ngẩng đầu lên hỏi lại: “Còn cậu? Tuổi xuân của cậu, cậu nghĩ nó là gì?”.

Trương Nhất Định nhìn sâu vào mắt cô: “Tuổi xuân của tôi, là một mối tình dang dở”.

Trái tim Trác Yến đập mạnh theo lời anh nói.

35. Chương 19 Phần 2

Trác Yến nhớ đến một cách nói thể này trong một đoạn văn: Khi một chàng trai và một cô gái xa lạ nhìn nhau quá mười giây, giữa hai người sẽ nổ ra những chùm pháo hoa.

Nên khi đối phương nhìn cô đến giây thứ chín, cô vội vàng ra lệnh cho chính mình quay đầu đi, không dám nhìn anh nữa.

Ba tên kia đã hát xong những bài họ chọn, âm nhạc bỗng tấu lên khúc hát mà Trương Nhất Định đã chọn.

Cát Huy đưa micro đến tay Trương Nhất Định.

Liếc nhìn Trác Yến rồi cậu ta cổ vũ cho anh: “Cố lên nhé lão đại! Ba đứa tôi thề chết cũng sẽ cổ vũ cậu đến cùng! Cậu nhất định phải giúp bọn này hoàn thành ước mơ mà bọn này không thể thực hiện đấy!”.

Trương Nhất Định cười với cậu ta rồi ngân nga theo giai điệu.

...

Gửi một mối tâm tình cho tuổi xuân qua đi

Nhớ một người đã dám yêu dám hận
Tin tưởng sẽ khiến bản thân vui hơn
Thà rằng tổn thương chứ không nói lời lừa dối
Không tìm ra người ấy, họ nói không tìm ra người ấy
Tuổi thơ ấu chỉ còn lại một bức hình đen trắng
Nhắc rằng tôi đang thoát ly, bảo vệ quá khứ
Tôi từng có một thế giới đơn giản
Nhưng lại rất tươi đẹp
Không tìm ra người, họ nói không tìm ra người ấy
Tuổi xuân chỉ còn lại một mối tình dang dở
Thỉnh thoảng giống một chiếc lá vàng bị gió cuốn đi
Rơi xuống trái tim
Giống một giọt nước mắt bị kìm nén

...

Bài anh hát là “Không tìm ra người ấy” của Lâm Hữu Gia.

Khi hát câu “Gửi một mối tình cho tuổi xuân đã qua đi, nhớ một người đã dám yêu dám hận”, anh nhìn cô cháy bỏng; Trác Yến không dám nhìn lại, ra sức cúi đầu, hành hạ cái cổ của mình.

Khi hát câu “Không tìm ra người, họ nói không tìm ra người ấy, tuổi xuân chỉ còn lại một mối tình dang dở, thỉnh thoảng giống một chiếc lá vàng bị cuốn đi, rơi xuống trái tim, giống một giọt nước mắt bị kìm nén”, tuy cúi thấp đầu nhưng từ rung động và lan truyền của sóng âm, Trác Yến cảm nhận được Trương Nhất Định luôn quay đầu sang hát cho cô nghe.

Trác Yến không nói rõ được trong lòng đang nghĩ gì.

Có chút buồn, có chút hoảng loạn, có chút muốn khóc.

Khó khăn lắm anh mới hát xong bài này.

Trác Yến hít thở sâu ngẩng đầu lên, vỗ tay với anh.

“Không ngờ cậu lại hát hay đến thế!”. Cô cố ý tỏ ra ngây thơ, chẳng biết chuyện gì, vui vẻ nói vậy.

Trương Nhất Định vẫn nhìn cô chăm chú, không chớp mắt, nhìn sâu vào mắt cô. Đôi mắt anh sáng đến độ gần như khiến cô hoảng hốt.

Anh nhìn Trác Yến, nói với cô rõ ràng từng chữ: “Người mà tôi yêu thời thanh xuân, tôi không muốn, tìm không ra người đó!”.

Mũi Trác Yến cay cay, nước mắt thoáng cgốc đã dâng ngập trong mắt.

Cô cố gắng kiểm soát không để bản thân mất bình tĩnh, giữ chặt những giọt nước mặn đắng kia dưới mí mắt, không cho chúng lăn xuống, Trác Yến vội vàng chuyển đề tài, hỏi Trương Nhất Định: “Bạn gái cậu, cô ấy vẫn khỏe chứ?”.

Trương Nhất Định bình tĩnh trả lời: “Cô ấy rất khỏe, qua tập vật lý trị liệu đã hồi phục khá lắm rồi, nếu cô ấy muốn thì vẫn có thể tiếp tục kéo đàn”.

Trác Yến cảm thán: “Đúng là tốt quá rồi!”. Sau đó khựng lại rồi hỏi tiếp: “VẬY... hai người thì sao? Hai người vẫn ổn chứ?”.

Trương Nhất Định nở nụ cười thoải mái, như thể chiếc gông cùm kẹp đã lâu cuối cùng đã được tháo ra, nụ cười tràn ngập sự vui vẻ và xúc động cố kiềm gế: “Bọn tôi rất ổn, cô ấy mời tôi tháng sau tham dự lễ cưới của cô ấy và thầy vật lý trị liệu!”.

Trác Yến đờ người.

Trương Nhất Định nhìn cô, từ từ nở nụ cười, khẽ nói: “Thế nên, tôi về đây là để tìm kiếm mối tình dang dở thời thanh xuân!”.

Trác Yến không kìm được nữa, nước mắt đã lăn ra.

“Trương Nhất Định!”. Trong giọng cô có sự nức nở khó kiểm soát: “Chúng ta... không kịp rồi!”. Qua hàng nước mắt, cô nói với anh bằng một vẻ đau khổ và có lỗi: “Xin lỗi! Xin lỗi! Mình đã... có bạn trai rồi!”.

Trương Nhất Định bàng hoàng.

Anh nhìn Trác Yến, nhìn đôi mắt đỏ hoe vì bị nước mắt rửa qua của cô, nhìn chóp mũi đỏ ửng vì sụt sịt của cô, nhìn đôi môi đỏ hồng mềm mại của cô - từ nơi đó, cô vừa bảo anh rằng, cô đã có bạn trai...

Ánh mắt anh bỗng lóe lên một nỗi đau.

Lâu lắm mà anh vẫn không nói nổi câu nào.

Tay đặt trên lồng ngực.

Cơn đau tỏa ra từ nơi ấy, bao phủ anh.

Anh cảm thấy như sắp ngạt thở.

Cuối cùng anh cũng có tư cách hoàn thành mối tình dang dở thời thanh xuân, thế nhưng kết quả lại là, cô đã không cần anh nữa.

Tìm không ra người đó, tìm không ra người đó.

Không ngờ tên bài hát đã nói đúng tất cả.

Còn chưa kịp tìm thì đã không tìm ra.

Túm chặt ngực, hít thở thật sâu, anh cố gắng kìm chế không để bản thân rơi nước mắt.

Thế nhưng tuy nước mắt đã được nén lại, nhưng giọt lệ trong tim không còn nghe lời, cứ đang vỡ òa trong tim anh.

Trác Yến, Trác Yến.

Cái tên này, cuối cùng đã hóa thành nỗi đau tuyệt vọng khiến anh không nỡ bỏ đi nhưng cũng đành buông tay.

Im lặng rất lâu, rồi Trương Nhất Định khản giọng nói: “Người đó... bạn trai cậu, tôi có quen không?”.

Trác Yến gật đầu: “Cậu đã từng gặp, chính là lớp trưởng lớp mình hồi đó”.

“Cậu ấy... có tốt với cậu không?”. Anh hỏi rất khó nhọc.

Trác Yến bắt bản thân cố gắng cười tươi: “Ừ! Anh ấy rất tốt với mình!”.

Hàng lông mày nhíu chặt của anh như đang run rẩy: “Định khi nào kết hôn chưa?”.

Trác Yến gần như đã không còn nhấc tâm trả lời anh: “Tốt nghiệp xong sẽ...”.

Cuối cùng Trương Nhất Định đã sụp đổ.

Anh đưa tay lên, dùng lòng bàn tay che lấp mắt, lẩm bẩm hỏi: “Tại sao là cậu ta? Lúc đó cậu ta cũng có bạn gái mà. Trác Yển, tại sao chúng ta cứ bỏ lỡ nhau? Tại sao?”.

Trác Yển nhắm nghiền mắt, cúi đầu, lòng buồn bã vô hạn.

Hai người sau khi đã bình tĩnh lại, Trác Yển hỏi Trương Nhất Định: “Cô ấy... sắp kết hôn với người khác rồi, mình cũng... Vậy cậu thì sao, sau này cậu định thế nào?”.

Trương Nhất Định hoang mang lắc đầu: “Tôi không biết!”. Ang cười khổ, nụ cười còn méo mó hơn khi khóc: “Vốn muốn quay về, nhưng bây giờ... tôi không biết có cần thiết không nữa”.

Bất giác, một đêm đã trôi qua.

Hơn năm giờ sáng, mọi người tiễn Trương Nhất Định ra sân bay.

Đó là lần thứ hai Trác Yển tiễn anh.

Trước khi lên máy bay, bọn Cát Huy đều tránh đi nơi khác, cho hai người họ chút thời gian riêng tư còn sót lại.

Trương Nhất Định chăm chú nhìn Trác Yển, ánh mắt hiện lên nỗi đau.

Trước kia rất lâu, thỉnh thoảng có một tích tắc anh cũng nghĩ, nếu trước khi về nước anh bảo Trác Yển đợi anh, đợi anh chữa lành vết thương của “bạn gái” rồi sẽ quay về tìm cô.

Nhưng lúc đó anh làm sao có thể chắc chắn vết thương của một người con gái khác cuối cùng liệu có được chữa lành hay không? Tất cả đều là những con số chưa xác định, anh có tư cách gì mà yêu cầu cô đợi anh?

Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, không chớp mắt, cũng chẳng nói gì.

Bây giờ đã thế này rồi, ngoài việc tiếp tục kìm nén bản thân ra, anh không biết còn làm gì được. Ang vẫn như xưa, thực sự không nhẫn tâm gây áp lực cho cô.

Anh nhớ mình đã từng nói, họ đều không sai, thứ sai lầm là thời gian.

Anh không thể trách cô, đó không phải sai lầm của cô; thứ sai lầm, là thời gian giữa họ.

Lúc Trương Nhất Định sắp quay lưng lên máy bay, Trác Yến đột ngột gọi anh lại.

Như lấy hết can đảm, cô liều mình nói với anh: “Trương Nhất Định, cậu đừng... đừng nhớ đến mình nữa! Mình... mình và Giang Sơn... bọn mình đã làm chuyện đó... Mình không xứng đáng để cậu làm thế!”.

Cuối cùng cô đã nói hết.

Cô cúi gằm đầu, nhắm nghiền mắt, không dám nhìn về mặt Trương Nhất Định lúc đó.

Cô chỉ nghe thấy trước khi tiếng bước chân vững vàng vang lên khi anh quay người đi, anh đã nói với cô rằng: “Nhưng tôi vẫn nhớ cậu, chính tôi cũng không còn cách nào khác!”.

Giọng anh trầm buồn đau thương, trong tiếng nói khàn khàn ấy rướm lệ, khiến người nghe bất giác ứa cả khóe mắt.

Lúc Trác Yến về trường đã thấy Giang Sơn đứng ở dưới khu lầu ký túc xá.

Dường như anh đã đứng đợi cô lâu lắm rồi, dưới cằm còn lún phún mấy sợi râu.

Nhìn cô xuất hiện, anh lập tức trừng mắt, lao đến chất vấn cô: “Em đi đâu? Tại sao không mở điện thoại?”.

Trác Yến mới nhớ ra lúc cô giận dữ, tắt máy đã quên mở lại.

Giang Sơn tức giận hỏi cô: “Cả đêm nay em đi đâu? Thực ra em và hắn ở cạnh nhau đúng không?”.

Giọng điệu châm biếm mỉa mai của anh khiến Trác Yến cảm thấy rất khó chịu.

“Giang Sơn, anh đừng như thế được không, không phải chỉ có mình em và cậu ấy mà còn nhiều người khác!”.

Giang Sơn càng trừng mắt to hơn: “Em đi gặp hắn ta thật à? Mà còn ở với bọn hắn cả đêm?! Tại sao em cứ nhất định phải đi gặp hắn ta?!”.

Trác Yến cũng giận dữ: “Chẳng phải anh bảo em đi gặp cậu ấy sao? Chẳng phải anh bảo em nói rõ hay sao? Em nghe lời anh, em nói với cậu ấy là chúng ta đã yêu nhau! Em nói với cậu ấy chúng ta đã lên giường rồi! Em cho cậu ấy biết em là người của anh rồi! Như thế còn chưa đủ hay sao?”.

Giang Sơn bị cô chọc giận.

Anh tóm chặt lấy vai Trác Yến, ra sức lắc mạnh, nghiêng rằng kèn kẹt giận dữ nói: “Tại sao rõ ràng là cô muốn đi gặp hắn mà lại bảo là tôi muốn cô đi?”. Anh nhìn thấy tay Trác Yến còn cầm giỏ đựng Bánh Bao Đậu Đỏ thì giận đỏ cả mắt, không nghĩ gì mà cướp lấy, ném mạnh xuống đất: “Bánh Bao Đậu Đỏ, Bánh Bao Đậu Đỏ! Cô còn mang cả thứ súc sinh này đi gặp người tình cũ, cùng ôn lại chuyện xưa hử?”.

Trác Yến nhìn thấy Bánh Bao Đậu Đỏ bị Giang Sơn vứt xuống đất, con nhím tội nghiệp phát ra tiếng kêu rên đau khổ.

Tiếng kêu ấy đã dội thẳng vào tim Trác Yến.

Cô đẩy Giang Sơn ra, quỳ xuống đất nhặt Bánh Bao Đậu Đỏ vào giỏ trở lại, thương xót nó vô cùng.

Lúc ngẩng đầu lên, mắt cô đã long lanh nước, đau đớn nhìn Giang Sơn: “Giang Sơn, anh khiến em thất vọng quá! Ngay cả một con nhím mà anh cũng nỡ ra tay hay sao?”.

Cô thật sự đau đớn, kinh hoàng, thất vọng.

Người trước mặt đây, là Giang Sơn mà cô từng quen ư?

Cô không tài nào biết được, chàng trai như áng nắng suốt ngày đấu khẩu với cô năm nào, rốt cuộc là thứ gì đã biến anh trở thành kẻ cứng đầu cố chấp như bây giờ?

Giang Sơn nhìn cô, cười mấy tiếng không rõ là cười lạnh gay cười khổ: “Trác Yến tôi nói cho cô biết, cô đừng tưởng tôi không thể không có cô! Tôi thương cô, chiều cô, bám lấy cô là vì tôi yêu cô! Nhưng cô không thể vì tôi yêu cô mà chắc chắn rằng tôi không để bụng điều gì, bị cô xem như một thằng ngốc, để mặc cô trèo lên đầu tôi cảm sùng tôi mà không làm gì!!!”.

Nói xong anh quay lưng bỏ đi, sải bước thật nhanh, bỏ mặc cô gái quỳ dưới đất nước mắt đầm đìa đang đau khổ thế nào, chỉ bỏ đi mà đầu không hề ngoảnh lại.

Nhìn theo bóng anh, Trác Yến như nghe thấy tim mình vụn vỡ.

Ngỡ rằng người đàn ông ấy sẽ cho cô cảm giác an toàn suốt đời, dù ở tình huống nào, anh cũng sẽ không mặc kệ cô, phất áo bỏ đi như vậy.

Thế nhưng cô đã sai.

Cuối cùng cô lại nhìn thấy có người quay lưng lạnh lùng với cô, tuyệt tình mà bỏ đi không trở lại.

Từ lúc Giang Sơn bỏ đi, đã trọn hai ngày mà Trác Yến vẫn không gọi điện được cho anh.

Trác Yến hơi hối hận.

Nếu cô không đi gặp Trương Nhất Dịch, sự tình có lẽ đã không tồi tệ như vậy. Giang Sơn có lẽ đã quá kích động, nhưng cô thực sự cũng đã chọc giận anh.

Cô gọi điện cho bà Giang hỏi tình hình của anh.

Bà Giang hỏi thẳng: “Có phải gai đũa cãi nhau không? Cuối tuần nó từ chỗ con về là uống rất nhiều rượu, ở nhà uống thì thôi, còn ra ngoài uống tiếp! Bác không cho nó đi nhưng không thể quản được nó! Hai đứa... Haizzz! Đúng là khiến kẻ làm cha mẹ như hai bác đây phải nhọc lòng quá!”.

Trác Yến vô cùng hổ thẹn.

Ông Giang chưa hoàn toàn hồi phục, nếu biết cô và Giang Sơn hành hạ nhau thế này thì không biết còn nổi giận thế nào.

Sau khi cúp máy, Trác Yến càng nghĩ càng thấy mình cũng có nhiều chỗ không đúng, Giang Sơn ra nông nỗi thế này, một phần nguyên nhân có thể quy cho xã hội, nhưng phần kgác lại là do cô.

Dù sao lúc anh và Ngô Song yêu nhau cũng chưa bao giờ biến thành vôi lửa như lúc này, chỉ khi ở cạnh cô mới càng lúc càng trở nên thô lỗ.

Có lẽ thật sự là vì anh quá quan tâm đến cô.

Nghĩ đến đó, trong lòng Trác Yến bay hết mọi oán giận.

Cô lập tức đặt một vé máy bay, cô muốn gặp ngay Giang Sơn, cô muốn làm hòa với anh, nói với anh rằng là cô không đúng, nói rằng sau này hai người không cãi nhau nữa, họ sẽ sống thật vui vẻ hạnh phúc.

Lúc nhìn thấy Trác Yến xuất hiện như biến hóa ra từ không trung, Giang Sơn mừng rỡ đến nỗi suýt không tin vào mắt mình.

Mặc kệ những người trong công ty chưa rời đi hết, mặc kệ... thư ký của anh vẫn theo sau, khi anh nhìn thấy Trác Yến đứng trước mặt với vẻ đáng thương, rụt rè nói “xin lỗi”, anh không còn dè nén nổi nhớ nhung cồn cào da diết không lúc nào nguôi trong lòng nữa.

Anh kéo ngay cô vào lòng, cúi đầu, trước những con mắt của mọi người, hôn mạnh cô.

Cô rên rỉ muốn tránh đi, nhưng sau khi tiếp nhận nỗi nhớ cuồng nhiệt của anh, cô trở nên ngoan ngoãn, nhắm mắt, mặc anh hôn cô.

Xung quanh vang lên những tiếng huýt sáo cổ vũ.

Mặt cô nóng bừng bừng.

Đến khi anh buông cô ra, cô tin rằng cả người mình đã sắp chín nhừ.

Anh nâng mặt cô, nhìn cô chăm chú, chỉ nhìn cô như thể xung quanh chẳng có ai.

Cô hơi hơi cảm động.

Khẽ gọi tên anh: “Giang Sơn”, nói với anh rằng: “Em đến để xin lỗi anh, chúng ta làm hòa nhé! Sau này không cãi nhau nữa, được không?”.

Mắt anh đỏ hoe, gật mạnh đầu: “Ừ! Được, sau này chúng ta không bao giờ cãi nhau nữa! Chúng ta sẽ sống hạnh phúc! Văn Tĩng, anh yêu em!”.

Trác Yến cười, khóe mắt rưng rưng.

Lúc dựa vào lòng Giang Sơn, cô không biết có phải cô đã thoáng nhìn nhầm hay không - lúc này, cô như nhìn thấy thư ký của Giang Sơn đứng sau lưng bọn họ, cô ta hậm hực nhìn họ, ánh mắt đầy hận thù, sắc mặt tái xanh.

Bộ dạng ấy thật sự kinh khủng, Trác Yến rùng mình.

Giang Sơn cảm thấy sự khác lạ của cô, bắt giác ôm cô chặt hơn.

Nhưng cô vẫn không cảm nhận được cảm giác an toàn chân thực.

Cô bị sao thế này?

36. Chương 20 Phần 2

Anh đưa tay ôm chặt Trác Yến, siết cô trước lồng ngực, cánh tay mỗi lúc một mạnh, mỗi lúc một mạnh, lừa gạt chính mình bằng phương thức đó, nếu anh ôm chặt thì cô và anh sẽ không chia lìa.

Nước mắt chảy như sông trên mặt, như thể nỗi đau cả một đời đều tập trung lại trong giờ phút này.

Anh ôm lấy Trác Yến, lòng bàn tay không ngừng ve vuốt tóc cô; nước mắt theo cảm chảy xuống tóc cô, từng giọt đau thương và tuyệt vọng ướt đầm.

Anh nghẹn ngào, khản giọng như bị ma ám, kề sát tai cô lẩm bẩm: “Văn Tĩnh, nếu chúng ta có thể quay lại thời đại học thì tốt biết mấy! Nếu chúng ta có thể quay lại, anh nhất định sẽ không theo đuổi Ngô Song, cũng sẽ không cho em cơ hội để gặp Trương Nhất Định; chúng ta sẽ ở bên nhau ngay từ đầu, vui vẻ tốt nghiệp, vui vẻ kết hôn, vui vẻ sinh con, vui vẻ sống bên nhau cả đời! Văn Tĩnh, Văn Tĩnh! Nếu chúng ta còn có thể quay lại thì hay biết mấy! Hay biết mấy!”.

Trác Yến không còn kìm nén những nỗi đau thương khổ sở trấn áp trong lòng nữa.

Cô cuộn người trong lòng Giang Sơn, khóc thành tiếng.

Lòng ngực quặn đau.

Đây là lần cuối ư?

Còn có thể khóc to trong lòng anh, là lần cuối sao?

Giang Sơn nói, nếu chúng ta còn có thể quay lại, thì hay biết mấy.

Phải, nếu họ còn có thể quay lại từ đầu thì hay biết bao!

Nhưng họ đã mất đi tuổi xuân;

Họ đã... không thể quay trở lại...

Lúc ra khỏi nhà Giang Sơn, cô không cho anh tiễn, cũng không cho phép bản thân quay đầu lưu luyến.

Họ đã không thể quay trở lại, càng bịn rịn thì càng tổn thương.

Mang theo nỗi đau và nước mắt, Trác Yến trở lại trường.

Cô dốc cạn khả năng tìm việc gì đó để làm, ra sức bắt bản thân bận rộn đến mức không có thời gian để đau buồn.

Những ngày tháng sau đó giản dị đến nỗi có thể hình dung chỉ bằng mấy chữ.

Bận tốt nghiệp, bận tìm công việc, bận thuê nhà.

Không biết có phải vì tình trường đen bạc mà sự nghiệp mới khởi sắc hay không, trong thời kỳ kinh tế suy thoái, số lượng người chờ việc đã cao ngất ngưỡng, thì Trác Yến lại nhanh chóng tìm được một công việc có mức đãi ngộ rất khá.

Đó là một công ty có thị trường rất lớn, rất có nền tảng văn hóa, đồng nghiệp đều lịch duyệt, đối đãi người mới rất hòa nhã và chu đáo.

Trác Yến cảm thấy rất an ủi, rất mãn nguyện.

Dường như bắt đầu từ năm mười chín tuổi, tâm hồn cô chưa bao giờ ấm áp và bình yên như thế này.

Ban đầu cứ theo đuổi một bóng trắng mơ hồ có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm tới, kết quả lại bị người ta đá ra khỏi cuộc đời.

Sau đó được người khác theo đuổi, rồi mơ mơ hồ hồ ở cạnh nhau, cuối cùng lại mơ mơ hồ hồ chia tay.

Cô nghĩ có lẽ bốn chữ có thể hình dung bản thân rất tốt - nửa đời gập ghềnh.

Thế nên đối với công việc vừa ổn định vừa đầy áp tính nhân văn có được ngay sau khi tốt nghiệp, cô cảm thấy vô cùng hài lòng. Cô nghĩ tâm hồn mình chưa bao giờ yên bình như lúc này.

Mấy chị trong công ty khi biết cô vẫn độc thân thì đều hăng hái nhiệt tình giới thiệu cho cô mấy chàng trai trẻ tuổi tài năng.

Cô rất thích sự bình yên hiếm có này, thế là viện đủ mọi lý do để từ chối những cuộc xem mắt.

Thế nhưng cô càng từ chối thì các bà chị lại càng hưng phấn, hăng hái làm mai đến mức gần như không có lối thoát cho cô.

Hôm ấy một bà chị nhiệt tình lại chặn Trác Yến trong công ty.

“Em Tiểu Trác à, lần này em nhất định không được chạy trốn nhé! Chị nói em nghe, lần này nếu em bỏ lỡ thì em sẽ tiếc nuối cả đời! Điều kiện của người ta tốt đến mức khó tin, nếu chị chưa kết hôn sinh con thì tuyệt đối sẽ không nhường cơ hội này cho em đâu!”. Chị ta hứng chí kể cho Trác Yến nghe.

Trác Yến đã quen với kiểu khoa trương khác thường của họ khi mai mối, cười giả lả, vỗ vai bà chị đó, nói: “Ôi bà chị xinh đẹp của em ơi, cuối tuần em...”.

Không chờ cô nói hết, bà chị đã cắt ngang: “Đừng nói với chị là cuối tuần em lại bận việc này việc kia đấy! Lần này ấy à, trừ phi là em đẻ con thì bọn chị không ngăn được, nếu không thì dù chuyện gì cũng đừng hòng từ chối! Em Tiểu Trác à, em nghe chị nói một câu nhé, cuộc xem mắt cuối tuần này em nhất định phải đi!”. Bà chị lại nhấn mạnh và khen nức nở: “Chị nói này, đối tượng xem mắt lần này đúng là xuất sắc đến khó tin! Cậu ta cùng độ tuổi với em, mới đi du học về, gia đình có cơ nghiệp riêng, cha cậu ta đang quản lý. Nhưng chính cậu ta cũng có văn phòng riêng, vì cậu ta rất giỏi, không muốn dựa dẫm cha mình. Nghe nói cậu ta vốn đang làm việc rất ổn ở nước ngoài, sự nghiệp đang trên đà phát triển, nhưng không biết tại sao lại bất chấp tất cả để chuyển công ty về nước...”.

Bà chị cao hứng kể, Trác Yến lại thấy vừa nhột nhèo vừa đau khổ.

Khó khăn lắm bà chị mới bỏ đi, cô ôm đầu quay đầu về chỗ ngồi.

Tiểu Đề ngồi cạnh hỏi cô: “Cuối tuần lại phải đi xem mắt?”.

Trác Yến bất lực gật đầu.

Tiểu Đề bĩu môi, vẻ mặt ganh tị lẫn ngưỡng mộ: “Thật là, các chị ấy cũng thiên vị quá, cậu cũng chỉ dễ nhìn hơn tởm một tí, nhưng cậu mới tới chưa bao lâu mà họ lại quên luôn tởm! Ngày nào cũng xếp lịch xem mắt cho cậu! Tởm cũng là kẻ độc thân mà!”.

Trác Yến phì cười trước vẻ mặt khoa trương đó: “Được rồi được rồi, cậu đừng diễn trò nữa, thích diễn vai cô gái bị tổn thương thế thì sao không tham gia thi tuyển nữ chính cho phim truyền hình đi? Tại sao còn

chạy đến đây bán sức cho khổ?”. Bỗng dưng cô sáng mắt, hỏi Tiểu Đề: “Gái, anh hỏi này, cơ hội xem mắt cuối tuần này nhường cho gái nhé? Điều kiện người ta khá tốt, là “rùa biển” đấy, còn...”. Cô copy nguyên văn những lời bà chị kia nói kể hết cho Tiểu Đề nghe.

Tiểu Đề nghe xong, đôi mắt gần như lóe lên hình trái tim hồng.

“Đi! Mình đi! Mình muốn đi! Mình nhất định đi! Mình đi mình đi mình đi đi đi!”.

Trác Yến cười thỏa mãn.

Cô nghĩ mình được giải phóng rồi.

Nhưng giây sau, Tiểu Đề lại kêu: “A Trác, cậu đi với tớ! Đối phương quá xuất sắc, nếu chỉ mình tớ đi thì hơi sợ! Nay cậu! Đừng có nghĩ lý do nói không thể đi nhé, nếu lần này cậu không đi cùng tớ thì sau này không chị em gì hết, mà mỗi ngày tớ sẽ đồn là cậu lẳng nhăng với kẻ đã có vợ cho xem!”.

Trác Yến nghe xong câu uy hiếp đó, suýt nữa thì ngã lăn từ ghế xuống đất.

Biết sớm là thế thì việc gì cô phải nhường cuộc xem mắt này.

Chẳng phải đằng nào cũng phải đi hay sao...

Đến ngày cuối tuần đi xem mắt, Trác Yến rất miễn cưỡng già từ thời gian ngủ nướng để đi cùng Tiểu Đề.

Lúc đau khổ kìm nén cơn buồn ngủ để rửa mặt, cô lại thầm trách móc Tiểu Đề, chỉ mong cô nàng bị đau bụng tiêu chảy cho rồi.

Trác Yến và Tiểu Đề đến địa điểm hẹn nhưng anh chàng kia chưa đến.

Trác Yến bất giác than thở: “Đúng là thời thế thay đổi, bây giờ tới lượt đàn ông đến trễ”.

Tiểu Đề đáp lại: “Không phải đâu A Trác, người ta không tới trễ mà là do chúng ta tới sớm!”.

Nghe câu nói nũng nịu đó, Trác Yến tự dưng thấy quen thuộc lạ kỳ.

Bỗng nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ - nếu sắp xếp cho Tiểu Đề đi xem mắt Cát Huy, cơ hội thành công chắc rất cao...

Bọn họ một cặp trai già gái già thích làm nũng...

Hai người đợi mãi cũng chưa thấy đối phương xuất hiện.

Trác Yến muốn đi nhưng Tiểu Đề không chịu, một tay giữ chặt cô, tay kia móc di động ra, bấm lách tách số điện thoại của đối phương.

Trác Yến hỏi: “Cậu làm gì đó? Gọi điện cho anh ta? Không phải chứ, cậu chủ động ghê thế!”.

Tiểu Đề lườm cô: “Xùy! Tớ có lý do, tớ sợ anh ấy lạc đường! Nếu tớ đã đến rồi thì chỉ đường cho kẻ lạc đường chẳng phải là chuyện nên làm hay sao? Hơn nữa, con gái hay không thì sao chứ, nếu đã đến mức phải đi xem mắt rồi thì còn có gì để mà xấu hổ ngại ngùng? Giả ngây thơ ghê nhỉ! Trác Trác!”.

Trác Yến nghe mà mắt chữ O miệng chữ A.

Tiểu Đề buông cô ra, chăm chú gọi điện.

Cô chán nản ngồi bên cạnh nghịch sợi dây trên túi xách.

Bỗng cô nghe trong quán ăn yên tĩnh vang lên một hồi chuông lạnh lạnh.

Giai điệu ấy vô cùng quen thuộc.

Cuối cùng cô nhận ra, đó là bài “Không tìm ra người ấy” của Lâm Hựu Gia.

Cô bất giác ngẩng phắt đầu lên nhìn về hướng ấy.

Ở cửa quán là một bóng người cao ráo đang chuẩn bị nghe điện thoại.

Bóng dáng ấy quen thuộc đến nhường nào.

Trác Yến nhìn Tiểu Đề rồi lại nhìn về phía cửa.

Đúng thế, chính là hai người họ đang nói chuyện điện thoại!

Giây phút đó cô không nghĩ ngợi gì mà chụp lấy túi, quay người chạy về hướng nhà vệ sinh.

Mặc kệ Tiểu Đề hỏi với theo sau lưng, cũng chẳng thèm nói lại một câu đối phó “Bụng không ổn lắm”; lúc này cô chỉ muốn co người lại, giấu mình đi, nấp nhanh! Cô nhận ra cô đã căng thẳng đến mức cơ thể thậm chí đang run lên!

Không muốn để anh nhìn thấy cô, không muốn để anh phát hiện ra, không muốn để anh biết cô đã thâm hiểm đến mức phải đi xem mắt!

Nhưng anh, sao lại xuất hiện ở đây...

Thứ hai đi làm, Tiểu Đề đến chỗ Trác Yến hỏi nhiệt tình: “Hôm qua tại sao lại chạy mất hả?”.

Trác Yến trả lời qua loa: “Tự dưng đau bụng”. Sau đó lặng lẽ kìm nén lại cảm xúc dâng trào trong lòng, ra sức tỏ vẻ thờ ơ, hỏi Tiểu Đề: “Cảm tưởng thế nào?”.

Tiểu Đề lập tức tỏ ra bộ dạng mê trai đắm đuối: “Ôi trời ơi! A Trác ơi, cậu đúng là không có điểm phúc! Bụng không đau sớm hơn muộn hơn mà cứ đúng lúc mỹ nam thần tiên hạ trần lại đau! Ôi ôi ôi, cậu đúng là bạc phúc! Nói đến đối tượng xem mắt này, ôi trời ơi, nước dãi chảy dài! Thế gian này sao lại có một mỹ nam tuyệt vời hương sắc toàn tài như thế chứ? Tại sao tại sao?! Tớ chỉ muốn nói là qua hôm qua, tớ đối với anh ấy, đã không dám ham muốn gì nữa!”.

Sắc mặt Trác Yến thoáng thay đổi.

Tiểu Đề bắt thần đổi giọng: “Nhưng cậu cũng đúng là chả có tí điểm phúc nào, mỹ nam còn hỏi thăm cậu đấy!”.

Trác Yến hỏi như vô tình: “Ồ? Hỏi thế nào?”.

Tiểu Đề ậm ừ đáp: “Anh ấy ngồi xuống rồi chỉ theo hướng cậu bỏ chạy, hỏi người đó là ai; tớ nói là đồng nghiệp của em”.

Một lúc sau Trác Yến nhướn mày: “Rồi sau đó?”.

Tiểu Đề tỏ vẻ mặt: “Cậu còn muốn gì nữa? Hết rồi!”.

Trác Yến cụp mắt xuống, che dấu ánh mắt đang bất an.

“Cậu có nói tớ tên gì không?”. Cô lại tỏ ra vô tình hỏi.

Tiểu Đề phản bác: “Không, anh ấy có hỏi đâu; vô duyên vô cớ mà tớ lại đi nói với người ta: Hi, cô nàng đang chạy đi vệ sinh là Trác Yến hay sao; kỳ cục lắm!”. Cô nàng khựng lại rồi nói tiếp: “Haizzz, thực ra sau hôm qua, tớ cũng rất hụt hẫng. Cả quá trình xem mắt anh ấy, rõ ràng anh ấy tỏ ra rất chu đáo rất lịch sự, nhưng tớ cứ cảm thấy có một khoảng cách chặn giữa bọn tớ. Cảm giác này, điện thoại anh ấy cứ reo mãi, anh ấy có vẻ rất bận, tớ thấy lạ lắm, người bận như thế làm gì có thời gian rảnh để đi xem mắt? Hơn nữa điều kiện của anh ấy quá ư là tuyệt vời, căn bản không cần thiết mà!”.

Tiểu Đề lại đổi sang vẻ mặt hoài nghi.

“Nhưng điều khiến tớ thấy tò mò nhất nhất là, tớ cảm thấy anh ấy là một người rất trầm tính! Anh ấy nhất định đã có một quá khứ oanh liệt, nếu không khí chất anh ấy đã không rung động lòng người như thế! Hôm qua lúc tớ trò chuyện với anh ấy, hình như anh ấy lúc nào cũng bất cần lơ đãng vậy. Nhưng cho dù anh ấy hơi lơ đãng nhưng không hề khiến người ta thấy khó chịu, anh ấy đúng là một người ưu tú bẩm sinh!”.

Trác Yến nhìn gương mặt không biết chán là gì của cô nàng, hỏi: “Nếu đã thích thế thì hẹn nữa đi, tại sao còn tỏ vẻ dối muốn chết mà không ăn được?”.

Tiểu Đề lườm cô: “Cậu tưởng tớ không muốn hẹn anh ấy à? Vấn đề là mỹ nam người ta thật sự rất kín đáo rất dè dặt! Hôm qua lúc sắp chia tay tớ hỏi anh ấy sau này có thể gọi điện hẹn cùng đi ăn không, nhưng anh ấy nói là gần đây anh ấy có thể sẽ đổi số, có lẽ tớ sẽ không tìm được anh ấy. Lúc đó tớ nghe anh ấy nói xong còn rất vui, hí hửng ra về. Kết quả về đến nhà, bình tĩnh nghĩ lại, haizzz, không đúng! Người ta kỳ thực đang từ chối đây mà! Nhưng tớ nhận ra tớ không hề giận anh ấy! A Trác này, cậu nói xem mẫu đàn ông ấy sao mà tuyệt vời đến thế? Ngay cả khi bị anh ấy từ chối cũng khiến người ta thấy vui vẻ nữa! Haizzz, thiên hạ có mấy người đàn ông tuyệt như vậy! Ngay cả nói “không” với cậu cũng không khiến cậu hận được! Thật không biết trên thế gian này có gái nào có cơ hội chiếm hữu anh ấy, tớ nghĩ tớ sẽ vô cùng vô cùng ngưỡng mộ ghen tị với người ấy!”.

Trác Yến vẫn lặng lẽ nghe cô nàng kể lể, không hề xen vào câu nào.

Đến khi Tiểu Đề nói xong, cô bất ngờ nhận ra, không hiểu vì sao mà tâm trạng hôm nay của cô vô cùng tốt.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ, bầu trời không một gợn mây, một ngày thật đẹp.

Còn nhớ trước kia hình như cô chỉ nhìn thấy một mảng trời xám xịt, mây đen bao phủ... khi nhìn ra ngoài cửa sổ, chứ đâu có thấy rạng rỡ như thế này.

Gần đây công ty phải tu sửa, người phụ trách phòng Tài vụ không biết đã gặp vận may lớn thế nào mà lại liên hệ được với một văn phòng nổi tiếng để phụ trách thiết kế lại.

Lúc trò chuyện, trưởng phòng Tài vụ xuýt xoa: “Thực ra văn phòng nổi tiếng như họ, thông thường là ngoài những công trình kiến trúc lớn kiểu cao ốc sang trọng trong khu vực trung tâm, hoặc những hạng mục quan trọng kiểu cầu vượt biển giữa hai quốc gia ra, thì chưa bao giờ tiếp nhận những việc lật vật như thiết kế cho công ty chúng ta; sau này tôi còn nghe nói chỉ riêng những hạng mục lớn như cao ốc, cầu vượt... họ đã xếp đến tận năm sau rồi, công việc tu sửa tòa nhà nhỏ của chúng ta trong mắt đối phương thì thật là không đáng để nhắc đến, cũng giống như là lấy một con muỗi đi so sánh với một con chim ưng vậy!”.

Sau khi nuốt nước bọt, anh ta tiếp tục hứng chí văng nước miếng kể tiếp về quá trình đàm phán thành công: “Ban đầu tôi cũng không biết văn phòng này chuyên làm công trình lớn, xem như là điếc không sợ súng vậy, tôi chỉ nghe người ta nói chỗ này rất rất nổi tiếng nên cứ thế mà tìm đến thôi. Gặp được rồi mới biết người phụ trách bên đó đúng là một thanh niên trẻ tuổi tài giỏi, cực kỳ lịch sự, nghe tôi nói xong kế hoạch, người ta không tỏ ra khinh khỉnh kiểu “Ông coi thường tôi thế à”, mà rất lịch sự, rất khéo léo từ chối tôi”.

Nói đến đây trưởng phòng dừng lại, ọi người đều hụt hẫng chờ đợi.

Tiểu Đề mắc bẫy, không nhịn nổi hỏi ngay: “Về sau thế nào về sau thế nào? Về sau làm sao thành công được?”.

Anh chàng trưởng phòng không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô nghĩ là do đâu?”.

Tiểu Đề nghĩ ngợi: “Chẳng lẽ là vì anh chấp nhận bỏ ra nhiều tiền? Dù sao anh cũng giữ tiền mà!”.

Cô nàng trả lời như thế dường như đã trúng kế của trưởng phòng Tài vụ, anh ta vội vàng biểu dương bản thân đúng lúc và không tốn chút sức lực nào: “Sai! Tôi không những không đưa tiền cho cậu ta, mà về sau còn vì chúng tôi trò chuyện khá vui vẻ mà tổng giám đốc Trương thậm chí còn bảo hạng mục này sẽ không thu tiền của chúng ta! Cậu ta nói xem như giúp đỡ bạn bè! Thế mới nói lần này công ty chúng ta đỡ được một khoản tiền lớn đấy!”.

Mọi người đều phát ra những tiếng xuýt xoa khó tin.

Kể chuyện nịnh bợ vội vàng nói với trưởng phòng Tài vụ: “Đây đúng là công lao của anh! Anh là đại công thần của công ty chúng ta!”.

Tiểu Đề sau khi len lén lườm một cái đã phát biểu ý kiến: “Sao mà không thu tiền được? Anh bỏ qua quá trình không kể chúng tôi nghe chứ gì?”. Cô nàng huých cánh tay vào Trác Yên, hỏi: “A Trác nói xem, làm sao có thể nhỉ?”.

Trác Yến đáp lại bằng vẻ mặt khờ khạo và ngơ ngẩn.

Từ khi chia tay Giang Sơn, dường như cô chẳng có chút hứng thú với việc gì.

Tiểu Đề không thấy cô hưởng ứng gì thì cụt hứng lườm cô một cái, quay sang tiếp tục chằm chọc trưởng phòng Tài vụ: “Trưởng phòng à, anh đừng vòng vo ậm ờ nữa, mau nói xem tổng giám đốc Trương đó làm sao lại thay đổi bất ngờ như thế?”.

Trưởng phòng Tài vụ cũng tỏ ra hoang mang: “Thực ra thì tôi cũng không biết điều gì đã khiến tổng giám đốc Trương thay đổi suy nghĩ nữa. Tôi chỉ để lại sổ tay cho cậu ta sau khi bị từ chối, đến khi tôi ra khỏi văn phòng, khoảng một tiếng sau cậu ta lại chủ động gọi cho tôi”.

Tiểu Đề vội vàng lao đến bên bàn làm việc lục tìm sổ tay công ty.

Vừa tìm vừa lẩm bẩm: “Trên này có gì à? Chẳng lẽ ẩn chứa một lời nguyên có thể thay đổi suy nghĩ một người? Tôi phải nghiên cứu thật kỹ! Này, A Trác, tớ phát hiện ra tám hình nhân viên in trên sổ tay, người đẹp nhất là cậu đó! Xùy xùy, một cô gái thế này mà chơi trò u buồn à, thật ăn ảnh quá! Hừ, lần sau chúng ta chụp nữa thì tớ cũng giả vờ u buồn! Hừ...”.

Cô vừa nói vừa lặc cả chủ đề.

Trác Yến đã quen với mồm mép tép nhảy của cô nàng, nên từ lâu đã luyện thành bản lĩnh làm ngơ trước những tiếng làu bàu đó.

Cô ngồi lại vào chỗ, yên lặng và bắt đầu làm việc.

Đối với văn phòng nổi tiếng “trâu bò” đó, đối với tổng giám đốc Trương bí ẩn lại nho nhã đó, đối với quyết định kỳ quặc không thể hiểu nổi đó của anh ta, sau này cô cũng không nghĩ thêm một giây nào nữa.

Đến ngày thi công, Trác Yến cũng chẳng tài nào bình tĩnh được nữa.

Cô đã nhìn thấy tổng giám đốc Trương khó hiểu, người phụ trách vừa bí ẩn vừa nho nhã của văn phòng “trâu bò” đó!

Cô không thể ngờ, người đó lại là Trương Nhất Định!!!

Cô càng không ngờ anh lại đích thân đến giám sát việc thi công, nên trong tích tắc cô bước chân vào khu vực văn phòng, khi cô nhìn thấy gương mặt anh, cô đã sững sốt!

Giây phút đó, không nghĩ ngợi gì, cô quay người chạy ra ngoài.

Giây phút đó, cô phát hiện ra Trương Nhất Định bắt chắp bao nhiêu người đang nhìn ngó, chạy đuổi theo cô thật nhanh.

Thế là cô chạy càng nhanh.

Thế là anh đuổi càng gấp.

Cuối cùng anh tăng tốc sải chân dài hơn đuổi kịp cô, anh không hề do dự nắm lấy cánh tay cô, rất chặt, e dè, vô cùng trân trọng giữ chặt lấy, không chịu buông ra nữa, giống như chỉ cần buông lời thì cô sẽ biến mất ngay tức khắc.

Cô bị ép phải dừng bước.

Hai người đều thở hổn hển.

Cánh tay anh nắm lấy cô vận sức kéo lại, kéo cô đến gần trước ngực, bắt cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh nhìn sâu vào mắt cô: “Tại sao lại chạy?”. Giọng anh trầm, hơi khàn.

Cô thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, hơi hoảng hốt nhưng cố tỏ ra trấn tĩnh, hất cằm lên hỏi anh: “Vậy tại sao cậu lại đuổi theo?”.

Bàn tay anh nắm cánh tay cô hơi siết lại, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng và thâm tình: “Anh đã hối hận lắm rồi, tại sao trước đây anh không thể như bây giờ, bắt chắp tất cả để sải bước đuổi theo em!”. Anh lại kéo cô sát hơn, nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi: “Bây giờ, đến lượt em trả lời anh: Tại sao lại chạy?”.

Mắt Trác Yến đỏ hoe: “Anh quá tốt, em không xứng với anh!”.

Gương mặt anh thoáng vẻ thương xót sâu sắc: “Sao em biết em không xứng với anh? Bao năm nay, anh mới luôn là người chủ động, đeo bám, không buông được, chẳng phải sao? Luôn là anh theo bước chân em, em dựa vào đâu mà nói em không xứng với anh?”.

Trác Yến cảm động vô cùng.

Vào lúc cô cô độc, bất lực, tự ti nhất, anh luôn khiến cô cảm thấy bản thân không phải kẻ vô dụng, mà còn có người xem trọng cô như một bảo vật quý giá nhất!

Cô rơi nước mắt, hơi nấc nghẹn: “Em... đã nói với anh, em đã...”.

Không đợi cô nói hết, Trương Nhất Dịch lập tức cắt ngang: “Anh không quan tâm!”.

Trác Yến cười qua làn nước mắt: “Anh ngốc hả?”.

Trương Nhất Dịch nắm cổ tay cô kéo lại gần anh hơn, gần hơn nữa, gần đến độ áp cô sát vào người, không còn khoảng cách giữa cả hai.

“Anh hối hận đã không ngốc sớm hơn; nếu anh có thể ngốc sớm hơn thì có thể chúng ta đã không chậm trễ bao nhiêu năm!”.

Giọng anh có một nỗi đau thương khiến người ta phải chua xót, xúc động muốn rơi nước mắt.

Trác Yến nhìn anh, ánh mắt có phần hoang mang: “Nhưng làm sao được, em không biết tình cảm của em với anh rốt cuộc là gì? Có phải yêu hay không? Có được xem là em yêu anh hay không?”.

Trương Nhất Dịch ôm chặt cô trong vòng tay, vô cùng cẩn thận, vô cùng trân trọng.

“Muốn biết đáp án rất dễ, hãy để chúng ta chính thức yêu nhau!”. Anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt, gương mặt có vẻ van nài, lẩm bẩm nói với cô: “Lần này anh sẽ không kiêu dè gì nữa, anh sẽ bắt chấp tất cả để theo đuổi em; em không cần lo lắng, đừng xem nó là gánh nặng, cũng không cần trả lời anh quá nhanh; nhưng ít nhất, Trác Yến, anh xin em! Khi anh theo đuổi em, xin em đừng bỏ chạy nữa!”.

37. Chương 21

Chương 21: Anh không muốn không tìm ra người ấy

Người anh yêu thời trẻ, anh không muốn không tìm ra người ấy.

Công trình hoàn thành nhanh chóng, trong thời gian ấy Trương Nhất Dịch đã làm đúng như lời anh nói, toàn tâm toàn ý theo đuổi Trác Yến.

Anh biết điều cô e ngại là gì, anh biết cô luôn muốn trốn chạy.

Nên anh không tấn công dồn dập để cô không sợ hãi bỏ chạy; anh chỉ lặng lẽ xuất hiện cạnh cô, từ từ đánh động đến cô, khiến cô hiểu được ngoài cô ra, thì những việc đã từng phát sinh anh đều không quan tâm.

Hôm sinh nhật anh, Trác Yến chúc mừng anh.

Trước khi ăn bánh kem, anh đã cầu nguyện thật chân thành.

Có lẽ là dáng vẻ quá nghiêm túc của anh thực sự giống một cô nữ sinh yếu điệu, nên cô đã mím môi cười trộm.

Tuy bị cô cười nhưng anh lại cam tâm tình nguyện, cảm thấy rất vui.

Đạo này, lâu lắm rồi cô không thật sự cười bao giờ.

Người ấy chắc chắn đã khiến cô tổn thương sâu sắc...

Anh có chút đau lòng.

Trên thế gian này, anh tình nguyện gánh chịu tất cả tai ương và tội ác, chỉ để đổi lấy nụ cười vui vẻ như trước đây của cô.

Cô là bảo vật trong tim anh, anh chỉ ao ước được giữ cô trong lòng bàn tay để bảo vệ cả đời, anh không thể hiểu cũng không thể chấp nhận việc tại sao lại luôn có người làm tổn thương cô.

Anh nhủ thầm quyết định trong lòng: Lần này anh nhất định sẽ không buông cô ra! Hai mươi mấy năm trước đây cô chưa từng hạnh phúc, thế thì nửa đời còn lại hãy để anh mang lại hạnh phúc cho cô!

Bên tai bỗng vang lên tiếng cô hỏi: “Anh ước gì vậy? Nói em nghe được không?”.

Nhìn gương mặt tò mò của cô, anh chỉ muốn thỏa mãn yêu cầu đó.

“Anh muốn được cùng người anh yêu, ở bên nhau đến già, khiến cô ấy hạnh phúc!”.

Cô dần dần cúi đầu, không dám nhìn anh.

Anh đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay cô, khẽ vuốt ve với vẻ xót thương: “Còn nhớ chuyện em mừng sinh nhật anh lần trước không? Lúc đó anh cũng có một ước nguyện, muốn biết ước nguyện đó là gì không?”.

Cô hơi ngước lên nhìn anh, ánh mắt sáng long lanh: “Lúc đó hình như em có hỏi, nhưng anh không nói!”. Cô có vẻ âm ỉ, đôi môi hơi bĩu ra.

Trái tim anh mềm ra như một dòng nước mùa xuân.

“Ước mơ của anh lúc đó là: Anh có thể nào đừng đè nén bản thân, tận tình yêu cô gái mà anh yêu không? Có thể nào khiến anh, yêu cô ấy nhưng lại không làm tổn thương đến người khác?”.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt chân thành và trong sáng: “Nhưng về sau, rốt cuộc anh cũng không thể tìm ra cách nào tốt để có thể vừa yêu em vừa không làm tổn thương người khác, thế nên anh đành phải ra đi”.

Trác Yến cảm thấy lòng nóng lên.

“Có lúc nghĩ lại quá khứ, cảm thấy mọi thứ xảy ra lúc đó giống như chỉ mới ngày hôm qua; vừa nghĩ vừa thấy thương cảm, thì ra tuổi xuân đã rời xa chúng ta rồi, xa lắm rồi, thì ra chúng ta đã để lại quá nhiều nuối tiếc trong tuổi xuân ấy!”.

Trương Nhất Định vỗ nhẹ tay cô như đang hứa hẹn, khẽ nói với cô: “Chúng ta sẽ cố gắng làm trọn vẹn những nuối tiếc ấy, cho dù không thể cũng vẫn còn tương lai, chỉ cần sau này chúng ta sống hạnh phúc thì những việc không vui trước kia đều trở nên không quan trọng nữa!”.

Ăn cơm xong, Trương Nhất Định mời Trác Yến đến thăm nhà anh.

“Anh không có ý gì khác, chỉ muốn đưa em đến cho biết nhà thôi”.

Nghe anh nói thế, Trác Yến không nỡ làm trái ý, liền ngồi lên xe anh cùng về nhà.

Trương Nhất Định đưa Trác Yến về nhà, dẫn cô đi tham quan các phòng.

Trác Yến kinh ngạc đến độ không khép nổi miệng.

Cô đi lần lượt từng phòng, bước chân mỗi lúc một gấp.

Phòng đầu tiên, tường màu trắng;

Phòng thứ hai, màu đỏ hồng;

Phòng thứ ba, màu xanh biển;

Phòng thứ tư, màu đỏ cam...

Tại sao lại thế? Những gian phòng đủ màu sắc này chẳng phải là ước mơ của cô hay sao? Nhưng sao anh lại biết?

Ngoài ra, mỗi đồ nội thất, mỗi chi tiết, trang trí, cô đều quen thuộc, vì cách bố trí này đều là những gì cô thích!

Cô nhìn Trương Nhất Định vẻ bàng hoàng, hỏi một cách hưng phấn và căng thẳng: “Tại sao lại thế? Sao cách bài trí của anh giống những gì em mơ ước có được từ lâu vậy?”.

Trương Nhất Định nhìn cô, rất dịu dàng, cười khẽ: “Vì mọi cách bài trí này đều là vì em!”.

E là cô đã quên rồi, nhưng anh vẫn nhớ như in, cái đêm họ uống rượu say, cô ngồi cạnh anh, chớp đôi mắt to long lanh đã chiuến choáng say, có phần mơ màng, kéo tay anh không ngừng nói chuyện.

Lúc ấy trong đầu anh thoáng hiện lên một câu thơ: Những hạt châu rơi xuống đĩa ngọc.

Giọng nói trong trẻo và mang chút ngọt ngào do hơi men giống như những hạt châu rơi xuống đĩa ngọc, từng tiếng một chạm vào tai anh, lẫn vào tim anh.

Cô nói với anh rằng, cô muốn có một ngôi nhà thật to, tường các phòng sẽ được sơn thành những màu khác nhau: Một phòng sơn màu trắng, một phòng sơn màu đỏ hồng, một phòng sơn màu xanh nước biển, một phòng sẽ là đỏ cam.

Màu trắng dùng để bình tĩnh lại khi đang tức giận.

Màu hồng sẽ để cho em bé hồng hào bụ bẫm trong tương lai.

Màu xanh nước biển để mời bạn bè đến mở tiệc.

Màu đỏ cam để lúc nào cũng có thể hâm nóng lại tình cảm với người ấy...

Mỗi lời cô nói, mỗi ước mơ của cô, anh đều ghi nhớ kỹ trong lòng, chưa bao giờ quên một giây phút nào.

Trác Yến vô cùng xúc động.

Cô nhìn Trương Nhất Định, lẩm bẩm như thở dài: “Anh có thể nào... đừng đối tốt với em như thế! Anh làm em thấy... thấy xót cho anh! Cũng thấy mình càng không xứng với anh!”.

Ánh mắt anh lóe lên ánh sáng khi nghe cô nói câu “xót anh”.

Anh nắm tay cô, đưa đến phòng khác.

“Đến tham quan phòng đọc sách của anh nhé!”.

Trong khoảnh khắc bước vào phòng đọc sách của Trương Nhất Định, sự rúng động và ngạc nhiên của Trác Yến càng sâu càng đậm hơn khi ở bên ngoài.

Trên tường treo đầy những tấm hình đẹp lung linh.

Cảnh vật trong đó đều rất quen thuộc với cô.

Cô đứng trước một tấm hình trong số đó.

Đó là một căn phòng cô rất rất quen thuộc, ở đó, cô và anh từng cùng nhau trải qua tiết tiếng Anh hồi năm thứ nhất đại học.

Cô đưa tay khê sờ lên tấm hình, quay lại hỏi anh: “Chụp khi nào thế anh? Đẹp thật!”.

Anh bước đến, đặt tay mình lên tay cô, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay.

“Sau khi quay về anh đã đến trường, nắm bắt lại tất cả những ký ức mà anh không thể nào quên được trong lòng!”.

Anh cầm tay cô, ngón tay lướt qua mỗi một tấm hình.

Trong thời gian ngừng lại ở mỗi tấm hình, anh đều kể lại tỉ mỉ cho cô nghe, trong sự xúc động và bàng hoàng của cô, anh đưa cô cùng quay về quãng thời gian tươi trẻ rực rỡ của họ.

Tầm hình đầu tiên: Đây là phòng học mà anh và cô gái ấy đã từng cùng nhau học tiết tiếng Anh.

Hôm đó anh vừa vào lớp, một cô gái đã đột ngột xuất hiện chặn anh lại.

Vốn dĩ anh đã có ước hẹn với người khác, rằng thời đại học sẽ không tiếp cận cô gái nào.

Nhưng hôm ấy, cô gái đó trông có vẻ rất vô tư vô tâm, thực sự không có gì đáng lo.

Thế là hôm đó, anh đã không lạnh nhạt từ chối cô ấy.

Cô ấy rất thú vị, sau khi chặn đường anh, thấy anh không nói gì, lại còn nghĩ ra cách dùng một chiếc giỏ để dụ dỗ anh.

Thực ra lúc đó anh đã quên mất chuyện chiếc giỏ, chỉ là điều kiện cô ấy đưa ra quá khác người, anh cảm thấy rất thú vị. Dù sao cũng đang chán, đến khi cô ấy đề nghị anh xuống dưới kia ngồi cùng, anh đã nhận lời.

Nhưng anh không ngờ, thì ra người tìm anh không phải cô ấy, mà cô ấy chỉ giúp bạn thân thôi.

Lúc đó anh cảm thấy có phần khó chịu. Anh nghĩ cô ấy đang bày chiêu để tỏ vẻ thôi.

Rõ ràng là có ý đồ nhưng lại giả vờ giúp bạn để tiếp cận anh, kiểu như thế anh đã gặp nhiều rồi.

Nên lúc ấy, trong lòng anh có một sự châm biếm mỉa mai rằng, anh đợi xem cô gái ấy rốt cuộc có thể giả vờ như không có chuyện gì đến bao giờ.

Đến khi tan học, mọi người đều đi về ký túc xá.

Rất trùng hợp, cô gái ấy và bạn cô ấy đi trước mặt anh.

Đến khi bọn anh đi đến khoảnh đất trống dưới khu nhà ký túc, anh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó chợt nhớ ra chuyện chiếc giỏ là thế nào - cảnh tượng hôm ấy cô gái đó từ lầu trên dùng một sợi dây buộc chiếc giỏ trúc rồi vận chuyển sách từ dưới lên bỗng xuất hiện trong đầu anh.

Anh còn nhớ ra hôm đó anh đúng là đã hỏi, chiếc giỏ ấy tìm thấy ở đâu; cô gái đó trả lời là được tặng kèm khi mua táo rẻ tiền.

Sau khi nhớ ra chuyện đó, anh càng thấy cô gái ấy thú vị.

Anh bắt đầu chú ý đến cô ấy.

Dần dần cũng bắt đầu tin rằng cô ấy thật sự không có ý gì đặc biệt với anh, cô ấy thật sự giúp chị em trong phòng tiếp cận anh chứ không có ý giở thủ đoạn chiêu trò.

Vì nói thật thì cô ấy đúng là một người ngốc nghếch khờ khạo, thật không giống người có thể nghĩ ra âm mưu gì cả.

Về sau có một ngày, cô ấy bỗng làm tóc, như biến thành một con người khác.

Lần đầu anh nhìn thấy dưới mớ tóc bù xù của cô ấy, lại có một đôi mắt to trong veo như thế.

Hình tượng mới ấy thật sự rất xinh đẹp, rất xinh đẹp; chỉ là bản thân cô ấy hình như không hề biết mình rất xinh.

Sau khi cô ấy thay đổi kiểu tóc, không nói chuyện, thì trông rất dịu dàng thanh lịch.

Nhưng hề mở miệng sẽ phá vỡ hết, rất ngốc nghếch; nhưng rất chân thật, rất đáng yêu.

Nụ cười cô ấy rất có sức hấp dẫn, chỉ cần cô ấy cười thì sẽ khiến người trông thấy nụ cười ấy không kìm được mà cười theo.

Về sau lúc lên lớp, cô ấy chủ động ngồi cạnh anh, rủ anh cùng chơi cờ carô.

Anh không ngờ một cô gái ngô nghê như thế mà lại đánh cờ carô rất giỏi.

Thực ra anh chưa bao giờ làm việc riêng trong giờ lên lớp.

Nhưng lần này, thậm chí anh còn thăm mong, bọn anh có thể như thế mãi.

Quãng thời gian ấy, buổi tối sau khi về phòng, anh cứ thần thờ ngồi vẽ bàn cờ. Đến khi giật mình lại thì ngạc nhiên nhận ra mình đã vẽ ngang dọc hết cả một quyển tập.

Nhưng về sau, anh biết được một chuyện từ bạn cô ấy - thì ra cô ấy tiếp cận anh là có mục đích, cô ấy và lớp trưởng đã đánh cược, họ cược rằng cô có thể chụp hình chung với anh.

Khi nghe tin đó, trong lòng anh rất buồn, lồng ngực như bị ai đó đâm mạnh vào, rất nặng nề.

Rồi lúc lên lớp, khi cô ấy đến ngồi cạnh anh, anh lại tỏ ra khó chịu với cô ấy.

Anh vạch mặt cô ấy, đồng thời lạnh lùng bảo rằng, sau này chúng ta đừng chơi cờ nữa.

Anh ngầm ngầm bảo rằng sau này chúng ta tiếp tục là những người qua đường thôi.

Cô ấy nghe xong, không giải thích gì, chỉ mở to mắt tỏ ra tội nghiệp nhìn anh, đến khi sắp khóc thì cô ấy mới cúi đầu xuống.

Giây phút ấy, anh rất buồn rất buồn, có một cảm giác khó hình dung.

Như có gì đó ra sức vặn xoắn lại rồi buông ra, sau đó bất ngờ treo cao lên, chặ cứng ở lồng ngực không lên cũng không xuống, khiến người ta vừa tức thở lại vừa bực bội, vừa đau buồn.

Cảm giác ấy mãi về sau cứ lặp đi lặp lại.

Đến sau này anh mới biết, đó là xót xa.

- Vì anh đã thích cô ấy, chỉ là anh chưa nhận ra; nên khi thấy cô ấy buồn, trong vô thức anh mới cảm thấy xót xa.

Sau đó khi lên lớp, bọn anh đã ngồi cách xa nhau.

Anh tự nhủ phải phớt lờ cô nàng lợi dụng sự tín nhiệm của kẻ khác để đạt được mục đích của mình.

Nhưng mỗi lần lên lớp, anh lúc nào cũng không khống chế được mắt mình, lúc nào cũng vô tình lén lút nhìn về phía cô ấy mấy lần.

Anh luôn nhìn trộm cô ấy như thế, nhưng anh nhận ra, không lần nào cô ấy nhìn anh như thế.

Thú thực là, anh cảm thấy rất hụt hẫng, buồn bã.

Bọn anh đã giận nhau như thế, nhưng thấy cô ấy có vẻ không hề để tâm.

Cô ấy không lưu luyến, không giận dỗi, không phản đối.

Anh cảm thấy rất bức bối.

Sao cô ấy có thể như thế được?

Sau khi đùa cợt đến nỗi anh không thể nào phớt lờ sự tồn tại của cô ấy, sao cô ấy có thể vừa quay lưng đã hờ hững với anh?

Anh càng lúc càng mong ngóng đến tiết tiếng Anh, càng ngày càng trông chờ.

Trước mỗi lần lên lớp anh đều thầm mong đợi có cơ hội cùng cô ấy trao ánh mắt.

Nhưng lần nào thực tế cũng không như anh tưởng tượng.

Mỗi lần tan học, người buồn bã bao giờ cũng là anh.

Vì từ đầu chí cuối, cô ấy không hề quay lại nhìn anh cái nào.

Quãng thời gian ấy, mỗi lần anh ôm ấp hy vọng đi học thì lần nào cũng tan học trong nỗi buồn phiền.

Về sau trong nỗi tức giận oán trách, hạ quyết tâm không nghĩ đến cô gái ấy nữa, dần dà bất giác cơn giận đã biến mất, sau đó trong lòng lại ngấm ngầm cháy lên hy vọng, lại bắt đầu mong chờ tiết học tiếp theo nhanh đến, lại bắt đầu ảo tưởng rằng lần này cô ấy sẽ quay lại nhìn anh.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, anh rơi vào vực sâu tự mình tạo ra, đáng thương là chính anh lại không biết.

Thế nhưng trong vực sâu ấy luôn chỉ có mình anh.

Cô ấy không hề quay lại nhìn anh, không hề nói câu nào với anh.

Anh không nói với ai rằng thực ra, anh rất muốn rất muốn nói chuyện với cô ấy, rất muốn nhìn thấy nụ cười của cô ấy, rất muốn nghe cô ấy kể những chuyện thú vị.

Rất muốn rất muốn.

Tầm hình thứ hai: Sân bóng rổ trong này, anh đã từng chơi bóng, cô gái ấy cũng từng đi ngang qua và bị anh đập bóng trúng. Vì thế mà cô ấy đã bị gãy chân.

Về sau khi anh chơi bóng ở sân cạnh nhà ăn, nhìn thấy cô ấy đi ngang qua.

Tích tắc ấy, anh không biết mình thế nào mà tự dừng lại thất thần, tay anh như cũng không nghe điều khiển nữa.

Đến khi định thần lại, anh mới nhận ra lúc này mình đã làm gì - anh đã cố ý dùng bóng đập cô ấy.

Thì ra anh lại muốn nói chuyện với cô ấy đến thế.

Trong tận đáy lòng, anh muốn tạo cơ hội để cô ấy tức giận trách móc anh, như thế anh có thể nói: Được thôi, chúng ta hòa nhé, sau này chúng ta đừng ai trách ai nữa.

Anh nghĩ như thế bọn anh có thể khôi phục tình bạn.

Anh định như thế.

Nhưng không ngờ vì căng thẳng mà dùng sức quá mạnh, anh đã đập mạnh tay - cô ấy ngã xuống đất, gãy chân.

Thấy cô ấy ngồi trên đất vừa khóc vừa rên rỉ vì đau, giây phút ấy anh thật sự chỉ muốn tát chết mình!

Nhìn những giọt nước mắt của cô ấy rơi xuống đất, tim anh như thắt lại rất mạnh, rất mạnh!

Cảm giác đau lòng muốn chết ấy càng lúc càng sâu, càng đau hơn.

Anh bế cô ấy đi bệnh viện.

Cô ấy cuộn người trong lòng anh, mềm nhũn người co lại, khóc thút thít, khế nức nở.

Anh lén cúi xuống nhìn cô ấy.

Đôi mắt đỏ hoe.

Chóp mũi đỏ ửng.

Đôi môi đỏ hồng.

Chỗ nào cũng đo đỏ, yếu đuối đáng yêu bất ngờ.

Anh bế cô ấy, tim lại thắt lại dữ dội lần nữa.

Một cô bé yếu ớt như thế, anh chỉ vì muốn nói chuyện với cô ấy mà lại làm cô ấy gãy cả chân!

Anh thật chỉ muốn đánh chết mình.

Đến khi vào bệnh viện, anh đặt cô ấy xuống rồi, nhìn hai tay bỗng trống vắng, trong tích tắc trái tim cũng trở nên trống trải.

Ban đầu anh nghĩ cảm giác không quen ấy là vì bế cô ấy quá mệt mà có; nhưng cảm giác ấy chưa bao giờ biến mất.

Cho dù sau này cơ thịt đã quay về trạng thái bình thường, nhưng cánh tay anh vẫn thoáng một cảm giác trống trải lạ lùng.

Anh bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào trái tim mình.

Trái tim anh mách bảo, thực ra anh rất muốn rất muốn, có thể được bế cô ấy lần nữa!

Trái tim anh mách bảo, cảm giác trống vắng ở tay anh, là vì không có cô ấy nữa!

Còn nhớ cô ấy từng hỏi anh, có phải anh cố ý đập bóng trúng cô ấy không.

Anh nói không.

Anh luôn không dám nói sự thật.

Thật ra, giây phút ấy vào hôm ấy, anh thật sự là cố ý.

Vết thương ở chân của cô ấy phải nhập viện.

Trong quãng thời gian ấy, quan hệ của bọn anh cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Đối với anh, đó cũng được xem là trong họa có phúc.

Về sau cô ấy ra viện, bọn anh trở thành bạn thân.

Cô ấy mua máy tính, anh đăng ký số QQ cho cô ấy.

Có một dạo, anh tên là Trương OO, cô ấy là Trác XX.

Quãng thời gian ấy luôn được anh trân trọng cất giấu trong tim, đó là niềm vui đầu tiên trong lòng anh.

Nhưng về sau, bọn anh lại đổi tên trở lại.

Vì anh lúc đó đã có bạn gái khác; anh có trách nhiệm với bạn gái anh.

Cho dù anh thích cô ấy đến mấy, nhưng thân phận của anh khiến anh không có tư cách chơi trò XXOO mờ ám với cô ấy.

Một hôm vừa đổi tên xong, anh nhìn bầu trời bên ngoài cứ cảm thấy xám xịt. Nhưng Cát Huy bảo rằng, ngoài kia rõ ràng là ngày nắng đẹp.

Vì bạn gái anh lúc đó, anh đành phải kìm nén tình cảm với cô ấy.

Nhưng càng lúc, muốn kìm nén nỗi nhớ và mong đợi cô ấy, anh nhận ra mỗi ngày một khó khăn hơn.

Anh kìm nén đến độ trái tim ngày nào cũng nhức nhối.

Vốn định liều mạng bất chấp tất cả; mặc kệ người khác nghĩ gì, mặc kệ phải gánh vác trách nhiệm như thế nào, cũng mặc kệ lương tâm cắn rứt, cứ bất chấp tất cả để ở lại cạnh cô ấy.

Tấm hình thứ ba: Quán ăn vặt trong hình là nơi mà lần đầu anh và cô ấy uống say. Ở đây, cô ấy đã cùng anh trải qua ngày giỗ mẹ, ngoài ra còn là ngày sinh nhật của anh. Tại đây bọn anh đã hôn nhau. Nhưng cô ấy nói cô ấy say rồi, cô ấy không còn nhớ gì nữa.

Nhưng lại đúng hôm giỗ mẹ, anh nhận điện thoại của bạn gái, nhớ đến quãng thời gian khó khăn và u ám hồi đó, cô ấy từng sát cánh bên anh đi qua nỗi cô độc và yếu mềm. Thậm chí về sau còn vì gặp anh mà gặp tai nạn, từ đó không bao giờ còn có thể chơi môn đàn mà cô ấy yêu nhất nữa.

Sau khi nghe điện thoại, anh lại yếu lòng.

Anh thực sự không thể bỏ rơi cô ấy.

Về sau, anh tiếp tục khổ sở, ra sức kìm nén bản thân.

Không dám nói cho cô gái ấy biết là anh thích cô ấy, chỉ có thể đứng cạnh tham lam và tuyệt vọng dõi theo cô ấy, nhìn cô ấy buồn bã, vui vẻ, day dứt không yêu vì một người con trai khác, nhìn cô ấy và cậu lớp trưởng đấu khẩu, cãi nhau, hờn giận.

Cô ấy không biết rằng lúc cô ấy chờ Đồng Thành, tưởng rằng bản thân cô độc;

Nhưng thực ra, anh luôn đứng sau cô ấy, luôn luôn.

Đến hôm sinh nhật anh, buổi chiều anh nói trên QQ với cô ấy: Tôi thích cậu.

Cô ấy ngỡ là bọn Cát Huy đang đùa nghịch mình, nên căn bản không xem chuyện anh tỏ tình là chuyện đáng hoàng, nghiêm túc.

Đến buổi tối mọi người đều say. Cô ấy cũng thế.

Cô ấy ngồi không vững, cứ như sắp ngã nhào vậy.

Anh để cô ấy dựa vào anh.

Cơ thể cô ấy mềm mại, có mùi hương thiếu nữ thoang thoảng.

Trái tim anh đập dữ dội, rất nhanh.

Cho dù cô ấy say, cho dù anh nghĩ cô ấy đã không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng anh vẫn không dám tỏ rõ sự quyến luyến và say mê cô ấy ra mặt.

Anh sợ một khi bản thân phóng túng thì sau này sẽ không thể kìm chế được nữa.

Cô ấy gồi lên vai anh, vừa khóc vừa cười.

Nước mắt cô ấy thấm ướt vai anh.

Anh không tìm được ôm cô ấy vào lòng.

Anh không tìm được cúi xuống nhìn cô ấy.

Cô ấy không nhìn rõ anh là ai.

Cô ấy cứ áp sát lại gần anh.

Anh không tìm được, thực sự không tìm được, cuối cùng đã hôn cô ấy!

Lúc đó anh nghĩ, có lẽ cả đời này, khoảnh khắc anh có thể hôn cô ấy cũng chỉ có giây phút ấy thôi!

Trong lúc say, cô ấy ngây ngô đáp lại anh.

Bọn anh hôn nhau cuồng nhiệt.

Lúc anh hôn cô ấy, cô ấy cứ cười khúc khích, cô ấy hỏi ai đang đút thạch hoa quả cho cô ấy ăn.

Cô bé ngốc nghếch này, lại tưởng mình đang ăn thạch hoa quả.

Cô ấy cứ cười khúc khích mãi.

Nhưng anh lại khóc.

Người đang thân mật hôn cô ấy rõ ràng là anh; nhưng cái tên mà cô ấy gọi, lại là “Đồng Thành”.

Hôm sau, cô ấy lại hoàn toàn quên hết nụ hôn cuồng nhiệt, say đắm mà họ từng có.

Anh cảm thấy hụt hẫng và buồn khôn tả.

Thậm chí anh âm ức, cố ý phớt lờ cô ấy.

Cô ấy dễ dàng quên mất nụ hôn đầu của họ; nhưng anh đối với cô ấy, cả đời cũng không thể buông tay được.

Hương vị mềm mại ngọt ngào của cô ấy, bao năm nay luôn quẩn quýt trên đầu lưỡi anh.

Anh không bao giờ quên, mãi mãi cũng không quên.

Tấm hình thứ tư: Cảnh chụp trong tấm hình này là sân bay, lúc anh đi nước ngoài đã xuất phát từ đây. Trước khi đi, cô ấy đến tiễn anh. Lần đầu tiên anh nói với cô ấy “Anh yêu em” ở nơi này; nhưng là bằng tiếng Pháp.

Năm thứ hai, anh sắp ra nước ngoài.

Anh khao khát biết bao cô ấy sẽ giữ anh lại.

Chỉ cần cô ấy mở lời, anh sẽ bất chấp tất cả để ở lại, nhất định sẽ bất chấp tất cả!

Nhưng cô ấy lại nói với anh: Bạn gái cậu đang chờ cậu đó.

Cô ấy mỉm cười đẩy anh ra xa.

Thế là, anh không còn lý do để ở lại.

Trước khi đi, anh quyết định giao Bánh Bao Đậu Đỏ lại cho cô ấy.

Anh muốn để lại thứ quan trọng của anh cho cô ấy, anh không muốn sau khi anh đi, cô ấy sẽ dần dần quên lãng anh, anh nhất định phải dùng một thứ gì đó giữ lại chút nhớ nhung của cô ấy với anh mới được!

Hôm anh đi, cô ấy ra sân bay tiễn anh.

Trước khi lên máy bay, cuối cùng anh không kìm được đã ôm chặt lấy cô ấy, thì thầm bên tai cô ấy bằng tiếng Pháp: Anh yêu em!

Phải, anh yêu cô ấy.

Anh yêu cô gái ấy, rất yêu rất yêu.

Từ quá khứ đến hiện tại, tấm lòng anh với cô ấy thủy chung trước sau như một, chưa bao giờ thay đổi.

Cùng xem hết những tấm ảnh, Trương Nhất Định quay sang nhìn Trác Yến chăm chú.

Anh nâng mặt cô lên một cách trân trọng, nhìn cô, lại dùng tiếng Pháp khẽ nói: “Je t’aime!”.

Nước mắt Trác Yến trào ra.

Cô không kìm được, bịt miệng khóc nức lên.

Trương Nhất Định lùi lại một bước, mở rộng vòng tay, lặng lẽ nín thở chờ đợi.

Trác Yến với gương mặt đầm đìa nước mắt, không còn do dự, lao vào vòng tay anh.

Mắt anh như có ngấn lệ.

Siết chặt vòng tay, ôm chặt cô vào lòng.

Cả đời này, anh cũng sẽ ôm chặt cô như thế, không bao giờ buông tay.

Phải, không bao giờ...

38. Chương 22

Chương 22: Bản báo cáo tuổi xuân của Trác Yến

Từ cấp ba, tôi đã luôn yêu mến Đồng Thành.

Đến khi vào đại học, cậu ấy vẫn khiến tôi nhớ mãi không thôi.

Bây giờ, có lúc tôi cũng nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề - rốt cuộc tôi đối với Đồng Thành là cảm giác gì? Trong quãng thời gian niên thiếu cuồng nhiệt, tôi si mê cố chấp theo đuổi bước chân cậu ấy, có phải vì thật lòng quá yêu cậu ấy không?

Tiểu Dư hỏi tôi: “Bây giờ, bao lâu cậu mới nhớ Đồng Thành một lần?”.

Tôi suy nghĩ cẩn thận, phát hiện ra sau khi kết hôn với Trương Nhất Định, tôi chưa lần nào nhớ đến cậu ấy.

Tiểu Dư lại hỏi: “Thế, trong quãng năm thứ hai Trương Nhất Định ra nước ngoài thì sao? Lúc đó bao lâu cậu nhớ cậu ta một lần?”.

Tôi không trả lời.

Nhưng tôi dần hiểu ra.

Tôi không trả lời là vì, Tiểu Dư luôn hiểu rõ.

Nó hiểu tôi luôn phát điên phát dại dùng Bánh Bao Đậu Đỏ để làm bia đỡ đạn, nó hiểu trong tiềm thức của tôi trong một thời gian dài luôn sa sút và đau buồn vì sự ra đi của Trương Nhất Định.

Nhưng tôi chỉ hiểu được bề nổi lúc đó không chịu thành thực trở lại với chính tôi. Nên tôi luôn phớt lờ tiềm thức, tự lừa dối mình rằng chỉ yêu mỗi Đồng Thành.

Về sau tôi sáng suốt suy nghĩ, Đồng Thành trong cuộc đời tôi, rốt cuộc là đóng vai nào.

Khi ấy tại sao tôi lại cố chấp với Đồng Thành? Cố chấp đến nỗi bây giờ quay đầu nhìn lại, gần như đã đến mức không thể hiểu nổi.

Vấn đề này cứ khiến tôi băn khoăn.

Nhưng về sau tôi đã hiểu rõ.

Vì cậu ấy là người đầu tiên khiến tôi rung động trong quãng thời gian ngây thơ đầu đời, hơn nữa ban đầu tôi rõ ràng cảm nhận được cậu ấy cũng có cùng cảm giác với tôi.

Tôi nghĩ cậu ấy chắc giống một giấc mơ của tôi, một giấc mơ trông có vẻ như sắp thành hiện thực. Thế mà tôi cứ không thực hiện nổi, thế nên cũng không thể nào phóng khoáng mà buông tay.

Có lẽ nếu không có Lâm Quyên, tôi và Đồng Thành cuối cùng sẽ ở bên nhau.

Nhưng sau đó Lâm Quyên đã xuất hiện.

Thế là Đồng Thành bắt đầu dao động.

Thế là tôi bắt đầu trở nên cố chấp.

Tôi không tin người ban đầu từng thích tôi lại nói thay đổi là thay đổi, tôi cứ nghĩ, chỉ cần tôi cố gắng hơn thì cậu ấy nhất định sẽ quay về bên tôi.

Chỉ một suy nghĩ cố chấp như thế mà trong vô thức, tôi đã phí hoài bao năm vì một người con trai thiếu trách nhiệm.

Nhưng vẫn may, cuối cùng tôi vẫn thoát khỏi cạm bẫy của cậu ấy, bây giờ khi nhớ đến chuyện cũ và người cũ, tôi đã có thể bình thản, tĩnh tâm và thoải mái.

Cho dù thế nào thì người ấy cũng đã mở màn cho tuổi xuân của tôi, mang đến cho tôi lần đầu tiên rung động ngây ngô trong quãng thời gian tươi đẹp như hoa ấy.

Còn Giang Sơn, khi nghĩ đến anh, tôi lại chẳng thể nào bình thản như khi nghĩ về Đồng Thành.

Ban đầu, chúng tôi là những người anh em thích đấu khẩu.

Về sau anh trở thành bạn trai của bạn thân tôi.

Rồi về sau, mơ hồ, tôi cảm nhận được người anh em tốt ấy có “suy nghĩ” khác về tôi.

Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương bạn mình; thời đại học chuyện khiến tôi không thể hiểu được là Ngô Song trở mặt với tôi trước khi tốt nghiệp.

Nhưng tôi không trách cô ấy, tôi chỉ trách chính mình.

Tôi biết, thực sự đúng là tôi đã làm không tốt, cô ấy nói không sai, rõ ràng tôi cảm nhận được Giang Sơn có suy nghĩ khác về tôi, nhưng tôi lại không dứt khoát từ chối, tránh xa anh ra để cắt đứt tâm tưởng của anh.

Tôi lấy danh nghĩa không muốn mất người anh em và bạn thân, mờ ám đi giữa hai người họ, không chỉ một tay tạo nên sự oán hận của Ngô Song với tôi, cũng vô tình cố ý cho Giang Sơn có không gian để mơ tưởng.

Có lẽ Ngô Song nói đúng, tôi chưa bao giờ là người vô tội.

Hôn cô ấy bỏ đi, vị trí của cô ấy lại do tôi mơ mơ hồ hồ đảm nhận, kết cục không trọn vẹn của cô ấy tiếp tục tiếp nối từ tôi.

Mối tình không trọn vẹn của tôi và Giang Sơn, có lẽ chỉ do ông trời muốn trừng phạt tôi vì đã chia cách Ngô Song.

Tôi và Giang Sơn, chúng tôi đã mơ hồ yêu nhau, cũng mơ hồ đi đến đoạn kết, để lại những hồi ức tổn thương cho nhau.

Thực ra, tôi nghĩ, về sau khi ở cạnh anh, tôi đã thật sự yêu anh.

Ban đầu tôi cũng ngỡ tôi nhận lời ở bên anh thực ra là vì sợ cô độc nhưng trong những ngày tháng ở cạnh nhau sau này, khi cảm nhận được tình yêu mãnh liệt của anh ấy dành cho tôi, tôi cũng đã rung động thực sự với anh ấy.

Anh ấy khiến tôi đã có suy nghĩ muốn sống yên ổn với anh ấy cả đời.

Thế nhưng thế gian này không thể nào có người đã phạm lỗi mà vẫn có thể viên mãn.

Khi tôi quyết tâm dù thế nào đi nữa cũng sẽ một lòng một dạ sống với anh, không tiếp tục vướng mắc với những suy nghĩ linh tinh về quá khứ nữa, thì lần này lại đến lượt anh bay khỏi tôi.

Sau khi chia tay anh, tim tôi rất đau, tinh thần tôi cũng sa sút.

Có dạo đã tưởng buồn đến chết, kết quả vẫn sống dật dờ.

Về sau tự khuyên mình, nếu chưa thắm đến mức chết đi, thế thì cứ gắng gượng mà sống, chẳng phải sao?

Mang theo vết thương đầy mình, tôi đã thử, cố gắng, thậm chí miễn cưỡng, cưỡng ép bản thân quên đi quá khứ.

Càng nhớ lại hạnh phúc từng có, thì càng cảm thấy đau đớn vì sự bẽ rạc lúc này của mình.

Để quên đi nỗi đau trong lòng, tôi đành quên cả những vui vẻ xưa cũ.

Giang Sơn, người từng mang lại niềm vui cho tôi, nay trong ký ức của tôi, đã dần dần hóa thành một ký ức kết sẹo.

Trước khi Trương Nhất Dịch dẫn tôi đi xem những tấm hình anh ấy chụp, tôi chưa bao giờ biết, bản thân có thể được ai đó yêu sâu sắc, trân trọng đến thế.

Cho dù mắt tôi lúc đó đang nhìn về ai, cho dù bên cạnh tôi là ai, cho dù lời nói hành động cổ tình tỏ ra không biết của tôi khiến anh đau đến mấy, anh luôn lặng lẽ nhìn theo tôi, chưa bao giờ rời xa.

Hôm ấy trong phòng đọc sách của anh, tôi dần dần nhìn thấy từng chút một, năm ấy chàng trai đó đã yêu cô gái đó khổ sở thế nào, đau đớn thế nào, chịu đựng thế nào.

Bao năm nay, dù thế sự thay đổi thế nào, dù thời gian đã khắc nên những dấu vết trên gương mặt bao người, dù bên cạnh tôi đã bao người đi qua vội vã, chỉ có mình anh là chưa bao giờ thay đổi, chưa bao giờ.

Anh vẫn thăm lặng dõi theo tôi như xưa, lặng lẽ quan tâm đến tôi, một mình gánh vác tất cả, không hề gây áp lực nào cho tôi.

Hôm đó trong phòng đọc sách của anh, nghe anh kể hết mọi tấm hình, tôi đã khóc đến mức suýt lả đi.

Cảm thấy xót xa vì sự chịu đựng của anh, cảm thấy xúc động vì mối thâm tình của anh, rung động sâu sắc vì sự cố chấp ngổn ngang của anh.

Tôi có gì tốt đến thế? Sao tôi lại xứng đáng để anh làm tất cả đến mức ấy vì tôi?

Trước hôm đó tôi luôn cảnh giác bản thân, tránh xa anh ra, anh quá tốt đẹp, quá xa vời, lúc ấy tôi ngỡ tôi đã thất thân với Giang Sơn, tôi dần vật rằng bản thân đã in dấu vết của người khác thì không xứng với anh.

Nhưng từ khi xem hết mọi tấm hình trong phòng đọc sách của anh, nghe anh kể hết mọi tâm sự, tôi không còn kiên quyết được nữa.

Nếu ông trời đã chịu cho tôi cơ hội, tặng cho tôi một người có tình cảm sâu sắc đến thế, tôi còn do dự đắn đo cái gì nữa?

Đó chính là hạnh phúc của tôi! Tôi nhất định phải nắm bắt!

Nên sau hôm đó, khi anh ấy cầu hôn với tôi, tôi không chút do dự mà quả quyết gật đầu.

Đó là ba người đàn ông đã để lại dấu chân trên con đường thanh xuân của đời tôi.

Họ đã khiến tôi từng yêu, từng đau, từng khóc, từng cười, từng sa sút, từng phấn chấn.

Tuy đoạn đường ấy gập ghềnh trắc trở, tuy con đường đã qua thường xuyên xuất hiện nhiều ngã đường giao nhau, nhưng dù thế nào đi nữa, trên con đường thanh xuân ấy, được trưởng thành bao giờ cũng nhiều hơn đau khổ.

Mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, tôi không hề hối hận vì những suy nghĩ ngốc nghếch trong đầu, những chuyện khờ dại mình đã làm.

Chính vì có những trải nghiệm quý giá xen lẫn niềm vui và nỗi buồn ấy, có những người tôi yêu và yêu tôi, mới khiến cuộc đời tôi trở nên có máu có thịt, phong phú chân thật.

Tôi và Trương Nhất Định nhanh chóng đi đăng ký kết hôn.

Nửa năm sau, Giang Sơn có con trai.

Tôi gọi điện chúc mừng anh ấy.

Sau khi cúp máy, tôi cảm thấy lòng mình bình thản hơn bao giờ hết.

Cuối cùng tôi đã hoàn toàn buông bỏ được quá khứ.

Buổi tối khi anh về đến nhà, thay giày trước cửa, tôi bước đến sau lưng anh và trèo lên lưng anh.

Tôi gục lên lưng anh, ôm lấy cổ anh và thì thầm vào tai anh câu tiếng Pháp: Je t'aime!

Tôi nói: Em yêu anh!

Hai tháng sau, chúng tôi cùng về trường tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường.

Gặp rất nhiều người quen, khi họ biết tôi đã kết hôn với ai thì đều rất ngưỡng mộ.

Lộ Dương và Tiểu Dư đều nói, mọi trải nghiệm tình cảm mà tôi đã nhận được trong nửa đời trước thực ra là để có được niềm hạnh phúc thuần túy cho nửa đời sau.

Lúc nghe câu này, tôi bỗng muốn khóc.

Vì đoạn đường quanh co đã từng đi qua, vì tuổi xuân đã trôi qua, vì Trương Nhất Định đã không hề xa rời tôi dù trong hoàn cảnh nào đi nữa.

Hiện giờ, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Những chuyện cũ chưa xót lẫn ngọt ngào đều chìm vào dĩ vãng, thỉnh thoảng khi nhớ đến chúng, tôi chỉ cảm thấy buồn chứ không thấy buồn bã.

Cuộc sống là thế, chắc chắn sẽ có những người những việc từng khiến bạn cười, cũng chắc chắn sẽ có những người những việc làm cho bạn khóc.

Trong quãng đời, ai cũng từng đau đớn, khổ sở, nhưng dù sao đi nữa, cuối cùng vẫn phải gạt nước mắt để tiếp tục sống.

Anh từng hỏi tôi, mấy năm nay đã vội vã qua đi, trong lòng có cảm nhận gì không?

Tôi nói: “Cảm nhận của em là, luôn cảm thấy đau đớn, nhưng cũng dần trưởng thành”.

Anh mỉm cười: “Anh cũng có cảm nhận đó!”.

Luôn đau đớn, nhưng luôn trưởng thành;

Hoặc giả, đó là tuổi xuân chẳng.

Hiện giờ tôi thường xuyên nghe đi nghe lại một bài hát cũ, là bài “Thành phố trống trải” của Vương Phi:

...

Tôi không cần thành phố trống trải của tình yêu

Xin hãy cho tôi sự ngây thơ của bạn

Tôi không muốn tình cảm và tình dục đan xen

Hy sinh tất cả vì anh ta

Tôi không cần thành phố trống trải của tình yêu

Xóa nhòa những dải sao băng vụt qua

Trong vương quốc dần già đi theo năm tháng, chỉ nhìn thấy đường nét gương mặt của bạn

Thời thanh xuân, tôi từng yêu, từng hận, từng say mê, từng băn khoăn, từng do dự, từng trả giá, từng vui vẻ, cũng từng đau lòng, nhưng may mà đến cuối cùng, kết cuộc vẫn có thể xem là khổ tận rồi thì ắt có ngày cam lai.

- Tôi không cần thành phố trống trải của tình yêu

Đã từng có một người, tuy anh ấy đã để lại tình yêu cho tôi, nhưng anh lại bắt buộc bù đắp trách nhiệm cho cô gái đã có con với anh ấy.

Thứ anh cho tôi, chỉ là một thành phố trống trải của tình yêu. Còn tôi, tôi lại không cần nó.

- Cũng không còn hy sinh vô ích.

Tôi đã hiểu rõ từ lâu, người con trai luôn dao động giữa hai cô gái ấy, kỳ thực cậu ấy thật sự không có gì đáng để tôi thương nhớ một đời.

- Gạt đi dải sao băng vụt qua

Có lúc nhìn lại quá khứ, cảm thấy mọi chuyện đã trải qua giống như vệt sao băng trên bầu trời - lấp lánh rực rỡ vụt qua, rồi lại vội vã biến mất sau vệt sáng ấy.

Như trong bài hát, tôi không cần sao băng bên cạnh. Nó luôn vội vã lướt qua, nếu theo nó, tôi sẽ không nhìn thấy vĩnh hằng.

Hãy để nó vụt lướt qua đi, mang theo những nỗi buồn, niềm đau những sự không trọn vẹn, những ngày tháng không thể quay lại trong quá khứ, chỉ vì chúng ta mà lưu lại những niềm vui, hạnh phúc, nhớ nhung trong quãng thời gian sau này là được.

- Trong vương quốc dần già đi theo năm tháng, chỉ nhìn thấy đường nét gương mặt của bạn

Tuổi xuân tuy đã mang theo mọi sự tiếc nuối, lặng lẽ vội vàng lướt qua chúng ta, nhưng chẳng sao, dù gì thứ lâu dài hơn, cần chúng ta chín chắn đối đãi hơn, không phải là quá khứ, mà cuộc đời sau này.

Trong tương lai lâu dài ấy, tôi không cần vệt sao băng làm bạn với tôi.

Tôi chỉ mong, trong vương quốc dần già đi theo năm tháng, có thể khắc sâu hình ảnh - đường nét mãi mãi rõ ràng của anh, người tôi yêu trong đầu tôi.

Tôi rất thích bài hát này, luôn ngân nga mấy câu, đến nỗi về sau anh ấy cũng học theo tôi.

Có hôm, tôi tự dưng nghĩ ra, nói với anh rằng tôi muốn ghi lại tuổi xuân của chúng tôi thành một bản báo cáo để lưu giữ lại.

Tôi hỏi anh nên đặt tên gì? “Đây chính là tuổi xuân” thế nào?

Anh nghe xong lắc đầu: “Không đủ nổi bật”. Anh nghĩ ngợi rồi bảo tôi: “Hay là đặt tên ‘Tuổi xuân của em, tòa thành của anh’”.

Tôi hỏi vì sao lại đặt tên đó?

Anh nói với tôi thế này...

“Em luôn hát, tôi không cần thành phố trống trải của tình yêu.

Anh từ một cậu bé thời thanh xuân đã yêu em rồi.

Thành phố trống trải mãi mãi không thuộc về em.

Tuổi xuân của em đã được lấp đầy bằng tình yêu của anh. Nơi ấy đã sớm là một thành phố kiên cố để em lưu lại đời đời kiếp kiếp!”

Tôi, lại một lần nữa cảm động vô cùng vì anh!

Đây chính là bản báo cáo tuổi thanh xuân của tôi; tựa đề của nó là do chồng tôi nghĩ ra giúp tôi, tên là “Tuổi xuân của em, tòa thành của anh”.

39. Chương 220 Phần 1

Chương 20: Giang Sơn, chúng ta chia tay đi

Đã gần đến ngày tốt nghiệp, Trác Yến mãi làm luận văn, còn Giang Sơn thì bận bịu làm ăn nên thời gian hai người có thể gặp nhau càng hiếm hoi và quý giá hơn.

Vất vả lắm luận văn mới tạm ổn, Trác Yến nhân dịp cuối tuần vội vàng đáp máy bay đến thăm Giang Sơn.

Gặp mặt rồi đương nhiên lại là âu yếm yêu thương.

Giang Sơn kéo Trác Yến vào lòng, ra sức vuốt ve cô, giọng khàn khàn và hỏn hển: “Vợ yêu, em mau tốt nghiệp đi! Cứ nhịn nữa thì anh nội thương mất!”.

Về việc này, trong lòng anh luôn lẩn cấn.

Anh luôn muốn thử phá vỡ quy tắc của Trác Yến, muốn dụ dỗ cô để cô hoàn toàn trở thành người của anh; nếu không anh không hoàn toàn yên tâm.

Nhưng bất chấp anh khiêu khích, ra chiêu thế nào vẫn không thành công.

Có mấy lần anh định liều mình phá vỡ quỹ tắc của cô theo kiểu nửa cưỡng ép, có phần vô lại để tấn công đến cùng, kết quả lại bị Trác Yến bắt dừng lại trước ải cuối cùng, có chết cũng không chịu.

Cô nói với anh: “Không đến đêm động phòng của chúng ta thì tuyệt đối không thể! Nếu không anh sẽ lợi dụng em, không trân trọng em! Em sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa!”.

Cô đã nói thế rồi, sợ sau này cô không quan tâm đến anh nữa nên dù nhẫn nhịn khổ sở đến mấy, anh cũng đành kìm nén, tiếp tục nghiền răng chờ đợi...

Trác Yến đã xấu hổ đến độ đỏ bừng mặt, cô đẩy Giang Sơn ra, tiến ra cửa.

“Mau đưa em đi ăn đi, em sắp đói chết rồi!”. Dáng vẻ cô nũng nịu cứ khiến Giang Sơn khó mà cầm lòng.

Bước nhanh theo cô, kéo cánh tay cô từ phía sau rồi thuận thế ôm cô vào lòng, cánh tay vòng qua eo thon mảnh của cô như hình với bóng.

Hai người cứ thế dựa dẫm vào nhau mà ra ngoài.

Đôi bóng dưới đất chồng lên nhau, lúc anh lúc em, xen lẫn vào nhau, thân mật đến độ không thể phân biệt.

Thế nhưng dù khăng khít đến đâu, dù sao đó cũng chỉ là cái bóng chiếu xuống mà thôi.

Hai người cùng đến quán ăn Tứ Xuyên.

Ăn được một nửa thì Giang Sơn bị chảy nước mũi vì cay, bất cẩn làm văng bột ớt lên người.

Anh đứng dậy đi nhà vệ sinh.

Trác Yên vừa ăn vừa đợi anh quay về.

Bỗng di động của anh đặt trên bàn reo vang.

Màn hình cũng sáng rực theo hồi chuông.

Tiếng chuông rất dài, nhưng Trác Yên biết đó không phải là cuộc gọi đến mà là tin nhắn.

Giang Sơn vì lo không thể kịp thời nghe thấy cô gửi tin nhắn ình, sợ cô vì chờ đợi tin trả lời của anh mà thấp thỏm không yên, nên đã cài đặt nhạc chuông tin nhắn bằng một bài hát dài như thế.

Trong quán tuy không thể gọi là yên tĩnh, nhưng một hồi chuông dài như vậy vang lên dù sao cũng thấy có phần đột ngột.

Trác Yên đưa tay cầm di động lên. Cô muốn bấm tắt chuông.

Thực ra cô không có ý xem tin nhắn do ai gửi, nhưng ngón tay lại vô tình lướt qua màn hình cảm ứng, tin nhắn đã mở ra không chút che đậy, hiển thị toàn bộ trước mắt cô.

Nhìn những dòng chữ đó, trong tích tắc, Trác Yên cảm thấy cô như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Lúc Giang Sơn quay về, nhìn thấy Trác Yến chờ sẵn ngồi trên ghế, ánh mắt trống rỗng và hoang mang.

Anh vội vàng đưa tay sờ trán cô: “Sao vậy Văn Tĩnh? Thấy không được khỏe ở đâu à?”. Lướt mắt nhìn quanh, phát hiện ra trong tay cô đang cầm di động của mình.

Sắc mặt anh thay đổi.

Trác Yến đưa di động cho anh, bật sáng màn hình.

“Thật đó, thực ra, em không muốn xem tin nhắn của anh; thật đó, thực sự em mong là mình không xem tin nhắn của anh!”. Cô buồn bã nhìn anh, nói rành rõ từng tiếng.

Giang Sơn cúi đầu, ánh mắt lướt qua màn hình điện thoại.

Trên đó hiện lên mấy hàng chữ:

Bác sĩ nói, đứa trẻ đã quá lớn, có thể em lại không khỏe lắm nên không thể giải quyết, nếu cứ cố bỏ đi thì em sẽ gặp nguy hiểm, sau này sẽ mất khả năng sinh con.

Anh yên tâm, đứa bé em sẽ tự nuôi, em sẽ không làm phiền anh, cũng không cần anh chịu trách nhiệm.

Giang Sơn bối rối ngồi bệt xuống ghế, sắc mặt tràn ngập vẻ hoảng loạn và sợ hãi.

Trác Yến bắt Giang Sơn nói rõ tất cả là chuyện gì.

Giang Sơn đưa tay vuốt mặt.

Gương mặt một doanh nhân trẻ vốn đẹp trai sáng sủa, thông minh nho nhã, chỉ trong tích tắc, thần thái đã trở nên ảm đạm, thậm chí rất dễ dàng khiến người khác cảm thấy sự thất thần và hoảng loạn của anh.

“Văn Tĩnh”. Anh đến gần Trác Yến, nắm lấy cánh tay cô, như một người sắp chết đuối với được một sợi dây cứu mạng: “Dù thế nào đi nữa, xin em hãy nhận lời anh trước, đừng rời xa anh!”.

Tim Trác Yến trĩu xuống nặng nề.

Cô hy vọng biết bao rằng anh sẽ nói, mọi thứ đều không phải sự thật, chỉ là có người đang ác ý tạo dựng ra mọi thứ.

Nhưng sự thực không như mong đợi. Mọi biểu hiện đều chứng tỏ, giữa anh và cô ta thực sự đã nảy sinh một số chuyện, thậm chí đã đến mức còn có đứa con.

Trác Yến không nhận lời.

Trong lòng cô rất đau rất rối, căn bản không biết mình muốn làm gì, phải làm gì.

Trong tư duy hỗn loạn, điều cô muốn làm nhất hiện giờ là nhanh chóng làm sáng tỏ mọi việc.

Cô nhìn Giang Sơn, mắt đã long lanh ướt: “Xin hãy nói sự thật cho em biết! Cô ta, là ai? Hai người, đã xảy ra chuyện gì? Anh, yêu cô ta phải không?”. Hồi đến phút cuối, cô đã khàn giọng, giọng nói ướt đầm run rẩy, bộc lộ nỗi đau khôn tả.

Hàng lông mày của Giang Sơn nhíu chặt: “Cô ta... là thư ký của anh; chính là hôm cuối tuần chúng mình cãi nhau, anh đi thăm em rồi chia tay không vui vẻ gì, sau khi về nhà, anh uống say, mẹ bảo anh đi ngủ nhưng anh nằm mà cứ nhớ đến em, tim đau như có đinh đóng vào; anh không ngủ được nên đành dậy, ra ngoài uống tiếp.

Về sau anh phát hiện ra không mang tiền, nên bảo cô ta đến thanh toán. Rồi về sau nữa, ý thức của anh rất mơ hồ, anh chỉ nhớ anh nhìn thấy em, thật đấy Văn Tĩnh, anh nhìn thấy em! Chúng mình làm hòa! Chúng mình không cãi nhau nữa! Anh không kìm được liền ôm lấy em...

Nhưng hôm sau khi tỉnh lại, anh nhận ra người nằm bên cạnh không phải em, mà là cô ta! Văn Tĩnh, xin em hãy tin anh, anh không yêu cô ta, anh không yêu ai cả, anh chỉ yêu em! Anh chỉ yêu một mình em! Anh nghĩ rằng người đó là em nên mới... Em hãy tin anh, Văn Tĩnh! Anh xin em nhất định phải tin anh!”.

Giang Sơn vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống từng giọt từng giọt mà không thể khống chế được.

Trác Yến ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa.

“Giang Sơn, để em gặp cô ta!”.

Trác Yến không muốn quyết định một cách vội vã.

Nên cô nghĩ mình phải gặp mặt cô thư ký bụng đã to của Giang Sơn.

Hôm gặp nhau, cô yêu cầu Giang Sơn tránh mặt.

Trên gương mặt tiêu tụy đi nhanh chóng của Giang Sơn là những cảm xúc phức tạp - lo lắng, bất an, hổ thẹn, hối hận, sợ hãi.

Từ hôm bị Trác Yến phát hiện chuyện đó, anh luôn bám sát cô không rời nửa bước, chỉ sợ trong tích tắc quay lưng đi thôi thì sẽ khiến cô có suy nghĩ chia tay ngay.

Nhưng dù sao anh cũng đã sai, đối với cô, anh rất hổ thẹn, nên cho dù là không tình nguyện và bất an đến mấy, anh vẫn nghe theo cô, không đi cùng.

Thế nhưng anh hiểu thư ký của anh, một cô gái vừa thông minh lại không cam phận chịu thua như cô ta thì Trác Yến ngốc nghếch làm sao ứng phó được?

Anh thật sự sợ rằng khi cô quay về sẽ nói với anh hai chữ “chia tay”.

Nhưng anh phải làm sao đây? Dù thế nào đi nữa, người sai lầm vẫn là anh, là anh đã phụ lòng người anh yêu, là anh đã làm một cô gái khác có thai.

Hai người họ đều vô tội, anh đều có lỗi với họ.

Trong mọi chuyện, người có lỗi, chỉ là anh...

Trác Yến đã gặp cô ta.

Cô ta nhìn thấy Trác Yến, không hề tỏ ra hoảng loạn; thậm chí nếu so ra thì Trác Yến có vẻ thất thần hơn.

Về khí thế thì cô đã thua người ta quá nhiều.

Cô hỏi cô gái kia định làm thế nào, cô ta bình tĩnh nói với cô: “Đầu tiên, tôi phải nhấn mạnh một điều: Tôi không tham tiền của anh ấy, tôi thật lòng yêu anh ấy. Thứ hai, tôi sẽ sinh con. Cô yên tâm, tôi có thể tự nuôi nó! Tôi có thể viết giấy đảm bảo, tương lai đứa bé lớn lên sẽ không đòi chia tài sản của anh ấy. Cô không cần phải tò mò về quyết định này làm gì, tôi làm thế là muốn nói cho cô biết, tôi thật lòng yêu anh ấy, không tham bất cứ thứ gì của anh ấy, chuyện gì tôi cũng nguyện làm vì anh ấy!”. Ngừng một chút, giọng cô ta thay đổi, hỏi ngược lại Trác Yến về thách thức: “Còn cô thì sao? Nếu là cô thì cô có thể làm thế không? Cô có thể yêu anh ấy hơn tôi không? Cô Trác, ở bên anh ấy lâu như thế, ít nhiều gì tôi cũng hiểu một số chuyện của cô, cô luôn khiến anh ấy đau lòng, buồn bã, giận dữ, mà những chuyện đó đều là vì giữa

hai người còn tồn tại một người đàn ông khác. Cô Trác, tôi muốn hỏi cô, cô có toàn tâm toàn ý yêu anh ấy không? Cô có thể giống tôi, chỉ yêu anh ấy, không tính toán mọi chuyện không? Nếu cô nói với tôi rằng cô có thể, tôi sẽ lập tức biến mất cùng đứa bé; nhưng nếu cô không làm được thì xin cô hãy đi đi, đừng lãng phí tình yêu của anh ấy dành cho cô! Vì cô không xứng đáng! Cô không thể nào gánh nổi tình yêu này của anh ấy!”.

Trác Yến nhìn cô ta, nghe cô ta nói, cảm nhận được từng lời từng chữ công kích, nhắm thẳng vào cô.

Cô không phản bác.

Khoảnh khắc này, cô không muốn tranh cãi gì cả.

Dù cô nói thế nào, dù cô có cãi lý thế nào, cô cũng đã là kẻ thua cuộc - vì trong bụng của đối phương đúng thực là có một đứa con của Giang Sơn.

Sau khi gặp cô gái kia, Trác Yến rất đau khổ.

Cô nhận ra cô gái kia thật sự yêu Giang Sơn.

Điều đó khiến cô càng không chịu được và càng không biết phải làm sao.

Giá như đó là một cô nàng tham lam xấu xa, thì cô ta sinh con cũng được, phá thai cũng được, chưa chắc cô đã mềm lòng.

Nhưng bây giờ, điều cô nhìn thấy chỉ là một cô nàng ngốc nghếch đáng thương đang thách thức mọi thứ để theo đuổi tình yêu của mình.

Cho dù cô không thích cô ta đến mấy, thì cô cũng chẳng thể phớt lờ đứa bé trong bụng cô ta.

Phải làm sao đây?

Trong mấy ngày, cô cứ bị ám ảnh mãi.

Không dám hỏi Giang Sơn rằng anh muốn làm gì; cô biết, Giang Sơn cũng không dám hỏi cô rằng có thể tha thứ cho anh không.

Họ cứ hoang mang bối rối như thế, quan sát lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau, bảo vệ nhau, dè chừng lẫn nhau, không ai cho đối phương có cơ hội để ra quyết định mà mình không muốn đối mặt.

Và trong lúc họ hoang mang như thế, bà Giang không biết đã biết được nguồn cơn sự việc từ đâu.

Thế là nhân một ngày, bà cố ý đuổi khéo Giang Sơn đi, sau đó, gọi Trác Yến đến.

Lo Giang Sơn sẽ quay về sớm, bà Giang không quanh co mà nói thẳng với Trác Yến: “Trác Yến, bác biết con là đứa trẻ tốt, nhưng bác già rồi, gần đây trong nhà lại trải qua quá nhiều chuyện, hiện giờ bác thật sự không có suy nghĩ gì đặc biệt, bác chỉ có một nguyện vọng đó là mau mau bế cháu nội, mau mau làm cho nhà họ Giang đông đúc hơn!”.

Trác Yến nghe bà nói, trái tim như thủng một lỗ. Cô cảm thấy rất đau, rất đau.

Vết thương đang rỉ máu, không kể là gì, vì sau đó người ta còn xát muối lên nó.

Bà Giang tiếp tục nói với Trác Yến: “Con và Giang Sơn, lúc hòa hợp thì rất ổn, nhưng lúc cãi nhau thì thật sự khiến kẻ làm cha mẹ đây nhìn thấy mà đau lòng! Trước kia lúc nó đi học thì rất ngoan rất nghe lời, tính tình rất tốt, nhưng từ sau khi yêu con, tính khí nó càng lúc càng nóng nảy! Mỗi lần không vui là uống say khướt. Trác Yến, con biết một người mẹ nhìn thấy con trai mình đau khổ uống say đến mức ấy, trong lòng đau buồn đến nhường nào chứ?

Thực ra bác đã nghĩ từ lâu rằng cứ kiểu hễ không vui là lại chạy đi uống rượu như thế, thì sớm muộn gì nó cũng xảy ra chuyện, ngày nào bác cũng lo sợ, nhìn thấy tin tai nạn xe cộ trên báo là tim đập chân run! Cũng may, lần này hậu quả nó uống say chỉ là có thêm một đứa trẻ, chứ không phải uống say rồi lái xe gì đó, gây nên tai nạn đâm máu, nên bác đã rất mãn nguyện rồi! Tạ trời tạ đất, con có biết bác lo sợ nó uống rượu lái xe mà mất đi đứa con này đến nhường nào không?

Trác Yến à, bác biết bác không nên can thiệp vào chuyện của hai con, nhưng mong con hãy hiểu cho lòng người mẹ! Tuy lần này chỉ có thêm một đứa bé, nhưng nếu lần sau hai đứa lại cãi nhau, cãi xong nó lại đi uống rượu, chưa biết chừng nó sẽ mất mạng! Dù sao bác cũng từng trải nhiều hơn hai đứa, nhìn mọi việc cũng rõ ràng hơn hai đứa, hai đứa... thật sự không hợp! Thường xuyên cãi vã, yêu nhau nhiều đến đâu thì sao chứ? Ai mà chẳng lấy tình yêu ra làm vũ khí để làm tổn thương người kia? Mà lúc hai đứa cãi nhau thì có biết là những người thân xung quanh cũng đau buồn theo hai đứa hay không?

Con gái à, con nghe bác nói, bác chỉ có một đứa con trai, từ khi bố nó bệnh, bác xem mạng sống của nó còn quan trọng hơn bác gấp trăm lần! Trải qua bao nhiêu việc, mưa gió bão giông, bây giờ bác chẳng mong gì nhiều, chỉ hy vọng trong nhà có thể bình yên, bác không muốn mỗi ngày đều sống trong lo sợ! Bác từng này tuổi rồi, có cháu nội là phúc phận của bác; cô gái kia bác cũng đã gặp, cũng may cô ta không phải dạng tham tiền mà thật lòng yêu Giang Sơn. Con gái à, con vẫn còn trẻ, sau này nhất định sẽ còn có nhân duyên may mắn hơn, hạnh phúc hơn đang đợi con; thật đấy, thực ra con rất tốt rất tốt, chỉ có điều là nhà họ Giang này không có phúc giữ con lại!”.

Bà Giang đã nói đến nước này, dù Trác Yến khờ khạo đến mấy cũng hiểu rõ ý của bà.

Tuy tự nhủ hãy mạnh mẽ lên, đừng hèn kém mà dễ dàng suy sụp.

Nhưng dù cô bấm ngón tay sâu trong da thịt lòng bàn tay đến mấy, nước mắt vẫn không kiềm chế được mà lăn xuống từng giọt, không tài nào dừng lại.

Cô ngồi trên sofa, gục đầu, hai tay nắm chặt đặt trên đầu gối.

Một lúc sau mu bàn tay đã bị nước mắt thấm ướt một khoảng lớn.

Tầm nhìn trở nên nhòa nhạt, trước mắt đều trắng xóa một màu.

Cô không biết mẹ Giang Sơn có còn ngồi cạnh hay không.

Khoảnh khắc này cô đã mất đi mọi giác quan, chỉ trừ nỗi đau như dao cắt trong tim.

Từ sự vô tâm vô tính của Đồng Thành, đến những lần bỏ lỡ nhau của Trương Nhất Dịch, lại đến chuyện say rượu làm cản của Giang Sơn bây giờ, cô không biết tình yêu cả đời mình liệu có phải đã mặc định rằng mãi mãi cũng không có được kết cục viên mãn hay không.

Trác Yến hỏi Giang Sơn định làm gì.

Thời gian này, người nhà anh liên tục khuyên anh chia tay Trác Yến, cưới cô thư ký đã mang thai đứa con của anh.

Ban đầu nói thế nào Giang Sơn cũng không đồng ý. Anh khóc, gào lên với mẹ: “Đừng ép con nữa được không? Con không thể xa Văn Tĩnh, con không thể! Bắt con chia tay cô ấy, chẳng thà mẹ tự tay bóp chết con trai mẹ đi!”.

Anh hét, bà Giang cũng hét, anh khóc, bà Giang cũng khóc.

“Con bắt mẹ tự tay bóp chết con trai mẹ?! Được, mẹ nói con biết, mẹ không làm được! Vì con là con trai mẹ! Là máu thịt của mẹ! Vậy mẹ hỏi con, con có thể bỏ mặc đứa con, huyết thống của con không? Bây giờ trong bụng cô gái kia là một khối thịt sống, là con của con!”.

Dần dần, Giang Sơn đã hoang mang, mâu thuẫn, lúng túng.

Anh không biết rốt cuộc mình phải làm gì.

Tình cảm nói rằng, người anh yêu là Trác Yến, anh không muốn chia tay cô. Cho dù bắt anh mất đi tất cả để đổi lấy cùng cô sống bình yên cả đời, anh cũng sẽ bắt chấp.

Nhưng lý trí và trách nhiệm lại mách bảo, anh bây giờ nên cưới cô gái kia. Anh không yêu cô ta, không hề, nhưng lại có lỗi với cô ta.

Anh như một con thú bị giam cầm, không tìm ra lối thoát, anh muốn co mình lại trốn trong một góc, dùng sự trốn tránh đó để đổi lấy chút yên tĩnh giả tạo ngắn ngủi.

Không chọn, cũng chẳng chia lìa.

Thế nên anh thà trốn tránh.

Lúc này, anh cũng chỉ muốn trốn tránh.

Thế nhưng vấn đề vẫn phát triển đến mức không thể không đối mặt với nó.

Dù anh không muốn đến mấy, sự việc vẫn ập đến, gõ tan chiếc bình anh ẩn nấp, đợi anh lựa chọn.

Trác Yến hỏi anh: “Phải làm sao đây, Giang Sơn?”.

Nỗi đau xé lòng từ lồng ngực lan tỏa toàn thân.

Anh cắn chặt môi không chịu nói, như thể chỉ cần anh kiên quyết không mở miệng thì kết quả sẽ như anh mong muốn vậy.

Nhưng Trác Yến không cho anh cơ hội tiếp tục ẩn nấp trong bình.

“Giang Sơn, em biết anh không thể nói, em biết anh cũng rất khó khăn”. Cô vừa nói, nước mắt đã rơi như mưa, cổ họng nấc nghẹn: “Nếu anh đã không thể nói thì để em nói vậy! Giang Sơn, chúng ta, chia tay đi!”.

Giang Sơn đưa hai tay ôm đầu, quỳ xuống đất, nức nở.

Trác Yến đến cạnh anh, cũng quỳ xuống trước mặt anh.

Cô kéo anh vào lòng: “Chúng ta đừng ai oán hận gì cả, đừng oán hận nhau, cũng đừng oán hận chính mình! Chúng ta không sai, thứ sai, là thời gian! Giang Sơn, em sẽ hạnh phúc! Em nhất định sẽ hạnh phúc! Thế nên, anh cũng phải hạnh phúc! Được không?”.

Giang Sơn gần như khóc không thành tiếng.

40. Chương 23 - 24 (hết)

Chương 23: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ

Ban đầu, anh xem cô là người anh em.

Họ trò chuyện rất tâm đắc, hành động cũng ăn ý, ở bên cô, anh lúc nào cũng thấy rất vui.

Anh luôn ngỡ đó chỉ là kiểu ăn ý, tâm đầu ý hợp giữa bạn bè với nhau.

Thực ra không chỉ đơn giản như thế, thực ra anh đã dần dần chìm đắm vào những nụ cười, nỗi đau của cô từ lâu rồi.

Chỉ là, anh không kịp thời nhận ra.

Từ nhỏ, mơ ước của anh về người yêu trong mộng là: Cô ấy nhất định phải có một mái tóc dài bay bay, đồng thời xinh đẹp, dịu dàng, lúc cười sẽ có vẻ e thẹn và xấu hổ không dám nói ra.

Thực ra anh nghĩ, đó không chỉ là tiêu chuẩn của mình anh, e rằng mẫu người yêu lý tưởng của đàn ông cả thế giới đều là thế.

Mà cô bé ngốc nghếch Trác Yến chẳng hợp chút nào với tiêu chuẩn của anh. Nên ban đầu, anh thật sự chỉ xem cô là anh em tốt, thật sự không có suy nghĩ thừa thãi nào.

Lần đầu anh nhìn thấy bạn thân Ngô Song của cô, anh đã rung động.

Cô gái ấy hoàn toàn phù hợp với mọi mơ tưởng về người yêu tiêu chuẩn của anh.

Tóc dài, e thẹn, dịu dàng.

Thế là anh đã nhờ Trác Yến giúp anh theo đuổi Ngô Song.

Để có thể có được cô gái dịu dàng thanh lịch ấy, anh đã tốn không biết bao nhiêu công sức.

Cuối cùng thời gian không phụ người có lòng, cô gái ấy đã trở thành bạn gái anh.

Vốn dĩ nguyện vọng đã đạt được, anh nên vui mới phải.

Thực tế thì, ban đầu anh cũng thực sự cảm thấy vui.

Chỉ là khi anh nhìn thấy bên cạnh Trác Yến, không biết tự khi nào đã xuất hiện một chàng trai khác, anh không nói rõ được vì sao mà càng lúc càng thấy không vui.

Chàng trai ấy rực rỡ nổi bật, là ngôi sao nổi tiếng trong trường, không biết có bao cô gái si mê cậu ấy.

Một người nổi bật như thế, có cô gái nào mà kháng cự lại hào quang của cậu ấy chứ?

Anh nhìn thấy quan hệ giữa Trác Yến và chàng trai ấy càng lúc càng tốt đẹp.

Anh cũng nhận ra bản thân càng lúc càng bức bối.

Cảm giác ấy giống như bị ai đó cướp mất thứ vốn thuộc về bản thân vậy.

Anh cũng không nói rõ bản thân tại sao lại có cảm giác đó.

Hoặc là, anh không muốn nói rõ vì sao bản thân lại có cảm giác đó.

Về sau anh vô cùng hối hận vì đã đánh cược với cô.

Chính vì trò cá cược đó mà cô và cậu ta mỗi lúc một gần gũi.

Chính anh đã đẩy cô về phía cậu ta.

Anh rất hối hận vì đã phát hiện ra điểm tốt của cô quá muộn, muộn đến mức khi cô được người khác nhận ra, anh mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Nhưng có ích gì? Đã không kịp rồi.

Bên cạnh anh đã có một cô gái khác; còn bên cạnh cô, anh cũng không còn là người duy nhất ăn ý với cô.

Có lúc anh thật sự rất buồn phiền. Tại sao anh cứ phải đến lúc đã mất cô rồi mới nhận ra cô tốt đến nhường nào, khiến anh không nỡ buông tay đến nhường nào?

Anh đã quá ngô nghê, ngay cả bản thân thích gì cũng không rõ, cứ đẩy mình vào cảnh khó xử muốn làm cũng không được, mà tiếp tục thì càng không thể.

Về sau, cho dù ở cạnh Ngô Song, nhưng mỗi lúc anh nhớ đến cô gái khác lại càng nhiều hơn.

Anh thấy rất đau khổ, rất đau khổ.

Rốt cuộc là từ bao giờ anh đã ý thức rõ rằng cảm giác của anh với cô gái ấy đã thay đổi?

Anh tìm ra đáp án trong trí nhớ.

Là lần cô bị ngã gãy chân, anh đón cô ra viện.

Cô được anh bế ra ngoài.

Khi anh bế bổng cô lên, anh gần như rung động toàn thân.

Cảm giác ôm cô trong vòng tay tuyệt vời như thế, anh thật muốn bế cô cả đời này, không buông ra nữa.

Anh đi rất chậm, anh muốn cô ở lại trong vòng tay anh lâu hơn.

Nhưng cầu thang không thể không có điểm tận cùng.

Cuối cùng khi anh bất đắc dĩ phải buông cô xuống đưa vào trong xe taxi, anh cảm thấy rất chua xót.

Về lại bên Ngô Song, ngồi cùng cô ấy trong một chiếc xe khác, hai người tuy gần nhau nhưng anh nhận ra sự rung động với cô ấy đã dần dần biến mất.

Lúc này trong tim anh chỉ còn lại nỗi buồn phảng phất khi cô gái ấy tuột ra khỏi vòng tay anh.

Chiếc xe cô ngồi đến trường sớm hơn anh.

Khi anh xuống xe, anh nhìn thấy cô đã được Trương Nhất Dịch đợi chờ từ lâu bên trong tay.

Khi nhìn thấy cô bị một người con trai khác bế, anh cảm giác cổ họng mình không thể nào ngăn chặn được vị chua chát cay đắng đang dâng lên.

Anh đành phải thừa nhận rằng anh đã ghen.

Lòng anh rối bời, không biết phải làm sao. Anh rất muốn cô biết tâm ý của mình, nhưng anh biết đó là chuyện tuyệt đối không thể - dù sao anh đã có bạn gái, đồng thời lại là bạn thân của cô.

Lúc tâm trạng rối loạn thì luôn gặp phải cảnh cô và cậu ta đùa quần quýt.

Thấy cô cười rạng rỡ với chàng trai ấy, ngực anh bắt đầu nhói đau.

Anh rất không vui, rất bức bối, thế là về sau mượn một việc rất nhỏ mà anh đã nổi giận với cô.

Mắt cô rưng rưng, tủi thân quay người chạy mất.

Anh bức bối muốn đập vỡ mọi thứ xung quanh.

Nước mắt của cô khiến anh thấy như ngạt thở.

Anh đau khổ trách mình sao sự việc lại ra nông nổi đó?

Tại sao anh lại khiến cô khóc?

Có phải vì anh quá tham lam?

Đã theo đuổi được một người, lại bắt đầu không buông được một người khác.

Anh cảnh cáo bản thân không thể làm người như vậy, nếu do anh theo đuổi Ngô Song trước thì nhất định phải có trách nhiệm với cô ấy mới được.

Anh bắt bản thân đè nén mọi cảm giác với cô nàng ngốc nghếch không biết tí gì kia.

Anh đau khổ kìm nén bản thân.

Nhưng tình cảm lúc nào cũng thích đối nghịch với người ta. Càng đè nén nó thì nó càng khiến anh không thể nào quên được.

Dần dà, ngay cả Ngô Song cũng cảm nhận được tâm sự của anh.

Anh biết anh có lỗi với cô, anh cũng rất muốn toàn tâm toàn ý có trách nhiệm với cô.

Nhưng có lúc anh thật sự không thể sai khiến trái tim mình, anh chẳng tài nào khống chế được bản thân đừng nhớ đến Trác Yến.

Cuối cùng Ngô Song không thể nhẫn nhịn được nữa.

Năm tư, mang theo sự phẫn nộ và đau đớn, cô ấy chia tay với anh, tuyệt giao với Trác Yến, một mình quyết tâm ra nước ngoài

Trước khi Ngô Song đi, trong trường đã đồn đại rất nhiều chuyện. Rất nhiều người đều nói cô ấy vì tiền đồ mà không tiếc bỏ rơi bạn trai.

Cô ấy không hề giải thích, chỉ lúc không có ai mới khóc với anh: “Chỉ có mình em biết, tuy chia tay là do em nói, nhưng em mới là người bị bỏ rơi! Em mới là người thật sự bị tổn thương! Em biết anh thích Trác Yến, anh càng kìm nén không nói thì tâm ý của anh với bạn ấy càng mạnh mẽ. Em không muốn là vật cản đường nhạt nhẽo giữa hai người. Thế nên, Giang Sơn, em buông tay anh! Em đi! Em chúc anh cuối cùng có thể đạt được mọi ước nguyện, có thể ôm được người đẹp trở về!”.

Không lâu sau cô ấy đã đi thật.

Anh cảm thấy rất có lỗi với cô ấy.

Nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Trước hôm tốt nghiệp, Trác Yến uống say, vì một người khác.

Anh cũng say, nhưng vì cô.

Anh và cô cùng ôm nhau khóc.

Anh van xin cô ngẩng lên nhìn anh, đừng xóa nhòa một người lặng lẽ yêu cô là anh như xóa nhòa một cảnh vật nào đó.

Về sau anh ôm cô ra, gọi xe taxi. Trên xe cô đã không còn biết gì.

Cô dựa vào ngực anh, đôi môi đỏ hồng hé mở, run rẩy trong từng nhịp thở.

Anh không còn kiên nhẫn, bất chấp phía trước còn có tài xế đang lái xe, anh cúi xuống bịt lấy môi cô, ra sức hôn hít, quần quýt.

Anh đưa cô vào khách sạn.

Cô nôn ọe, toàn thân bần thũ.

Anh cởi quần áo cô ra.

Thực ra anh muốn nhân lúc này chiếm lấy cô.

Nhưng anh nhìn thấy cô đau khổ cuộn người lại trên chiếc giường trắng toát, ngay cả lúc nhắm mắt ngủ say cũng không ngừng rơi nước mắt.

Cô yếu đuối đáng thương như thế, trong sáng ngây thơ như thế, khiến người ta thương xót như thế.

Anh không thể ra tay.

Anh thực sự không thể ra tay với cô!

Anh ôm cô, không làm gì cả, chỉ ôm lấy cô, suốt đêm.

Hôm sau sau khi tỉnh dậy, cô đỡ đầu nhìn ga trải giường.

Dưới cơ thể cô là máu đỏ.

Anh đoán chắc là cô đã gặp kỳ kinh nguyệt. Nhưng cô ngốc nghếch lại không dám chắc. Cô tưởng anh đã mượn men rượu làm gì đó với cô.

Vốn định nói cô biết thực ra giữa họ chưa xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng nghĩ lại, anh quyết định thay đổi

Anh khao khát có thể giữ cô lại bên cạnh, có thể làm bạn gái của anh, có thể khiến cô không còn nhớ đến người khác.

Thế là anh đã dựa vào suy nghĩ linh tinh của cô để khiến cô hiểu lầm rằng cô thực sự đã là người của anh.

Anh đang đánh cược.

Anh biết cô là một cô gái bảo thủ, muốn giữ gìn sự trong trắng.

Anh cược cô sau khi biết đã thất thân với anh thì đành phải ở bên anh.

Kết quả anh đã thắng cược.

Cô dứt khoát nhận lời làm bạn gái anh.

Tuy cô có phần tâm nguội ý lạnh, có một số việc đến nước này rồi còn làm thế nào được, nhưng anh không hề để tâm.

Đối với anh, chỉ cần cô chịu gặt đầu thì đã là hạnh phúc lắm rồi, anh nhất định phải giữ kỹ!

Anh thực sự sợ cô bị ai đó cướp đi.

Anh biết tấm lòng của Trương Nhất Định với cô không ít hơn anh chút nào.

Thế nên mỗi lần thấy cô đối tốt với con nhím kia, anh lại hoảng loạn và tức giận.

Họ luôn cãi nhau vì con nhím nhỏ ấy.

Cô không bao giờ chịu bỏ cái thứ quý quái đó đi.

Về sau có lần họ cãi nhau dữ dội vì Trương Nhất Định đã về nước.

Anh ầm ứ với cô, bảo cô đi gặp Trương Nhất Định đó, bảo cô nhất định sẽ không dám cho cậu ta biết cô đã là người của anh.

Kết quả là cô đi thật.

Anh rất giận rất giận.

Tuy cô nói cô đã nói rõ với cậu ta rằng cô là người của nhưng anh vẫn rất giận rất giận.

Anh đập máy bay xa xôi đến nỗi dành cô dừng giận nữa, nhưng cô lại không có ở đó.

Anh đợi suốt đêm, anh đứng dưới khu nhà ký túc của cô đợi cả đêm; mà suốt đêm ấy, cô lại đi gặp Trương Nhất Định.

Anh thấy tim rất đau.

Dù là nguyên nhân gì, anh cảm thấy luôn là chính cô muốn đi gặp người đó nên mới đi.

Anh đã lập tức đập máy bay quay về.

Về đến nhà, anh uống say khướt.

Hết uống trong nhà lại ra ngoài uống.

Trong mơ màng, anh thấy cô.

Cô ngồi cạnh anh, dịu dàng, ngoan hiền, nghe lời biết bao.

Anh thật sự thích dáng vẻ ngoan ngoãn lúc này của cô.

Cô chủ động ôm anh, kéo anh vào cơ thể thơm ngát mềm mại của cô để an ủi dỗ dành anh.

Anh bỗng thấy mũi cay cay.

Đẩy cô ra, âm ức nói: “Anh không cần em nữa! Chúng ta chia tay!”.

Nhưng giây sau đó anh lại vội vã kéo cô lại, ôm cô vào lòng, siết mạnh.

Anh rơi nước mắt.

Vừa khóc vừa van xin cô: “Văn Tĩnh, xin em đừng rời xa anh! Văn Tĩnh, anh sai rồi, anh không muốn chia tay! Cho dù em thích anh hay hắt, cho dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không chia tay em! Chúng ta không chia tay, được không?”.

Anh vừa khóc vừa hôn cô.

Nụ hôn dần biến thành vuốt ve.

Vuốt ve dần biến thành sờ soạng.

Sờ soạng cuối cùng trở nên mãnh liệt dữ dội.

Đêm đó, cô luôn ngoan ngoãn.

Anh gọi tên cô hết lần này đến lần khác.

Anh cảm thấy hạnh phúc đến mức muốn chết đi. Nhưng hôm sau khi anh dậy, anh như bị sét đánh.

Người nằm bên cạnh nào phải là Trác Yến? Là thư ký của anh! Anh bàng hoàng.

Anh biết thư ký có tình cảm với anh, nhưng người anh yêu chỉ mình Trác Yến.

Anh bảo cô thư ký hãy quên đêm đó đi.

Cô rất ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, không hề ầm ứ oán trách.

Sự hiểu biết của cô ấy lại khiến anh thấy hổ thẹn.

Anh cùng lúc thấy hổ thẹn với cô ấy và cả Trác Yến nữa. Anh không biết phải đối mặt với cô thế nào, anh rất sợ cô sẽ nhìn thấu mọi việc xảy ra đêm đó.

Nên liên tiếp hai ngày, anh không dám liên lạc với cô.

Nhưng không ngờ cô lại đích thân bay đến!

Cô tìm thấy anh, xin lỗi anh, muốn làm hòa với anh.

Anh cảm thấy kinh ngạc mừng rỡ.

Anh thề với lòng, từ đây nhất định sẽ đối xử tốt với cô, để bù đắp lỗi lầm trước kia anh phạm phải.

Anh ngỡ mọi thứ đã hồi phục lại bình thường.

Nhưng anh không tài nào ngờ được, nguy cơ lớn hơn thế sau lưng anh đang mai phục, chờ đợi anh.

Mấy tháng sau, cô thư ký bỗng nói anh biết: Cô ấy đã mang thai.

Anh ngẫm nghĩ, rồi quyết định bảo cô ta bỏ đứa bé đi.

Nhưng cô ta lại nhắn tin nói, đứa bé quá lớn, đã không kịp nữa, bác sĩ lại nói cơ thể cô không được tốt, nếu phá thai thì e rằng sau này không thể nào có con được nữa.

Mà tin nhắn ấy lại bị Trác Yến nhìn thấy.

Có lúc anh nghĩ, liệu có phải ông trời cố ý làm khó anh? Bất tình cảm cả đời anh không được suôn sẻ.

Về sau bị người nhà phát hiện chuyện đó!

Vì đứa bé, mẹ anh ép anh cưới cô thư ký.

Anh không chịu, anh không thể mất Trác Yến. Anh tìm cô thư ký, xin cô rời xa. Anh bảo, anh sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng đứa bé, chỉ mong cô đi.

Thư ký không nói gì, chỉ bảo anh rằng cô ta không muốn đi, cô ấy sẽ phá bỏ đứa bé.

Cô ta nói dù không thể sinh được nữa cũng chẳng sao, cô ta chỉ muốn ở lại bên anh để chăm sóc anh.

Cô ta nói: “Anh đối với cô Trác là tâm ý thế nào, em đối với anh cũng như thế. Nên xin đừng đuổi em đi! Em chỉ muốn ở lại một nơi có thể nhìn thấy anh, lặng lẽ dõi theo anh, em sẽ không gây cứ phiền phức gì cho anh!”.

Bi kịch cả đời anh có thể đều do anh không đủ kiên định và trái tim cũng không đủ tàn ác.

Cô ta nói một cách nhẩn nhện, không mong cầu gì, anh lại mềm lòng và phân vân.

Anh lún sâu dưới bùn, không biết phải làm gì, ngày nào cũng trốn tránh.

Cuối cùng là Trác Yến đề nghị chia tay.

Cô nói: “Anh không thể nói, thế thì hãy để em thay anh nói! Giang Sơn, chúng ta chia tay đi!”.

Khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy thế giới của anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Từ đó anh không còn nhìn thấy chút tia sáng nào nữa.

Đành phải chia tay.

Không chia tay thì anh có thể làm gì?

Tuy yêu cô nhưng trách nhiệm không cho anh lựa chọn. Anh phải có trách nhiệm với đứa bé được hình thành sau một đêm phong lưu.

Trước khi chia tay, anh ôm lấy cô, nước mắt chảy mãi như không bao giờ khô cạn.

Anh ôm cô, thật chặt, rất lâu, chỉ muốn suốt đời suốt kiếp cũng không buông.

Anh nói: “Văn Tĩnh, nếu chúng ta có thể quay lại trước kia thì hay biết bao!”.

Nhưng họ đều biết, chẳng ai có thể quay lại.

Cô kiên quyết không cho anh tiễn, anh chỉ có thể nhìn theo cô quay lưng bước đi.

Nhìn bóng dáng mảnh mai của cô dần xa, từ đó, trái tim anh trống một khoảng quá lớn.

Nước mắt lại chảy dài trên mặt.

Cô gái ấy, anh gần như đã dùng cả đời để yêu; nhưng từ bây giờ cô không còn thuộc về anh, không bao giờ nữa!

Mấy năm sau, anh về thành phố cũ để bàn việc làm ăn.

Bên cạnh là một cô thư ký trẻ trung xinh đẹp.

Không sai, họ có quan hệ mờ ám.

Bàn việc xong, anh và khách hàng đến nhà hàng dùng bữa.

Không ngờ ở đó, anh lại gặp Lộ Dương.

Lộ Dương lúc nhìn thấy cô thư ký sau lưng anh đã vô cùng sửng sốt, không kiềm chế được mà buột miệng: “Ôi mẹ ơi, sao cô ta giống Văn Tĩnh đến thế?”.

Nói xong nhận ra lỡ lời, cô vội vàng lúng túng bịt miệng lại, nhìn anh vẻ ngại ngùng và hối lỗi.

Anh lại cười khê: “Tôi cũng thấy thế!”.

Sau đó nụ cười dần biến mất.

Do dự một lúc, cuối cùng anh hỏi: “Cô ấy... gần đây thế nào? Có khỏe không? Chồng cô ấy có yêu thương cô ấy không?”.

Lộ Dương thở dài trả lời: “Nó rất ổn! Cậu... trông cũng có vẻ ổn nhỉ, ha ha...”. Cô ho một tiếng rồi lại nói: “Thực ra phòng ký túc bọn tớ đang liên hoan gia đình ở đây... Cậu có muốn đến gặp bạn cũ không? Yên tâm, đều là người quen cả!”.

Anh lắc đầu: “Thôi. Mọi người chơi vui vẻ!”.

Lộ Dương đi rồi, anh cũng quay về phòng mình.

Nhưng không còn tinh tâm được nữa.

Cuối cùng vẫn không tìm được mà viện cớ ra khỏi phòng sau đó một mình lặng lẽ, lén lút đến bên ngoài gian phòng họ liên hoan.

Anh đứng ngoài cửa lén nhìn vào bên trong.

Cô ngồi trong đó, nụ cười không hề thay đổi, vẫn trong sáng ngây thơ, vẫn rực rỡ quyến rũ, khiến anh không tài nào rời mắt.

Trái tim bắt đầu đau nhói.

Anh đưa tay chặn ngực.

Mắt tham lam nhìn cô, không nỡ chớp lấy một cái.

Người đàn ông ngồi cạnh cô là Trương Nhất Định mà anh vẫn hằng ghen tị.

Cậu ta ngồi cạnh cô, từ đầu đến cuối không hề nhìn ai khác, ánh mắt luôn dừng ở một mình cô.

Nhìn họ, anh bỗng bật cười.

Cùng xuất hiện với nụ cười trên gương mặt, là nước mắt.

Tốt thôi, xem như, cô đã hạnh phúc.

Thế thì, cứ vậy thôi.

Cứ vậy thôi.

Dù sao đi nữa, trong quãng thời gian tươi đẹp của tuổi xuân, anh vẫn có lúc có được cô.

Anh mãn nguyện rồi.

Gạt đi nước mắt, anh quay lưng bỏ đi.

Tàn tiệc, thư ký dìu anh về phòng.

Anh bỗng cảm thấy rất mệt, rất mệt.

Anh kéo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại thơm ngát đang cởi cúc áo của anh, nói với cô ta: “Đừng đi theo anh nữa, sẽ làm lỡ làng chính cuộc đời em thôi. Tìm người thích hợp để lấy đi! Anh không định ly hôn, hơn nữa em cũng biết, anh đang xem em là thể thân của người khác. Đừng theo anh nữa, không đáng!”.

Cô gái ấy lắc đầu: “Em biết anh sẽ không ly hôn; em cũng luôn biết anh xem em là thể thân - mỗi lần anh uống say hay nằm mơ, lúc nào cũng gọi ‘Trác Yến’”. Cô cởi áo sơ mi của anh ra, lần xuống dưới, lại cởi quần anh: “Không sao, cho dù anh xem em là ai, em cũng không quan tâm! Em chỉ cần được ở cạnh anh; vì em yêu anh!”.

Cô phủ phục lên người anh, nhiệt tình và chủ động.

Anh nhắm nghiền mắt.

Nước mắt từ khóe mắt rơi xuống thấm vào tóc.

Như thế cũng được, cũng tốt.

Chỉ ít khi anh uống say, anh vẫn có thể cảm nhận được, trong cuộc sống vẫn có cô.

Anh đưa tay ôm cô gái phía trên, bắt đầu đáp lại.

“Văn Tĩnh, Văn Tĩnh!”.

Anh lặp lại tên cô.

“Chúng ta mãi mãi sẽ ở bên nhau, mãi mãi!” Anh lẩm bẩm, tình cảm gọi tên cô.

“Văn Tĩnh, anh yêu em!”.

Chương 24: Hạnh phúc sau khi cưới của họ

1. Đêm đầu tiên

Đối với chuyện thất thân trước khi cưới, Trác Yến luôn cảm có lỗi với Trương Nhất Định.

Đêm hôm họ đăng ký kết hôn, Trương Nhất Định đón cô về nhà.

Ăn tối và tắm rửa xong, lúc sắp ngủ, Trác Yến lại trở nên phân vân, do dự.

Cô không biết đầu mình có bị gì không mà lại bỗng bệt nói với Trương Nhất Định: “Hay là.... hay là anh tìm một cô gái để... Nếu không thì quá bất công với anh...”

Trương Nhất Định nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm trầm.

Anh vỗ vỗ đầu anh để cô yên tâm.

“Anh xuống dưới dạo bộ, em ngủ trước đi. Ngoan, đừng nghĩ những chuyện linh tinh nữa”.

Anh quay người ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu.

Trác Yến nằm trên giường, bực bội cắn ngón tay.

Nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày vui của cô, không ngờ lại bị chính mình phá hoại rồi.

Chẳng lẽ đêm tân hôn của cô lại trôi qua như thế sao?

Nhớ lại câu nói lúc nãy với anh, cô càng nghĩ càng thấy kỳ cục.

Cô như thế không chỉ hạ thấp mình, mà còn làm tổn thương Trương Nhất Định!

Cô ngồi phất dậy, đến giày cũng không kịp xỏ, chạy như bay ra ngoài cửa.

Chạy xuống dưới, ra sức nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô thở hổn hển quỳ bệt xuống, bỗng muốn khóc.

Bỗng cánh tay bị kéo chặt, giây sau đó cô được ai đó kéo mạnh dậy.

Không kịp phản ứng gì, giây tiếp theo cô bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Đến khi cảm giác kinh hoàng trôi qua rồi, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc của người mà cô đang khổ sở kiếm tìm.

Trái tim thót lên tận cổ họng cuối cùng đã bình tâm lại.

Cô thả lỏng người, dựa vào ngực anh.

“Em tưởng anh đi mất rồi! Em tưởng tối nay anh không cần em nữa!”.

Cô thở thẽ than vãn với vẻ đáng thương.

Anh nghe mà mềm lòng.

“Ngốc ạ! Anh vẫn đứng ngoài cửa thôi. Em lao ra ngoài như đầu tàu ấy, có chú ý thấy anh đứng sau lưng em đâu!”.

Cô sững người: “Anh đứng ngoài cửa? Vậy sao anh không gọi em!” Cô ngẩng lên hỏi anh, có phần trách móc.

“Vì anh giận, vợ anh đem tân hôn lại định tùy tiện giao anh ột cô gái khác chứ sao!”

Trác Yến bỗng xùi xuống.

Cô lại rụt cổ về tội nghiệp: “Xin lỗi... Lúc này đầu em bị sao ấy... Thế, bây giờ anh còn giận không?” Cô cẩn thận hỏi.

Trương Nhất Định nhìn cô vẻ thâm tình, lắc đầu: “Không giận nữa, thấy em đuổi theo thì hết giận rồi!” Anh nhìn chân cô, vẻ mặt tỏ ra xót xa: “Có lạnh chân không?”.

Anh thấy cô không kịp xỏ giày.

Trác Yến lắc đầu.

Trương Nhất Định vuốt tóc cô: “Ngốc thật! Lần sau dù gặp thế nào cũng phải mang giày, biết chưa?”.

Trác Yến ngoan ngoãn gật đầu.

“Vâng!” Cô vòng tay qua cổ anh, nũng nịu nói: “Chồng ơi mình về nhà đi!”

Anh xúc động với giọng nũng nịu ấy của cô.

Anh bế bổng cô lên, sải bước về phía chung cư.

Suốt đoạn đường hôn nhau đến khi về phòng ngủ, hai người đều không kiềm chế được.

Mọi thứ đều thuận theo lẽ tự nhiên.

Chỉ khi tiến vào, Trương Nhất Định lại cảm nhận rõ bị thứ gì đó chặn lại.

Trác Yến hít hơi, rên rỉ kêu đau.

Anh ngừng lại, chau mày, có vẻ trầm tư.

Anh hít thở vội vàng và chịu đựng, trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Vợ yêu”. Anh đưa tay sờ trán cô, vẻ mặt tỏ ra ngạc nhiên: “Bên trong em có thứ gì đó!”.

Trác Yến lại không hiểu, hoang mang nhìn anh.

Trương Nhất Định hôn cô: “Vợ yêu, em cố chịu đựng, lát nữa... có lẽ sẽ hơi đau!”.

Trác Yến ngậy ngô gật đầu.

Anh lại nhích vào.

Hít thở, rồi rướn thẳng vào.

Giây sau cô đau đến nỗi hét “á” lên một tiếng.

Nhìn thấy anh khựng lại vì tiếng kêu của mình, cô vội vã bịt miệng.

“Dần vật” một lúc lâu sau, lại là lần đầu, anh nhanh chóng “hoàn thành”.

Lúc ra là một cảnh tượng thảm hại.

Trong dịch thể trắng đục còn lẫn vết máu.

Trác Yến đỡ người.

“Sao lại thế?”. Cô không thể hiểu nổi, đồng thời trong lòng dâng lên một niềm vui điên cuồng: “Lẽ nào... em vẫn còn trinh?”.

Trương Nhất Định gạt đầu, mỉm cười với cô: “Sự thực bày ra trước mặt, chính xác 100%! ”.

Cô nhanh chóng nhớ lại đêm hôm ấy...

Cô tỉnh dậy, không mặc quần áo, trên ga giường có máu.

Giang Sơn khiến cô tưởng anh và cô đã xảy ra chuyện.

Nhưng rất có khả năng là giữa họ chưa có gì, cơn đau nhức giữa hai chân cô chỉ là do có kinh nguyệt thôi.

Trác Yến kêu “a” một tiếng, ôm lấy cổ Trương Nhất Định: “Chồng ơi! Tốt quá rồi! Em chỉ là người của anh!”.

Trương Nhất Định ôm chặt lấy cô: “Thực ra em có còn trinh hay không, anh thật sự không quan tâm, nhưng nếu chuyện này khiến em vui đến thế thì anh cũng thấy rất vui!”. Anh hôn cô mãnh liệt “Vợ yêu, lúc này chúng ta chưa làm tốt; bây giờ để chúng ta làm lại lần nữa nhé! Lần này, chúng ta phải tận hưởng nhau thật tốt!”.

Giọng anh vừa dứt, những tiếng rên rỉ, thở gấp lại vang lên khe khẽ.

Họ chìm trong vòng tay nhau, cùng mê đắm bay lên tận thiên đường.

2. Lễ kỷ niệm thành lập trường

Lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, Trác Yến và Trương Nhất Định cùng rất nhiều bạn cũ đều quay về trường.

Nhân cơ hội kỷ niệm thành lập trường, rất nhiều bạn học cũ đã không gặp nhau từ sau khi tốt nghiệp lại tụ tập với nhau.

Nhưng Giang Sơn không đến.

Nghe nói anh rất bận, không thể đi được.

Gặp lại nhau trong sân trường năm nào, nhìn những gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, mọi người đều rất vui sướng.

Trác Yên và Lộ Dương, Tiểu Dư, Tôn Dĩnh xúc động ôm chầm lấy nhau.

Bình thường gặp Tiểu Dư và Lộ Dương khá nhiều, nhưng từ sau khi tốt nghiệp cô chưa thấy Tôn Dĩnh bao giờ - cô ấy và Hứa Khôn chuyển đến nơi khác.

Họ tụ tập lại, vui vẻ trò chuyện.

Trương Nhất Định đến một đám đông khác, đó đều là những bạn học cùng khoa Xây dựng của anh năm nào.

Tiểu Dư đùa Trác Yên: “Thím Trương, ôi ôi ôi! Mấy hôm không gặp, người đẹp như hoa nhỉ! Nhìn bộ đầm hai dây cậu mặc kìa, đúng là đẹp quá đi mất! Ôi, Văn Tĩnh này, cậu được anh Nhất Định của bọn này ‘tươi tắn’ nên đã trở nên xinh đẹp kiêu diễm quá!”

Trác Yên đỏ mặt.

Không cam tâm chỉ có mình bị người khác xem là đề tài bàn tán, cô lập tức dìm Tôn Dĩnh xuống.

“Tôn Dĩnh, cậu còn xinh đẹp hơn tớ nữa! Sao, Hứa Khôn chắc bán hết sức lực cho cậu hử?”

Tôn Dĩnh đỏ mặt đánh cô.

Cô kêu “á” một tiếng, cúi xuống xoa chân.

“Sao vậy?”. Lộ Dương chu đáo hỏi.

“Giày cao gót đỏ! Tớ nói mang giày nào cũng được, Trương Nhất Định lại không chịu, nhất định bắt tớ mặc bộ đầm dây này và giày cao gót, chân tớ bị hành hạ đến mức sắp bong da luôn!”

Lộ Dương nghe mà cứ lườm cô.

“Đến giờ đã là vợ người ta rồi, mà ngay cả giày cao gót cũng không biết mang! Trác Văn Tĩnh tớ thật nghi ngờ cậu có phải là phụ nữ hay không!”

Giọng cô vừa dứt, bên tai đã vang lên tiếng một người đàn ông rất kiêu ngạo.

“Tôi đã giám định rất kỹ, vợ tôi không chỉ là phụ nữ mà tuyệt đối là phụ nữ nhất trong phụ nữ!”

Mọi người quay lại, nhìn thấy Trương Nhất Dịch.

Trong tay anh cầm một đôi giày đế bằng.

“Sao anh đến đây?”. Trác Yến có vẻ xấu hổ, thẹn thùng hỏi.

Nhìn màu hồng trên gương mặt cô, tim anh như trôi lãng đãng, gương mặt nghiêm nghị thường thấy của dân kinh doanh dịu lại.

“Đến thay giày cho em”. Anh vừa nói vừa cúi xuống, đặt đôi giày đế bằng xuống đất, nhấc một chân cô lên cao, gỡ đôi giày cao gót ra khỏi chân cô, mang vào đôi giày đế bằng thoải mái, rồi xoa nhẹ đôi chân cô, đặt xuống để cô đứng vững.

Thay giày xong một chân rồi thay đến chân kia.

Hai chân đều thay giày xong.

Anh làm mọi việc rất tự nhiên.

Mấy cô nàng đứng cạnh đã kinh ngạc đến độ há miệng tròn mắt không nói nổi câu nào - họ đã từng sốt đến mức không biết nói gì nữa!

“Anh đi cất giày vào xe, mọi người trò chuyện tiếp đi!”. Trước khi đi, anh cúi xuống trán cô hôn nhẹ một cái.

Tiểu Dư, Lộ Dương, Tôn Đình đều hét lên.

“Ồi mẹ ơi! Văn Tĩnh cậu có cần tốt số thế không haaaaaaa!!! Cậu chỉ cần cúi xuống xoa chân một tí thì anh ấy đã biết cậu đau chân, có nghĩa là gì, có nghĩa là gì cậu biết không?! Có nghĩa là từ đầu đến giờ, anh ấy chỉ đứng một bên ngắm cậu!”.

Trong lòng Trác Yến ngập tràn sự xúc động ấm áp.

Phải, anh luôn như thế, dù cô ở đâu, dù cô đang làm gì, anh luôn đứng sau lưng cô lặng lẽ dõi theo, lúc cô vui anh có lẽ cũng đứng tại chỗ nhìn thấy cô vui là được; nhưng chỉ cần cô có chút buồn bã, anh sẽ lập tức chạy đến để cô biết, dù xảy ra chuyện gì đều chẳng sao, vì anh luôn ở bên cạnh cô.

Trác Yến không cầm lòng được, hét lên một tiếng với anh đang đi về phía bãi đậu xe.

“Je t’ aime! !

Cô nói với anh bằng tiếng Pháp: “Em yêu anh”.

Anh lập tức quay trở lại.

Mặc kệ bao người đang nhìn, anh kéo người vợ yêu quý lại, cũng nói với cô “Je t’aime!”. Sau đó, dùng nụ hôn bịt lấy môi cô, cuồng nhiệt quẩn quýt.

Xung quanh vang lên những tiếng hét và huyết sáo.

Anh vẫn như năm ấy, dù đi đến đâu đều thu hút ánh nhìn của mọi người.

Cảnh thay giày cho vợ ban nãy đã được rất rất rất nhiều cô gái trông thấy.

Từ đó trong ngôi trường này, các cô nữ sinh khóa sau chỉ cần nhắc đến đàn anh Trương Nhất Định, họ đều tỏ vẻ mơ màng.

“Đó đúng là một người đàn ông như thần thánh! Vừa hoàn hảo lại vừa rất mực yêu chiều vợ!”.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-xuan-cua-em-toa-thanh-cua-anh>